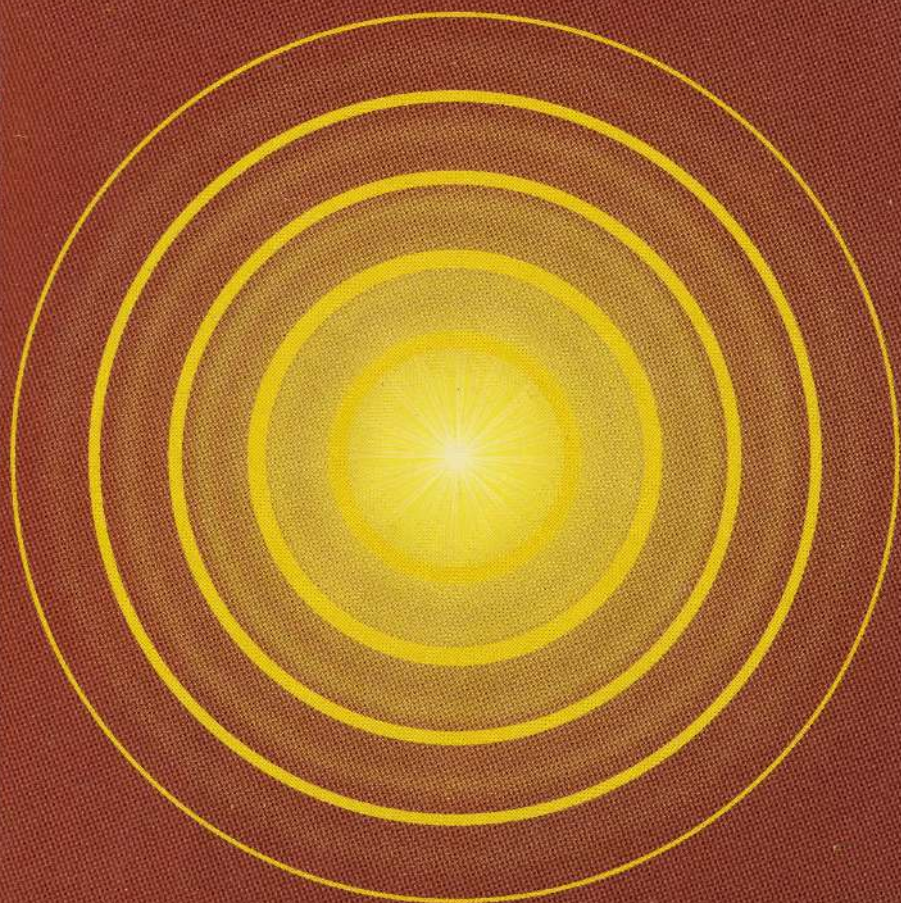

மனித வாழ்க்கை விழுமியங்கள்

கலாநிதி குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

வாழ்க வையகம்

குருவே துணை

வாழ்க வளமுடன்

“அறிவே தெய்வம்”
“மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”

உடல் நலம் பேண, மனவளம் பெருக, உயிராற்றல் சிறக்க,
உயர் வாழ்க்கை விழுமியங்கள்,
அறிவு, குண நலன்கள் விருத்தி பெற.

அவ்வழி மனித வாழ்வு, அன்பும் பண்பும், அமைதியும், நிறைவும்
மகிழ்ச்சியும் நிறைந்ததாக அமைய, மானுடம் செழிக்க,
முழுமை நல வாழ்விற்கான மனவளக்கலையை வடிவமைத்து
உலகினுக்கீய்ந்து வான்புகழ் கொண்ட

அருள்தந்தை தத்துவஞானி பேராசான்
வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்களின்
யொன்னார் திருவழகளில்
இந்நூலைச் சமர்ப்பணஞ் செய்கின்றோம்.

“நம் கடமை அறவாழ்வின் நாட்டத்தே சிறக்கட்டும்”
- மகரிஷி

வேதாத்திரி மகரிஷி நூற்றாண்டு விழா நினைவு வெளியீடு

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

திருமதி. வத்யல்நாயகி சோமசுந்தரம்

குடும்பம்

மனித வாழ்க்கை விழுமியங்கள்

கலாபுஷணம், கலாநிதி
குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

ராஜி வெளியீடு
தெகிவளை, இலங்கை
2010

நூல் தரவு

தலைப்பு	: மனித வாழ்க்கை விழுமியங்கள்
நூல் ஆசிரியர்	: கலாபூஷணம், கலாநிதி குமாரசாமி சோமசுந்தரம்
பதிப்புரிமை	: திருமதி தையல்நாயகி சோமசுந்தரம்
பதிப்பு	: முதல் பதிப்பு
காலம்	: 2010, ஓகஸ்ட்
பதிப்பகம்	: கீதா பதிப்பகம், கொழும்பு - 13
பக்கம்	: VIII + 216
வெளியீடு	: ரஜி வெளியீடு, 16 6/2, வன்டர்வேர்ட் இடம், தெஹிவளை.
ஐ.எஸ்.பி.என்	: 978-955-51144-3-1
விலை	: ரூபா. 300/=

Title	: Manitha Vaazhkkai Vizhumiyangal
Author	: Kalabhooshanam Dr. Kumarasamy Somasundaram
Copy Right	: Mrs. Thyalnayaki Somasundaram
Edition	: First Edition
Date	: 2010 - August
Pages	: VIII + 216
Printers	: Keethaa Publication, Colombo-13
Publishers	: Raji Publications, 16, 6/2 Vandervert Place, Dehiwala, Sri Lanka.
ISBN	: 978-955-51144-3-1
Price	: Rs.300/=

முகவரை

“அருட் பேராற்றல் இரவும் பகலும், எல்லாதேரங்களிலும், எல்லா இடங்களிலும், எல்லாத் தொழில்களிலும், உறுதுணையாகவும், பாதுகாப்பாகவும் வழி நடத்துவதாகவும் அமையுமாக”

மனித நாகரிக வரலாறு, பண்பாட்டு வரலாறு, சமய தத்துவங்கள், அறிவியல் தொழினுட்ப சாதனைகள் என மனித இனத்தின் வரலாறுகள், முன்னேற்றங்கள், வெற்றிதோல்விகள், வாழ்க்கை விழுமியங்கள், ஆன்மிக விசாரணைகள் என்பன பற்றி ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றை நுணுகி நோக்கும் போது, மனிதர்கள் தமது அறிவு, திறன்கள், வல்லபங்கள், ஆற்றல்கள் ஆகியவற்றைப் பிரயோகித்து இரண்டு வகைப் போராட்டங்களை நடத்தியுள்ளார்கள், நடத்தியும் வருகிறார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. ஒன்று, உலகியல் நலன்களையும் இன்பங்களையும் அடைதற்பொருட்டு நடத்தப்பட்டு வருகின்ற போராட்டம்; அதில் வெற்றி பெற்றால், எல்லா வகைச் சுகங்களையும் பெற்று, வளமாகவும் வசதியாகவும் வாழலாம் என்பது அவர்களின் நம்பிக்கையாகும். உலகியல் நலன்கள், இன்பசுகங்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டுச், சேர்த்த பொருட்செல்வம், பணம், சொத்துக்கள், பட்டம், பதவி, அந்தஸ்து, புகழ், அதிகாரம், செல்வாக்கு, உயர்ச்சி என்பன யாவும், அவர்களின் வாழ்க்கையில் நிம்மதி, அமைதி என்பனவற்றை வழங்கியுள்ளனவா, என ஆராய்ந்து பார்த்தால், இல்லை என்ற முடிவு தான் கிடைக்கப் பெறும்.

மனிதர்களின் மற்றைய போராட்டம், மனிதப் பண்புகள், விழுமியங்கள், ஆன்மிகம் என்பவற்றை மனிதரில் விருத்தி செய்வதற்காக நடத்திய, நடத்தி வருகின்ற போராட்டம் ஆகும். இது மனித உரிமைப் போராட்டம் என்பது நினைவிற் கொள்ளற்பாலது. மனிதப்பண்புகள், விழுமியங்கள், மனிதர்மம், மனிதாபிமானம், மனிதம், மானுடம் என்பன மனிதர்களுக்கே உரித்தானவை. அவை மனிதர்களின் பிறப்புரிமைகள். இவற்றை உரிமைகளாகப் பெற்றமையினாலேயே, மனிதர்கள் ஏனைய உயிரினங்களை விடப் பரிணாம வளர்ச்சியில், பன்மடங்கு உயர்ந்து காணப்படுகின்றனர். அவை அனைத்தும் மனிதர்களுக்கு இயல்பானவை, இயற்கையானவை.

உலகியல் நலன்களையும் சுகங்களையும் புலனின்பங்களையும் போராடியோ, தேடியோ அடைவதற்கு, மனிதர்கள் எடுக்கின்ற சிரத்தையும் அயரா முயற்சிகளும் அளப்பரியன. ஆயினும், அவற்றை அடைவதற்கு அவர்கள் பின்பற்று கின்ற வழிமுறைகள், செல்லு கின்ற பாதைகள் என்பன பெரும்பாலும் சீரானவையோ,

நேரானவையோ, செம்மையானவையோ ஆக அமைவதில்லை. அவர்களுக்கு அடைவு முக்கியமேயன்றி. அடையும் வழி எப்படியும் அமையலாம் என்பதே அவர்களின் கொள்கையாகி விட்டது. அதனால் சமூகங்களில், தற்பொழுது, மனிதாபிமானமற்ற செயல்கள் அதிகரிப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. மனிதப் பண்பாடு புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இந்த நிலையில், தற்காலத்தில், மனிதர்களால் துரிதமாக இழக்கப்பட்டு வருகின்ற, அவர்களுக்கே உரித்தான மனிதப் பண்புகள், விழுமியங்கள், மானுடம், மனிதம் என்பவற்றை மீட்டெடுக்க வேண்டிய இன்றியமையாத தேவையும் கடப்பாடும் கற்றறிந்தோருக்கு நிறையவே உண்டு. இத் தருணத்தைத் தவறவிட்டால், தவிக்க நேரிடும்.

மனிதனிடம் உள்ள மனிதத் தன்மைகளை, நற் பண்புகளை அவற்றின் மீதுள்ள உரிமைகளை அவனிடமிருந்து வெளியார் எவரும் பலவந்தமாகப் பறித்தெடுப்பதில்லை. உண்மை நிலை என்னவெனில், மனிதப்பண்புகள், விழுமியங்களைப் பொறுத்த வரையில் மனிதன் தன்னுடைய உரிமைகளைத் தனக்குத் தானே மறுக்கிறான். இங்கு உரிமை மீறல் உள்ளிருந்தே வருகிறது. வெளியாரிடமிருந்து அல்ல, என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, இந்த மனித உரிமைப் போராட்டம் அகப்போராட்டம் ஆகவே அமைய வேண்டும்.

நாம் ஒவ்வொருத்தரும் “நான் மனிதன் தானா? மனிதத் தன்மைகளைக் கொண்ட மனிதன் தானா?”, என்ற வினாவை எம்முள் எழுப்ப வேண்டும். பெற்றுக்கொள்கின்ற விடையின் தன்மையைப் பொறுத்து, எமது உரிமையை இழந்துள்ளோமா, இல்லையா, என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியும். நமது உரிமையை இழந்திருந்தால், அவற்றைப் போராடி மீட்டெடுக்க முயற்சிக்க வேண்டும். மனிதப் பண்புகள், விழுமியங்களையே நமது உரிமைகள் என்கின்றோம். எமது அறிவு, ஆற்றல்கள், வல்லமைகள், விவேகம் மற்றும் வளங்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தி இழந்துவிட்ட உரிமைகளை மீட்கப் போராட வேண்டும். இந்தப் போராட்டம் அகம் சார்ந்தது, ஏனைய போராட்டங்கள் போன்று புறம் சார்ந்ததல்ல. இதில் பெறும் வெற்றியால் உலகத்தில் வாழுகின்ற அனைவரும் நற்பயன்களை அடைவர்.

மனித விழுமியங்கள் அறம் சார்ந்தவை, உண்மை தழுவிடவை, அறிவுபூர்வமானவை, தூய்மையானவை, மனிதவாழ்க்கை-மையமானவை, சாதனைக்குரியவை. மனிதரை மனிதத்தன்மைகளுடைய மனிதர்களாக உருவாக்குபவை. விழுமியங்கள் வாழ்க்கைக்கு விழுப்பம் தருவதால், உயிரிலும் மேலாக ஓம்பப்பட வேண்டியவை.

மனிதரை விலங்கு நிலையிலிருந்து உயர்த்தி, மனித நிலைக்கும், பின் தெய்வீக நிலைக்கும் இட்டுச்செல்பவை விழுமியங்கள். மனிதரில் ஆன்மிகம் வளர்ச்சிபெற அவை உதவுகின்றன. மனிதர்கள் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவும், மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழவும் உறுதுணையாக வருபவை, மனித விழுமியங்கள். தனி மனித, குடும்ப, சமுதாய, உலக அமைதி பேணப்படுவதற்கு ஏற்றவாறு மனித வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துவது விழுமியங்கள். மனிதர்க்குப் பெறுமதி, பெறுமானம், மதிப்பு தருபவை விழுமியங்கள்.

மனித வாழ்க்கையில் இரண்டு குறிக்கோள்கள் இருப்பதைக் கண்ட நாம், அவற்றைச் சமநிலையில் அடைவதற்கு முயலவேண்டும். உலகியல் சார்ந்த வாழ்க்கை நலன்களை அடைதல், மற்றையது ஆன்மிகம் சார்ந்த வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல் ஆகியனவே அக்குறிக்கோள்கள் ஆகும். ஒன்றின் பெருவளர்ச்சியும் மற்றதன் பின்னடைவும் வாழ்க்கையின் சுபீட்சத்திற்கும் உயர்வுக்கும் செழுமைக்கும் வழிவகுக்கமாட்டா.

உலகியல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல், மனிதப்பண்புத் தேவைகளை நிறைவு செய்தல் ஆகிய இரண்டுக்குமிடையே இணக்கம், ஒத்திசைவு, சமமான வளர்ச்சி இருக்க வேண்டும். உலகியலும் விழுமியங்களும் ஒன்றிற்கொன்று முரணானவை அல்ல. அவை இரண்டு சமாந்தரக் கோடுகள் போன்று ஒன்றை ஒன்று சந்திக்க முடியாதன அல்ல. அவை இரண்டும் சந்திக்கக் கூடியவை. சந்திக்க வேண்டியவை, இரண்டினதும் சம அளவிலான வளர்ச்சியே வாழ்க்கைக்கு வளமும் வனப்பும் அர்த்தமும் ஆனந்தமும் நல்க வல்லது. வாழ்க்கை நன்றாக வாழ்வதற்கே என்பது உணரப்பட வேண்டியது.

இந்த உண்மையை உணர்த்தி, வாசகர் மத்தியில் மனித விழுமியங்கள் பற்றிய ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதையே

நோக்கமாகக் கொண்டு, இந்நூலில் அடங்கியுள்ள கட்டுரைகள் விளங்குகின்றன. படிப்பவர்களில் நல்ல நடத்தை மாற்றங்களை அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு, ஒழுக்கம் - ஏற்படுத்துமாயின், அதுவே என் முயற்சிக்குக் கிடைத்த வெற்றியாக ஏற்று மகிழ்வேன்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், தமிழ்ச் சேவையினர் இம் மனித விழுமியங்களை வாரந்தோறும் ஒலிபரப்புச் செய்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் வழங்கினர். தினக்குரல், ஞாயிறு தோறும் இக்கட்டுரைகளில் பலவற்றைப் பிரசுரித்து உதவியது. எல்லோர்க்கும் எனது உளங்கனிந்த நன்றிகள். நேயர்கள், வாசகர்கள், நண்பர்கள் பலர் இவற்றைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிடும்படி அன்புக் கட்டளையிட்டனர். அதன் விளைவே இந்நூலின் தோற்றம். இந்நூலை அச்சிடுவதற்குப் பேருதவியாக இருந்த அன்பர் திரு.வி. இராசேந்திரம் அவர்கட்கும், மற்றும் அச்சிட்டு உதவிய கொழும்பு - 13, கீதா பதிப்பகத்தினருக்கும் எனது மனமாற்றந்த நன்றிகள் பலப்பல. இந்நூலில் இடம் பெறுகின்ற கட்டுரைகளைத் தெளிந்த மனத்துடன் எழுதுவதற்கு நேர அவகாசம், வாய்ப்பு வசதிகள், ஊக்கம், ஒத்துழைப்பு என்பவற்றை எனக்கு வழங்கி, ஆதரவு தந்து வருகின்ற என் மனைவிக்கும், நூல் வெளிவருவதற்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளித்த மக்கள் மற்றும் நருமக்களுக்கும் எனது பேரன்பையும் பெரு நன்றிகளையும் வழங்கி மகிழ்கின்றேன்.

இந்நூல், மனித விழுமியங்கள் வரிசையில், எனது ஐந்தாவது நூல் ஆகவும் இதுவரை என்னால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்த நூல்களுள் ஒன்பதாவது நூலாகவும் விளங்குகின்றது. அத்துடன் இந்நூல் எனது பவள விழா நூலாகவும் மலர்ச்சி பெறுவது மன நிறைவைத் தருகிறது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என்னை நெறிப்படுத்தி, வழிப்படுத்தி, “எனதுரை தனதுரையாக”, அமையத் திருவருள் புரியும் எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு நன்றியும் துதியும் சொல்லி, இந்நூலை அருள்தந்ததை தத்துவஞானி பேராசான் வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

வாழ்க வையகம், வாழ்க வளமுடன்.

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

16, 6/2 வன்டர்வேர்ட் பிளேஸ்,
தெகிவளை,
இலங்கை.

16,6/2, VANDERVERT PLACE
DEHIWALA, SRI LANKA
16.05.2010

வொருளடக்கம்

விடயம்	பக்கம்
1. உயர்திணையில் மனிதர்கள்	01
2. ஒப்புரவு எனும் மனித விழுமியம்	08
3. நற்பழக்க வழக்கங்கள்	14
4. சொன்ன சொல் தவறாமை	20
5. நன்மக்கட்பேறு என்னும் அறம்	27
6. அமைதிக்குப் பகை வெறுப்புணர்வு	34
7. நேர முகாமைத்துவம்	42
8. செய்வன திருந்தச் செய்	47
9. உணவு விழுமியம் - நா காக்க	53
10. உழைப்பு உயர்வு தரும்	59
11. வாழ்க்கைத் தர்மங்கள்	65
12. நல்லுறவு பேணி நலம் பெறுவோம்	72
13. பணிவுடையன் இன் சொலனாதல்...	79
14. மன வளம் பேணுவோம்	85
15. எண்ணங்கள் நல்லனவாக அமையட்டும்	92
16. வருமுன் காக்க	99
17. ஆசைகளைச் சீரமைத்தல்	106
18. குணங்களைச் சீரமைத்தல்	113

19. சினம் தவிர்த்தல்	121
20. வாழ்க்கைப் பொருள் ஆதாரம்	129
21. இளையதலைமுறையினரின் இயல்பான வளர்ச்சிக்கு உதவுவோம்.	137
22. வாயே வாழ்த்து கண்டாய்	144
23. விட்டுக் கொடுத்தலே வீரம்	151
24. சகோதரத்துவம்	159
25. பிள்ளைகள் வளர்க்கப்பட வேண்டியவர்கள், வளர்க்கப்படலாகாது.	166
26. நல்ல நண்பர்கள் யார்?	174
27. நாலு பேர் போற்ற வாழ்வதே வாழ்வு	181
28. மனிதன் நல்லவனாக நடிப்பதை நிறுத்தி நல்லவனாக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்.	188
29. இன்றைய உலகு வேண்டி நிற்பது விழுமியக்கல்வி	196
30. விழுமியக்கல்வி - சிலகுறிப்புகள்	202
31. அறிவுப் பெட்டகத்தின் திறவு கோல் வாசிப்பு.	210

இறை வணக்கம்

எல்லாம் வல்ல தெய்வமது
 எங்கும் உள்ளது நீக்கமற
 சொல்லால் மட்டும் நம்பாதே
 சுயமாய்ச் சிந்தித்தே தெளிவாய்
 வல்லாய், உடலில் இயக்கமவன்
 வாழ்வில் உயிரில் அறிவுமவன்
 கல்லார் கற்றார் செயல் விளைவாய்க்
 காணும் இன்ப துன்பமவன்"

• வேதாத்திரி மகரீஷி

1

உயர்திணையில் மனிதர்கள்

இப்பூமியில் உயர்திணையில் வைத்து எண்ணப்படுபவர்கள் மனிதர்கள். ஏனைய சீவராசிகளான விலங்குகள், பறவைகள் முதலியனவும், உயிரற்றவைகளும் அறிணையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஏன் இவ்வாறு பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளது என்பது ஆராயற்பாலது. மனிதர்களிடம், மற்றைய சீவராசிகளிடம் இல்லாத பகுத்தறிவு, மனம் முதலிய உட்கரணங்கள் இருப்பதால் மாத்திரம் இப்பாகுபாடு செய்யப்பட்டதல்ல. மனிதர்களால் விழுமியங்களை அறியவும், அவற்றைப் பேணவும் இயலும்; ஆன்மிக, ஒழுக்க வாழ்வு வாழமுடியும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றை வாழ்க்கைப் பயன்களாக அவாவி நிற்பவர்கள் மனிதர்களே ஆகும். எனவே, மனிதர்கள் ஏனைய சீவராசிகளை விட நிச்சயம் உயர்ந்தவர்களே. அதனால் மனிதர்கள் உயர்திணையினர் ஆயினர்.

இந்த இடத்தில் நாம் ஒன்றைச் சிந்திக்க வேண்டும். மனிதர்கள் பிறப்பால் உயர்திணையினர் என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால், அவர்கள் வாழும் முறையால், அவர்களின் நடத்தைமுறையினால், ஒழுக்கத்தினால், உயர்ந்தவர்களாக வாழ்கின்றார்களா, என்பதைப் பொறுத்தே, அவர்கள் உயர்திணையில் வைக்கப்படத் தகுதிப்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளனரா, இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியும்.

எனவே, மனித ஒழுக்கம், பண்பாடு, நன்னடத்தை என்பவற்றை வாழ்வில் கடைப்பிடித்து ஒழுகி வருபவர்களையே மனிதர்கள் - நிறை மனிதர்கள் எனலாம். அவர்களே உயர்திணையினர் ஆவர். ஏனையோர், அதாவது மனிதப்பண்பாடுகளை அலட்சியம் செய்வோர், அறிணையில் இடம்பிடித்துக் கொண்டவர்கள் ஆகின்றனர். மக்களை நிபந்தனைகளின்றி உயர்திணையில் வைத்துத் தொல்காப்பியர் போற்றிய காலத்தில் மக்கள்

மனிதத்தன்மைகளுடனான மனிதர்களாக வாழ்ந்தனர் போலும். ஆனால் திருவள்ளுவர் காலத்தில் இந் நிலைமை மாறி விட்டது. மக்கள், மாக்களாக வாழத் தலைப் பட்டமையைக் கண்ணாரக் கண்டே, திருக்குறளை இயற்றினார் என எண்ண வேண்டியுள்ளது. திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பம் பற்றிக் கூறுகிறது. மனிதரை மிருகநிலையிலிருந்து மனிதநிலைக்கு உயர்த்த, வழி சொல்கிறது. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தால் தெய்வநிலையை எய்துதல் நிச்சயம் என உறுதியாகக் கூறுகிறது.

இன்னா செய்யாமை, கயமை, கல்லாமை, கள்ளுண்ணாமை, கள்ளாமை, கூடா ஒழுக்கம், கொடுங்கோன்மை, கொல்லாமை, சிற்றினம் சேராமை, சூது, தீவினையச்சம், புறங்கூறாமை, மடியின்மை, வெகுளாமை, வெ.காமை, வெருவந்த செய்யாமை - இவைபோன்ற அதிகாரங்களை வள்ளுவப் பெருந்தகை திருக்குறளில் இடம் பெறச் செய்தமை ஏன், என்பது ஆராய்தற்பாலது. எதிர்மறைப் பண்பாடு ஒன்று மக்கள் மத்தியில் வளர்ந்து வருவதைக் கண்டு, அச்சங் கொண்டே, திருவள்ளுவர் மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் நோக்கில் திருக்குறளை இயற்றி உலகிற்கு ஈய்ந்துள்ளார். மனிதத்தன்மைகள், மனித விழுமியங்கள், தர்மம், நீதி என்பன மனித இனத்தை விட்டு விலகிக் கொண்டிருந்தமையை நன்கு அவதானித்த வள்ளுவப் பெருந்தகை, அந்த நிலைமையைக் கட்டுப்படுத்தி மனித இனத்தைச் சரியான பாதையில் செலுத்தவே, திருக்குறளை உபகரித்தார். பொய்யும் வழுவும் மக்களிடையே தோன்றிய பின்னர், விதி முறைகள் வகுக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இன்று நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்பதைச் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமென்பதில்லை. திருவள்ளுவர் மீண்டும் தேவைப்படுகிறார். ஆனால் அவரைத் தேடுவார், நாடுவாரைக் காண முடிவதில்லை. திருவள்ளுவரை நன்கு அறிந்தவர்களும் கூட, அவர் சொற்படி நடக்கத் தயாராக இல்லாத போது அதையிட்டுக் கவலை கொள்வதைத் தவிர வேறு என்ன தான் செய்ய முடியும்.

இன்று எல்லாமே சொல்வதில் தான்; செயலில் இல்லை. திருக்குறள் எங்கு வாழ வேண்டுமோ, அங்கு வாழவில்லையே!

மனித வாழ்க்கையில் திருக்குறள் உயிர்ப்புடன் வாழவேண்டும். இந்நிலை ஏற்படும்போதே, திருக்குறள் வாழ்கிறது, மக்களை வாழ்விக்கிறது எனலாம். திருக்குறள் ஒரு வாழ்வியல் நெறி. அதனை அனுட்டானத்தில் தரிசித்தலே முறைமையாகும்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

- திருக்குறள்

கற்கத் தகுந்த நூல்களைக் குற்றமறக் கற்க வேண்டும். அவ்வாறு கற்ற பிறகு, கற்ற கல்விக்குத் தக்கவாறு நெறியில் நிற்க வேண்டும். கற்றல், நிற்பல், ஆகிய இரண்டையும் வற்புறுத்துகிறார், திருவள்ளுவர். திருவள்ளுவரை விசாரித்து வாழ்ந்தால் ஒரு பொல்லாப்பும் மனித குலத்திற்கு நேராது.

வாழ்க்கையில் அறம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. பொருளும், இன்பமும் கூட வாழ்க்கைக்கு முக்கியந்தான். பொருளையும், இன்பத்தையும் அறத்தின் அடிப்படையில், தர்மவழியில் சம்பாதிக்க வேண்டும். அவற்றை அனுபவிப்பதும் கூடத் தர்ம வழியில் நடைபெறுதல் அவசியமாகும். அறம் வாழ்க்கையோடு இணைபிரியாமல், செறிந்து, இருக்க வேண்டும் என்பதை அறன் வலியுறுத்தல், என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியுள்ளார்.

அறம் என்றால் என்ன? மனத்தூய்மை, மொழித்தூய்மை, செயல்த் தூய்மை என்னும் மூன்றும் முழுமையாக அமைதல் அறம். முதலில் மனம் சுத்தமாக இருத்தல் வேண்டும். அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் என்னும் மாசுக்கள் மனத்திலிருந்து அகற்றப் படுதலே மனத்தூய்மை ஏற்படுத்துவதற்கு ஒரே வழி. “உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாகில் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்” என்கிறார் மகாகவி பாரதியார். மனத்தில் தூய்மை ஏற்பட்டால், பேச்சிலும், செயலிலும் தூய்மை இயல்பாகவே ஏற்பட்டுவிடும்.

அறம், இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நமக்குத் துணையாக வருவது. பொருளும் இன்பமும் இம்மைக்குத் தான் நமக்கு உதவுவன. எனவே அறத்தை நாம் கைவிடலாகாது.

திருக்குறள் முதலிய நீதி நூல்களில், செய்யத்தக்கவை இவை, விலக்கப்பட வேண்டியன இவை எனக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக் கற்று அறிந்து, செய்யத் தக்கவற்றைச் செய்தும், விலக்க வேண்டியவற்றை விலக்கியும் வாழ்வது அறவாழ்வு ஆகும். அதுவே விழுமியம் சார் வாழ்வுமாகின்றது.

மனம், மொழி, செயல்களில் அடக்கமுடையவர்களை உலகம் பெரியவர்கள் எனப் போற்றும். அடக்கம், பணிவுடைமை, இன்சொல் என்பன விழுமியங்கள் ஆகும். “நான்” என்னும் அகங்காரம் இன்மையே அடக்கம். இந்த அடக்கம் ஒருவரிடம் ஏற்பட்டு விட்டால் அதுவே மிகச்சிறந்த செல்வமாகும்.

“எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து”

என்பது திருக்குறள்

பணிவு, அடக்கம் உள்ளவர்களாக ஒழுகுதல் பொதுவில் எல்லோர்க்கும் நல்ல அறமாகும். அவர்களுக்குள் செல்வந்தர்கள் அடக்கம், பணிவு என்பவற்றைப் போற்றி வாழ்தல், அவர்களுக்கு மற்றொரு செல்வம் எனலாம். செல்வச் சீமான்களுக்கு அடக்கமும், பணிவும் அந்நியமானதாகி விடக்கூடாது என்பது வள்ளுவரின் விருப்பம்.

பூமியானது, அதனைத் தோண்டுவர்களையும் கிண்டிக் கிளறுபவர்களையும் கோபிப்பதில்லை. அவற்றையெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்கிறது. அது மாத்திரமல்ல, அவ்வாறு செய்பவர்களை மன்னித்து நன்மையுஞ் செய்கிறது. அவ்வாறே ஒருவன் அறியாமையால், தகாத வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்து ஏகம் போதோ, தீமை செய்யும் போதோ, பொறுத்துக் கொள்ளுதல் அறமாகும். அத்துடன், தீமை செய்தவர்க்கு நன்மை செய்தால் அது பேரறம் ஆகும்.

“ஓறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

தீமை, தீங்குகள் செய்பவர்கள் அந்த நேரம் மாத்திரந்தான் மகிழ்கின்றனர். ஆனால் தீமையைப் பொறுத்துக் கொள்பவர்கள், அப்பொறுமையின் காரணமாக இறக்கும் வரை இன்பம் அடைகிறார்கள்.

பொறுமை என்பது ஆற்றாதவன் செயல் என்று இன்று பலர் நினைக்கிறார்கள். அது பெருந்தவறு. பொறுமைசாலிகள் மேன்மையடைவர். பொறுமைசாலியாக விளங்குவதற்கே மாபெரும் ஆற்றலும், வலிமையும் தேவை என்பதை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்.

பொறுமைக்கு எதிர்மறை பொறாமை. பிறர் உயர்வைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமை, பொறாமையாகும். தனக்குக் கேடு நினைப்பவனே, பிறனுடைய ஆக்கத்தைக் கண்டு பொறாமைப் படுபவன். பொறாமை உடையவர்க்கு வேறு பகையே வேண்டாம் என்பதும் அழிவு நிச்சயம் என்பதும் அறிதற்பாலது. தனக்கு நன்மை நினைப்பவன் ஒருபோதும் பொறாமை கொள்ளல் ஆகாது.

பிறர் பொருளை அபகரித்தல் வெ.குதல் என்பர். வெ.குதல் கூடாதென்பது உணரப்படவேண்டியது. பொறாமையுடையவன் திருடவே பார்ப்பான். எனவே பொறாமை அறமாகாது. திருட்டும் அறமில்லை. அவை மகா பாதகங்கள்.

பிறன்பொருள், நமக்கு ஆக்கத்தைத் தராது என்ற எண்ணம் உள்ளவன், பிறர் பொருளில் ஆசை கொள்ளான். பிறர் பொருளை விரும்பாமை மனத்தின் செயல்; மனந்தாய்மை அறமாகும்.

சொல் தூய்மையும் அறம் என்பதை வள்ளுவர் வற்புறுத்துகிறார். சொல், மனத்திலிருந்து எண்ணங்களாக உற்பத்தியாகி, வாய் மூலம் வெளிப்படுகிறது. வள்ளுவர், சொற்குற்றத்தில் பெருங்குற்றம் புறங்கூறுதல் என்கிறார். ஒருவரைப் பற்றிய குறைகளைச் சோடித்து, இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சேர்த்து, இன்னொருவருக்குக் கூறுதல் புறங்கூறுதல் ஆகும். இதனால் பல தொல்லைகளும் இன்னல்களும் முளைக்கின்றன: பூதாகரமாக உருவெடுக்கின்றன.

அமைதியையும், நிம்மதியையும் கெடுக்கின்றன. அதனாலேயே முதற்கண் வள்ளுவர் புறங்கூறுதல் கூடாது என்கிறார். புறங்கூறாமையை அறம் என்கிறார். பிறரில் குறை காண்போர், முதலில் தன்னிடம் குடிக்கொண்டுள்ள குறைகளை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும்.

ஒருவனைப் போற்றுதல் செய்வது நல்லது. முகமன் பேசுதல் ஆகாது. ஒருவனுடைய குறைகளை, அவனைத் திருத்துவதற்காக, எடுத்துக் கூற விரும்பினால் அவன் முன்னிலையிலேயே கூற வேண்டும். அதை விட்டு அவன் இல்லாதவிடத்து அவனின் குறைகளை எடுத்துப் பேசுதல் அவனைத் தூற்றுதலாகிவிடும். போற்றுதலும் சரி, குறைகளை எடுத்துக் கூறுவதானாலும் சரி, சம்பந்தப்பட்டவர் முன்னிலையில் செய்வது முறையாகும். போற்றாரைப் போற்றுதல் மனிதத்தன்மையுடனான செயல்.

பயனில்லாத வகையில் பேசுவதும் குற்றமாகும். பயனில் சொல்லாமை பற்றி ஒரு அதிகாரமே வகுத்துள்ளார் வள்ளுவர். அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய வாழ்க்கைப் பயன்கள் ஒன்றையேனுந் தராத சொற்களைப் பேசாமை, பயனில் சொல்லாமையாகும். பேச்சினால் உண்டாகும் பாவங்கள் - பொய், கடுஞ் சொல், பயனில் சொல், புறங்கூறல் என்பன. இவற்றால் பிறருக்குத் தீங்குகள் நேருகின்ற படியால், இவை அறங்கள் ஆகமாட்டா. எனவே, இவை பாவ காரியங்கள், விலக்கப்பட வேண்டியவை.

மனத்தாலும், பேச்சாலும் செய்யும் அறத்தினையும், செய்யக்கூடாத பழிபாவங்களையும் கூறிய வள்ளுவர், உடம்பாற செய்யும் அறத்தினை “தீவினை அச்சம்” என்னும் அதிகாரத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

தீவினை அச்சம் என்பது தீய செயல்களைச் செய்வதற்கு அஞ்ச வேண்டும் என்பதாகும். தீயதைச் சிந்தித்தல், தீயதைப்

பேசுதல், தீயதைச் செய்தல் என்பன பழிபாவங்களாகும். எனவே அவற்றைச் செய்வதற்கு அஞ்சுதல் அறிவுடைமையாகும்.

ஒருவனுடைய நிழல் அவனைத் தொடருமாப்போல், ஓர் உயிருக்குச் செய்த பாவமும், பிறவிகள் தோறும் அவனைத் தொடரும். எனவே, ஒருவன் தன்னைப் பாதுகாக்க விரும்பினால், பரம எதிரிக்குக் கூடத் தீங்கு இழைக்கக் கூடாது என்பது வள்ளுவர் நிலைப்பாடு.

“மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்
அறஞ்சூழும் சூழ்ந்தவன் கேடு”

என்பது தமிழ் மறை.

பிறருக்குக் கெடுதிகளைத் தரும் தீய செயல்களை ஒருவன் மறந்தும் எண்ணக் கூடாது. அவ்வாறு எண்ணினால், எண்ணியவனுக்குக் கேடு விளைவிப்பதற்கு அறம் எண்ணும் என்கிறார், வள்ளுவர். “அறநெறி பிழைத் தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்” - சிலப்பதிகாரம்.

திருக்குறளைப் படித்தால், படித்தபடி ஒழுக்குதல் வேண்டும். திருக்குறளில் நிரம்பிய ஞானம் உடையவர்கள் கூட, திருக்குறள் கூறுவதில் நம்பிக்கை கொள்வதில்லை. பிறருக்குப் போதனை செய்வதில் காட்டுகின்ற சிரத்தையை தாம், தாம் சாதனைகளில் காட்டத் தவறிவிடுகிறார்கள். மனிதர்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்ற பெரும் பிரச்சினை இதுதான். அறிவிற்குப் பஞ்சமில்லை. அனுட்டானத்திற்குத் தான் இன்று பஞ்சமேற்பட்டுள்ளது. அதன் விளைச்சல்கள் தான் அமைதியின்மையாகவும், வன்செயல்களாகவும், குழப்பங்கள் ஆகவும், போர் முனைப்புகளாகவும் அறுவடை செய்யப்படுகின்றன.

இதனை உணர்ந்து, நாம் நல்லமுறையில் அன்பு பாராட்டி, மனிதநேயத்துடன் வாழ்ந்து வந்தால், தொல்லைகள் நீங்கும், அமைதியும் ஆனந்தமும் நிலைக்கும்.

வாழ்க வையகம்

வாழ்க வளமுடன்

2

ஒப்புரவு எனும் மனித விழுமியம்

அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை எனும் இவ்வைந்து சால்புகளையும் மனிதராகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் கொண்டிருத்தல் அவசியம். இவற்றுள் ஒப்புரவு பற்றி நோக்குவோம்.

வள்ளுவப் பெருந்தகை, ஒப்புரவு பற்றி ஓர் அதிகாரமே செய்துள்ளார். ஒப்புரவு செய்தல் ஒரு நற்குடி மகனுக்கு அணிகலன். சமுதாயத்தில் வாழ்கின்ற அனைவரினதும் உயர்வுக்காகவும் நன்மைக்காகவும் ஒருவன் தன்னால் இயலக்கூடியனவற்றை எல்லாம், தனது உடல், பொருள், உயிர் யாவற்றையும் அர்ப்பணித்து, எவ்வித கைம்மாறும் கருதாது, தொண்டாகச் செய்தலே ஒப்புரவு ஆகும்.

“தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்” என்று விதந்து பேசப்படுகின்ற ஒருவனே, ஒப்புரவாளன் ஆகின்றான். அவன் தன்னைப் பற்றிய கவலையின்றிப், பிறர் பற்றிய கரிசனையுடையவன். அத்தகைய ஒருவனைப் “பேரறிவாளன்”, “நயனுடையான்”, “பெருந்தகையான்”, “கடனறிகாட்சியர்”, “ஒப்புரவாளன்” என்னும் சொற்களால் வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

‘ஒப்புரவு’ என்ற சொல்லைப் பிரித்துப் பார்த்தால், சமுதாய உறுப்பினர் ஒவ்வொருவரும் தனக்குச் சமமானவர், ஒப்பானவர், நிகரானவர் எனக்கருதித் தன்னைப் போல் அவர்கள் அனைவரையும் காத்தல் என்ற பொருள் தெளிவாகும். தன்னைப் பிறரில் காணுந் தன்மையே ஒப்புரவு.

மேகம், ஊருணி, பயன் மரம், மருந்து மரம் என்பன ஒப்புரவாளனுக்கு உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

மேகம் மழையாகப் பெய்கிறது, உலகம் செழிக்கிறது. மழையின் கைம்மாறு கருதாத செயற்பாடு இது ஆகும். அதேவேளை, உலகம் மழைக்கு என்ன கைம்மாறைத் தான் செய்ய முடியும். மேகம்

போன்று மனிதர்கள் செய்வதே ஒப்புரவு. ஒப்புரவு கைம்மாறு எதையும் எதிர்பாராதது. மேகம் தன்னை அழித்துப் பிறருக்கு நன்மை செய்கிறது. ஊருணி, அவர், இவர்; வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்று பாராது எல்லோர்க்கும் நீர் கொடுத்து உதவுகிறது. மருந்து மரம், தன்னை முழுமையாக ஈந்து, பிறர் வருத்தத்தைத் தீர்க்கின்றது.

இத்தகைய ஒப்புரவாளன் தேடிய செல்வம் சமூகம் முழுவதற்கும் பயன்படும். இத்தகையோர், பொருளால் மட்டுமன்றி, மனம், மொழி, உடல் ஆகியவற்றாலும் ஒப்புரவு செய்வர். இவர்களிடம் அர்ப்பணம், தியாகம், தொண்டு என்பன முதன்மையாக விளங்கும். ஒப்புரவு செய்பவன், ஒர் இனத்திற்கோ, நாட்டிற்கோ, தேசத்திற்கோ மட்டும் உரியவன் அல்லன். அவன் முழுமையாகத் தன்னை உலகினுக்கே தந்து உலகக் குடிமகன் ஆகிவிட்டவன். உலகை ஒன்றாகக் காணும் பெற்றியன். அவன் கண்களுக்கு நிற்பேதங்களோ, இனமத பேதங்களோ, சாதி பேதங்களோ புலப்படுவதில்லை.

“ஒப்புரவு, கைம்மாறு கருதாது சமூகத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு செல்வம் முழுவதையும் சமூகத்திற்கு உதவுதல்; சமூகத்தின் துயர் துடைக்கத் தாமே சென்று பொருந்தியதை, பொருளால் மட்டுமன்றி, மனம், மொழி, மெய்களாலும் சமூகம் உயரத் தளராது தொண்டு செய்தல் ஆகும் ஒப்புரவு போலச் சிறந்தது வேறில்லை. அது தன்னையே தியாகம் செய்தாயினும் செய்யத் தக்க சிறப்புடையது”. என்கிறார் ஒரு பெரியார்.

‘ஒப்புரவு’ பற்றி இத்துணை உயர்வாக வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறாரே, இந்த ஒப்புரவை ஒருவர் செய்வது சாத்தியமா? என்ற கேள்வியும் உடன் எழத்தான் செய்கிறது. சுயநலம் இல்லாமல் யார் இருக்கிறார்கள்? சுய நலம் தானே ஒருவனின் முயற்சிக்குத் தூண்டுதலாக உள்ளது. சுயநலம் இல்லாதவன் முயற்சியற்றவனாக, எதிலும் பிடிப்பில்லாதவனாக, இன்னும் சொல்லப்போனால் வெறும் ஐடமாகவே தான் காணப்படுவான். “சுயநலமுள்ளவனாய் இரு” என்று ஒருவர் சொல்லும் போது ஏற்படுகின்ற மகிழ்ச்சி, “சுயநலம் அற்றவனாய் இரு” என்று கூறும் போது ஏற்படுவதில்லையே- இவ்வாறு சாதாரண மக்கள் மனங்களில் ஐயங்கள் தோன்றத் தான் செய்யும்.

இன்றைய உலகில், மக்களிடையே எழுகின்ற இத்தகைய அர்த்தமற்ற சந்தேகங்களும், விபரீதங்களும். விதண்டா வாதங்களும் குதர்க்கங்களும், குயுத்திகளும் தான் இத்தனை மனித அல்லல்களுக்கும், துயரங்களுக்கும், அமைதியின்மைக்கும் காரணங்கள் என்பதைச் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

இலட்சியங்கள் நமக்குச் சோறு போடுமா? வசதியாக, வளமாக வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு இலட்சியங்கள் உதவுமா? ஆமாம், எப்பொழுதும் அடுத்த நேரச் சோற்றைப்பற்றியும், வாழ்க்கை வசதிகள், உல்லாசங்கள் பற்றியும், அடுத்தவனை அண்டிக் கெடுப்பது எவ்வாறு என்பது பற்றியும், பணம் சம்பாதிப்பதற்குரிய குறுக்கு வழி பற்றியும் மாத்திரமே சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் பழக்கப்பட்டுவிட்ட நிலையில், அவற்றிலிருந்து சற்று விலகி, நல்ல இலட்சியங்கள், நல்ல கருமங்கள், பிறர் நலன்கள் என்பன பற்றி நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாத நிலைக்கு நாம் வந்து விட்டோம். இது காலத்தின் கோலம் என்று சொன்னால் பெரும்பாலானோர் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். அவர்களுடைய கருத்துப்படி இவை காலத்தின் தேவை. கால உணர்வோடு ஒட்டி நிற்பவை ஆகும். அப்படியாயின், மனிதர்மத்திற்கு முரண்பாடானவற்றையும், மனச்சாட்சிக்கு விரோதமானவற்றையும் கூட, இப்படி ஏதாவது சாட்டுப் போக்குக் கூறிச் செய்து விடலாமே. காலத்தின் தேவை அல்லது கால உணர்வு என்ற பெயரால் பிழையானவற்றைச் செய்யலாம் என்று கருதிவிடக்கூடாது. சரியும் பிழையும் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப மாற்றிக் கொள்ளக் கூடியன அல்ல. பிழைகளைச் செய்து விட்டு, அவற்றைச் சரியென நியாயப்படுத்துவோர் தொகை இன்று அதிகரித்துச் செல்கின்றது. இந்த நிலையில், மனித நாகரிகம், பண்பாடு வளர்கின்றனவா? அல்லது அநாகரிகநிலைக்கு மனிதகுலம் மீண்டும் பின்னோக்கிச் செல்கின்றதா? என வினாவ வேண்டியுள்ளது.

இன்றைய நவீன அறிவு ஆனது, மானுடம், பண்பாடு தொடர்பாக, மனிதர்களை அறியாமைக்கு இட்டுச் செல்வதாக உள்ளது. அறிவு, அறியாமையை நல்குவதோ, வளர்ப்பதோ விந்தை தான். இப்படி எத்தனையோ விந்தைகள் இன்று நடைபெறுகின்றன. ஒரு சிலருக்கு இவை ஆச்சரியத்தைத் தரலாம். ஆனால் பலர் பழக்கப்பட்டு

விட்டார்கள். அவை, அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் சாதாரண நிகழ்வுகள்தான். ஊழல்கள், மோசடிகள், ஏமாற்றுவித்தைகள், இலஞ்சம், கமிஷன் பெறுதல், திருட்டுக்கள் என்பன பெரிய இடத்துச் சமாச்சாரங்கள் ஆகிவருகின்றன. ஊழல்கள், இலஞ்சம் ஆகியனபற்றிப் பிரஸ்தாபித்தால், அவை எங்கே தான் இல்லை என்று சமாதானம் கூறப்படுகிறது. அதர்மங்கள் “தர்மங்களாக”வும் அநீதிகள், “நீதிகள்” ஆகவும் வடிவமாற்றம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் கால காட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் போலத் தோன்றுகிறது. வேலியே பயிரை மேயும் காலமாகிவிட்டது. எவை எவ்வாறிருப்பினும், காலத்தின் தேவையும், கால உணர்வும் இவைதான் எனத் திரித்துக் கூறப்பட்டு வருகின்றபோதும், அவையெல்லாம் வெறும் அலைகள் தான். அலைகள் நிச்சயம் ஓயத்தான் செய்யும். அதன்பின் உண்மை வெளிப்படும். ஒரு சிறு தீப்பொறிதான், பெருங்காட்டுத் தீயாக பரக்கிறது. மனித விழுமியங்கள், மனித தர்மம், நீதி, உண்மை என்பன மறைநிலையில் தற்போது இருப்பினும், மீண்டும் மலரும் என்னும் நம்பிக்கையில் உறுதி கொள்ள வேண்டும்.

ஒப்புரவு செய்தலுக்கு மீண்டும் வருவோம். ஒப்புரவு செய்தல் எவர்க்கும் முடியாத ஒன்று அன்று. முயன்றால் முடியும். முயற்சி திருவினையாக்கும் என்றவாறு முயற்சிக்கு ஏற்ப அடைவிலும் ஆளுக்கு ஆள் வேறுபடலாம்.

“ஒப்புரவாளனாக உயர்வது மானுடத்தின் மேல் எல்லை” என்று கூறப்படுகிறது. அந்த மேலெல்லையைத் தொட, மனிதர்கள் எல்லோருக்கும் இயலாமலிருக்கலாம். அந்த மேலெல்லை வெகுதூரத்திலும் நிலைகொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அந்த மானுடத்தின் மேலெல்லையை நோக்கிச் செல்லுகின்ற பாதையில் சென்று கொண்டிருந்தாலே, பெரிய காரியம். நாம் ஒவ்வொருவரும் முயன்று இந்தச் சரியான பாதையிலே நடந்து கொண்டாலே, ஒப்புரவு செய்யத் தொடங்கியவர்கள் ஆவோம். நல்ல தொடக்கம் பாதி வெற்றி என்பார்கள். ஒப்புரவு என்பதை இறுதியில் அடையப்படும் இலக்காகக் கொண்டு தொழிற்பட வேண்டும். அதை அடைந்தால் பெருஞ்சிறப்புத்தான். ஆனால் அதன் மேலெல்லையை அடைய முடியாவிட்டாலும், அந்தச் செயன்முறையில் ஈடுபட்டாலே போதும்.

திருவள்ளுவர், புத்தர், இயேசு, நபிகள் நாயகம், காந்தியடிகள், பகவான் இராமகிருஷ்ணர் ஆகியோர் ஒப்புரவாளர்கள் ஆக இவ்வுலகில் உயர்ந்தவர்கள். அதாவது மானுடத்தின் சிகரத்தை அடைந்தவர்கள். மானுடத்தின் மேலெல்லையில் வாழ்ந்தவர்கள், உலக சமுதாயம் முழுவதையும் ஒன்றாகக் கண்டவர்கள், மானுடத்திற்குத் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்தவர்கள். வள்ளுவர் வாக்கில் சொல்லப் போனால் பேரறிவாளன், நயனுடையான், பெருந்தகையான், காட்சியர் என்னும் பெருமைக்குரியவர்கள். நயனுடையான் என்னும் சொல் அருளாளன் என்னும் பொருளுடையது என்று கூறப்படுகிறது. 'காட்சியவர்' என்றால் அதன் பொருள் அனுபுதிமான் என்று பெரியோர் கொள்வர். அனுபுதிச் செல்வர்கள் மக்களைக் காக்கின்றனர். மக்கள் படும் துன்பங்களிலிருந்து அவர்களை மீட்கின்றனர். ஒப்புரவாளரைப் பேரறிவாளன் என்று குறிப்பிடுகிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. மனிதர்களைப் பீடித்துள்ள அறியாமையை அவர்கள் தம் பேரறிவு ஒளியினால் அற்றுவிடச் செய்வார்கள். அறியாமையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம்.

பேரறிவாளர்கள் எவ்வித பேதமும் இன்றி ஒப்புரவு செய்வர். முழுமையான சமுதாய ஆக்கம், சமுதாய உயர்ச்சி, சமுதாய மலர்ச்சி என்பவை தான் அவர்களின் குறிக்கோள்.

வள்ளுவர் ஒப்புரவு அதிகாரத்தைத் தொடர்ந்து ஈகை எனும் அதிகாரத்தை வைத்துள்ளார். இது சிந்திக்கற்பாலது. உதவுதல் என்ற கருத்தில் இவ்விரண்டும் ஒன்றுபடுகின்றன. ஆனால் இரண்டுக்கும் வேறுபாடுகள் நிறையவே உண்டு. ஈகை, வறுமையால் பசித்து வந்தவனுக்குப் பசியைப் போக்குவதற்காகக் கொடுத்தல். உலக சமுதாயம் உயர வேண்டுமென்ற பரந்த நோக்கு அங்கு இல்லை. பெரும் பொருள் இல்லாவிட்டாலும், தான் உண்ணுகின்ற உணவில் ஒரு சிறு பாகத்தையேனும் வழங்குதல் ஈகை. பசித்து வந்தவரோடு உள்ளதைப் பகுத்து உண்" என்கிறார், வள்ளுவர். ஈகை எல்லாராலும் செய்யப்பட வேண்டியது, செய்யப்படக்கூடியது.

“வறியவர்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை” என்று மிக எளிமையாகச் சொல்லிவிட்டார் வள்ளுவர்.

வாழ்க்கை அறம் பற்றி வள்ளுவர் கூறும்போது முதலில் மிக உயர்ந்த நிலையில் வைத்து எண்ணப் படக்கூடிய அறத்தைக் கூறுவர். இதை மேலெல்லையாகக் கொள்ளலாம். இதனை வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கவோ, செயல்படுத்தவோ முடியாதவர்கள் பலர் இருப்பர். இடம், பொருள், ஏவல் என்பன சாதகமாக இதற்கு அமையாமல் இருக்கலாம். அத்தகையவர்களுக்கு, பெரிதாக எதையும் செய்ய முடியாவிட்டாலும், ஆகக் குறைந்தது “இதையாவது செய்” என்று ஒரு கீழெல்லையைக் கூறும் பாங்கு வள்ளுவரிடம் காணப்படுகிறது. பரீட்சையில் விசேட சித்தி பெற வாய்ப்பில்லாத மாணவர்க்கு சாதாரண சித்தியையாவது பெற்றுக் கொள்வதற்கு நல்லாசிரியர் ஒருவர் வழி செய்யுமாப் போல, வள்ளுவரும் சமுதாயத்திலுள்ள பல்வேறு தரப்பினருக்கும் அவரவர் இயல்புக் கேற்ப ஈடேற்றம் பெற வழி சொல்வதில் வல்லவராகத் திகழ்கின்றார். இனி, குறைந்த பட்சம் எனக் கூறப்பட்டவற்றையாதல் செய்யாவிட்டால், அவர்களுக் கேற்படக்கூடிய தீங்குகள், தொல்லைகள் பற்றியும் எடுத்து இயம்புவார்.

இந்த வகையில், ஒப்புரவு செய்தல் ஆகிய மிக உயர்ந்த அறத்தை முன் வைக்கிறார். அந்த மேல் நிலையை எட்ட முடியாதவர்களுக்குக் குறைந்த பட்சம் ஈகை செய்யும் படி கூறுகிறார். ஈகைக்குரிய மிக எளிய வழிகளைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மனிதன் ஈகையில் தொடங்கி, ஒப்புரவு செய்தல் நோக்கி முன்னேற வேண்டும். இதுவே உலகில் முறைப்படி வாழ்தல் ஆகும். முறைதவறி வாழ்தலால் ஏற்படுகின்ற கேடுகளையும், கெடுதல்களையும் இன்று கண்ணாரக் காண்கிறோம். இந்த அவலங்கள் எல்லாம் முறை தவறிய வாழ்க்கைப் பயன்கள் ஆகும். எனவே முறைப்படி வாழ்ந்து, உலக அமைதிக்கு வழிசெய்வோமாக.

“உடல் நலம், அறிவு, உயர்புகழ், செல்வம், கடமை சுவற்றில் யான் கருத்தொடு உயர்வேன், வாழ்வேன் வளமுடன், வாழ்நாள் வரைக்கும், வாழப் பிறரையும் வாழ்த்தி வாழ்ந்திருவேன்”

— வேதாத்திரி மகரிஷி

3

நற்பழக்க வழக்கங்கள்

சீரியானவற்றைச் சொல்லவும் செய்யவும் இன்று பலர் தயங்குகிறார்கள். அதனால் என்ன விளையுமோ என்ற அச்சந்தான் காரணம். ஆனால் பிழையானவற்றைச் சொல்லவும் செய்யவும் தயங்குவதையோ, அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளையிட்டுப் பயங்கொள்வதையோ பெரும் பாலாரிடம் காணக் கூடியதாக இல்லை. இது இன்றைய மனிதர்களின் போக்காக உள்ளது. மனிதர்களின் இத்தகைய விசித்திரப் போக்கே இன்றைய ஒழுங்கீனங்கள், நடத்தைப் பிறழ்வுகள், ஊழல்கள், பல்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகள், முரண்பாடுகள் என்பனவற்றிற்கு உடந்தையாக உள்ளது. நன்றாகப் படித்தவர்கள், பதவியில் இருப்பவர்கள், சமூகத்தின் மதிப்பையும் கணிப்பையும் பெற்றவர்களும் கூட, பற்பல சந்தர்ப்பங்களில் சரியானவற்றையும், நீதி நியாயமானவற்றையும், சொல்லவும், செய்யவும் பயப்படுகிறார்கள், என்றால், சாதாரணமானவர்கள் எம்மாத்திரம். இன்று பிழை செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப் படுபவர்களும் உண்டு. அத்தகைய ஒரு நிர்ப்பந்தமோ கட்டளையோ ஊக்குவிப்போ சரியானவற்றைச் செய்ய வேண்டும், நீதியாக நடக்க வேண்டும், என்பவற்றைப் பொறுத்தளவில் காணக்கூடியதாக இல்லையே. ஒழுக்கச் சீரழிவுகளின் உச்சக்கட்டத்தில் மனிதகுலம் வந்துவிட்டமையை இது காட்டுகின்றது.

ஒழுக்கச் சீர்குலைவு எங்கு உள்ளதோ, அங்கு நல்லவற்றின் வளர்ச்சி இருக்காது; தீயனவற்றின் பெருக்கத்திற்கே அத்தகைய சூழ்நிலை இதமாக அமைகின்றது. சமூக வளர்ச்சி, பொருளாதார வளர்ச்சி என்பனவும் மனித ஒழுக்கத்தின் உறுதிப்பாட்டிலேயே தங்கியுள்ளன. ஒழுக்கம் சீர்குலைந்தால் எல்லாவித நன்முறைப்பாங்கான வளர்ச்சியும், விருத்தியும் குன்றிவிடுகின்றன. எனவே தான் சான்றோர்கள் மனித ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாக ஒம்பி வருகிறார்கள்.

நல்லொழுக்கம் என்பது அன்றாடம் நாம் மேற்கொண்டு வரும் நல்ல பழக்கவழக்கங்கள், நற் பண்புகள் என்பவற்றிலிருந்தே கட்டியெழுப்பப்படுகிறது. நல்ல பழக்கங்கள், பண்புகள் நம்மிடமிருந்து விலகி விடைபெற்று அகன்று விடும் போதே, ஒழுக்கச் சீர்குலைவு ஏற்படுகின்றது. சிறிய சிறிய நற்பழக்க வழக்கங்கள் என்று கருதி, அவற்றில் அக்கறை செலுத்தாது விட்டு விடுகின்றனர் சிலர். ஆனால், நல்ல பழக்க வழக்கங்களுக்கிடையே பெரிது, சிநிதி என்னும் பேதம் இல்லை என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை. “இதில் என்ன இருக்கிறது” என்பார்கள். அதில்தான் பெரிய விஷயம் இருக்கின்றது, என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை. ஆலம் விதை மிகச் சிறியது. அந்தச் சிறிய விதையிலிருந்து தான் பென்னம் பெரிய ஆலமர விருட்சமே தோன்றுகிறது. எனவே நற்பழக்க வழக்கங்கள், நற்பண்புகள் என்பவற்றைப் பொறுத்தளவில் அவை என்ன சாதாரண பழக்க வழக்கங்கள் தானே என்று சிலவற்றை எண்ணி அவற்றை நாம் உதாசீனஞ் செய்தல் ஆகாது. அந்தச் சாதாரண பழக்க வழக்கங்கள், பின்னர் பெரிய ஒழுக்க முறைகளை அமைத்துக் கொள்ள உதவுகின்றன என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம். எனவே எந்த நல்லபழக்க வழக்கத்தையும் அது முக்கியமில்லை என்று தள்ளிவிட முடியாது.

எதைச் சரியான தென்று ஒருவர் உறுதியாகத் தீர்மானித்துக் கொள்கிறாரோ, அதைச் செய்ய ஒருபொழுதும் தவறக்கூடாது. தயங்கவும் கூடாது. அச்சங் கொள்ளவும் தேவையில்லை. என்றுமே நல்ல பழக்கங்களையும், நல்ல பண்புகளையும் வளர்த்துக் கொண்டு, தனது மரியாதை, மாட்சிமையையும் பேணிக் கொண்டு, பிறருடன் பழகும் போது, பண்பாகவும், மரியாதையுடனும் நடந்து கொள்ளுதல் அவசியம். அதுவே நல்ல குடிமக்களுக்குரிய இலட்சணம்.

நற்பண்புகளை எவ்வாறு வளர்த்துக் கொள்ளலாம்? முதலில் நற்பண்புகளை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதில் ஆர்வமும் ஆசையும் ஏற்பட வேண்டும். நல்ல நூல்களைக் கற்பதனாலும், நல்லோருடன் இணங்கி வாழ்வதனாலும், மற்றையோரின் உத்தம வாழ்க்கைப் பண்புகளைப் பார்த்துக் கற்றுக்கொள்வதன் மூலமும் அதேவேளை கெட்டவர்களுடன் கூட்டுச் சேர்வதில்லை என்ற

உறுதிப்பாட்டினை எடுத்து அதிலிருந்து இம்மியளவும் வழுவாது நிற்பதாலும், மன வைரக்கியத்தினாலும் நற்பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளலாம்.

“சிறு துளி, பெரு வெள்ளம்”. சின்னச் சின்னச் சிற்றாறுகள் சேர்ந்துதான் ஒரு பேராற்றினை உண்டு பண்ணுகின்றன. வீட்டிலே சிறுபராயத்திலிருந்து, தாய், தந்தையர் சொற்கேட்டும், மூத்தோர் பெரியோர் நற்செய்கைகளைப் பார்த்தும் நல்ல பழக்கங்களைப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். நல்ல பழக்கங்கள் நாளடைவில் வழக்கங்களாகி விடுகின்றன. இறுதியில் பண்பாடு ஆகிவிடுகின்றது.

நாம் பொருட்களை வீட்டில் எங்காவது வைத்துவிட்டுத் தேடி அலைவதில் வீணாகப் பொழுதைப் போக்குகிறோம். குறித்த இடங்களில் குறித்த பொருட்களை வைக்கின்ற பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டோமானால், நினைத்த மாத்திரத்தே குறித்த பொருளை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இருட்டிலும் குறித்த இடத்தில் கைவைத்தால் பொருள் அகப்படும். எமது அருமையான நேரமும் வீண்போகாது. பொதுவாக, இன்று வீடுகளில் பிள்ளைகளும் சரி, பெரியவர்களும் சரி, பொருள்களை எடுத்து விட்டுக் குறித்த இடத்தில் மீண்டும் வைக்காமல், கண்ட கண்ட இடங்களில் எறிந்துவிட்டுப் போவதால் பலருக்குப் பல சிரமங்கள் உண்டாகின்றன. இது நல்ல பழக்கமன்று. பொருட்களை அவற்றிற்குரிய இடங்களில் மாத்திரமே வைத்து எடுக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் சிரமங்களைத் தணிக்கலாம். நேரத்தை மிச்சம் பிடிக்கலாம். பிறரின் நச்சரிப்புக்கு ஆளாகாமலும் தப்பலாம்.

“ஆற்றிலே போடுவதானாலும் அளவறிந்து போடு” என்றொரு பழமொழி உண்டு. தினமும் நாம் செலவு செய்கின்ற பணம் தொடர்பான விடயங்களுக்குக் கணக்கு எழுதிவைக்கின்ற பழக்கத்தை நாம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் பல நன்மைகள் உண்டு. சிக்கனமும் வேண்டும், அதேவேளை அது உலோபித்தனமாக அமைந்து விடவும் கூடாது. குடும்பத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் தாம் செலவு செய்கின்ற பணத்தின் விபரங்களை ஒழிப்பு மறைப்பின்றித் தினசரி குறித்துவைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எவ்வளவோ தப்பிப்பிராயங்களைத் தவிர்த்துக் கொள்ளமுடியும்.

குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கிடையே சந்தேக விபரீதங்கள் ஏற்படக்கூடாது.

வேலை, தொழில் வேண்டுமென்கின்றோம். ஆனால் தொழில் கிடைத்துவிட்டால் ஒழுங்காக வேலைத் தலங்களுக்குச் செல்வதில்லை. உரிய நேரத்திற்குச் செல்வதில்லை. வேலை நேரங்களில் வேலை செய்யாது காலத்தைக் கடத்துதல், பிறருடன் வம்பளத்தல், சக தொழிலாளர்களுடனும் வேலை தருவோருடனும் நல்லுறவு பேணாமை, வேலைத் தலங்களில் உள்ள சொத்துக்கள் பொருட்களை நாசம் செய்தல் இப்படிப் பல கெட்ட நடவடிக்கைகளில் பலர், ஈடுபாடு கொள்வதைத் தற்காலத்தில் காண்கிறோம். தொழிலுக்கு வந்தனை செய்ய வேண்டும். எல்லோருடனும் நல்லுறவு பேண வேண்டும். கடமையில் கண்ணாயிருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பங்கிற்குரிய பணியினைச் செவ்வனே செய்கின்ற நல்ல பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டால் தொழில் செழிக்கும், உற்பத்தி பெருகும், நாடு வளம் பெறும். நல்ல பழக்கம், நாட்டின் வளத்தைச் செழிப்படையச் செய்வதற்கு எத்துணை முக்கியத்துவம் என்பது தெரிகின்றதல்லவா. இந்த நாட்டின் ஒவ்வொரு பிரஜையும் உபயோகமான வேலைகளைச் செய்வதென்று சொற்ப நேரத்தையாவது ஒதுக்கினால், அப்படியான ஒரு நல்ல பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டால் நாடு சகல துறைகளிலும் மாபெரும் அபிவிருத்தி பெறும் என்பது உறுதியாய்விடும்.

ஒரு கூட்டத்திற்கோ, விழாவிிற்கோ சமூகமளிப்பதாகவிருந்தால், குறித்த நேரத்திற்குச் சற்று முன்னதாகவே அவ்விடத்திற்குப் போகின்ற பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது, உட்புகுந்து, அங்கிருப்பவர்களுக்குத் தொந்தரவு ஏற்படுத்தக் கூடாது. அது நல்ல பழக்க மல்ல. சிறுவர்களைக் கூட்டிச் சென்றால், அவர்கள் கூட்ட மண்டபத்தை விளையாட்டு மைதானமாக மாற்றாமல் அவர்களைக் கண்காணித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அங்கு அமர்ந்து நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை அவதானித்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் இடையூறுகளை

ஏற்படுத்தக்கூடாது. சபையில் இருந்து கொண்டு மற்றவர்களுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்ததலோ, பெரிதாகத் தாளம் போட்டுக் கொண்டிருப்பதோ, எழுந்து அங்குமிங்கும் நடமாடுவதோ நல்ல பழக்கங்களல்ல. மேடையில் இருப்பவர்களும் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது தம்முள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தால் நல்ல தல்ல. அச் செயல் நிகழ்ச்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பவரை அவமதிப்பதாகவே அமையும்.

பலர் உள்ள சபையில் இருந்து கொண்டு, தும்முதல், கொட்டாவி விடுதல், நெட்டி முறித்தல், மூக்கைத் தோண்டிக் கொண்டிருத்தல், தலை சொறிதல், காதைக் குடைதல், கைக்குட்டையால் விசக்குதல், போன்றவற்றைச் செய்தல் நல்ல பழக்கமோ பண்போ அல்ல.

எல்லோரும் மனிதர்களே மனிதரிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராட்டுதல் நல்ல பழக்கமன்று. வறியவர்களுக்கு உதவவேண்டும். அங்கக் குறைபாடுகள், வேறு குறைபாடுகள் உள்ளவர்களை அவர்களின் குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டிப் பரிகசித்தல், கேலி செய்தல், நொட்டை சொல்லுதல், பட்டம் தரித்தல் என்பன தவறான செயல்களாகும்.

பெரியவர்கள், மூத்தவர்கள் முன்னிலையில் வெற்றுப் பேச்சுக்களோ, அதிகப் பிரசங்கத்தனமாகப் பேசுவதோ நல்ல பழக்கமாகாது. பலர் இருக்குமிடத்தில் இரகசியம் பேசக் கூடாது. சந்தேகமாக நடந்துகொள்ளக் கூடாது. மற்றவர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்றால், வாயிற்புறத்தில் மெதுவாக ஓரிருமுறைகள் தட்டி விட்டு அல்லது அழைப்புமணியை அழுத்தி விட்டுக் கொஞ்சநேரம் பொறுத்து நிற்க வேண்டும். வீட்டில் உள்ளவர்கள் வேலையாக இருப்பார்கள் என்ற எண்ணம் எம்மிடம் இருக்க வேண்டும். அவதிப்பட்டுப் படபட என்று கதவில் தொடர்ச்சியாகத் தட்டுவதோ, மணியை அலறஅலற அடிப்பதோ ஆகாது. அவ்வாறு செய்வதால் வீட்டிலுள்ளோரின் எரிச்சலைக் கிளப்புவதாக அது அமையும். சிலர் “வீட்டுக்காரர்” என்று உரத்துக் குரல் கொடுப்பதைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறு கூப்பிடுதல் முறையன்று. யன்னலின் ஊடாகவோ, கதவு நீக்கல் ஊடாகவோ அல்லது வேறு விதத்திலோ திருட்டுத்தனமாக,

வீட்டிற்குள் எட்டிப்பார்ப்பதோ, நோட்டம் விடுவதோ அநாகரிகச் செயல் ஆகும். கதவு திறந்த பின்னரும், உள்ளே வரும்படி அழைத்தாலேயன்றி உள்ளே புகுதல் ஆகாது. உள்ளே சென்று அமர்ந்த பின்னர், அங்குள்ளவர்களின் அனுமதியின்றி வீட்டிற்குள் எழுந்து சென்று ஆராய்ச்சி நடத்தக் கூடாது. இவ்வாறு செய்தல் நல்ல பழக்கமன்று. பிள்ளைகளைச் கூட்டிச் சென்றால், அவர்களைப் பக்குவமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பிள்ளைகள் அங்கு ஓர் அமர்க்களத்தையே ஏற்படுத்தி, வீட்டிலுள்ளவர்களின் பொறுமையைச் சோதிக்கும் நிலைமையை முற்றவிடாமல் கண்காணித்துக் கொள்வது விருந்தினரின் பொறுப்பாகும். நெருங்கிய உறவினர், நண்பர்களின் வீடுகளானாலும் சரி, நாம் அத்துமீறி நடந்து கொள்ளுதலைத் தவிர்த்துக் கொண்டால், எம்மை எல்லோரும் விரும்புவர்.

எம்மைவிடப் பெரியவர்கள், மூத்தவர்கள் எமது வீடுகளுக்கு வருகை தரும் போது நாம் எமது இருக்கையை விட்டெழுந்து, வணக்கம் கூறி அவர்களை வரவேற்று ஆசனங்களில் அமரச் செய்து, அவர்கள் அமர்ந்த பின்னர் நாம் அமர்தல் வேண்டும். அவர்களை ஒருபோதும் அலட்சியப்படுத்தாது கனம் பண்ணி மரியாதை செய்தல் அவசியம். அவர்கள் வந்த வேலை முடிந்து வெளியேறும் போதும், வணக்கம் கூறி, சிறிது தூரம் அவர்களுடன் சென்று அவர்களை வழிவிட்டுத் திரும்ப வேண்டும்.

நடைபாதைகளிலும், வீதிகளிலும் செல்லும் போது எதிர்கொள்பவர்களுக்கு வழிவிட்டு விலகிச் செல்லுதல் நல்ல பழக்கமாகும். கண்ட கண்ட இடங்களில் எச்சில் துப்புதல், குப்பை கூழுங்களைப் போடுதல், நடைபாதையில் கூட்டமாக நின்று கதைத்தல், புகைத்தல் முதலிய பிறருக்கு இடைஞ்சல், இடையூறுகள் தரும் செயல்களில் ஈடுபடுதல் ஆகாது.

நல்ல பழக்க வழக்கங்களை வாழ்வில் மேற்கொள்வதால் நம்மை எல்லோரும் விரும்புவர், அன்பு செலுத்துவர், அதனால் நாம் எடுத்த காரியங்கள் கை கூடும். நல்லுறவினை ஏற்படுத்திக் கொள்வதால் முரண்பாடுகள் நீங்கும். வாழ்வில் அமைதியும் வெற்றியும் கிட்டும்.

“முதலில் கீழ்படியக் கற்றுக்கொள், பிறகு கட்டளையிடும் பதவி உனக்குத் தானக வரும்”

— வேதாத்திரி மகர்ஷி

4

சொன்ன சொல் தவறாமை

சொல் வதை நிறைவேற்ற எண்ணுவதும், தவறாது நிறைவேற்றுவதும் மனிதப்பண்பாகும். நிறைவேற்றக் கூடியதை மட்டும் வாக்குப் பண்ணி நிறைவேற்றுவது தான் மனிதனுக்கு அழகு. நிறைவேற்ற முடியாதவற்றை, நிறைவேற்றித் தருவதாக உறுதி கூறி, அவற்றை அவ்வாறு நிறைவேற்றாமல் விட்டு விடுவது, ஏமாற்றும் செயலாகும். பிறரை ஏமாற்றுவது, வஞ்சிப்பது மனிதரின் அடாத செயல்களாகும்.

பொய், பித்தலாட்டம், ஏமாற்றுக்குணம், வஞ்சனை எண்ணம் என்பன மனிதரிடம் இருத்தல் ஆகாது. இவை ஒரு மனிதரிடம் காணப் பெற்றால், அவன் பிறரின் நம்பிக்கைக்கு உரியவனாக இருக்கும் நிலையிலிருந்து தாழ்ந்து விடுகிறான். நம்பிக்கை, நாணயம் ஆகிய இரண்டும் மனிதர்களிடையே உறவைப் பலப் படுத்துகின்றன. எனவே தான் பிறருக்கு வாக்குறுதியை அளிப்பதில் மிகுந்த கவனத்துடனும் நிதானத்துடனும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்கின்றனர்.

வாழ்க்கையில் சாதனை புரிபவர்கள், வெற்றி பெறுபவர்கள் யாவருமே வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுவவர்கள் ஆகவே விளங்குகின்றனர். பிறரின் நம்பிக்கைக்கும் நன்மதிப்புக்கும் பாத்திரமாக இருப்பதால், எல்லோரினதும் ஒத்துழைப்பும் ஒத்தாசையும் கிடைக்கின்றன.

“பேச்சுப் பல்லக்கு தம்பி கால்நடை” என்றொரு பழமொழி இருக்கிறது. “எல்லாமே பேச்சுக்குத்தான்” என்ற தோரணையில் சிலர் பேசுவார்கள். ஆனால் நடைமுறையில், செயல்படுத்தப் படுவதில்லை. எந்தப் பேச்சானாலும் தீர் ஆலோசனை செய்தே பேச வேண்டும். பின்வரும் காரியங்களை முற்கூட்டியே யோசித்துப் பேச வேண்டும். தருணத்திற்குத் தக்கதாகப் பேசிவிட்டுப் பின்னர்,

அப் பேச்சைக் காப்பாற்ற முடியாமல் தவிப்பவர்களைப் பார்க்கிறோம். தவிப்பது கூட ஓரளவு பரவாயில்லை. தவிப்பின் மூலம், தாம் சொன்னதை நினைவிலாவது வைத்திருப்பதை உணர்த்துகிறார்கள். நிறைவேற்ற முடியாத நிலை வந்து விட்டமையை இட்டு வருந்துகிறார்கள். சொன்னது உண்மை தான், ஆனால் சொன்னபடி செய்ய முடியாமல் உள்ளது என்று சொல்லி தமது ஆற்றாமையையாவது வெளிப்படுத்துகின்றார்கள். இவர்களைப் பொறுத்தளவில் எதிர்காலத்திலாவது கவனமாக நடந்து கொள்ளலாம். சொல்லியும் செய்யார் கயவர் வகையைச் சேர்ந்தவர். இந்தக் கயவர்களுக்குள், கொழுந்தாக விளங்குபவர்கள், யாரெனில் ஒன்றைச் செய்வதாக வாக்குப் பண்ணிவிட்டு, பின்னர், எப்போது சொன்னேன், அப்படி நான் சொல்லவில்லையே, நீங்கள் என்ன கனவா காண்கிறீர்கள், என்று அடித்துக் கூறுபவர்கள் இருக்கிறார்களே அவர்கள் தான். அப்பழுக்கற்ற கயமை, மாற்றுக்குறையாத கயமை, கயமையின் பிழிந்த சாரம் என்றெல்லாம் இதனை வர்ணிக்கலாம். பொய்யும் புரட்டும், கயமையின் அணிகலன்கள்!

இப்படிப்பட்ட கயவர்கள் மக்களில் கீழ் மக்கள், மிகவும் இழிந்தவர்கள். மக்கள், பிறப்பினால் வேற்றுமை அற்றவர்கள். எனினும் பண்பினால், குணத்தினால் வேற்றுமைகள் உண்டு.

“மக்களே போல்வர் கயவர்....” என்கிறார் வள்ளுவர். வடிவமைப்பில், அங்க அடையாளங்களில், ஏன், பிறப்பினால் கூட கயவர்களாகிய கீழ் மக்களும், மக்களைப் போன்றிருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய கயமைக் குணத்தினாலேயே, மக்களுள் தாழ்ந்தவர்களாக, மக்கட் பதர்களாக அவர்கள் கொள்ளப் படுகிறார்கள். “சொல்லியும் செய்யார் கயவர்” என்று சான்றோர் குறிப்பிடுகின்றனர். கயவர்களின் சொல்லுக்குப் பெறுமதியில்லை. இந்தக் கயவர் ஒருவகையில் ‘திருவுடையர்’ என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார். கவலையில்லாத மனிதர்களாகக் கயவர்கள் இவ்வுலகில் நடமாடுகின்றமையைப் பார்த்த வள்ளுவர்.

“..... கயவர் திருவுடையர்

நெஞ்சத்தவலம் இலர்” என்கிறார். கவலையில்லாமல் இருப்பது என்பது மாபெரும் செல்வம் தான். கயவர்களிடம் அந்தச் செல்வம் காணப்படுகின்றது. எனினும் சூடு, சொரணை அற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

பிறர் தம்மைப் பற்றிக் கேவலமாக நினைப்பார்களே, எள்ளி நகையாடுவார்களே, அதனால் அவமானம் ஏற்படுமே என்றெல்லாம் கவலைப் படாதவர்கள் தான், கயவர்கள். மானம், ரோசம், வெட்கம், அச்சம் எல்லாவற்றையும் துறந்தவர்களிடம் கவலை எவ்வாறு குடிகொள்ளும்.

ஒரு வாக்குறுதியை வழங்கிவிட்டு, அதனை நிறைவேற்றியாக வேண்டுமே என்று நினைக்கத் தொடங்க, நெஞ்சில் ஏதோ ஒன்று உறுத்தத் தொடங்கிவிடும். அந்த உறுத்தல், அதனை நிறைவேற்றும் வரை நீடிக்கும். ஆனால், வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்பட்டதும், நம் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்ற மகிழ்ச்சிக்கும், சாந்திக்கும், நிறைவிற்கும், ஈடு இணையாக எதையும் சொல்ல முடியாது. இது அறிவும், உணர்வும் மிகுந்த உயர்மக்களின் நிலை. பிறர் இன்புறக்கண்டு தாம் இன்புறுபவர்; அவ்வாறே பிறர் துன்பம் கண்டு தாமும் கவலை கொள்வர்.

ஒன்றைச் செய்வதாகச் சொல்லிவிட்டு, அக் கணமே அதனை மறந்து விடுபவர்கள், தாம் கவலையற்று இருந்தாலுங் கூட, பிறருக்குக் கவலையைத் தருபவர்கள் ஆகின்றனர், “இவர்களை நம்பி மோசம் போனோமே” என்று கூறுபவர்கள் பலரைக் காண்கின்றோம். எனவே நம்பிக்கைக்கு இரண்டகம் செய்பவர்களாக அவர்கள் வந்து விடுகிறார்கள்.

படித்துப் பட்டம் பெற்றால் என்ன, உயர்ந்த பதவிகளை வகித்தாலென்ன, பெரிய மனிதர்களாகச் சமுதாயத்தில் உலாவி வந்தாலென்ன, சொல்பவற்றை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்காத போதும், சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றத் தவறும் போதும் அவர்கள் போலி மனிதர்களே என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்தப் போலி மனிதர்களாலேயே இன்று உலகில் நிம்மதி குலைக்கப்படுகிறது. சாந்தி கலைக்கப்படுகிறது.

மனிதன் என்பான் வெறும் உணர்ச்சியற்ற ஐடமோ, அறிவற்ற பண்டமோ அல்லன். அவன் பல பொறுப்புக்களை உடைய மனிதன், தமது செயல்கள் பற்றியும், நடத்தை பற்றியும் சமுதாயத்திற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியவன். தனது மனம் போனபடி வாழலாம். தட்டிக் கேட்க யாருக்கும் உரிமையில்லை என்ற மனப்பாங்கு ஏற்படுமானால், அதன்பின் மனித வாழ்க்கையை ஒருவனால் வாழ முடியாது. மனிதனுக்குச் சுதந்திரம் உண்டு. ஆனால் அதைத் தூர்ப்பிரயோகம் செய்வதற்கு அவனுக்கு அனுமதியில்லை. தனது சுதந்திரம், மற்றையோருக்கு இடையூறு விளைவிக்கும் அளவிற்கு சென்று விட்டால், அது சுதந்திரத்தைத் தூர்ப்பிரயோகம் செய்வதாக அமைந்து விடும். ஏதற்கும் ஓர் எல்லையுண்டு; அளவும் உண்டு. “அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு” என்பது பொருள் நிறைந்த பழமொழி.

பொறுப்புள்ள மனிதனாக நாம் வாழப் பயிலுதல் மிக அவசியம். சொன்ன சொல் தவறுதல் என்பது ஒருவரின் பொறுப்பற்ற தன்மையைக் காட்டுகின்றது. பொறுப்புக்களை ஏற்றல், கரிசனையோடு அவற்றை நிறைவேற்றுதல் என்பன சிறு வயதிலிருந்தே விருத்தி செய்யப்பட வேண்டியவை. பெற்றோர்கள் தம்பிள்ளைகளுக்குச் சிறு பராயத்திலிருந்தே சிறிய சிறிய பொறுப்புக்களை வழங்கி, பயிற்சியளித்து வரவேண்டும். அவ்வாறு செய்யாமல் அவர்கள் வளர்ந்து இளைஞர்கள், யுவதிகள் ஆன பின், பொறுப்பற்றவர்களாகத் திரிகிறார்களே என்று குறைபட்டுக் கொள்வதில் எவ்வித பிரயோசனமுமில்லை. இளங்குற்றவாளிகள் சம்பந்தமாக நடத்தப்பட்ட ஆய்வொன்றில் பெரும் பாலானவர்கள் தாம் குற்றவாளிகள் நிலைக்கு வந்தமைக்குரிய முக்கிய காரணம் தமக்கெனப் பொறுப்புக்கள் எதுவும் வீட்டில் தரப்படாமையும், தமக்கென உரிமை பாராட்டிக் கொள்ள எதுவும் இல்லாமையுமே ஆகும், எனக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. பொறுப்பு வழங்கப்படாமையினால், அல்லது பொறுப்பை அசட்டை செய்வதால், மனிதன் மனிதனாக வாழ முடியாமல் போய்விடுகிறது.

பொறுப்பை உணர்ந்து செயல்படுபவர்கள் நிச்சயம் தம் சொல் பெறுமதியைப் பேணி நடந்து கொள்வர். சொன்ன சொல்லை இறுதி

வரை காப்பாற்றுதல், சொன்ன சொல்லை நிறைவேற்றுதல், சொன்ன சொல் தவறாமையென்ப பொறுப்புள்ளவர்களின் இலட்சணங்கள். தற்காலத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகின்ற ஊழல்களுக்குப் பெரும்பாலும் பொறுப்புள்ள மனிதர்கள் பொறுப்புக்களை அலட்சியப்படுத்தி, பொறுப்பற்றவர்களாக நடந்து கொள்ளுவதே காரணமாகும். இன்று பொறுப்புக்கள், தட்டிக் கழிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பது வெறும் ஊகம் அன்று, நிதர்சனமான உண்மை. பொறுப்புக்கள் நமுவ விடப்பட்டு வருவதால், அபிவிருத்தி குன்றுகின்றது. விரயங்கள் விஞ்சுகின்றன. பல பொறுப்புள்ள மனிதரின் தூக்கத்தினால் பல்வேறு வேலைகளும் தூங்குகின்றன என்ற கவிஞரின் கூற்று, கருத்தில் கொள்ளற்பாலது. பொறுப்புக்கள் நமுவவிடப்பட்டுச் செய்யப்படுகின்ற வேலைகள், பொய் வேலைகள் தான்.

கட்டப்பட்ட குறுகிய காலத்திற்குள்ளேயே, கட்டிடங்கள் இடிந்து விழுந்துவிட்டன; பாலங்கள் உடைந்துவிட்டன என்றெல்லாம் பத்திரிகைகளில் வாசிக்கிறோம். இவற்றால் உயிர்ச் சேதங்கள். பொருட் சேதங்கள் வேறு ஏற்படுகின்றன. பொறுப்பை உதாசீனம் செய்ததன் விளைவு இது என்பதை எத்தனை பேர் உணர்ந்து கொள்கிறார்கள்? இலாபம் ஒன்றே இவர்களுக்கு இலட்சியம். பொறுப்பு, மனிதாபிமானம் என்பன அலட்சியம்.

குடும்பத்தில், கணவன், தன் பொறுப்புக்களை அசட்டை செய்வதாகவும், மனைவி தனது பொறுப்புக்களை உதாசீனஞ் செய்வதாகவும் பரஸ்பரம் குறைபட்டுக் கொள்வதைக் காண்கின்றோம். காதலர்களாக இருந்த காலத்திலும், திருமணம் நிகழ்ந்த பின்பு, எத்துணை வாக்குறுதிகளை ஒருவர்க்கொருவர் பரிமாறிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவற்றுள் எத்தனை காற்றோடு காற்றாகக் கலந்து விட்டன, என்பதைப் பின்னொரு சமயம் மீட்டுப் பார்த்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற முறையில் ஒருவரோடு ஒருவர் இணை பிரியாது வாழ்நாள் முழுவதும் வாழப் போவதாக எத்தனை தடவைகள் பேசிக் கொள்வார்கள். சூரிய சந்திரர் சாட்சியாக உறுதிமொழியும் செய்து கொள்வார்கள். இத்தகைய உறுதிமொழிகளில் எத்தனை

நிறைவேற்றப்படுகின்றன; எத்தனை நிறைவேற்றப்படாமலேயே மறதிக்குள் புதைக்கப்பட்டு விடுகின்றன என்பன ஆராயப்பட வேண்டியன. மனித ஒழுக்கத்தில் மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்று கரணங்களும் ஒருமித்துச் செயற்பட வேண்டும். மனம் ஒன்றை நினைக்க, வாய் ஒன்று பேச, மெய் வேறொன்றைச் செய்யும் போது தான் ஒழுக்கம் சீரழிவுக்கு உள்ளாகின்றது. அப்போது மனிதன் மனித நிலையிலிருந்து கீழிறக்கப் பட்டுவிடுகிறான். அத்தகைய கீழ்மக்கள் வாழுகின்ற வீடும், சமூகமும், நாடும் அடவிகாடாகவே காட்சியளிக்கும். அவ்வாறான ஒரு நிலை ஏற்படும் போது சட்ட விதிகளும், ஒழுக்கக் கோவைகளும் உருவாக்கப் பட வேண்டிய தேவையும், அவற்றை முறையாக அமுல் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படுகின்றன. இதனையே தொல்காப்பியமும்.

“பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

என்று கூறுகிறார். போலி மனிதர்களும், பொய் வாழ்க்கையும், அவர்தம் நடத்தைகளில் பிழைகளும் இடம் பெறத் தொடங்கும் காலத்தில் கட்டுப்பாடுகளும் தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும். கட்டுப்பாடுகள் தோன்றினால் தான் மனித சமூகம் அழிவினின்றும் காப்பாற்றப்பட முடியும். தற்காலம், “பொய்யும் வழுவும்” நிறைந்த அசத்திய யுகம் ஆகி வருகிறது. எனவே மனித விழுமியங்களை மீட்டுப் பார்க்க வேண்டிய தேவையும், வாழ்க்கையில் மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டுள்ளது.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்”

வாய்மையை யார் போற்றுகின்றனர். சொற்காத்தல், சொன்ன சொல்தவறாமை என்பன வாய்மையோடு இணங்கி இருப்பன. பொய் உள்ள இடத்தில் அவை இருக்க மாட்டா.

சொன்ன சொல் தவறாமை அறம் ஆகும். “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை” எனப்படுகிறது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி வழங்கிய சொல், ஒருத்திக்கு ஒருவன் கூறிய சொல் இறுதிவரை காப்பாற்றப்பட வேண்டியது அறம் ஆகும். அச்சொல்லைக் காற்றோடு கலக்க

விட்டு விட்டு, தன்னிச்சைப்படி நடந்து கொள்ளல், ஆணாக இருப்பினும் சரி, பெண்ணாக இருப்பினும் சரி, அவர்கள் கற்பு நெறியினின்றும் தவறியவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். கற்பு ஆகிய சொற்றிறம்பாமை எனும் அறத்தை ஆண், பெண் இருபாலாரும் பேண வேண்டியது அவசியம். விவாகரத்துக்கள், மண முறிவுகள், பிறன்மனை நயத்தல், பாலியல் வன்மைகள் யாவும் “பொய்யும் வழுவும்” தோன்றி விட்டமையை எடுத்துக் காட்டுவனவாக உள்ளன. சத்தியம் மறைந்து அசத்தியம் மேலாண்மை செலுத்துகின்றமையை உணர்த்துகின்றன. “போற்றா ஒழுக்கம் புரிதல்” மனிதரால் கட்டுப்படுத்தப்படாவிட்டால், இயற்கை கட்டுப்படுத்தியே தீரும். இன்று மனித குலத்திற்குச் சவாலாக விளங்குகின்ற “எயிட்ஸ்” (Aids) என்னும் கொடிய நோய், “பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்” கற்பு எனப்படுகின்ற சொற்றிறம்பாமையைக் கை விட்டுப் “போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்து கொண்டிருப்பவர்களைக் கட்டுப்படுத்த இயற்கை அனுப்பிய ஏவல் பேய் ஆகும். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற இயற்கை விதியை அனுட்டிப்பது அறம்; அதை மீறவது தான் போற்றா ஒழுக்கம் புரிதல். அறத்தின் வழியில் ஒழுக்கும் போது இன்னல் இல்லை. துன்பம் இல்லை. அறம் மீறப்பட்டால், அறத்தின் சீற்றத்திற்கு ஆளாக வேண்டி வரும். அறம் சீற்றம் கொள்வது நீதியானதே. நீதிக்கு எல்லோரும் கட்டுப்பட்டேயாக வேண்டும்.

சொல் காத்தல் என்பது அறம். சொன்ன சொல்லின் படி நடவாமை, சொன்ன சொல்லை நிறைவேற்றாமை, சொன்ன சொல் தவறியமை என்பன அறத்தை மீறும் செயல்கள் ஆகும். அறத்தை மீறும் போது, அது சீற்றம் கொள்ளும் என்பது எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டியதே. அறம் எப்போதும் நீதியானது என்பதை உணர்ந்து “பொய்யையும் வழுவையும்” தவிர்த்து நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

“தேவை, விருப்பம், முயற்சி, செயல், வெற்றி, அனுபோகம், மகிழ்ச்சி, மனநிறைவு, அமைதி என்று இவ்வொன்பதும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாது பொருத்திச் செயலானால்தான் வாழ்விலே இனிமை நிலைக்கும்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

5

நன்மக்கட்பேறு என்னும் அறம்

“சன்று புறந்தருதல் என் தலைக்கடனே
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே”

என்னும் புறநானூற்று அடிகள், எவ்வாறு தாயும் தந்தையும் பிள்ளையை வளர்த்து ஆளாக்குவதில், தத்தம் கடமைகளை வரையறுத்து வைத்திருந்தனர் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய சங்கதி.

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவது இல்லை அறிவறிந்த
மக்கட் பேறு அல்லபிற”

நாம் பெறுகின்ற எல்லாவகைச் செல்வங்களிலும் மேலான செல்வம், அறிவறிந்த மக்களைப் பெறுதலாகிய செல்வம் ஆகும் என்கிறது வள்ளுவம். “அறிவறிந்த மக்கட் பேறு” என்று இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது. வெறுமனே பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தல் மூலம் பிள்ளைகள் செல்வமாகி விடுவதில்லை. அப் பிள்ளைகள் நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் உடையவர்களாகக் கல்வியறிவு பெற்று வளரும் போது தான் மேலான செல்வம் ஆகின்றனர்.

தன் மகன், சான்றோன் எனப் பலராலும் புகழப்படுதலைச், செவி குளிரக் கேட்டு இன்புறும் தாய்; தன் மகன் அறிஞர் அவையில் முந்தியிருப்பதான அரிய காட்சியைக் கண்குளிரக் கண்டு இன்புறும் தந்தை - இவர்களின் மகிழ்ச்சிக்கும் உவகைக்கும் ஈடு இணையாக வேறு எதைச் சொல்ல முடியும். மக்கட் செல்வத்திற்கு மேலாக வேறு எந்த ஒரு செல்வமும் கிடையாது என்ற முடிவிற்கு, இப்பொழுது வந்து விடலாமல்லவா?

“அறிவறிந்த மக்கள்” என்றும் “பழி பிறங்காப் பண்புடை மக்கள்” என்றும் வள்ளுவர் சுட்டுவது, தாய் தந்தையரால் சான்றோர்களாக வளர்க்கப் பெற்ற நன் மக்களைத் தான் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கெட்ட நடத்தைகளில் ஈடுபடாத, பழிச்சொல் ஏற்படாத, நற்பண்புகளையுடைய பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்து, சமூகத்திற்குப் பணியாற்ற விட்டு விடும் பெற்றோருக்கு எக்காலத்திலும் துன்பங்கள் துயர்கள் என்பன அணுகமாட்டா; எந்நாளும் இன்பத்திலேயே திழைப்பர்.

பிள்ளை வளர்ப்பிலும், அவர்களின் சமூகமயமாக்கலிலும் பெற்றோருடைய பங்கு மிக மகத்தானது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளல் அவசியம். பெற்றோர், தங்களின் கடமைகளைச் செய்யத் தவறும் பட்சத்தில் ஆபத்தான பேர்களை உருவாக்கிச் சமூகத்தில் தீங்கிழைக்க விட்ட குற்றத்திற்கு ஆளாகின்றனர். பெற்றோராக விளங்குவதற்கும் தகுதிப்பாடு வேண்டும் என்பது இதனாற் புலப்படுகிறது. தம்மையே நல்வழியிற் செலுத்த இயலாத பெற்றோர் பலரைக் காண்கின்றோம். அவர்களால் நற்பண்புகளைத் தம் பிள்ளைகளில் விருத்தி செய்ய எவ்வாறு உதவ முடியும்?

எல்லாக் குழந்தைகளும் பிறக்கும் போது நல்ல குழந்தைகளாகத் தான் பிறக்கின்றன. ஆனால் காலப் போக்கில் அவர்கள் நல்ல பண்புடையோராதலும், கெட்ட பிறழ்வான நடத்தையுடையோராதலும் அவர்களின் தாய் தந்தையரின் வளர்ப்பு முறையிலேயே தங்கியுள்ளன, என்பது உளவியல், சமூகவியல் சார்ந்த முடிவாகும்.

குழந்தை சந்திக்கும் முதலாவது சமூகம், குடும்பம் ஆகும். அது, ஏனையோருடன் சேர்ந்து உறவாடி, வாழ்வதற்கான முதற்பாடங்களைக் குடும்பத்திடமே கற்றுக் கொள்கின்றது. அதனது நடத்தைப் பண்புகளை உருவாக்கிக் கொள்ளவும், தொடர்பாடலுக்கு ஒரு மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளவும் குழந்தைக்குக் குடும்பமே உதவுகின்றது, பேசும் போது, பிள்ளைகள் நல்ல வார்த்தைகளை உதிர்ப்பதும், கெட்ட வார்த்தைகளைப் பிரயோகிப்பதும், குடும்பம் எவ்வாறு பேசக் கற்றுக் கொடுத்தது என்பதைப் பொறுத்தே அமையும்.

சில குடும்பங்களில், பெற்றோர்களோ, அல்லது அக்குடும்ப உறுப்பினர்களோ பேசும்போது இனிமையான, பண்பான வார்த்தைப்

பிரயோகங்களைக் கேட்க முடிவதில்லை. அதிலும் மது போதையில் இருக்கும் போது பேசுவது என்ன, பேசக் கூடாது என்ன என்பதைப் பிரித்து உணர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றல் அந்த வளர்ந்த மனித ஜென்மங்களிடம் இருப்பதில்லை. அத்தகைய சூழலில் வளரும் குழந்தைகளின் பேச்சுக்களில் பிரயோகிக்கப்படும் வார்த்தைகளும், அருவருக்கத்தக்க நிலையிலேயே இருக்கும். பிள்ளைகள் வளர்ந்தவர்களைப் பின்பற்றி மொழியைப் பேசுகின்றனர்; நடத்தைகளை உருவாக்குகின்றனர்; என்பதை வளர்ந்தவர்கள் அறிந்து கொள்ளுதல் அவசியம். அப்பொழுது தான் குழந்தைகள் உள்ள வீட்டில் வாழுகின்ற வளர்ந்தவர்களும் பெரியவர்களும், குழந்தைகள் மத்தியில் என்ன பேசலாம் என்ன பேசக் கூடாது என்பதை அறிந்து அதற்கேற்ற வகையில் பேசலாம்.

குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் அல்லது தூங்குகிறார்கள் என்ற நினைப்பில் சில பெற்றோர்கள், பிறர் முன்னிலையில் செய்யத் தகாத செயல்களில் ஈடுபட்டு விடுகிறார்கள். ஆனால் குழந்தைகள் எதிலும் ஆர்வம் மிகுந்தவர்கள், நுணுக்கமாகப் பிறரின் செயற்பாடுகளை அவதானிக்கும் இயல்பினர் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். குழந்தைகள், தூங்கலாம், தூங்குவது போலப் பாசாங்கும் செய்யலாம் என்பதை விவேகம் நிறைந்த வளர்ந்தவர்கள் ஏனோ அறிந்து கொள்வதில்லை. சில மணம் முடித்த இளைஞர்கள், யுவதிகள் என்போர், சின்னஞ் சிறிசுகள் இருக்கும் இடங்களில் இங்கிதம் தெரியாமல் நடந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். இவையாவும் குழந்தைகள், பிள்ளைகள் வாழ்வதற்கேற்ற ஆரோக்கியமான சூழலை அமைத்துத் தரமாட்டா. தொடர் பழக்கம் வாழ்நாள் பூராவும் தொடரக் கூடியது. ஆரோக்கியமற்ற வீட்டுச் சூழலில் வளர்ந்து வருகின்ற சிறுவர் சிறுமிகளும், பிஞ்சிலேயே வெம்பிப் பழுத்து விடுகிறார்கள். இன்று கற்றோர், கல்லாதோர்; வசதி குறைந்தோர், வசதி படைத்தோர் என்ற பேதமின்றி எல்லாச் சமுதாய மட்டங்களிலும், பிள்ளைகள் உள், நடத்தை ஆரோக்கியத்துடன் வளரக் கூடிய சூழ்நிலை பெரும்பாலும் அருகி வருதலை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

நாம் எமது பிள்ளைப் பருவ வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சற்றுப் பின்னோக்கிச் சிந்தித்துப் பார்ப்போமாகில், நம்மில் இன்று நிலைகொண்டுள்ள, மிகவும் உறுதி வாய்ந்த நடத்தைக் கோலங்கள், சிறுபராயத்தில் எமது தாய், தந்தையர் மற்றும் குடும்பத்தினரால் எம்மில் முளை கொள்ளச் செய்யப்பட்டனவே என்ற உண்மை தெரிய வரும். இதிலிருந்து என்ன விளங்குகின்றது? எமது ஆளுமையின் பிரதான பாகம், எமது குழந்தைப் பருவத்தில், குடும்பத்தினரால் வார்த்தெடுக்கப் பெற்றது அல்லது வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது என்ற உண்மை இதிலிருந்து விளங்குகின்றது. நல்லதோ, கெட்டதோ அது குடும்பத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டதே. எனவே தான் குடும்பம், பிள்ளை வளர்ப்பில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருக்க வேண்டும் எனப்படுகிறது. குணப்பண்பு, நன்னடத்தை, விழுமியங்கள் என்பவற்றின் விருத்திக்கான அத்திபாரம் குடும்பத்தவர்களினாலேயே இடப்படுகிறது. ஆகவே, குடும்பம், பிள்ளைகளைச் சமூகமயமாக்கும் முகவர்களுள் முதன்மை இடத்தைப் பெறுகின்றது எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

என்னும் பிள்ளை வளர்ச்சியடையும் போது, வீட்டிற்கு வெளியேயும் அதன் நடமாட்டம், ஊடாட்டம் என்பன விரிவடைகின்றன. அயலில் உள்ள பிள்ளைகளுடன் பழகும் பிள்ளை, புதுப்புது அனுபவங்களைப் பெறுகின்றது. எல்லாமே ஆரோக்கியமான அனுபவங்களாக இருக்காது. விளையாட்டுக் குழுவில் பிள்ளை சேர்கின்றது. பின்னர் பாடசாலையில் ஒத்த வயதினர் உடன் பழகுகின்றது. நண்பர்கள் வட்டம் விசாலிக்கப் படுகின்றது. மேலும் காலம் போகப் போகப் பிள்ளையானது ஒத்த வயதுடைய நண்பர்களுடன் கூடிய நேரத்தையும், குடும்பத்தாருடன் குறைந்தளவு நேரத்தையும் செலவிடுகின்றது. தற்பொழுது பிள்ளை இருவேறுபட்ட உலகங்களில் வாழ நேரிடுகிறது. ஒன்று பெற்றோர், உறவினர், ஆசிரியர் உள்ளிட்ட வளர்ந்தோர் உலகம், மற்றையது சமவயது நண்பர்களை உள்ளடக்கிய இளையோர் உலகம். பிள்ளைக்கு மலையும் மடுவும் போல் இவை தோற்றமளிக்கும். இப்பொழுது தான் பெற்றோர்,

ஆசிரியர் முதலியோரின் கண்காணிப்பும், வழிகாட்டலும், ஆலோசனை கூறலும், இந்த இளையோர்களுக்கே குத்தேவைப்படுகின்றன.

பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள் பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளட்டும் என்றோ; ஆசிரியர்கள் மற்றும் பெரியோர்கள், பிள்ளைகளைப் பெற்றோர்கள் பார்த்துக் கொள்ளட்டுமென்றோ, எண்ணிக் கொண்டு இருசாராரும் பிள்ளைகளைக் கைவிட்டு விடும் நிலையினையே தற்காலத்தில் பெரும்பாலும் காண்கின்றோம். இந்தக் கையறுநிலையே இன்றைய இளையோரின் அவல நிலைக்குக் காரணம் ஆகும். நிலைமை முற்றிய பின்னர், பெற்றோர் ஆசிரியரிலோ, ஆசிரியர் பெற்றோரிலோ மாறி மாறிக் குற்றத்தைச் சுமத்துவதால் ஒருவித பிரயோசனமும் ஏற்படப் போவதில்லை. எனவே, பெற்றோரும், ஆசிரியரும் தத்தம் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்யும் போது தான், சீரான நடத்தை உருவாக்கத்தைப் பிள்ளைகளில் எதிர்பார்க்க முடியும்.

ஒத்த வயதினர், நண்பர்கள் குழாம், பிள்ளைகளின் சமூகமயமாக்கலில் தொடர்ந்தும் பங்கு கொள்கின்றன. இவ்வாறான தொடர்புகள் கூடாதனவென்று அவற்றை ஒதுக்கிவிடவும் கூடாது. ஏனென்றால் குடும்பத்திலிருந்து நேரடியாக அறிந்து கொள்ள முடியாத பல விடயங்களையும் அனுபவங்களையும், பிள்ளைகள் தங்கள் சம வயது நண்பர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்கின்றனர். ஒத்த வயதுடையோருடனான சேர்க்கையால் பல புதிய திறன்களையும், நவீன சமூக விழுமியங்களையும், பல்வேறு தகவல்களையும் பிள்ளைகள் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. அதேவேளை கெட்ட பழக்கங்களைப் பழகிக் கெட்டுப் போவதற்கும் சந்தர்ப்பங்கள் நிறைய உண்டு. எனவே தான், இவ்வேளைகளில், பெற்றோர் கண்முடி மெளனிகளாக இருக்காமல், பிள்ளைகளைக் கண்காணித்து வழிப்படுத்த வேண்டியவர்களாயும் உள்ளனர். நல்லது, கெட்டது பிரித்தறிந்து கொள்ளப் பிள்ளைகளுக்கு உதவ வேண்டும். அதற்கு அன்பு வழியே சிறந்தது.

பிள்ளைகள் அவர்கள் வாழும் சமூகத்துடன் பொருந்தி வாழவும், சமூகத்தில் நிலவும் மரபு, பாரம்பரியம், பண்பாடு, கலாசாரம் என்பவற்றைப் பேணி வாழவும்; அவ்வாறு வாழ்வதன் மூலம் முரண்பாடுகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவும்; எல்லோரினதும் கணிப்பையும், அன்பையும், ஆதரவையும் பெறவும், கூடிய வகையில் குடும்பம் அவர்களுக்கு உதவுகிறது. சமூகமயமாக்கல் என்பது இச் செயன்முறையைத்தான் என்பதை விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு குடும்பமும் செயற்பாடுகள், முன் மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டல் மூலமும்; அறிவுறுத்தல் போதனைகள் வாயிலாகவும்; பிள்ளைகள் சமூக விழுமியங்களை உணர்ந்து கொள்ளவும் கடைப்பிடிக்கவும் செய்ய வேண்டும் என. எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால் எத்தனை குடும்பங்கள் இக் கைங்கரியத்தைச் சரிவர ஆற்றுகின்றன என்பது தான் கேள்வி. நல்ல குடும்பம் ஒரு பல்கலைக்கழகம் என்பார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒவ்வொரு பல்கலைக்கழகமாக மிளிரும் நாள் எந்நாளோ என்பது மற்றொரு கேள்வி.

குடும்பத்தில் நடைபெறுவனவற்றைப் பார்த்துப் பழகும் தன்மையினர், குழந்தைகளும் பிள்ளைகளும் என்பதை உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கலாம். தாய், தந்தையர் இடர்ப்படுகின்ற அயலவர்களுக்குச் செய்யும் உதவிகளையும் ஒத்தாசைகளையும் பார்த்துப் பிள்ளைகள், தாமும் பிறருக்கு உதவ வேண்டும் என்னும் விழுமியத்தை உணர்ந்து கொள்கிறார்கள். பெற்றோர்கள் நல்ல காரியங்களில் ஈடுபாடு கொள்வதைப் பார்த்துப் பிள்ளைகளும் நற்செயல்களில் ஈடுபாடு காட்டுகின்றனர். “தாயைப் போலப் பிள்ளை, நூலைப் போலச் சீலை” என்னும் முதுமொழியும் இதனையே உணர்த்துகிறது. சமய அனுட்டானங்கள், சடங்குகள், ஆசாரங்கள் என்பவற்றைப் பிள்ளைகள், வீட்டில் அவை நிகழ்த்தப்படும் போது அவதானித்தும் பங்கு பற்றியும் அவற்றை அறிந்து கொள்கின்றார்கள். ஆனால் எல்லோருக்கும் இவ்வாய்ப்புக்கள் கிடைப்பதில்லை. பெற்றோருக்கே, சிலருக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் போது,

பிள்ளைகளுக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது. வீடுகளில் பண்டிகைகள், விழாக்கள் என்பவற்றைக் கொண்டாடும் போதே, பிள்ளைகள் அவை தொடர்பான மரபு, பாரம்பரியங்கள் என்பவற்றை அறிந்து கொள்கின்றனர். இவ்வாறு சமூகத்தின் பல்வேறு பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடுகள், கலாசாரங்கள் என்பவற்றைக் குடும்பத்திலிருந்தே பிள்ளைகள் அறிந்தும் தெரிந்தும் கொள்கின்றனர். இவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும் அனுசரிக்காமலும் இருக்கும் குடும்பங்கள், பிள்ளைகளுக்கு அவற்றை மறுக்கின்றன. உடை, உணவு. என்பனபற்றியும், பிற சமயங்கள், பிற இனத்தவர்கள், என்பன பற்றியும் பெற்றோர் எத்தகைய மனப்பான்மைகளைக் கொண்டிருக்கின்றனரோ, அவற்றை ஏற்றுப் பின்பற்றிப் பிள்ளையும் ஒழுக்குகிறது.

பிள்ளையின் சமூகமயமாக்கலில் குடும்பத்தின் செல்வாக்கு மிக அதிகமாகும். பிள்ளைகளின் நடத்தை உருவாக்கத்தில் கரும் போக்கினைப் பெற்றோர் பின்பற்றுவதும் நல்லதல்ல. அதேவேளை பிள்ளைகள் போன போக்கில் விட்டு விட்டு ஏனோ தானோ என்ற அசமந்தப் போக்கும் கெடுதலையே விளைவிக்கும். பெற்றோர்கள், முழுக்க முழுக்கப் போதனைகளாலும், அறிவுறுத்தல்களாலும், தண்டனை வழங்குவதாலும், நச்சரித்துக் கொண்டே இருப்பதாலும் மட்டும் பிள்ளைகளைத் திருத்தி, நல்வழிப்படுத்தி விடலாம் என எண்ணி விடுகின்றனர். இதுவும் அத்துணை பயன்தரும் என்று சொல்வதற்கில்லை. தாங்கள் முன் மாதிரியாக நடந்து காட்டி குடும்பத்தில் ஓர் அன்புச் சூழ்நிலையையும், பாசப் பிணைப்பையும் ஏற்படுத்தித், தேவையான போது, தகுந்த ஆலோசனைகளையும் வழங்கிப் பிள்ளைகளை வழிப்படுத்துவதே பெற்றோர்கள் செய்யக் கூடிய பேருதவியாகும்.

“உனக்கும் நல்லதாய் ஊருக்கும் நல்லதாய்
நினைப்பதும் நடப்பதும் நித்திய கடன்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

6

அமைதிக்குப் பகை வெறுப்புணர்வு

சிலர் மீது அபரிமிதமான அன்பைச் செலுத்துகிறோம். அந்த அளவுகடந்த அன்பின் நிமித்தம், அவர்கள் எப்படிப்பட்ட தவறுகளைச் செய்தாலும், அவற்றை நாம் பொருட்படுத்துவது இல்லை. அவர்களைப் பற்றி வேறு யாராவது குறை கூறினாலும் கூட, நம்பவோ, ஏற்றுக்கொள்ளவோ நாம் தயாராகவில்லை.

வேறு சிலர் மீது, மிதமிஞ்சிய வெறுப்புக் கொள்கிறோம். அவர்களைக் கண்டாலே மூஞ்சியைச் சுளிக்கிறோம். அவர்களை எல்லா விதத்திலும் அலட்சியம் செய்கிறோம், ஒதுக்கி வைக்கிறோம். ஏன், அவர்களோடு சேர்ந்திருப்பவர்களைக் கூடத் தள்ளி வைக்கிறோம். அவர்கள் எத்தகைய நல்ல காரியத்தைச் செய்யினும், அவர்கள் மேல் கொண்டுள்ள வெறுப்புக் காரணமாக, அவர்களை அங்கீகரிப்பதில்லை. நடுவுநிலைமையிலிருந்து ஒருவனை விலகச் செய்வது இந்த வெறுப்புணர்ச்சியே.

வெறுப்புக்குரியவர்களைப் பற்றிச் சதா சிந்தித்து, அவர்களை நிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதே சிலரின் பொழுது போக்கு ஆக உள்ளது. அன்புக்குரியவர்களைப் பற்றி நினைத்து மகிழ்ச்சி கொள்வது குறைவு. ஆனால் வெறுப்புக்குரியவர்களை எண்ணி எண்ணிக் கோபம் கொள்வதும், தூற்றுவதும், பழிப்பதும் மனத்தை உறுத்திக் கொள்வதும் மிகக் கூடுதலாகப் பலரில் காணப்படுகின்றன.

திருமண வைபவங்கள், மற்றும் பொது வைபவங்கள் ஆகியவற்றில் உற்றார். உறவினர், நண்பர்கள் ஆகியோருடன் கூடிக் கதைக்கும் போதும், தமது வெறுப்புக்குரியவர்களை விமர்சனம் செய்வதிலேயே கூடிய நேரத்தைச் செலவிடுகின்றனர். ஒருவரை வெறுக்கத் தொடங்கிவிட்டால், அவரின் குறைகளை

எடுத்து விஸ்தாரமாக விபரிப்பதையும், ஈன இரக்கமின்றி இல்லாதவற்றையும், பொல்லாதவற்றையும் அவர்மீது சுமத்திக் கூறுவதையும் ஒரு வாழ்க்கைப் பழக்கமாக்கிக் கொண்டிருக்கும் பலரை நாம் சந்திக்கிறோம். இதில் உள்ள வேடிக்கை என்னவெனில் எல்லோரும் கேட்டுத் தலையாட்டி இரசிக்கிறார்களேயன்றி ஒருவருக்கேனும், நிந்தாஸ்துதி செய்பவரைப் பார்த்து “நீ இப்படித் துடற்றுவது தவறு” என்று கூறக் கூடிய அளவிற்குத் தைரியமில்லையே என்பதாகும். ஒருவரைப் புகழ்வதையோ, அவரின் நல்ல செயல்களைப் பிறர் பாராட்டுவதையோ சகித்துக் கொள்ளவும் இரசிக்கவும் முடியாதவர்களாகப் பலர் இருக்கின்றனர். இது அவர்களுடைய ஆற்றாமை. ஆனால், எவரேனும் ஒருவரைப் பகிரங்கமாகத் தூற்றவும். இழித்துரைக்கவும் தொடங்கிவிட்டால், அங்கு அழையாமலே ஒரு கூட்டம் சேர்ந்துவிடுகிறது. நன்றாக இரசிக்கின்றார்கள். இது அவர்களுடைய ஆற்றல். இன்றைய மனிதர்களின் ஆற்றலும் ஆற்றாமையும் இந்த மாதிரியான போக்கில் செல்லும் போது, அமைதியையும் நிம்மதியையும் எவ்வாறு எதிர்பார்க்க முடியும். எல்லாமே அடிதலை மாறிய நிலையில் தான் உள்ளன.

மாம் பழுத்தால் வெளவாலை வாவென்று கூறி யாராவது அழைப்பு விடுகின்றார்களா? இல்லை. பழுத்தைத் தேடி உண்பதற்குப் பறவைகள் தாமாகவே பறந்து வருகின்றன. இது பறவைகளின் இயல்பு நிலை. சரி, அறிவில் மேம்பட்ட மனிதர்களைப் பார்ப்போம். எங்காவது, நல்ல காரியம் நடைபெற்றால், நல்ல ஆன்மிக சொற்பொழிவு நிகழ்த்தப்பட்டால், நல்ல கர்நாடக இசைக்கச்சேரி நடத்தப்பட்டால், அங்கு கூட்டம் மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கும். வருந்தி அழைத்தாலும் கூட, அழைத்தவர்களின் முகத்திற்காக, ஒரு சிலர் அங்கு சென்று தலையைக் காட்டிவிட்டுத் தலைமறைவாகி விடுகின்றனர். பலர் அங்கு செல்வதே இல்லை. சமயச் சொற்பொழிவுகள், அறநெறி மகாநாடுகள், சத்தங்கங்கள் யாவும் கண்டிப்பாக அறுபது வயதைத் தாண்டிய வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும் என்னும் நிபந்தனைக்கு

முறையான மதிப்புக் கிடைத்து வருகிறது. மீறப்படுவதே இல்லை. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் போது, மனிதர்களுக்கு நல்லவற்றைப் பார்க்கவும், கேட்கவும், இரசிக்கவும், நல்ல காரியங்களைச் செய்யவும் நாட்டம் இல்லைப் போல் தெரிகிறது. பழங்களை நாடிப் பறவைகள் பறந்து செல்வதுபோல நல்லவற்றை, நயமானவற்றை நோக்கி மனிதர்கள் செல்கின்றார்கள் இல்லையே என்ற ஆதங்கம் வர வர அதிகரிக்கிறது. நன்மையானவற்றை விலக்கி, தீமையானவற்றைச் சுற்றி வருவதிலும், அவற்றால் ஈர்க்கப்படுவதிலும் மனிதர்கள் அபார ஆர்வத்தைக் காட்டி வருகின்றனர். கவர்ச்சி என்பது தீமையானவற்றில் தான் உள்ளது, நன்மையானவற்றில் இல்லை, என்ற நிலைப்பாடு எப்படியோ மனிதனைப் பற்றிக் கொண்டது.

வீட்டு இலையான்களும் ஈக்களும் பெரும்பாலும் அழுக்கு, அழுகிய பொருட்கள், மலம், சாக்கடை நீர், போன்ற அசுத்தங்களிலேயே விரும்பிச் சென்று மொய்க்கின்றன. மனிதர்களிலும் அநேகர் இலையான்கள், ஈக்கள் போன்று, அசுத்தங்கள், அழுக்குகள், கசடுகள், குப்பை கூழங்கள் என்பவற்றினால் பெரிதும் ஈர்க்கப்படுகின்றனர். கவர்ந்து இழுக்கப்படுகின்றனர். எனவே தான் நல்ல விடயங்களைக் கேட்க ஆட்கள் சேருவதில்லை. நல்ல காரியங்களைச் செய்யும் இடத்தில் கூட்டம் கூடுவதில்லை. மாறாக அழைப்பில்லா விட்டாலும், கூடாத கூட்டங்களுக்கு ஜனக் கூட்டம் மிக அதிகம்.

இலையான்களும் ஈக்களும் அசுத்தப் பொருட்களை நாடுகின்ற போதிலும், நல்ல பண்டங்கள், பதார்த்தங்களிலும் அமர்ந்து சுவைக்கத் தவறுவதில்லை. ஆனால், நம்மில் பலர் அவ்வாறு இல்லையே! நல்லவை பக்கம் தலை வைத்துப் படுக்கக் கூடத் தயங்குகிறார்களே. நல்ல விடயங்கள் பேசப்படும் போது, அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிவிடுகின்றார்களே! கெடுகுடி சொற்கேளாது, சாகிறவன் மருந்து குடியான் என்று காரணத்தோடும் அனுபவத்தை ஒட்டியும் தான் நம்முன்னோர்கள் சொல்லி வைத்தார்கள். நல்லவற்றைக் காணவும், கேட்கவும்

அருவருப்புக் கொள்கிறார்களே. இது நல்ல அறிகுறியல்ல என்பதை கூறித்தான் ஆகவேண்டும்.

நல்லவர்களை, நல்லவற்றை, நன்மை பயப்பனவற்றை வெறுத்து ஒதுக்குவது புத்திசாலித்தனமல்ல. “நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே, நல்லார் சொற் கேட்பதுவும் நன்றே, நல்லாரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் நன்றே” என்கிறார், தமிழ் மூதாட்டி ஔவையார். அதேவேளை, தீயவர்களை, தீயவற்றை, தீங்கு பயப்பனவற்றை வெறுத்து ஒதுக்குவது விவேகமான செயல். “தீங்கினர் தம் கண்ணுக்குத் தெரியாத தூரத்தில் நீங்குவதே நல்ல நெறி” என்பதும் ஔவையார் வாக்கு, ஆகையினால் எவற்றை வெறுத்து ஒதுக்குவது, எவற்றை வெறுக்காமல் அணைப்பது என்பனவற்றை எல்லாம் நாம் பகுத்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த ஆற்றல் தான் பிரித்துணரும் ஆற்றல் என்பர். மனிதரிடம் இந்த மகத்தான ஆற்றல் இருப்பதினால்தான், விலங்குகள், பறவைகள் முதலிய உயிரினங்களிலும் உயர்ந்தோராக மனிதர்கள் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

வெறுப்புணர்வு, மனித இயல்பு அன்று. எல்லார் மட்டும் கொள்கின்ற அன்பு, கருணை, தயை, இரக்கம், ஆர்வம் என்பனவே மனித இயல்புகள்; அவையே மனித உரிமைகள். இயல்பானவற்றை விலக்கிவிட்டுத், தமக்கு இயல்பு அல்லாதனவானவற்றை வாழ்வில் விரும்பி, ஏற்று, மேற்கொள்வதில் மனிதர்கள் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர். இந்நிலை அறியாமையால் ஏற்படுகிறது. அறியாமையின் விளைவாகத் துன்பங்கள் தோன்றுகின்றன. மனிதனுக்கே உரித்தான மனிதப்பண்புகளை வாழ்க்கையில் அனுசரிப்பவர்களை நோக்கி, பழமைவாதிகள், பிற்போக்காளர்கள் என்கின்றனர். இந்த மனிதப் பண்புகளை மதிக்காதவர்கள், மனித விழுமியங்களை உதாசீனஞ் செய்பவர்கள், வாழ்க்கையில் அடிதலை மாறி நடப்பவர்கள் ஆகியோர் புதுமையாளர்கள், புரட்சியாளர்கள் எனும் போர்வையைப் போர்த்திக் கொள்கிறார்கள். எல்லாமே உல அங்கீகாரத்திற்காகத்தான் போலத் தெரிகிறது.

ஏதோ ஒரு வகையில் தமக்குப் பிடிக்காதவர்களை வெறுப்பதும் புறக்கணிப்பதும், எல்லாமட்டங்களிலும் உள்ள மனிதர்களில் காணப்படும் உளவியல் சார்ந்த உணர்ச்சிக்குறைபாடு ஆகும். நன்றாக அந்நியோன்யமாக இருந்தவர்கள் கூட, ஒரு கட்டத்தில் ஒருவரை ஒருவர் மிகத் தீவிரமாக வெறுத்தொதுக்குகின்றனர். காதலித்துத் திருமணஞ் செய்து கொண்ட தம்பதியினரும் கருத்து வேற்றுமை காரணமாக ஒருவரை ஒருவர் வெறுக்கின்றனர். பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்கிடையே வெறுப்பு; சகோதரர்களுக்கிடையே வெறுப்பு; முதியோர் இளையோர்களுக்கிடையே வெறுப்புணர்ச்சி; மேலதிகாரிகள் கீழதிகாரிகளுக்கிடையே வெறுப்பு; வேலைத் தலங்களில் வேலை கொள்வோர், வேலை செய்வோர் இடையே வெறுப்புணர்வு. இந்த வகையில் பார்த்தால், சமூகத்தின் எல்லாமட்டங்களிலும் வெறுப்புணர்வு பரவலாகக் காணப்படுகிறது. வெறுப்புணர்வு, பின் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கும் வழிவகுக்கின்றது. வெறுப்புணர்ச்சி, பழிவாங்கும் நிலைக்கு மனிதர்களை இட்டுச் செல்கின்றது. பல்வேறு குற்றங்களுக்கும் காரணமாகின்றது.

பல்வேறு இனத்தவர்களிடையே, பல சமயத்தவர்களிடையே, பல கொள்கையாளர்களிடையே, பல்வேறு குழுக்களிடையே, பல மண்டலங்களைச் சேர்ந்தவர்களிடையே பரஸ்பரம் நிலவுகின்ற வெறுப்புணர்ச்சியின் விளைவாகவே சண்டை, சச்சரவுகள், பூசல்கள், போர்கள், வன்முறைகள் என்பன உலகில் நடைபெறுகின்றன. ஒன்றாக இருக்க வேண்டிய உலக சமுதாயம் இன்று பலவாகப் பிரிந்து நின்று தொல்லைகளையும், அமைதியின்மையையும் அனுபவிக்கின்றன. ஒருவகையில் பார்த்தால், வெறுப்புணர்வு என்பது ஒரு மனநோய், வெறுப்புணர்ச்சிக்கு உட்பட்டவர்கள் மனநோயாளிகள் என்றே கூறவேண்டும். மன நோயாளர்கள் ஆகி விட்ட நிலையில் அவர்களிடம் சுயபுத்தி இருக்காது. சமநிலை கெட்டுவிடும். மனிதப் பண்புகள் வற்றிவிடும். எந்த நேரம் என்ன செய்வார்கள் என்று கூற முடியாது. பேச்சில் நிதானம் இருக்காது. செயலில் உறுதியிருக்காது. சிந்தனையில் தெளிவு தோன்றாது.

மனநோயாளிகள், தமக்கும் இடைஞ்சல் தந்து பிறருக்கும் இடையூறுகளை விளைவிப்பர். இப்பொழுது நோக்குங்கள், வெறுப்புணர்வு, மனிதர்களை எப்படி எல்லாம் ஆட்டிப் படைக்கின்றது என்பதை. போட்டா போட்டி நிறைந்த உலகில், வெறுப்புணர்ச்சி உலகளாவிய நிலையில் பல்கிப் பெருகுகின்றது. இன்றைய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் சிந்தனைகளும், அமைப்புக்களும் மனிதர்களிடையே, சமூகங்களிடையே, நாடுகளிடையே, மண்டலங்களிடையே வெறுப்புணர்வு, வீசுரம் அடைவதற்கு வாய்ப்பாகக் காணப்படுகின்றன. சுருங்கக்கூறின, மனிதர்கள் ஒரு காலத்தில் அன்புப் பிணைப்பினில் தோன்றி. அன்புச் சூழலில் வளர்ந்து, அன்பு நெறியில் வாழ்ந்து, அன்போடு மறைந்த நிலை இருந்தது. ஆனால் தற்காலத்தில் அப்படியில்லை. வெறுப்பு ஆனது பிறப்பில், வளர்ப்பில், வாழ்வில், இறப்பில் மனிதரில் தனது செல்வாக்கினைச் செலுத்துகிறது. மனித குலமீட்சிக்கு, மனிதரில் உள்ள வெறுப்புணர்ச்சியை அகற்றுவது, அன்புணர்ச்சியை மீண்டும் மலரச் செய்வது என்பன முதல் நிபந்தனையாக வேண்டியுள்ளது. ஆகவே மனிதரை மனிதர் வெறுத்து ஒதுக்குதலை நாம் முற்றாகத் தவிர்க்க வேண்டும். மனித குலம் விமோசனம் பெற இதுவே வழியாகும்.

உணர்ச்சியை நமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவருவது அவசியம். அதற்கு அறிவு தேவை. அறிவையே, சில சமயத்தில் உணர்வு மழுங்கிவிடச் செய்யும். அறிவோடு பழகுவதிலும், உணர்வோடு பழகாதல் என்பது மிகச் சாவதானமாகச் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று. “நோய்க்கிடங்கொடேல்” என்பது போல உணர்ச்சிகளுக்கும் இடங் கொடுக்கலாகாது. அறிவு உணர்ச்சி மீது மேலாண்மை செலுத்த வேண்டும். நம்முடைய மனங்களில் தோன்றுகின்ற உணர்ச்சிதான் வெறுப்பு, வெறுப்புணர்ச்சி என்பது போதை தருவது, வெறியூட்டுவது என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். எனவே, வெறுப்புணர்வுக்கு அடிமைப்பட்டால், போதைப் பொருட்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களின் நிலை தான் ஏற்படும். பின்னர் அதன் கோரப்பிடியிலிருந்து விலகுதல் மிகவும்

கஷ்டம். அதனால், வெறுப்புணர்ச்சிக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே இடங்கொடுக்காமல் பார்த்துக் கொள்வதே நலமாகும்.

சரியான தொடர்பாடல் இல்லாமையினாலும், முறையான புரிந்துணர்வு அற்றநிலையிலும், பிறரின் துர்ப்போதனைகளுக்குச் செவி சாய்ப்பதாலும் இன்னொருவரை வெறுக்கின்ற நிலை ஏற்படுகிறது. நாம் ஒருவரை வெறுப்பதினால், கூடிய நஷ்டம் வெறுப்பவராகிய நமக்குத் தான் ஏற்படுகிறது. நாம் தான் உணர்ச்சி வசப்படுகிறோம். இரத்தத்தைக் கொதிப்படையச் செய்கிறோம். தலையைப் போட்டு உடைக்கிறோம். இவற்றால் எமது உடல், உள ஆரோக்கியம் சீர்கெட்டுப் பாரிய பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றது. என்பதை எம்மில் எத்தனை பேர் தெரிந்து வைத்திருக்கிறோம். உணர்ச்சி வசப்படுதல் என்பது நம்மை நாமே அழித்துக் கொள்ளும் செயன்முறையாகும்.

பிறரை எம்மால் நேசிக்க முடியாவிட்டாலும் எம்மை நாம் நேசிக்க வேண்டும். நாம் எம்மில் உண்மையான அன்பு, நேயம், பாசம் உள்ளவர்களாக இருந்தால் நம்மை நாம் அழித்துக் கொள்வோமா? நம்முடைய ஆரோக்கியத்திற்குப் பங்கமான செயல்களில் ஈடுபடுவோமா? அவ்வாறே எம்முடைய நலத்திற்காக வேனும், அமைதிக்காவேனும், வெறுப்புணர்ச்சியை எம்மில் தோன்றவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளல் அவசியமாகும். வெறுப்புத்தான் பகைமையைக் கொண்டு வருகிறது. கோபத்தை உண்டாக்குகின்றது. கொலைஞன் ஆக்குகின்றது, குற்றங்களைப் புரியத்தாண்டுகிறது. அமைதியைக் கெடுக்கிறது. நிதானத்தை இழக்கச் செய்கிறது. முடிவில் மனிதனை மிருகமாக்குகின்றது. பிறரை வெறுத்து ஒதுக்குவனின் பாதுகாப்பு, மகிழ்ச்சி, இன்ப வாழ்வு, சுதந்திரம், நிம்மதி எல்லாம் அவனின் எதிரியின் கையில் தான் இருக்கின்றன என்னும் உண்மையை உணர்ந்து கொள்வோமானால், பிறரை நாம் வெறுக்கத் துணிய மாட்டோம். நம்முடைய விதியை, இன்னொருவர் தீர்மானிப்பதை அனுமதிக்கலாமா? இல்லை, அனுமதிக்கக் கூடாது.

அப்படியென்றால், நாம் மனிதர், மற்ற மனிதர்களை வெறுப்பதில்லை என்ற உறுதியை இப்பொழுதே எடுத்துக்கொண்டு ஒழுக்கத் தொடங்க வேண்டும். பிறரை வெறுக்கும் படி தூண்டப் பட்டாலும் அதற்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது. ஒருவரை வெறுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டாலும், அவரை அனுதாபத்துடன் புரிந்துகொள்ள முயல வேண்டும். எதிரிகளையும், நாம் வாழ்த்திக் கொண்டு வந்தால், அவர்கள் மனந்திருந்தி நண்பர்களாக மாறும் வாய்ப்பு ஏற்படும். அதேவேளை பிறரால் வெறுக்கப்படக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களையும் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறரை வெறுத்து ஒதுக்கி வைக்கின்ற மனப்பான்மையை இயன்ற அளவு நீக்கி, அதே வேளை அவர்களை வாழ்த்தியும் நல்லுணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியும் நிம்மதி பெற்று வாழ்வோமாக.

“உலகில் நட்புணர்ச்சியைவிட வெறுப்புணர்ச்சி தான் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. கட்சியற்றுக் காரணமாக, சாதிப்பற்றுக் காரணமாக, நாட்டுப்பற்று, குடும்பப் பற்றுக் காரணமாகவும் வெறுப்புணர்ச்சியே வளர்க்கப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறோம். இந்த வெறுப்புணர்ச்சி பெரிதும் கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாகவே எழக் காண்கிறோம்.

ஒருவர் செய்யகிற காரியமோ, பேசுகிற பேச்சோ நமக்குப் பிடிக்காத காரணத்தால் கோபம் எழும்போது அது மூளையிலுள்ள சிற்றறைகளைத் தாக்கி வெறுப்புணர்ச்சியைப் பதிவு செய்து வருகிறது.

மனிதனை மனிதன் நேசிக்க வேண்டும். மதித்து நடக்க வேண்டும். கூடுமானவரை ஒருவரை ஒருவர் எப்போதும் “வாழ்க வளமுடன், “வாழ்க வையகம்” என்று வாழ்த்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் நேசம் வளரும், வெறுப்பு நீங்கும் நன்மை ஏற்படும்.

— வேதாத்திரி மகரிஷி

7

நேர முகாமைத்துவம்

சீமூகம் ஒன்றின் அல்லது தனி மனிதனின் உயர்வும் சிறப்பும், கிடைக்கக் கூடிய பல்வேறு வளங்களைத் திட்டமிட்டு முறையாக அவற்றைப் பயன்படுத்துவதிலேயே தங்கியுள்ளன. வளங்கள் நிறையக் கிடைக்கப் பெற்றும், அவை விரயமாக்கப்பட்டால், அவற்றால் பயன் ஏதும் ஏற்படாது. அவ்வாறே, வளங்கள் பயன்படுத்தப்படாமல் விடப்பட்டாலும், அவற்றால் பிரயோசனம் இல்லை. வளங்கள் பலவகை. பொருள் வளம், மனித வளம், இயற்கை வளம், பௌதிக வளம் எனப் பலவற்றைக் கூறலாம். இவற்றைவிட, மற்றொரு மிக மிக்கியமான வளம் என நேர வளத்தைக் குறிப்பிடலாம். இந்த நேர வளத்திற்கு இன்று யார் மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள்? நேரத்தை மதிப்பவர் தொகை அருகிக் கொண்டே வருகிறது. காலம் கழிந்து கொண்டே இருக்கிறது, என்பதைப் பலர் உணர்வதாகத் தெரியவில்லை. எல்லா வளங்களுள்ளும், நேர வளமே பெரிதும் மனிதனின் விரயத்திற்கும், உதாசீனத்திற்கும் உள்ளாகின்றது என்பது அவதானிப்புக்களிலிருந்து அறிய வருகின்றது.

நேரம் விலை கொடுத்து வாங்கக் கூடிய பண்டம் அன்று, அவ்வாறே நேரத்தைச் சேகரித்தோ சேமித்தோ ஓரிடத்தில், களஞ்சியப்படுத்தி வைத்துப் பின்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அதனைப் பயன்படுத்த முடியுமோ என்றால், அது எவர்க்கும் இயலாத காரியம். நேரம் போனால் போனது தான். போன நேரத்தை ஆனை கட்டியிழுத்தும் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது, என்பது முதுமொழி.

மனித வாழ்வில் இளமை, முதுமை, மூப்பு, மரணம் என்பவற்றைத் தீர்மானிப்பது காலம். இளமை நிலையாதது, யாக்கை நிலையாதது என்னும் கூற்றுக்கள் காலத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளன. காலம் நிலையாதது, ஓடிக் கொண்டிருப்பது. இந்த அடிப்படையிலேயே, இளமையும், யாக்கையும்

நிலையற்றனவாகின்றன. நேரத்தை அவ்வப்போது பயன் படுத்தினால் சரி, அல்லது அது போய்விடும். நேரத்தின் இந்தத் தன்மையை உணர்ந்தவர்கள், அதன் அருமையை உணர்கின்றனர். நேரத்தைப் பொன் போல் போற்றுகின்றனர்.

நேரத்தின் பெறுமதி இவ்வளவு என்று வார்த்தைகளால் சொல்லிவிட முடியாது. அதற்குப் பெறுமானம் கூறுவது சிரமம். குறித்த நேரம் கடந்து விட்ட பின்னர் அழுது புலம்பி ஆவதொன்றில்லை. ஆதலால் நேரத்தை முறையாகத் திட்டமிட்டுப் பயன் படுத்திக் கொள்ளலே விவேகமான செயல் ஆகும்.

ஓடும் நேரத்தை நாம் பிடிக்க வேண்டுமாகில், அந்த நேரம் நம்மை நோக்கி ஓடிவரும் போது எதிர்கொண்டு மடக்கிப் பிடித்து விடவேண்டும். நேரம் எம்மைத் தாண்டிச் சென்றபின், அதனைத் துரத்திப் பின்சென்று பிடித்து விட முடியாது. இவ்வாறு ஏன் கூறப்படுகிறது என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்ப்பின் அதன் உண்மை விளங்கும்.

நேரத்தைக் காத்திருந்து பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தவறவிட்டபின் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ளவே முடியாது, என்பது இதிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மனிதர்கள் வாழ்வில் பாதிக்காலத்தை நித்திரையில் கழித்து விடுகின்றனர். இரவில் செய்கின்ற தூக்கத்தினால் இந்நிலை. பகலிலும் உறங்குபவர்கள், வாழ்வில் பெரும் பகுதி காலம் வீணாகி விடுகின்றனது. எவ்வித கருமங்களிலும் ஈடுபடாமல் நேரத்தைச் சோம்பலிலும், சுக போகங்களிலும் கழிப்பவர்கள் எத்தனை பேர்? இவ்வாறு கால விரயம் கணந்தோறும் நடந்தேறிய வண்ணம் இருக்கின்றது. மனிதர்களில் மிகப் பெரும்பங்கினர் வாழாது இருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் நேரத்தை அலட்சியம் செய்தமை. நேரத்தை மதிப்பவர்கள் வாழ்வில் முன்னேறுகின்றனர். இவர்கள் ஒரு சிறிய தொகையினரே. நேரத்தை வீணாக்கிக்கொண்டு உயிர் வாழ்வதற்குப் பிறர் தயவை எதிர்பார்த்திருத்தல் பேதமை; அது அறிவுடமையாகாது.

“எனக்கு எப்படி நேரத்தைப் போக்குவது என்றே தெரியவில்லை.” என்று குறைபடுகிறவர்களும் இருக்கின்றார்கள். “ஏதோ இவ்வளவு காலத்தையும் ஒருமாதிரி ஓட்டி விட்டேன்; இன்னும் இருப்பதோ

கொஞ்சக் காலந்தான். அதையும் போக்கி விட்டால் வந்த வேலை முடிந்து விடும்” என்று கூறுபவர்களையும் காண்கின்றோம். வேறு சிலர், நேரம் மிக விரைவாகச் செல்கின்றதே என்று குறைபட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். “இப்போது தான் விடிந்தது போல இருக்கிறது, அதற்குள் பொழுது பட்டுவிட்டதே” என்று ஆதங்கப்படுகின்றனர், அங்கலாய்க்கின்றனர். உண்மையில் நேரம் ஒரே கதியில் தான் செல்கின்றது. ஆனால் சிலருக்கு வேகமாகவும், மற்றுஞ் சிலருக்கு மந்தகதியிலும் நேரம் செல்வது போன்ற பிரம்மை உண்டாகின்றது. உலகத்தவர் பல விதத்தினர். பொழுது போக்காகக் கருமங்களில் ஈடுபாடு கொள்பவர்களும் உண்டு. வேலையைச் செய்யாமல் கடத்திப் பொழுதைப் போக்குபவர்களும் உண்டு.

“ஒருவர் தனது நேரத்தை எவ்வாறு செலவிடுகின்றார் என்பதைக் கேட்டறிந்து கொண்டால் அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை மதிப்பிட்டுக் கூறிவிடலாம்.” அந்த அளவிற்கு மனித வாழ்வில் நேரம் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது.

“பின்பு என்பதும், நாளை என்பதும் இல்லையென்பதற்கு அடையாளம்” என்று கூறுவர். ஒரு கருமத்தை அவ்வப்போது ஆற்றாமல் ஒத்தி வைத்துக் கொண்டே போனால் அக் கருமம் நடைபெறாமலே போய்விடும். இவ்வாறு ஒத்தி வைத்தல், காலத்தைக் கடத்துவதாகவே அமைந்து விடும். காலத்தைக் கடத்துதல் என்பது கால விரயம் ஆகும். அதன் விளைவுகள் பாதகமாகவே அமையும். மாணவர்கள் தமது படிப்பைப் பின்போட்டு வந்தால், பரீட்சை சமயங்களில் அவதிப்பட நேரிடும். அன்றாட வேலைகளை அவ்வப்போது செய்து முடித்து வந்தால், வேலைப் பழு என்று ஒன்று இருக்காது. மனக்குழப்பம், மனநெருக்குகை, பதற்றம், ஏக்கம், அங்கலாய்ப்புப் போன்ற மன நோய்களுக்கு ஆளாபவர்கள் பெரும்பாலும் நேரத்தை மதியாதவர்களாகவே இருப்பர்.

குறித்த ஒரு வேலையைமட்டும் ஒரு நேரத்தில் செய்வது நல்லது. அட்டாவதானிகள், தசாவதானிகள், சதாவதானிகள் எனப்பல கருமங்களை ஒரே நேரத்தில் ஆற்றும் வல்லமையுள்ளவர்கள் ஒரு சிலர் இருக்கின்றார்கள். இது விதிவிலக்கு. ஆனால் பொதுவாக மனிதர்கள் அவ்வாறு செய்ய இயலாதவர்கள். பல கருமங்களை ஒரே நேரத்தில் செய்யப் போய் ஒரு கருமத்தையாதல்

உருப்படியாகச் செய்து முடிக்க முடியாத நிலையைத் தவிர்ந்துக் கொள்ளுதல் அவசியம். இவ்வாறு அங்கலாய்ப்பு உள்ளவர்கள் மன ஒருமைப்பாட்டினைக் குலைத்து விடுவர். அதனால் மன அமைதியின்மை, மன நெருக்குதல், நரம்புத் தளர்ச்சி போன்றவற்றினால் அவதிப்படுவர்.

வேலையைத் திட்டமிடுதல் மூலம், நேரவளம் சரியாகப் பயன்படுத்தப்பட, பங்கீடு செய்யப்பட முடிகின்றது. நேரத்தை முகாமை செய்ய வேண்டியது அவசியம். முகாமை செய்யாத எதுவும் விரயமாகிவிடும். ஒவ்வொரு கருமத்திற்கும், அது முடிக்கப்பட வேண்டிய இறுதித் திகதியை முன் கூட்டியே தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும். இது, வேலை உரிய வேளையில் பூர்த்தி செய்யப்படுதலை உறுதி செய்கின்றது. அவ்வாறே, வேலையின் ஒவ்வொரு கூறுக்கும் எவ்வளவு நேரம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைக் காட்டும் நேர அட்டவணையைத் தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும். நேர அட்டவணை, முடிவு திகதி போன்றனவற்றைத் தயாரித்து வைத்துக் கொண்டால் மாத்திரம் போதாது. அவற்றைப் பின்பற்றிக் கருமங்களை ஆற்றவும் வேண்டும். அப்போது தான் நேர முகாமைத்துவம் உறுதியாகின்றது. சின்னஞ்சிறிய பணிகளிலிருந்து பாரிய செயல்திட்டங்கள் வரை, நேரம் உரிய வகையில் முகாமை செய்யப்படும் போது தான் அவை பயன் தருவனவாக அமையும்.

“காலமும் நானும் சேர்ந்து நிற்பதால் எதையும் என்னால் நிறைவேற்ற முடிகிறது” என்கிறார் பிலிப் என்னும் அறிஞர். காலத்தைப் பகைத்தோ, விட்டு விட்டுவிட்டோ மனிதன் தனித்து வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறமுடியாது. கால நேரம் பார்ப்பவர்கள், அந்தக் கணத்தில் கிடைக்கின்ற நேரத்தைக் கோட்டை விட்டு விடுகிறார்கள். கிடைக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களை உடனடியாகப் பயன்படுத்துபவர்களே காரியங்களைச் சாதித்து விடுகிறார்கள். உரிய காலம் வரும். அப்போது பார்த்துக் கொள்வோம் என்று எண்ணுபவர்கள், அந்த உரிய காலத்தைக் காணாமலேவிட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. எனவே மனிதன் காலத்தோடு எஞ்ஞான்றும் இணைந்து செயல்படவேண்டும். எல்லா நேரமும் நல்ல நேரம் தான் என்பர் மன உறுதி படைத்தவர்கள். “நாளும் கோளும் நலிந்தோர்க்கே” என்கிறார் ஓர் அருளாளர்.

“காலத்தின் மதிப்பு உனக்குத் தெரியுமா? அப்படியானால் உனக்கு வாழ்வின் மதிப்பு தெரியும்” என்கிறார் நெல்சன் எனும் அறிஞர். காலத்தை அவமதிப்பவன், தன் வாழ்வினை அவமதிக்கின்றான். அத்துடன், தான் வாழ மறுப்பவனாகவும் வந்து விடுகிறான்.

நேரந்தவறாமை என்ற பண்பினை நிச்சயமாக நாம் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பொறுப்புள்ள மனிதரின் நேர ஒழுங்கினத்தால், பலருக்கு அசௌகரியம் ஏற்படுகின்றது. அத்தோடு பல வேலைகள் முடங்கிக் கிடக்கின்றன. இதனைப் பலர் உணர்வதில்லை.

“நான் குறித்த நேரத்திற்குக் கால்மணி நேரம் முந்தியே சென்று விடுவது வழக்கம். அது தான் என்னை மனிதன் ஆக்கியுள்ளது” என்கிறார். ஓர் அறிஞர் பெருமகனார். “நீண்ட காலம் வாழ வேண்டும் என்பது பெரும்பாலான மனிதரின் விருப்பமாகும். ஆனால் காலத்தை முறையாகப் பயன்படுத்தி வாழ விரும்புவோர் மிகச் சிலரே” எனும் கூற்று நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. வாழ்வின் பேரின்பம் சரியாக நேரத்தை முகாமை செய்யத் தெரிந்தவர்க்கே கிடைக்கின்றது. தம்முடைய தவறுக்குச் சிலர் காலநேரத்தின் மேல் பழியைப் போடுவார்கள். “நான் தொடங்கிய நேரம் சரியில்லை” “வந்த நேரம் பிழையாய்ப் போச்சு”, “இப்போ காலம் செவ்வையாய் இல்லை”, “காலம் மாறிப் போச்சு” போன்ற கூற்றுக்களை அடிக்கடி கேட்கின்றோம். இவையெல்லாம் காலத்தையும் நேரத்தையும் சரிவரப் பயன்படுத்தத் தெரியாதவர்கள் கூறும் வார்த்தைகள், இவற்றினால் காலமோ, நேரமோ பாதிக்கப்படுவதில்லை. சம்பந்தப் பட்ட மனிதர்கள் தான் பாதிக்கப் படுகின்றனர்.

சிலர் எமது நேரத்தை எப்படியும் வீணடிப்பது என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு எம்மிடம் வருவார்கள். சம்பந்தா சம்பந்த மற்ற விடயங்களைப் பேசிக் கொண்டே இருப்பார்கள். நேரத்தைச் சரியாக முகாமைசெய்ய முடியாமைக்கு இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களும் காரணம். இப்படியாகப் பல்வேறு காரணிகள் எதிர்நோக்கினாலும் விவேகத்துடன் அவற்றைச் சீர் செய்து, நேரத்தை முகாமை செய்து வாழும் போதே, வாழ்க்கையில் உயர முடியும்.

“யிறு துன்பம் போக்க அன்பு வேண்டும்” – வேதாத்திரி மகரிஷி

வாழ்க வையகம்

வாழ்க வளமுடன்

8

செய்வன திருந்தச் செய்

“செய்வன திருந்தச் செய்” என்பது பண்டு தொட்டு நிலவிவரும் அருமையான மகுட வாசகம். மூத்தோர்கள், இளையோர்களுக்குப் புத்திமதி கூறும் போது இதனைக் கூறி வைக்க மறப்பதில்லை. செய்வதைச் சரியாய்ச் செய்யுங்கள், செவ்வையாகச் செய்யுங்கள், ஒழுங்காய்ச் செய்யுங்கள் என்று பெரியவர்கள் கூறுகின்ற ஒவ்வொரு தடவையும், கேட்கின்ற இளையோர்களுக்குக் காதுகளில் நாராசம் காய்ச்சி வார்த்தது போலக் கொடுரமாக ஒலித்தாலும், அருமருந்தன்ன அந்த வார்த்தைகள் அர்த்தமுள்ளவை, வாழ்விப்பவை, நலந்தருபவை என்பதை மறந்துவிடல் ஆகாது. அதனால் தான் “மூத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்” என்கின்றனர்.

எந்தச் செயலும், திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்படுவதால், செம்மை பெறுகின்றது. செயலில் தேர்ச்சி பெறுவது என்பது ஓரிரு நாட்களில் நடந்தேறி விடுவதில்லை. பல நாட்கள் செல்லலாம். முயற்சியும், பயிற்சியும், ஈடுபாடும், மன ஒருமைப்பாடும், முதிர்ச்சியும் தேர்ச்சியும் ஒருங்கிணைந்து காணும் பட்சத்திலேயே, செயல்களும் கருமங்களும் சிறக்கின்றன. உள்ளது சிறத்தல் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம். அதைவிடுத்து, இந்த அவசரயுகத்தில் அற்ப சொற்ப அறிவோடும், பயிற்சியோடும், மன அங்கலாய்ப் போடும் காரியங்களை அவசர அவசரமாகச் செய்து முடித்து விட எத்தனிக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் எப்படிச் செம்மையைக் காண முடியும்? எவ்வாறு நிறைவினைப் பெற்றுக் கொள்ள இயலும்? எல்லா வேலைகளும், அரையும் குறையுமாகக் காணப்படுவது என்பது இன்று சர்வசாதாரணமாகி விட்டது. அதனால், திருப்தியற்ற செயல்களைச் செய்வார்களே சமுதாயத்தில் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றனர். பிறர் திருப்திப் படக்கூடிய வகையில் கருமமாற்றுவோர் தொகை இன்று அருகி வருகிறது. ஏனோ தானோ என்று, வேலையில் பிடிப்புமின்றிக், கரிசனையும் கொள்ளாது பணிபுரிபவர்களே எங்கும்

நிதர்சனமாக உள்ளனர். இந்த நிலையில், வேலையை ஒழுங்காகச் செய்ய வேண்டும், செய்பவற்றைத் திருத்தமாகச் செய்ய வேண்டும் என யார் சிந்திக்கிறார்கள். ஊதிபம் பெறுவதில் உள்ள ஆர்வமும், ஆதங்கமும், பொறுப்பேற்ற கருமத்தைச் செவ்வனே செய்ய வேண்டும் என்பதில் இருத்தலும் அவசியம்.

வேலைக்கேற்ற வேதனம் கொடுப்பதும், பெறுவதும் நீதி, நீதியைப் போராடியோ, வாதாடியோ நிலை பெறச் செய்வது அறம். அறம் வெல்லும், உலகில் அழியாதது அறம். ஆனால், வேலையில் அலட்சியம், ஊதிபம் பெறுவதே இலட்சியம் எனக் கொள்வது எந்த வகையிலும் பொருத்தமோ, மனித தர்மமோ ஆகாது.

எடுத்த கருமத்தை, எமது திறமைகளையெல்லாம் வெளிப்படுத்தி, செவ்வையாகவும் இனிதாகவும் செய்து முடிப்பதே மனித தர்மம். “செய்யுந் தொழிலே தெய்வம்” என்பார்கள். அத் தொழிலில் நாம் காட்டும் திறமை தான், செம்மையாக மிளிக்கிறது. மனிதன் திறமை மிக்கவன். ஆற்றல் மிகுந்தவன். தமது முழுத் திறமைகளையும், ஆற்றல்களையும் செயல்களில் வெளிப்படுத்துதல் மனித விழுமியம். செம்மை, உண்மையைப் போன்று ஒரு மனித விழுமியம்.

“உண்மையே அழகு அழகே உண்மை
அழகே செம்மை செம்மையே அழகு
உண்மையே செம்மை செம்மையே உண்மை”

உண்மை, செம்மை, அழகு ஆகிய இம்மூன்று பண்புகளும், எமது செயல்கள், செயற்பாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் பரிணாமிக்க வேண்டும். இம் மூன்றும், எம் வாழ்க்கையில் இடம் பெறச் செய்தலே மனிதனின் குறிக்கோள் ஆகும். மனிதன், மனிதனாக வாழும் நிலை, எப்பொழுது ஏற்படுகின்றதென்றால், மனிதன் ஆனவன் உண்மை, செம்மை, அழகு ஆகிய மனித விழுமியங்களுடன் உறவு கொண்டு வாழும் போது தான் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். எப்பொழுது மனிதன், உண்மையையும் செம்மையையும் அழகினையும் அந்நியப்படுத்தி உதாசீனம் செய்து வாழ்கின்றானோ, அப்பொழுது அவன் மனித நிலையிலிருந்து கீழிறங்கி, மிருக நிலைக்குத் தாழ்ந்து விடுகிறான்.

மனிதன், தனது திறமைகளையும் ஆற்றல்களையும் செம்மையாகப் பயன்படுத்தத் தவறும் பட்சத்தில், அவன் மனிதனாக வாழத் தவறிவிடுகின்றான்.

தான் ஏற்றுக் கொண்ட உத்தியோகப் பணிகளிலும் சரி, தொழில்களிலும் சரி, பொதுக் கடமைகளிலும் சரி, உண்மை, செம்மை, அழகு துலங்கக் கருமமாற்றுதலே மனிதப் பண்பு ஆகும், “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என்கிறார், ஒரு மெய்ஞ்ஞானி. அந்தப் பணி உண்மையாகவும் செம்மையாகவும், அழகாகவும் ஆற்றப்பட வேண்டும் என்ற தொனிப்புத்தான் குறித்த மகுடவாசகத்தின் உயிர்ப்பு. இன்று பெரும்பாலும் செய்யப்படுகின்ற பணிகளிலும் கருமங்களிலும் இந்த “உயிர்ப்பு” காணப்படுதல் அரிதாகிவிட்டமை தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அதனாலேயே, எடுத்த காரியங்கள் பெரும்பாலும் முற்றுப் பெறுவதில்லை, சில வேளை முற்றுப் பெற்றாலும் அவை திருத்தமாகவும், திருப்தியாகவும் அமையப் பெறுவதில்லை.

குறிப்பாக, பொதுப் பணித் துறைகளில் ஏற்பட்டுள்ள சீர்கேடுகளுக்கும், விரயங்கள் மற்றும் ஊழல்களுக்கும் பிரதான காரணமாக, செய்யும் பணிகள் திருத்தமாகச் செய்யப்பட வேண்டும், செம்மையாக ஆற்றப்பட வேண்டும், ஒழுங்காக மேற்கொள்ளப்படவேண்டும் என்ற விழுமிய எண்ணம் பணியாளர்கள் மத்தியில் அருகிவிட்டமையே குறிப்பிட வேண்டும். தமது திறமைகளையும் நேர்மையையும் செய்யும் தொழில்களில் வெளிப்படுத்துபவர்களே போற்றுதலுக்குரியவர்கள். திறமைகளை முழுமையாக வெளிப்படுத்தாமல், பொதுச் சொத்துக்களை நேர்மைக்கும் நீதிக்கும் புறம்பான முறையில் விரயம் செய்தும், விரயத்திற்கு உடந்தையாக இருந்தும் அலட்சியம் புரிபவர்கள், நம்பிக்கைக்கு இரண்டகம் செய்தவர்கள், சமுதாயத்திற்கும் தேசத்திற்கும் தெரிந்து கொண்டே துரோகம் இழைத்தவர்கள் ஆவர். இவர்கள் ஆன்மிக நெறியையும், உலக நெறியையும் புறக்கணித்து, சுய நலப் போக்கில் செல்பவர்கள். மனித விழுமியங்களுக்கு மதிப்பே அளிக்காதவர்கள். சமய ரீதியில் மீளா நரகமும், சமூக ரீதியில் தாங்கொணாத துன்பங்களும் அவர்களை ஆவலோடு அரவணைக்க ஆயத்தமாகி விட்டன என்பதை அவர்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது.

எடுத்துக் கொண்ட கருமத்தையோ. செயலையோ ஒழுங்காகவும் செம்மையாகவும் செய்யாதவர் பிறரையும் ஏமாற்றித் தம்மையும் ஏமாற்றிக் கொள்கின்றனர். போலி வேலை செய்பவர்கள், கடமைகளைச் செய்யாமல் விடுபவர்கள் அற்ப சொற்ப சுகத்தை அவ்வப்போது பெற்றுக் கொள்ளலாம்; ஆனால் நிரந்தரமாகக் கிடைக்கப் போவது துன்பங்கள் துயர்களையே என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்ப வாழ்வு என்பது நேர்மையற்ற முறையில் தேடிய அற்ப சுகத்தில் திளைத்திருப்பது அன்று. இந்தச் சுகம் நிலைத்து நிற்கக் கூடியதுமன்று. திருட்டுப் பொருளில் கண்ட சுகம் விரைவில் திருடப்பட்டு விடும். நம்மிடம் ஒப்படைக்கப் பெற்ற பணிகளைச் செவ்வையாகவும், திருத்தமாகவும், திறமைக் கேற்பவும் செய்து முடிக்காது, அதற்காக ஊதியமாக பெற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற பணமும் திருட்டுப் பணம் தான். நமக்கு உரித்தில்லாத பணம் பிறரிடமிருந்து கவரப்பட்ட பணமே என்பதில் ஐயமில்லை.

நமது சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் உண்மை, செம்மை, அழகு வெளிப்பாடு ஆக வேண்டும். அப்பொழுது தான் வாழ்க்கையில் நிலையான இன்பம் கிடைக்கும். அதுவே சிறந்த மானுட வாழ்க்கையாகும். இவ்வாறு மானுட வாழ்க்கையை வாழத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்கள் வாழ் நாளை வீணாக்கியவர்கள் ஆவர்.

அற்ப சுகத்திற்காக, பொய் வாழ்க்கை வாழ்ந்து, உண்மையான இன்பத்தை விட்டு விலகி, ஈற்றில் மீளாத் துன்பத்தில் மூழ்கின்ற வாழ்க்கையையே, தற்காலத்தில் பெரும்பாலும் காணக் கூடியதாக உள்ளது. வேதனைக்குரிய இந்நிலைமையை மாற்றியமைப்பதற்கு மனித விழுமியங்களை வாழ்க்கையில் பேணிவருவதே சிறந்த வழியாகும்.

சகல சீவராசிகளிலும், மனிதன் உயர்ந்தவன். பரிணாம வளர்ச்சியின் உச்ச ஸ்தானத்தில் மனிதன் உள்ளான். ஆன்மிக வளமும், மகத்தான ஆற்றல்களும் ஒருங்கே கொண்டிருப்பவன். இவற்றைக் கொண்டு வாழ்வில் அரும்பெரும் சாதனைகளை நிகழ்த்தக் கூடியவன். அவ்வாறிருந்தும், மனிதர்கள் அவ்வாறு செய்யாமலும், தம்திறமைகளை உணராமலும் இருந்து

வருகின்றனர். முயற்சி திருவினையாக்கும். முயற்சியின்மை துன்பத்தைத் தரும் என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

ஒருவனுக்குத் தரப்பட்டுள்ள பணியை முயன்று, திறமையுடன், ஒழுங்காக ஆற்றி வந்தால், அதுவே மிகப் பெரிய “தவம்” என்பது வள்ளுவர் கூறும் கருத்து. தவம் செய்வதற்காகக் காட்டுக்கோ, மலை அடிவாரத்திற்கோ செல்லத் தேவையில்லை. நாட்டில், சமுதாயத்தில் இருந்து கொண்டே தவம் செய்யலாம். ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் அவப்பொழுது ஆக்காமல் தவப்பொழுது ஆக்குதல் நமது கையில் தான் தங்கியுள்ளது. தவம் செய்பவர யார்? என்னும் வினாவிற்கு விடையாதெனில், தத்தம் கருமங்களை முறைப்படி செய்பவர்கள் தவம் செய்பவர என்பதாகும். செய்வன திருந்தச் செய்தால் அதுவே தவம். தவத்தின் நோக்கம் இவ்வுலகில் வாழும் சகலரும் நலம் பெறவேண்டும், நன்மை அடைய வேண்டும் என்பதாகும்.

“தவம் செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்” - திருக்குறள்

மனிதர்கள் தொழில்புரிகின்ற அத்தனை நிலையங்களும் தவச்சாலைகள். வயல்வெளிகள், தொழிற்சாலைகள், பாடசாலைகள், மருத்துவ நிலையங்கள், அலுவலகங்கள், வியாபாரத் தலங்கள். மற்றும் சேவைத்தலங்கள் அனைத்திலும் பணிபுரிபவர்கள் சமுதாய நன்மைக்காகத் தமது முழுத்திறமைகளையும் ஒன்று சேர்த்துப் பணிபுரிபவர்களாக மிளர வேண்டும். முயற்சி, அர்ப்பணம், தியாகம் என்பவற்றை உறுதுணையாகக் கொள்ள வேண்டும். “செய்வன திருந்தச் செய்” என்ற வாசகம் தாரக மந்திரமாக விளங்கட்டும். நாம் அனைவரும் வள்ளுவர் வழியில் நின்று தவம் செய்வோம். தத்தம் கருமங்களை ஒழுங்காகச் செய்வோம். இன்று நாம் செய்ய வேண்டியது வள்ளுவர் குறித்துரைத்த தவம் தான். நமது நாடும், சமுதாயமும் முன்னேற, நாம் ஆற்றும் பணிகளைச் செம்மையாகச் செய்வோம்.

மனிதன் நேர்மையான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு ஒரு தொழிலைச் செய்தே ஆகவேண்டும். ஒரு தொழிலை வாழ்க்கைத் தொழிலாக ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, சிறிது, பெரிது என்றோ சிறப்பு, சிறப்பில்லாதது என்றோ சஞ்சலப்படுவது முறையல்ல.

நல்ல தொழில், நமக்கேற்ற தொழில் கிடைக்கவில்லையே என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டு, தொழிலில் அக்கறைகாட்டாது, அசிரத்தையாக இருத்தல் ஆகாது. ஏற்றுக் கொண்ட தொழிலிடம் ஈடுபாடு வேண்டும்; செம்மையாக அத்தொழிலைச் செய்ய வேண்டும். தொழிலில் ஈடுபாடும் சிரத்தையும் நேர்மையும் இன்றி அதனைச் செம்மையாகச் செய்ய முடியாது, கடுமையாக உழைக்கின்றவர்கள், தத்தம் பணிகளைச் செவ்வையாகவும் திருத்தமாகவும் செய்கின்றவர்கள் வாழ்க்கையில் முன்னேறுவது மட்டுமல்ல, உற்சாகமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறார்கள். கடின உழைப்பு எவரையும் கொன்றதாக அறியப்படவில்லை. ஆனால் உழைப்பின்றிச் சோம்பித் திரிந்தவர்கள் நோயாளிகள் ஆகியுள்ளனர்.

செய்வன, திருத்தமாகச் செய்யப்படும்போது, எல்லோருடைய நல்லெண்ணத்தையும் சம்பாதிக்க முடிகின்றது. அவர்களின் அன்பையும் நல்லுறவையும் பெறமுடிகின்றது. வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் உற்சாகமும் ஏற்படுகின்றன. தொழிலிலிருந்து வருவாயும் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றது. பலர்தம்மிடம் மறைந்து கிடக்கின்ற நிறைந்த ஆற்றல்களை அறிந்து கொள்வதில்லை. தமது ஆற்றல்களை உணர்ந்து கொள்ளும் பட்சத்தில், இன்னும் சிறப்பாகத் தொழிலைச் செய்ய முடியும். வேறுசிலர் வேண்டுமென்றே தமது தொழிலைச் செவ்வனே செய்யாது, காலத்தைக் கடத்துகின்றனர். இது அபத்தமான செயல். தன்னையும் ஏமாற்றிப் பிறரையும் ஏமாற்றுவதாக அமைகின்றது.

“செய்வன திருந்தச் செய்” என்பது பொருள் பொதிந்த கூற்று. வாழ்க்கையில் அதனைப் பின்பற்றி நன்மை பெறுவோமாக.

“எந்த வேலையைச் செய்கிறோம் என்பதைக் காட்டிலும் எம்மடிச் செய்கிறோம் என்பதைப் வாறுத்தே எதையும் மதிப்பிட முடியும்”

“ஆய்றவரை குறவாகப் பேசவேண்டும் செயல்களில் அதிகம் ஈடுபடவேண்டும்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

9

உணவு விழுமியம் - நா காக்க

சூழ் பூமியில் வாழுகின்ற மனிதர்களுட் பலர் உணவினை உண்டு களிப்பதற்காகவே உயிர் வாழ்கின்றார்கள் போல தெரிகின்றது. “வீணில் உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்” என்கிறார் மகாகவி பாரதியார். உண்பதும் உறங்குவதுமன்றி வேறொன்றும் அறியாத பலரை நாம் உலகில் காண்கின்றோம். இவர்கள் பூமிக்குப் பாரமாகவும், எவர்க்கும் பிரயோசனமற்றும் விளங்குகின்றனர். மனிதர்கள் வாழ்ந்தால், ஏதாவது ஒரு விதத்தில் பயனுள்ளவர்களாக வாழவேண்டும். “தோன்றில் புகழோடு தோன்றுக” என்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான். அதிக உணவு உண்பதும், நீண்ட நேரத்தை உறக்கத்தில் கழிப்பதும், உடலைக் கெடுத்து ஆயுளையும் குறைப்பது மட்டுமன்றி, ஒருவனின் புகழ், கீர்த்தி, கௌரவம், கல்வி, செல்வம் போன்ற அனைத்தையும் அழித்து விடும். எனவே தான் உணவுக்கும், உறக்கத்திற்கும் ஒரு வரையறை வேண்டும் என்று நூல்கள் உடன், அறிஞர்களும் கூறுகின்றனர்.

உயிர் வாழ்வதற்கு உணவு நிச்சயம் தேவை. அதை மறுப்பதற்கில்லை. நீண்ட காலம் ஆரோக்கியமாக வாழ விரும்புவர்கள் உணவினை அளவாகவே உண்கின்றனர். உண்பதற்காகவே வாழ்கின்றவர்களை விட, வாழ்வதற்காகவே உண்பவர் தொகை மிகமிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

மனிதன் ரோகியாவதும், போகியாவதும், யோகியாவதும் பெரும்பாலும் உண்ணும் உணவின் வகையிலும், அளவிலும் தான் தங்கியுள்ளது.

இன்று பெரும்பாலும் நோயினால் கஷ்டப்படுபவர் தொகை மிக அதிகம். புதிய புதிய நோய்களும் வந்து சேருகின்றன.

இந்த நிலை எதனைச் சுட்டிப்பாகக் காட்டுகிறதென்றால், மனிதர்கள் ஒழுங்காக, அளவாக உண்ணும் உணவுப் பழக்கத்தை, இன்னும் சொல்லப் போனால் உணவு விழுமியத்தை வாழ்வில் பேண மறுத்து வருகிறார்கள் என்பதையேயாகும். உண்பதும், குடிப்பதும் வாழ்வில் இன்பத்தையும் சுகத்தையும் பெருக்குகின்றன என்று கூறிவரும் கூட்டத்தினர், ஏனோ அவற்றால் அவர்களின் வாழ் நாட்கள் குறுக்கப்படுகின்றன என்னும் உண்மையை மறந்து விடுகின்றார்கள் என்பது புரியாத புதிராக உள்ளது.

வாழ்க்கையில் எவரும் ரோகியாக இருக்க விரும்பமாட்டார்கள். தேவையற்ற போகங்களில் திளைப்பதே நோய்களுக்குக் காரணம். மனிதன் தனது ஐம்புலன்களின் ஆணைக்குக் கட்டுப்படுவது, போகங்களைக் கட்டுப்பாடின்றி அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற பேராசையினால் தான். 'நோய்க்கு இடங்கொடேல்' என்பது அருமையான சான்றோர் வாக்கு. இதிலிருந்து பிறக்கின்ற கருத்து என்னவென்றால், நோயை நாம் வருந்தி அழைத்து வரவேற்பதால், எம்மை வந்து சேருகின்றதேயன்றி, நோய் தன் விருப்பப்படி எம்மை வந்து அடைவதில்லை என்பதாகும். நோயை நாமாக அழைத்துவிட்டு நோயின் மேல் பழிபோடுவது முறையன்று.

நோயை வராமல் காப்பது எப்பொழுது சாத்தியமாகும் என்றால், எமது எண்ணப்படி ஐம்புலன்கள் இயங்கும் காலம் வரும் போது தான் எனலாம். உணவுப் பதார்த்தங்களைக் கண்கள் பார்க்கின்றன. உடனே நாவிலிருந்து நீர் சுரக்கிறது. கால்கள் ஓடோடிச் செல்கின்றன, உணவுள்ள இடத்தை நோக்கி. மூக்கு வாசனையை முகர்ந்து, விரைவு படுத்துகிறது. கைகள் உணவுப் பதார்த்தங்களை அள்ளி வாயினுள் திணிக்கின்றன. நாக்கு சுவைத்துக்களித்த பின்னர், வயிற்றினுள் தள்ளுகிறது. மனிதன் போகியாக மாறி, புலன்களின் வழி செல்கின்றான். அதனால் ரோகியாகிவிடுகிறான். ஆனால் மனிதன் புலன்களை வெற்றி கொண்டு யோகி ஆகமாறினால் ஆரோக்கியத்துடன் நெடுங்காலம் வாழலாம்.

உண்பதற்காக உயிர் வாழ்பவன் போகி. அவன் ரோகியாகவே வாழ் நாட்களைக் கழிக்கிறான். உயிர் வாழ்வதற்காக அளவாக உண்பவன் யோகி. அவன் நோயற்ற வாழ்வினைக் குறைவற்ற செல்வமாகச் சுவீகரித்துக் கொள்கிறான். உணவில் விழுமியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் தான் மாமனிதராக வாழ்கின்றனர்.

மனிதனிடமுள்ள அறிவு தொழில்படும் போது, அவனைப் புலன்களின் வஞ்சகப் பிடியிலிருந்து அறிவு காப்பாற்றுகின்றது. மனிதன் தன் அறிவினைப் புறக்கணித்துவிட்டுப், புலன்களின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியும் போது, அவதிக்குள்ளாக நேரிடுகிறது. அறிவு வழி சென்றால் ஆபத்து இல்லை என்பதைப் பலர் புரிந்து கொள்வதில்லை. மனிதனிடம் உணர்ச்சியை ஊக்குவிப்பது அவனின் புலன்கள். உணர்ச்சி, மனிதனின் அறிவை மழுங்கச் செய்யும் வேளைகளில், மனிதன் மிருகம் ஆகிவிடுகின்றான். உணவு விஷயத்திலும், உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்காது, அறிவைக் கேட்டு நடக்கும் மனிதன் ஆரோக்கியத்தை வளர்த்துக் கொள்கிறான். அறிவு, அற்றங்காக்கும் கருவி என்று வள்ளுவப் பெருமான் சும்மாவா சொல்லி வைத்தார்.

அறிவு நிரம்பப் பெற்றிருந்தும், அறிவின் சொல் வழி நடக்காதவர்கள், ஆரோக்கியத்தைக் கோட்டை விட்டு விடும் நிலையை இன்று சர்வ சாதாரணமாகக் காண்கின்றோம். சுவையான உணவை மிதமிஞ்சி உண்ண வேண்டும் என்ற உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திச் சுகவாழ்வு வாழ மறுப்பவர்கள் எங்ஙனம் அறிவாளிகள், கற்றவர்கள் ஆவர். மனதில் தோன்றுகின்ற உணர்ச்சி வெள்ளத்தையும், அங்கலாய்ப்பு அலைகளையும், ஏக்கக் குமிழிகளையும், ஆசைக் கொந்தளிப்புகளையும் தம் அறிவினால் அடக்க வல்லவர்களே அறிஞர்கள், ஞானிகள், யோகிகள் என்போர்.

நாவுக்கு இரண்டு தொழில்கள் இருக்கின்றன: ஒன்று சுவைத்தல், மற்றையது பேசுதல். அதனாலேயே, வள்ளுவரும், 'யாகாவாராயினும் நாகாக்க' என்று அழுத்திக் கூறுகிறார்.

நாவினைப் போன்று நமக்கு நன்மை செய்வோரும் இல்லை. கெடுதி விளைவிப்போரும் இல்லை. அதனாலோ என்னவோ, நாவிற்குப் பல்வேலி போட்டுப் பலத்த பாதுகாப்பும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

நாவிற்கு அடிமைப்பட்டால் நாசம் தான், என்பார்கள் பெரியோர்கள். நாவிற்குச் சுவையாக இருப்பதால் தான், அந்த உணவினை வகை தொகையின்றி உள்ளே தள்ள வாய் அனுமதிக்கிறது. நாவிற்கு வழங்கும் சுதந்திரம் வயிற்றுக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. வயிறு ஓரளவிற்கு மேலே, உணவை ஏற்றுக் கொள்ளாது. ஆனால் வயிறு சொல்வதை நாம் கேட்பதில்லையே. அதனால் நோய்க்கு ஆளாக வேண்டியுள்ளது. சுவையுணவோ, சுவையற்ற உணவோ, உணவைப் பொறுத்த மட்டில் வயிறு ஒரு வரையறையைக் கொண்டுள்ளது. வயிற்றைக் கேட்டு உண்டால் உபத்திரவம் இல்லை. வயிற்றில் பசி இல்லையென்றால் உணவு உண்ணக் கூடாது. மீறி உண்டால் ஆபத்துத் தான். வயிறு நல்ல நண்பன் எனலாம்.

நாக்கு, தனக்குப் பிடித்த சுவையான உணவினை, எவ்வளவு அளவென்றாலும் ஏற்கும். ஆனால் சுவையற்ற உணவினை ஏற்றுக் கொள்ளாது. மனிதனுக்கு ஆபத்து நேர்வது மிதமிஞ்சிய சுவையான உணவினால் என்பது மற்றொரு விடயம்.

“ஒருநாள் உணவை ஒழியென்றால் ஒழியாய்
இருநாளாளுக்கு ஏல் என்றால் ஏலாய்” என்று

வயிற்றை நோக்கி வசை பாடுகிறோம். வயிறு நன்மையைத் தான் செய்கிறது. ஆனால் கேட்பதோ வசை. நல்லவர்களின் நிலை இப்படித்தான் போலும்.

வயிறு ஏன் இவ்வாறு செய்கின்றது, என்றால், ஆரோக்கியத்தைப் பேணுவதற்காகவே என்று கூறலாம். ஆகவே தான், வயிற்றைக் கேட்டு உண்ண வேண்டும் என்கிறோம். நல்லதைக் கேட்பதில் மனிதர்களுக்கு நாட்டமில்லாமையினால் தான் மனிதர்களைத்

துன்பமும் துயரும் சூழ்ந்திருக்கின்றன. மனிதன் தனது இயல்பான அறிவிற்கு இடந்தராது, வெறும் உணர்ச்சிகளுடன் உறவாடுவதினால் ஏற்பட்ட விளைவே துன்பந்துயர்கள், என்றே கூறவேண்டும். அறிவை வெல்லும் சக்தி உணர்ச்சிக்கு உண்டு. அதனாலேயே ஒருவன் உணர்ச்சிக்கு ஆளாகிவிடக்கூடாது என்று சான்றோர் கூறிவைத்தனர். அறிவோடு உறவாடுவனே உலகில் வெற்றியடைந்த மனிதன் ஆகின்றான்.

நாவை அடக்க வேண்டும் என்று சொல்வார்கள். சுவையிலும் சரி, சொல்லிலும் சரி, நாவை அடக்கி ஆள வேண்டும். நாவுக்கு அரசனாக விளங்கும் போது தான் மனிதன் மனிதனாகின்றான். “நா காக்க” என்ற வள்ளுவர் வாக்கு எத்துணை நலம் வாய்ந்தது என்பது இப்பொழுது விளங்குகின்றதல்லவா?

நாவை அடக்க வேண்டுமானால், மனம் அடங்க வேண்டும். நா ஒரு புறக்கருவி. மனம் ஓர் உட்கருவி. நாவை இயக்குவது மனம். ஆகவே மனத்தின் செம்மையிலேயே நாவின் செம்மை தங்கியுள்ளது. மன நலம் இருந்தாலேயே நா நலம் கைகூடும் என்பது தெளிவாகிறது.

மனத்தை அடக்குவது எப்படி? இந்த வினா பண்டு தொட்டு இன்று வரை கேட்கப்பட்டு வருகின்றது. விடை காண்பது தான் அரிதாக உள்ளது. “சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறன் அரிது காண்” என்கிறார் தாயுமானவர். எல்லாவற்றையும் தூய்மையாக்க வழி ஏற்பட்டுள்ள போதிலும், “மனம் வெளுக்க மார்க்கம் இல் லையே”, என்று மகாகவி பாரதியார் அங்கலாய்க்கிறார்.

எந்த ஒன்றையும் அடக்குதல் என்பது பிறிது ஒன்றின் புறத் தாக்க விசையினால் ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் அடங்குதல் என்பது விருப்போடு சுயமாக நிகழ்கின்றது. அடக்குதலில் வற்புறுத்தல் இருக்கின்றது; வன்மை தொனிக்கின்றது. ஆனால் அடங்குதலில் சுதந்திரம் இருக்கின்றது. மென்மை தவழுகின்றது. அடக்குதல் நிகழாமலின் அது தற்காலிகமானது, எனவே நிலைத்து

நீடிக்காது அடங்குதல் நிகழுமாயின் அது நிரந்தரமானது, என்றும் நீடித்து நிலைக்கும் தன்மையது. இக் காரணங்களினால் அடங்குதல், அடக்குதலிலும் மேலானது என்பது தெளிவு.

மனத்தை அடக்க முயற்சிகள் எடுத்தமையினாலேயே, தோல்வி காண நேர்ந்தது. மனத்தை அடங்கவிட்டிருந்தால், வெற்றி நிச்சயம் கிடைக்கும்.

மனத்தை அடங்க விடுவது எப்படி? என்பது அடுத்த கேள்வி, இதற்கு விடை ஏட்டிலும் இல்லை, எழுத்திலும் காண முடியாது. ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இதற்கு விடை உள்ளது. ஆனால் அவனிடம் நித்தியமாகிவிட்ட அறியாமை தான் அதற்குரிய விடையை அறிந்து கொள்ள விடாமல் தடுக்கிறது. அறியாமையின் பிடியிலிருந்து மனிதன் நீங்கிவிட்டால், அவனிடம் இயல்பாக உள்ள அறிவு வெளிப்பாடாகிவிடும். அந்த அறிவின் ஒளியில், மனத்தை அடங்க விடுவதற்கு உரிய வழியைத் தெரிந்து கொள்வான்.

மனம் இயல்பாகவே நல்லது, தூய்மையானது, ஆனால் மனிதன் தான் மனத்தை மாசுபடுத்துகிறான். மனிதன் தனது ஆசை, கோபம், குரோதம், லோபம், மதம், மாற்சரியம், பொறாமை முதலிய கெட்ட உணர்ச்சிகளால் மனத்தில் தொடர்ந்து அழுக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு இருக்கிறான். நல்ல அறிவு தம்மை நெருங்காமல் வேலியும் போட்டுக் கொள்கிறான். இவ்வாறு, திரை மறைவில், இருட்டில் நடாத்தி வருகின்ற திருட்டுக்களை, அறிவின் துணைகொண்டு மனிதன் அகன்று விடச் செய்வானேயானால், மனம் தூய்மையாகிவிடும். மனம் அடங்க வழி சமைத்தவன் ஆவான். எனவே, மனம் அடங்க, மனிதனுக்கு மார்க்கம் தெரியும். அதற்கு மனிதனிடம் உள்ள அறிவே உற்ற துணை என்பதை அவன் அறிந்து கொள்வது அவசியம். தூய அறிவு மனிதனுக்கே உரித்தானது. தூய அறிவினால் ஆகாதது ஒன்றில்லை என்பதை உணர்வோமாக.

“புதியதொரு பண்பாடு உலகுக்கு வேண்டும்
போதை, போர், வாய், புகை ஒழித்து அமுல் செய்வோம்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

வாழ்க வையகம்

வாழ்க வளமுடன்

10

உழைப்பு உயர்வு தரும்

செல்வத்தைத் தேடித் தன் பிள்ளைகள் அனுபவிப்பதற்காக விட்டுச் சென்ற தந்தையை விட, தன் பிள்ளைகளுக்குத் தொழில் கற்பித்துச் சென்ற தந்தையே, அவர்களுக்கு மிகுந்த பாதுகாப்பு அளித்த தந்தையாவான் என்று ஓர் அனுபவக் கூற்று உள்ளது. இது முற்றிலும் உண்மையானது. செல்வம், செலவு செய்யத் தொடங்கினால், அது சென்று விடும். அதுவும் உழைப்பின் அருமை தெரியாதவர்கள், இலகுவாகக் கிடைத்த செல்வத்தைச் செலவு செய்தால், வெகு விரைவிலேயே அச் செல்வம் தீர்ந்துவிடும். அதன் பின், அவர்கள் கடன்பட வேண்டும் அல்லது பிச்சையெடுக்க வேண்டும். செல்வத்தை, உழைத்துத் தேடத் தெரியாதவர்கள், அல்லது வேறு யாரோ உழைத்த செல்வத்தை அனுபவிக்கும் பேறு பெற்றவர்கள் தான் வாழ்வில் கடனாளியாகவும், பிறரைக் கையேந்தி நிற்பவர்களாகவும் உள்ளனர். கலக்கம் என்றால் என்ன என்பது கடன்பட்டவனுக்குத்தான் தெரியும். துன்பத்தின் கொடுமையைப் பிச்சையெடுப்பவனுக்குத் தான் தெரியும் என்பார்கள். வாழ்க்கையில் கடன்படாமலும், பிறரை இரந்து உண்ணாமலும் சீவிப்பவர்கள் தன்மானத்தைப் பேணுபவர்கள், ஆவர்.

மனிதர்களுக்குத் தன்மானம் அவசியம். தன்மானம் காரணமாகவும், அதனைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டியும், மனிதர்கள் குற்றச் செயல்களைப் புரியாது விடுகிறார்கள். மனித விழுமியங்களைப் பேணி வாழ முயல்கிறார்கள்.

“மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமான் அன்னார்
உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்”

என்கிறது வள்ளுவம்.

மானம் இழந்து வாழும் நிலை ஏற்படும் போது, அவ்வாறு உயிர் வாழ விரும்பாதவர்கள், மானத்தை மதிப்பவர்கள், ஆவர்.

உயிரினும் மானமே பெரிது என்று வாழும் பண்பாடு மக்களிடையே நெடுங்காலம் இருந்து வந்துள்ளது. ஆனால், தற்காலத்தில் மானத்தை மதிப்பவர்கள் தொகை பெரிதும் குறைந்து வருகிறது. மானத்தை விட்டேனும் சுக வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்று எண்ணுபவர்கள் வாழுகின்ற இக்காலத்தில் மனித விழுமியங்கள் பேணப்படுவதும் குறைவாகவே வந்துவிடும். இந்த நிலையில் நேர்மை, நீதி, நியாயம், என்பன தம் செல்வாக்கை இழந்து விட, அநீதி, ஊழல், அநியாயம் என்பன மனிதர்களை ஆளத் தொடங்கிவிடுகின்றன. சமூகத்தில் அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படாமல் தவிர்ப்பது என்பது இயலாத காரியம் ஆகிவிடும். ஆகையினால் தான் நம்முன்னோர் மானங்காத்தலை ஓர் உயர்ந்த பண்பாடாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். மானத்தைப் பேணுவதற்காக, இழிவான செயல்களில் ஈடுபடாதிருந்தனர்.

“ஓட்டார் பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று”

என்கிறார் வள்ளுவர். பிறர் பின்னே சென்று, இரந்து பொருள் பெற்று அதனால் உயிர் வாழ்தலை விட இறந்தவன் என்று சொல்லப்படுதலே ஒருவனுக்கு நன்மையாகும் என்பது குறளின் பொருள்.

இரந்துண்டு வாழ்தல், கடன்பட்டு வாழ்தல் என்பன மனிதனின் மானத்தை மாய்ப்பன. மானம் போனால், மனிதப் பண்புகளையும் விட்டு விடுவார்கள். மனிதரிடமிருந்து, மனிதப் பண்புகள் அகன்று விட்டால், அவர்கள் விலங்குகள் ஆகிவிடுகின்றனர். மனிதர்கள் விலங்கு வாழ்க்கை வாழத்தலைப்பட்டால், சமுதாயத்தில் அமைதி குன்றும், ஊழல்கள் பெருகும், துன்பங்கள் நிறைந்துவிடும்.

தான் ஒரு மானஸ்தன், என்று சிலர் கூறுவதைக் கேட்டுள்ளோம். அத்தகையவர்கள், மானத்தைப் பற்றி உள்ளபடி உணர்ந்து தான், அவ்வாறு கூறுவார்களேயானால், அவர்களுடைய வாழ்வும் மேன்மையானதாகவே விளங்கும். வேறு சிலர் மானஸ்தர் என்று கூறிக்கொண்டு, விடாக்கண்டர், கொடாக்கண்டர்களாகத் திரிகின்றனர்.

வரட்டுக் கௌரவம், உழுத்துப் போன கொள்கைகளில் இருந்து எள்ளளவும் விலகாமை ஆகியவற்றில் நாட்டமாக இருத்தல் தான் தன்மானம் என்று கொள்பவர்கள் அவர்கள். மானம் என்பது எது, என்பதை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். மானம், மனித விழுமியம் சார்ந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால், மானத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டுள்ளமையை விளங்கிக் கொள்ளலாம். மானத்தைக் காப்பது, விழுமியத்தைக் காப்பதாகும்.

“இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்”

என்கிறார் வள்ளுவர். பிறரை இரந்து, மானத்தை விட்டு, பெற்ற பொருளைக் கொண்டு உயிர் வாழ்வதை மிகக் கேவலமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“கடன்பட்டார் நெஞ்சம் போலக் கலங்கினான்
இலங்கை வேந்தன்”

என்கிறார் கம்பர். இராவணனின் கலக்கத்தைக் கடன்பட்டாரின் கலக்கத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கம்பர் காட்டுவது நோக்கற்பாலது. இராவணன் மானம் இழந்த நிலை இவ்வாறு சித்திரிக்கப்படுகிறது.

இரந்து உயிர்வாழ்தல், கடன்பட்டு வாழல் என்பன மானத்தை விட்ட நிலையில் நடைபெறும் நிகழ்வுகள். அப்படியாயின், மானத்தோடு வாழும் நிலை எப்பொழுது ஏற்படுகிறது என்ற வினா எழுகிறது. உழைத்து வாழும் போது தான், மானத்தோடு வாழ முடிகின்றது. அது முளை உழைப்பாகவும் இருக்கலாம். உடல் உழைப்பாகவும் இருக்கலாம். உழைப்பு உழைப்புத்தான். ஒன்றைவிட மற்றொன்று உயர்ந்தது அல்லது தாழ்ந்தது என்று கொள்வது அறிவீனமாகும். எனவே, உழைப்பு உயர்வைத் தரும். மானஸ்தனாக வாழ வழி வகுக்கும். சோம்பல் இழிவைத் தரும். மானத்தோடு வாழவிடாமல் தடை செய்யும் என்பதை உணர்தல் அவசியம்.

உழைப்பது என்பது ஏதாவது தொழில் செய்தல். தொழில் செய்வதற்குத் தொழில் பற்றிய அறிவு, செய்வதற்கு வேண்டிய திறன்கள், நுணுக்கங்கள் மற்றும் தகுந்த மனப்பாங்கு, விழுமியங்கள்

என்பனவற்றை ஒருவர், கல்வி, பயிற்சி என்பனவற்றின் மூலம் பெறவேண்டியுள்ளது. அத்தகைய கல்வியையும் பயிற்சியையும் பெறுவதற்குப் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளுக்கு உதவுதல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாது, தாம் உழைத்த பணம், பொருள், பண்டம் முதலிய செல்வங்களை மாத்திரம் பிள்ளைகளுக்கு விட்டுச் செல்வதால் பிரயோசனம் முழுமையாக ஏற்படப் போவதில்லை. உழைக்காமல் பெற்ற செல்வத்தை ஊதாரித்தனம் செய்து விட்டுப் பிறரிடம் பிச்சைக்கோ, கடனுக்கோ மானத்தை விட்டுக் கையேந்தும் நிலையைப் பிள்ளைகள் அடைந்துவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமானால், அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு, விழுமியங்கள் என்பவற்றைப் பிள்ளைகள் விருத்தி செய்வதற்குரிய சிறந்த கல்வியைப் பெற்றோர் வழங்க வேண்டும்.

ஓர் ஊரில், ஒரு விவசாயி இருந்தான். அவன் கடின உழைப்பாளி. நெற்றியில் வியர்வை நிலத்திற் சிந்தப் பாடுபட்டு விவசாயம் செய்து வந்தான். அவனுக்கு இரண்டு புதல்வர்கள். அவர்கள் இருவருமே சுத்தச் சோம்பேறிகள். குனிந்து ஒரு துரும்பைக் கூட எடுக்கமாட்டார்கள். தகப்பனின் உழைப்பிலே சாப்பிட்டுக் கொண்டு ஊர் சுற்றுவதும் உறங்குவதும் தான் அவர்களின் வேலை. தந்தைக்கு ஒத்தாசையாக வயலில் வேலை செய்ய வேண்டுமே என்ற நினைப்புத் துளி கூட இல்லாதவர்கள். தந்தையும் சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துப்போய் அவர்கள் போக்கிலேயே விட்டு விட்டார். எத்தொழில் செய்வதிலும் அவர்களுக்கு நாட்டமில்லை.

விவசாயிக்கும் வயோதிப வயது வந்து விட்டது. ஒரு நாள் அவன் தனது இரு புதல்வர்களையும் கூப்பிட்டு அருகில் அமர்த்தி, பின்வருமாறு கூறினான்.

“இவ்வளவு காலமும் நீங்கள் பொறுப்பு இன்றி வாழ்ந்து விட்டீர்கள். எனக்கும் வயதாகி விட்டது. இனிமேல் என்னால் வேலை செய்ய முடியாது. உங்களுக்கும் வயல்வேலை தெரியாது. தொழில் தெரியாத நீங்கள் எப்படி இனிமேல் பிழைக்கப் போகிறீர்கள்; உங்களை உட்கார வைத்து என்னைப் போல யார் சோறு போடப் போகிறார்கள்? இது தான் என் கவலை” என்றான்.

இதைக் கேட்டு, இரண்டு புதல்வர்களும் செய்வதறியாது விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினார்கள். இனிமேல் சாப்பாடு யார் போடுவார்கள் என்ற கவலையே தவிரத் தகப்பன் இறக்கப் போகிறாரே என்ற கவலை அவர்களுக்கில்லை.

“பெற்ற மனம் பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லு” என்பார்கள். பிள்ளைகள் கவலைப்படுவதைப் பொறுக்க முடியாத விவசாயி, அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. நீங்கள் பிறரிடம் சென்று இரக்காமல், கடன் வாங்காமல் எப்போதும் சந்தோஷமாக வாழ்வதற்குத் தேவையான செல்வங்களைச் சேர்த்துத், தங்கக் கட்டிகளாக மாற்றி, எங்களுடைய காட்டுவளவுக் காணியில் ஒரு முழ ஆழத்தில் புதைத்து வைத்துள்ளேன். இரண்டு பேரும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டை பிடியாமல் அங்கே போய் நிலத்தைத் தோண்டி, தங்கத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நல்ல மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வீர்கள்” இவ்வாறு சொல்லி இரண்டு தினங்களில், விவசாயியும் காலமாகிவிட்டான்.

இரண்டு சோம்பேறிகளும் தந்தை இறந்த மறுநாளே காட்டுவளவு நிலத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். தங்கக் கட்டிகளை, நிலத்தின் கீழிருந்து தோண்டியெடுக்கும் வேலையில் முற்று முழுதாக ஈடுபட்டார்கள். தங்கக் கட்டிகள் புதைத்த இடத்தின் குறிப்பைச் சுட்டிப்பாகத் தந்தை சொல்லவில்லை. புதல்வர்களும் கேட்டு விளங்கக் கூடிய விவேகம் அற்றவர்கள். ஆதலால் நூறு பரப்பு விஸ்தீரணம் கொண்ட காட்டுவளவு நிலம் முழுவதையும் மண்வெட்டியால் நிரை நிரையாக ஒரு முழ ஆழத்திற்கு இருவரும் சேர்ந்து கொத்தினார்கள். பல நாட்கள் கழிந்தன. நிலம் முழுவதும் தோண்டியாயிற்று. ஆனால் தங்கக் கட்டிகள் கிடைக்கவில்லை. தரிசாகக் கிடந்த காணி, இப்பொழுது நன்றாகக் கொத்தியும் கிண்டியும் துப்புரவு செய்தும் காணப்பட்டது. ஆனால், தங்கம் காணப்படாததால் அவர்கள் இருவரும் கோபம் கொண்டு தந்தையைத் திட்டித் தீர்த்தார்கள். தந்தை தம்மை ஏமாற்றி விட்டதாகத் தூற்றினார்கள்.

அந்த நேரம், அயற் காணிச் சொந்தக்காரர்கள் அங்கு வந்தனர். முன்னர் தரிசாக இருந்த நிலம், தற்பொழுது பயிர் செய்யக் கூடியதாகப் பண்டுத்திய அந்த இருவரையும் பாராட்டினார்கள். அவர்களின் முயற்சியை மெச்சினார்கள். தங்கக் கட்டி விஷயம் அவர்களுக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது.

“தம்பிமார்களே, நீங்கள் உங்கள் தந்தையைவிட முயற்சி உள்ளவர்கள் என்பதை நிரூபித்து விட்டீர்கள். இது பொன் விளையும் பூமி. உங்கள் தந்தை தரிசாகவே வைத்திருந்தார். நீங்களோ, நன்கு திருத்தி விட்டீர்கள். இப்பொழுது தான் நெல் விதைக்கும் காலம். மழையும் பெய்கிறது. நெல்லை விதையுங்கள். நன்றாக விளையும். பூமித்தாய் பொன் பொன்னாகச் சொரிவாள்” என்றனர்.

“இது என்ன சோலி” என்று எண்ணியபடி வயலில் நெல்லை விதைத்தார்கள். நெல் முளைத்து, செழித்து, வளர்ந்து நன்றாக விளைந்தது. அத்தகைய பெரும் விளைச்சல், வேறெங்குமே இல்லாத அளவிற்கு காணப்பட்டது. எல்லோரும் அதிசயித்தார்கள். விவசாயிகள் மக்கள் இருவரினதும் உழைப்பையும் விடாமுயற்சியையும் எல்லோரும் மெச்சினார்கள். நெல்லை விற்று பல ஆயிரம் ரூபாக்களைச் சேர்த்தார்கள். அப்பொழுது தான், தந்தை இறக்கும் தறுவாயில் அவ்விருவருக்கும் கூறிய தங்கக் கட்டிப் புதையலின் உண்மையான தாற்பரியத்தை விளங்கிக் கொண்டனர். தந்தை நிலத்தின் கீழ் ஒரு புதையலையும் தாட்டுவைக்கவில்லை. நிலத்தை ஆழ உழுது பயிர் செய்தால், பொன் விளையும் பூமியாக மாறும். உழைப்பினால் மாத்திரமே வாழ்வில் நேர்மையான உயர்வைப் பெறமுடியும் என்பதை எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

“உனவு, உடை, வீடு என்ற மூன்றைத் தோற்றும்
உழைப்பாளரே முதல்வர் சமுதாயத்தில்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

வாழ்க வையகம்

வாழ்க வளமுடன்

11

வாழ்க்கைத் தர்மங்கள்

சீமுகமாக மனிதர்கள் சேர்ந்து வாழவேண்டியது தற்காலத்தில் ஒரு தேவையாக உள்ளது. “கூடிவாழ்ந்தால் கோடி நன்மை” என்பது பொருள் நிறைந்த கூற்று. சமூகத்திலிருந்து விலகி வாழ்தல் என்பதோ, தனித்து வாழ்தல் என்பதோ சாத்தியமற்றதாகி வருகிறது. எனவே, வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவதற்கு, ஏன் வாழ்க்கையை நிம்மதியாகக் களிப்பதற்குக் கூட, பிறரோடு சேர்ந்து வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

பண்டைய காலங்களில், மக்கள் ஒன்று கூடிக் குழுமங்களாக வாழ்ந்தார்கள். காரணம், தம்மைப் பகைவரிடமிருந்தும் கொடிய விலங்குகளிடமிருந்தும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவாகும். பாதுகாப்புத் தேவையானது மனிதர்களின் அடிப்படைத் தேவைகளுள் ஒன்று. பாதுகாப்புத் தேவையை உணர்ந்து, அதனைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக மனிதர்கள் குழுவாகக் கூடி வாழத் தொடங்கிய காலகட்டம், மனித நாகரிக வளர்ச்சியில் ஒரு மைல் கல்லாகும். படிப்படியாக, கூடிவாழ்வதால், சமூக அரசியல், கலாசார, பொருளாதார அநுகூலங்கள் ஏற்பட்டன. கூடிவாழ்வதன் மகிமை உணரப்பட்டதனால் இன்று வரை கூடிவாழ்தல் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது.

கூடி வாழ்தலின் சிறப்பும் அதனால் ஏற்படும் நயங்களும், நலன்களும் பேணப்பட வேண்டுமாயின், அவ்வாறு வாழும் மக்கள் அதற்குரிய தகுதிப்பாட்டினைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் அவசியம். ஐக்கியம், புரிந்துணர்வு, விட்டுக் கொடுத்தல், பொறுமை, தர்மம், சட்டங்களையும் விழுமியங்களையும் மதித்தல் முதலிய பண்புகளைப் பெற்றிருத்தல் அவ்வாறான தகுதிப்பாட்டின் அடித்தளமாக அமைகின்றது. சட்டதிட்டங்கள், விதிமுறைகள், சமூக, கலாசார, ஒழுக்க விழுமியங்கள் மற்றும் விதிகளுக்கு ஏற்ப, அவற்றை அனுசரித்து வாழ்வதன் மூலமே, கூடி வாழ்தல் சாத்தியமாகின்றது. எங்கே இவ் விதிகளும் ஒழுங்குகளும்

மீறப்படுகின்றனவோ அங்கே மக்கள் சேர்ந்து வாழ்வோ, கூடி வாழ்வோ இயலாத அவல நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

சமூகமாகக் கூடிவாழ்தல் என்னும் போது அந்தச் சமூகமானது, குடும்பம், கிராமம், பாடசாலை, நகரம், நாடு, உலகம் என்ற வகையில் அமையலாம். ஒருவர் குறிப்பிட்ட சமூகங்கள் பலவற்றில் அங்கத்தவராக இருக்கமுடியும். ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கென்றும் விதிகள், ஒழுங்கு முறைகள், கட்டுப்பாடுகள் இருக்கின்றன. சமூகம் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் உறுதியடைவதற்கும் அவற்றைத் தவறாது அதன் உறுப்பினர்கள் கடைப்பிடித்து ஒழுக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது. தவறின் சமூகம், உறுதியை இழந்து, சீர்குலைந்து, ஈற்றில் அழிந்தே போகிறது. இன்றும், நாம் எமது கலாசாரப் பண்புகளை இழந்துவிடலாகாது. உலகில் எங்கிருந்தாலும் எமது கலாசாரத்தைப் பேண வேண்டும், பண்பாட்டினை மதிக்க வேண்டும். கலாசாச் சீரழிவிற்கு உடந்தையாகக் கூடாது. - என்று பேசியும் எழுதியும் வருகின்றோம். எதற்காக? எமது சமூகம் உறுதி கெட்டுச் சிதைந்து விடக்கூடாது என்பதனாலன்றோ!

சமூக, சமய, கலாசார, பண்பாட்டு, ஒழுக்க, ஆன்மிக விழுமியங்கள் யாவும் வாழ்க்கைத் தர்மங்கள். அனுபவங்கள் மூலம் அவை பெறப்பட்டு, நல்வாழ்விற்கு உகந்தவை என மேலோர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, சந்ததி சந்ததிகளாகக் கையளிக்கப்பட்டு வந்தவை. இன்றைய சந்ததியினரும், தாம் பெற்ற இன்பங்களையும், சிறப்புக்களையும் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் பெருநோக்குக் கொண்டவர்கள் நம் முன்னைய பரம்பரையினர். அதனாலேயே வாழ்க்கைத் தர்மங்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து நமக்குக் கையளித்துச் சென்றுள்ளனர். நாமும் அவற்றைப் பேணிப் பயன் பெற்று, பாதுகாத்து, வருங்காலச் சந்ததியினருக்குக் கையளிக்க வேண்டும். அது எம்முடைய கடப்பாடும் ஆகும். ஆனால், அந்தக் கடமையை நாம் ஒவ்வொருவரும் மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றாலும் நிறைவேற்றுகின்றோமா, என்பது தான் நம்மிடத்தே தற்பொழுது எழுகின்ற கேள்வியாகும். இன்னொரு வகையில் சொல்லப் போனால், தற்காலத்தவர் வாழ்க்கைத் தர்மத்தை முறைப்படி அனுசரிக்கின்றார்களா? என்பதாகும். வாழ்க்கைத் தர்மத்தை

முறைப்படி பின்பற்றாமல், தத்தம் மனம் போன போக்கில், மக்கள் வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்கின்றமையினால்தான், இன்றைய சமூக நெருக்கடிகள், பிரச்சினைகள், அநீதிகள், கொடுமைகள் எல்லாம் தோன்றிப் பெருகியுள்ளன.

வாழ்க்கைத் தர்மம், ஆக்கத்திற்குரிய வழிமுறைகளைக் காட்டுகின்றது, பொறாமை, ஆசை, கோபம், கடுஞ்சொல், ஆகிய நான்கையும் கடிந்து நடத்துவதே தருமம் எனத் திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். தர்மம் என்பது அறம் ஆகும்.

வாழ்க்கைத் தர்மம் அன்றாடம் செய்யப்பட வேண்டியது. வாழ்க்கையின் சிறப்பிற்குத் துணையாகவும், ஆதார சுருதியாகவும் விளங்குவது தர்மம்.

தர்மத்தோடு இணையாத புகழ், இன்பம், செல்வம், என்பன நிச்சயம் துன்பத்திற்கே கொண்டுபோய் விடும். வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர்கள், தர்மத்தை ஒம்புவர்களாகவே உள்ளனர்.

இல்வாழ்க்கையில், கணவனும் மனைவியும் வாழ்க்கைத் தருமத்தை அனுசரித்து வாழ வேண்டும். அவ்வாறு வாழ்வதன் மூலம் கிடைக்கும் இன்பம், தருமத்தின் பாற்பட்டது. கற்பு என்பது தலையாய தருமம். கற்பினைப் போற்றி வாழ்வது கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் தர்மமாகும்.

கற்பினின்றும் தவறாமல், தன்னைக் காத்து, தன்னை வரித்துக் கொண்ட கணவனையும் உண்டி முதலியவற்றால் பேணி, இருவரினதும் போற்றத் தக்க புகழை நீங்காமல் காத்து, இல்லறத்தைச் செவ்வையாக நடத்துபவளே பெண், என வள்ளுவர் கூறுகிறார். ஒருவன் தன் வாழ்நாளில், அடைகின்ற பேறுகளுள் கற்புடைய மனைவியை விட, பெருமையுடையது வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. ஆடவர்க்கும் கற்பு இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை “பிறன் இல் விழையாமை” என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் வற்புறுத்துகிறார். கணவனும் தனது கற்பினையும், குடும்பத்துப் புகழையும், கௌரவத்தையும் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

பிறனில் விழையாமை ஆடவனுக்குப் புருஷலட்சணம் ஆகும். அதுபோன்று கணவனைத் தவிரப் பிற ஆடவரை விரும்பி

அடையாமை ஸ்திரீலட்சணம் எனலாம். இன்றைய காலகட்டத்தில் சில ஆடவரும் பெண்டிரும் நாகரிகம் என்ற போர்வையில் கற்பு எனும் வாழ்க்கைத் தருமத்திற்கு ஒவ்வாத முறையில் நடந்து கொள்கின்றனர். குடும்பங்கள் சீரழிந்து போவதற்கும், பிள்ளைகளின் எழில் மிக்க வாழ்வு வாடிக் கசங்கிப் போவதற்கும், தம்முடைய, உடல், உள ஆரோக்கியம் குன்றி, ஈற்றில் தாமும் அழிந்து போவதற்கும், பிறர் நகைப்பிற்கு உள்ளாவதற்கும் இத்தகைய துர்நடத்தைகள் வழிவகுக்கின்றன. ஆனால், பலர் இந்த உண்மையை உணர்ந்துகொள்கின்றார்களில்லை. பிறன் மனைவியையோ பிற பெண்டிர்களையோ இச்சிக்கும் தன்மை வாழ்க்கைத் தர்மம் தெரிந்த பெரியோரிடத்தில் இல்லை. எல்லாப் பெருமைகளும் இந்த ஒரு நடத்தைக் குற்றத்தால் அழிந்து போகும் என்பது பெரியோர்களுக்குத் தெரியும். அத்தோடு அவர்கள் பெரும் பழியைச் செய்த பாவத்தையும் சுமக்க வேண்டும்.

“பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு அறன் ஒன்றோ, ஆன்ற ஒழுக்கு” என்பது வள்ளுவம். காமம், இன்ப உணர்வினைத் தருவது போல அமையினும் அது உட்பகையாக விளங்குகின்றது. உட்பகை, வெளிப்பகையை விடக் கொடியது. போர்க்களத்தில் பெரும் பகைவர்களை வென்று அடக்கும் ஆண்மையுடையார்க்கும் உட்பகையாகிய காம இச்சையை வென்று அடக்க முடியாமல் உள்ளனர். உண்மையில், பேராண்மை என்பது பிற பெண்களை உட்கொள்ளாத ஆண் தகைமை என்றே கூறவேண்டும்.

இவ்வுலகில் எல்லா நன்மைகளையும் எல்லாப் பெருமைகளையும் எல்லாச் சிறப்புக்களையும் மக்களுக்குத் தருவது எதுவெனில், தம் மனைவியைத் தவிர்ந்த வேறெந்தப் பெண்களையும் காமத்தினால் இச்சித்து நோக்காத பேராண்மையேயாகும் என்பது சான்றோர் முடிவு.

சமூகமாகச் சேர்ந்து வாழ்தல், கூடி வாழ்தல் செவ்வையாக நடைபெறுவதற்கு, சமூகம் பழுதுபடாமல் இருப்பதற்கும், ஆடவர் பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை உடையோராகவும், பெண்டிர் கற்பு எனும் திண்மையுடையோராகவும் விளங்குதல் மிக அவசியம் ஆகும். தற்கால நவீன உலகில், பண்பாட்டு விழுமியங்கள், சமூக, ஒழுக்க விழுமியங்கள் என்பன தளர விடப்பட்டு வருகின்ற

வேளையில், பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மையையும், கற்பெனும் திண்மையையும் தரிசிக்கக் கூடிய நிலை அரிதாக வருகின்றது. இந்நிலை நீடிக்குமேயானால், மனித குலநாசம் தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும்.

தர்மம் என்பது நாம் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளாகும். குடும்பத் தலைவன், தலைவி என்ற முறையில் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் உள்ளன. அக் கடமைகளைத் தவறாமல் அவர்கள் செய்து வந்தால் குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சி, செழுமை, திருப்தியாவும் நிலவும். நாம் ஒவ்வொருவரும் எந்நிலையில் இருப்பினும் நமது குடும்பத்திற்கும், சமூகத்திற்கும், நாட்டிற்கும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் தவறக்கூடாது. கடமைகள் செய்யாமல் உரிமைகள் கோருவது தர்மமாகாது. ஆனால் தற்காலத்தில் கடமையைப் புறக்கணித்து உரிமை கோருவோர் தொகை அதிகரித்து வருகிறது. இதுவே, உலகில் தர்மம் குன்றி வருகின்றது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது.

சமூகமாகக் கூடிவாழும் வாழ்க்கையில் தர்மம் அச்சாணியாக உள்ளது. தர்மம் குன்றினால் சமூகம் சிதைந்து விடும். சிலவற்றை நாம் செய்யக்கூடாது என்று விலக்குகிறோம். ஏனெனில் அவை தர்மமல்ல என்று நாம் தெரிந்து கொள்வதே காரணம். எது தர்மமோ அதனையே செய்ய வேண்டும். நமது செயல் யாவார்க்கும் நன்மை பயக்குமாகில் அது தர்மம். அது சிறிதளவேனும் தமக்கோ, பிறருக்கோ தற்காலத்திலோ, எதிர்வரும் காலத்திலோ தீமை விளைவிக்குமாகில், அதுவே அதர்மம். ஆகவே அதர்மம் விலக்கப்பட வேண்டியது.

இவ்வுலகில் உள்ள எல்லோரிடத்தும் அன்பும், கருணையும், இரக்கமும் கொண்டு நாம் ஒழுகினால், மனதினால் கூடத் தீங்கு நினைக்கமாட்டோம். தர்மத்தை வளர்ப்பதற்கு நம் இதயம் இவ்வாறு பண்படுத்தப்பட வேண்டும். இதயம் பண்படுத்தப்பட்டால், நல்ல பண்பாடு நம்மில் வளரும். மனிதப் பண்பாடு உடையவர்களாக வாழ்தலே தர்ம வாழ்வு, அறவாழ்வு ஆகும். எனவே தான் எல்லாச் சமயங்களும் அன்பு நெறியை, அறநெறியை வாழ்க்கை நெறியாகக் கொள்ளுமாறு எடுத்துரைக்கின்றன. சமயங்களில் எது பெரியது என்று போராடுவதை விட்டு; ஆட்சேர்த்துக் குரோதங்களையும், பிளவுகளையும் மக்களிடையே

வளர்ப்பதையும் கைவிட்டு, எல்லாச் சமயங்களும் ஏகோபித்துக் கூறும் அன்பு நெறியை, அறநெறியை நாம் அனைவரும் வாழ்க்கையில் மேற்கொள்வோமானால், இவ்வுலகம் சமாதானப் பூங்காவாகப் பொலியுமன்றோ! மனிதர்கள் கூடிவாழ வேண்டிய நிலையில் தனித்தனியாக வாழ முடியாது. சமூகத்தில். மற்றையோரில் ஏதாவது ஒரு வகையில் தங்கி வாழ வேண்டித்தான் உள்ளது. பிறரிடமிருந்து உதவி பெறாதவர் யாரும் இல்லை. மனிதவாழ்வில் கொடுக்கல், வாங்கல் இரண்டுமே உள்ளது. நன்கு சிந்தித்துப் பார்த்தால், பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை மற்றவர்களின் உதவி, ஒத்தாசை, நல்லெண்ணம் நமக்குத் தேவைப்பட்டுக் கொண்டு தான் இருக்கின்றன, என்பது புலனாகும். எனவே, பிறரைப் பகைத்தோ, வெறுத்தோ, உதாசீனஞ் செய்தோ, வாழ முடியாது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த நிலையில் நம்மை, நாம் சமூக வாழ்விற்குத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்வதற்கு எமக்கு இன்றியமையாதனவாக வேண்டப்படுவன அன்பு, கருணை, அறம், இரக்கம், நீதி, உண்மை, நாணயம், நம்பகம், ஒழுங்கு ஆகியனவாகும். அவற்றைச் சிறு பராயத்திலிருந்தே வளர்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பிறரிடமிருந்து சேவையையோ, உதவியையோ எதிர்பார்க்கும் நாம், எமது சேவையையும் உதவியையும் பிறருக்கு வழங்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். கொடுத்தலும் வாங்குதலும் உள்ள சமுதாயத்தில் அன்பு நெறிக்கு நிகர் வேறெதுவுமிருக்க முடியாது. அன்பு தான் ஒற்றுமைக்கும் புரிந்துணர்வுக்கும் வழிசமைக்கும் ஒரே சக்தி. வாழ்க்கைத் தருமமுமாகும்.

அசோகச் சக்கரவர்த்தி இந்திய நாட்டைத் தர்மநெறியில் பரிபாலனம் செய்தவர். அசோகரது சக்கரத்தைத் “தருமச் சக்கரம்” என்றே கூறுவர். அவர் தருமத்தை எவ்வாறு பரப்ப முயன்றார் என்பதை அவருடைய கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அவற்றில் ஒன்று பின்வருமாறு அமைகின்றது.

“பெற்றோர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும். உயிர்களிடத்தில் அன்பாக இருக்க வேண்டும். உண்மையே பேச வேண்டும். மாணவர்கள் குருமார்களைக் கௌரவித்து வாழ வேண்டும். இத் தருமங்களை ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்குப் போதித்து இவை அவர்களிடையே தழைத்தோங்கும்படி செய்ய வேண்டும்.”

மற்றொரு கல்வெட்டு, பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“தருமத்தைக் கடைப்பிடிப்பது என்ற செயல் இருக்கிறதே, அது ஒழுக்கமில்லாதவனால் முடியவே முடியாது.”

“என் இராச்சியங்களில் வசிக்கிற மக்கள் தருமக் கொள்கைகளுக்கேற்ப நடந்து வருவதால் ஏற்படுகிற புகழையும் பெருமையையும் தான் நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன்” என அசோகரின் இன்னொரு கல்வெட்டு உரைக்கிறது.

“என்னுடைய அதிகாரிகள் தருமத்தின்படி மக்களை ஆள வேண்டும், தருமத்தின்படி மக்களுக்கு நீதி செலுத்த வேண்டும், தருமத்தின்படி மக்களுக்கு இனியதைச் செய்ய வேண்டும். தருமத்தின்படி மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பது நான் வகுத்துள்ள விதியாகும்” எனப் பிறதொரு கல்வெட்டு விளம்புகிறது.

மக்களிடையேயும் ஆள்வோர், அதிகாரிகளிடையேயும் தருமம் வளர்ந்தால் வீடுகளிலும், சமுதாயத்திலும், வேலைத்தலங்களிலும், அரசாங்கத்திலும் நீதி, நேர்மை, அன்பு, ஒற்றுமை, சாந்தி, ஒழுக்கம் என்பன மேலோங்கும். வாழ்க்கையில் தர்மம் கொழித்தால், இத்தகைய பெரும் பயன்களும் நலன்களும் எல்லோருக்கும் கிட்டும் என்னும் உண்மையை உணர்ந்த அசோகர் சக்கரவர்த்தி, தருமத்தைப் பரப்பினார். தம் கருத்துக்களைப் பிற்சந்ததியினரும் அறிந்து கொள்வதற்காகக் கல்லிலும் பொறித்து வைத்தார்.

தனிப்பட்ட வாழ்வோ. பொது வாழ்வோ தருமத்தின் அடிப்படையில் வாழப்பட வேண்டும். தருமம் பேச்சுக்கும், அதர்மம் செயலுக்கும் என்னும் நிலைப்பாட்டினையே பெரும்பாலும் இன்றைய சமுதாயத்தில் காண முடிகிறது. அதைத் தவிர்த்துச் சொல்லிலும் செயலிலும் தர்மத்தை முன்வைத்து நல்லாழ்வு வாழ்வோமாக. “ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை,” “முழுதும் உண்மை.”

“நான் எனது வாழ்நாளில் யாருடைய உடலுக்கும் மனத்திற்கும் துன்பம் தராமட்டேன் துன்பியரும் உயிர்களுக்கு என்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்வேன்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

12

நல்லுறவு பேணி நலம் பெறுவோம்

சமூகத்தில் வாழ வேண்டிய நியதி அதிகரித்துக் கொண்டுபோகும் அதே வேளையில், தனித்து வாழமுடியாத நிலையும் உருவாகி வருவதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. “இனிது, இனிது ஏகாந்தம் இனிது” என்று கூறிய தமிழ் முதாட்டி ஒளவையார் தான் “உலகை ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி” என்னும் அரிய உலக தத்துவத்தையும் வழங்கியுள்ளார். தனிமையில் காணும் இனிமை, ஒரு வகை. அதனை அனுபவித்தவர்களுக்குத் தான் அதன் சுவை தெரியும். தனிமையில் இனிமை காண்பது என்பது எல்லோருக்கும் இயலக் கூடியதன்று. சுவையென்பது அனுபவித்துத் தெரிய வேண்டியது. சொல்லித் தெரியப்படுத்துவது அல்ல. இன்று உலகம் சுருங்கிக் கொண்டு வருகிறது என்கிறார்கள். விஞ்ஞானமும் தொழில் நுட்பமும் அந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்கின்றன. ஒவ்வொரு நாடும், உலகின் ஒவ்வொரு கிராமம் ஆகிவிட்டது. தொடர்பு கொள்ளல் மிக வேகமாக நடைபெறுகிறது. உலகின் எந்த ஒரு மூலையில் நிகழ்கின்ற நல்லதோ, கெட்டதோ உலகம் முழுவதிலும் வாழுகின்ற எல்லோரையும் பாதிக்கின்றது. இந்த உண்மை இன்று நிதர்சனமாகத் தெரிகிறது. அதனால் முழு உலகையும் ஒன்றாகக் காண வேண்டிய, நோக்க வேண்டிய தேவை உருவாகியுள்ளது. இப்பொழுது ஒளவையாரின் தூர தரிசனம் கொண்ட மகுட வாசகத்தை ஒரு தரம் மீட்டுப் பாருங்கள்.

“உலகை ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி” என்பது தான் அந்த உண்மை வாக்கு. அது எத்துணை பொருள் பொதிந்தது என்பதை உணர்ந்து இன்றைய விஞ்ஞான உலகில் வியப்படைகிறோம்.

தனியாள், குடும்பம், சமூகம், நாடு, மண்டலம், வலயம், கண்டம் என்ற வகையில் நம்மை நோக்கிய நிலைகள் எல்லாம் நீங்கி, உலகம் ஒன்று என்ற முறையில், உலகம் முழுவதும் கடமைகள், பொறுப்புக்கள் என்பவற்றை சீர் செய்து கொள்ள வேண்டிய தேவை வலுப்பெற்றுவிட்டது. தேசியம் என்னும் நிலையிலிருந்து சர்வ தேசியம்

என்னும் ஓர் அகண்ட பரிமாணத்தை நோக்கிச் செல்ல வேண்டியுள்ளது.

இந்த நிலையில் தனித்து வாழ முடியாது என்பதை மட்டுமல்ல, ஒரு சமூகம், ஒரு தேசியம், ஒரு நாடு, ஓர் இனம், என்ற நிலையில் தனித்தன்மையோடு ஒதுங்கி வாழவும் முடியாது, என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. எனவே, சமூக இயைபாக்கம் பெற்றுக் கொள்வதுடன் அனைத்துலக சமுதாய இயைபாக்கமும் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டுள்ளது. நல்ல தொடர்புகள், உறவுகள் என்பவற்றை மனித விழுமிய அடிப்படையில் புரிந்துணர்வுடனும், விட்டுக் கொடுத்து வாழும் மனப்பாங்குடனும் திரிகரண சுத்தியுடனுள் கட்டியெழுப்பும் பாங்கிலேயே உலக சமூக இயைபாக்கம் தங்கியுள்ளது.

இனிமேல், வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கு ஏனையோருடன் நல்ல உறவுகளையும் தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் திறன்களும், தகைமைகளும் மிக அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்படும் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு அவற்றை விருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும். கல்வியும், தொடர்புச் சாதனங்களும், சமூக நிறுவனங்களும் உதவ வேண்டும். அவை ஒழுங்கு செய்கின்ற தொழிற்பாடுகளும் செயற்பாடுகளும் இந்த அடிப்படையிலேயே அமைக்கப்படுதல் அவசியம். சமூக இசைவாக்கத்தை எவ்வாறு விருத்தி செய்யலாம் என்பது பற்றியே சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும்.

“நான்” எனும் தனிமை உணர்வு நீங்கப் பெற்று, “நாம்” எனும் பன்மை உணர்வு மனிதர்களில் பரிணமிக்கும் போது தான் மனிதர்களிடையே நல்லுறவு வளரும். பலரும் சேர்ந்து ஒரு கருமத்தை வெற்றிகரமாகச் செய்து முடித்துவிட்டு, அக்கருமக் குழுவின் தலைவர் “நான் செய்தேன், நான் செய்தேன்” என்று கூறி வருவாரேயானால், அக்குழுவினருடன் அவரால் நல்ல உறவைப் பேண முடியாது போய்விடும். அடுத்த கருமத்தை ஆற்றமுடியாமல் போய்விடும். எந்த ஒருவராலும் இவ்வலகில், மற்றையோரிடமிருந்து விலகி உயிர்வாழ்தல் சாத்தியமில்லை. ஒவ்வொருவரும் மற்றையோர் தயவிலும், நல்லெண்ணத்திலும் நல்லுறவிலும் உதவியிலும் ஒத்துழைப்பிலும் தான் உயிர்வாழ முடிகிறது. எம்மத்தியில், தம் வாழ்வினை வெற்றிகரமாக நடத்திக்

கொண்டிருக்கும் எவரின் வரலாற்றினை எடுத்து நோக்கினாலும், இவ்வுண்மையை விளங்கிக் கொள்ளலாம். நல்ல தொடர்புகளைப் பிறருடன் கொண்டிருப்பவர்களே வாழ்க்கையின் எந்தத்துறையிலும் சித்தி பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றையவர்கள் வாழ்க்கையோடு காலம் பூராவும் போராடுகிறார்கள். வெற்றியைக் காண்பது குதிரைக் கொம்பாகி விடுகின்றது. வாழ்க்கையில் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களைப் பாருங்கள். அவர்களின் தோல்விகளுக்கும் துயர்களுக்கும் ஏனையோருடன் அவர்கள் நல்லுறவு பேணி, வசப்படுத்தும் திறன் அற்றவர்களாக இருக்கும் நிலைமையே காரணம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

மற்றையோர் மீது எரிந்து விழுபவர்கள், கோபங்கொள்பவர்கள், வஞ்சந் தீர்ப்பவர்கள், ஏனையோரின் திறமைகளை மதிக்கத் தெரியாதவர்கள், எப்போதும் பிறர் குற்றம் பற்றியே பேசுபவர்கள், தன் குற்றம் உணரத் தலைப்படாதவர்கள், சுயநல எழுச்சி கொண்டவர்கள் என்போர் பிறருடன் நல்லுறவு பேண முடியாதவர்கள், ஆகி விடுகின்றனர். அவர்கள் எங்ஙனம் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறமுடியும். அவர்கள் எவராலும் வேண்டப்படாதவர்களாகவே காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும். எனவே முன்னேற்றம், எழுச்சி, அபிவிருத்தி என்பனவற்றின் இரகசியம் எது என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், பிறருடன் கொண்டுள்ள சீரான தொடர்பும், உறவும்; அவர்களுடன் பழகுவதில் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற சீரிய ஒழுங்கும் கனிவும், கரிசனையும் திறனும் தான் என்பது தெரியவரும்.

ஒவ்வொருவரோடும் நட்புறவோடு, கள்ளம் கபடமில்லாமல், திறந்த மனத்தோடு கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் போது, நல்லுறவு பேணப்படுகிறது. உள்ளத்தில் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு புறத்தே வேறொன்றைப் பேசினால், செயலில் பிறிதொன்றைச் செய்தால், நம்பிக்கை, நாணயம் என்பன வலுவிழந்து விடும். அந்த நிலையில் உறவு பாதிப்பிற்குள்ளாகும்.

“உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவோர்
உறவு கலவாமை வேண்டும்” என்கிறது நீதி நூல்

நல்லுறவு வளர்வதற்கு ஒருவரோடு ஒருவர் பழகிக் கொள்கின்ற முறை பெரிதும் உதவுகின்றது. ஒருவர் கூறுவதை உன்னிப்பாகச் செவிமடுத்தல், கரிசனையோடு கேட்டல், முகத்திலே

அவ்வப்போது ஏற்றமுறையில் முகபாவங்களைக் காட்டுதல், அடிக்கடி குறுக்கீடு செய்யாதிருத்தல் என்பன அவரின் நட்பையும் நம்பிக்கையையும் பெற உதவும். நாமும் பேசும்போது அளவாகவும் அன்பாகவும் இனிமையாகவும் பேசவேண்டும். எமது பேச்சுப் பிறருக்கு எரிச்சலை ஊட்டக்கூடாது. ஒருவரின் நயத்தக்க நாகரிகம் அவரின் பேச்சிலிருந்து புலப்படும். இரட்டைக் கருத்தில் பேசுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். எமது பேச்சு ஒருவரை முகஸ்துதி செய்வதாகவோ, உண்மைக்குப் புறம்பாகப் புகழ்பாடுவதாகவோ, புனைந்துரையாகவோ, இருந்தால் விரைவில் எம்மீது பிறர்கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை இழக்க வேண்டியவரும். அதனால் நல்லுறவு ஏற்படாமல் போய் விடும். “கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளுக்குத் தான்” என்பார்கள். சிலர் அநாவசியமான விஷயங்களைப் பேசுவர். வதந்தி பரப்புவதில் சிலருக்கு ஆர்வம். பேச்சில் நாணயம் இருந்தால் தான் நல்லுறவு வளரும். அல்லது “பேச்சுப் பல்லக்கு தம்பி கால்நடை” என்ற மாதிரி ஆகிவிடும்.

புறங்கூறித் திரிதல், பொய்யுரைத்தல், நையாண்டியாகப் பேசுதல், குத்திப் பேசுதல், திட்டுதல், ஏசுதல், இழிவாகப் பேசுதல் என்பவற்றால் நல்லுறவு பாதிக்கப்படுகின்றது. எனவே பேச்சில் பண்பும், பணிவும், இனிமையும், உண்மையும் இருப்பின் நல்லுறவு நிலைக்கும்.

சிலர் தொலைபேசியில் பேசும்போது கேட்பவர்களுக்கு எரிச்சல் ஊட்டுகிறது. தொலைபேசியில் பேசுவது ஒரு கலை. அதைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் நல்ல தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியும். யார், யாருடன் பேசுகின்றோம் என்பதை அறிந்து மரியாதைப் பண்புடன் உரையாடும் போது, எவ்வளவோ விடயங்களைச் சாதித்துக் கொள்ள முடியும்.

பிறருக்கு உதவும் மனப்பாங்கினை நாம் வளாத்துக் கொள்ளும் போது நல்ல தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளமுடியும். காலத்தினால் செய்த உதவி ஞாலத்திலும் பெரிது என்கிறார் வள்ளுவர். ஒருவர் தேவையை அறிந்து, அவர் கேட்காமலே அவருக்கு உதவுவது தான் மானுடப் பண்பு. இல்லாதவர்க்குக் கொடுப்பது தான் ஈகை. “உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை” என்பதற்கேற்ப, உதவிகள் மறக்கப்படக் கூடாதன. உதவுதல், எவ்வித நோக்கமோ, எதிர்பார்ப்போ இன்றிச் செய்யப்பட வேண்டும்.

அதனால் நல்லுறவு வளர்கிறது. எதையும் எதிர்பார்த்து உதவி செய்து, முடிவில் எதிர்பார்த்தது கிடைக்கா விட்டால், இருந்த உறவும் முறிந்து விடுகிறது. உதவி செய்வதும் கூட நேர்மையான வழியில் செய்ய வேண்டும்.

சிலர் நேர்மையற்ற உதவிகளைக் கேட்டு வருவர். மறுத்துக் கூற முடியாத சங்கடங்கள் கூட ஏற்படும். பெரும் சோதனையாகவும் இருக்கலாம். அந்த உதவியைச் செய்து கொடுக்காவிட்டால், ஏற்கனவே இருந்த உறவு, நட்பு யாவும் முறிந்துவிடவும் கூடும். ஆனால் இங்கு தான் தைரியம் தேவை. நேர்மைக்கு மாறான எதையும் தான் பெற்ற பிள்ளைக் காயினும் கூட, செய்வதில்லை என்ற உறுதியிலிருந்து இம்மியளவும் தவறக் கூடாது. அது ஒரு மாபெரும் விரதம் ஆக இருக்கட்டும். சிலர் மிதமிஞ்சிய அன்பின் மேலீட்டால், பாசத்தின் உந்துதலால் செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்யத்துணிவர். இதையே அசட்டுத் துணிச்சல் என்கின்றனர். அன்பு, பாசம், பிணைப்பு, நேயம், சுயநலம் என்பன எப்படி ஒருவரின் அறிவைக் கூட மயக்கிப், பேதலிக்கச் செய்து சட்டப்படியும், தார்மீகப் படியும் தகாத குற்ற நடவடிக்கைகளில் அவரை இறங்கச் செய்கின்றன என்பதைப் பாருங்கள்.

பகிரங்கப் பரீட்சையின்போது, நேர்மையீனமான நடத்தைகளுக்கு உடந்தையாக இருப்போர், சம்பந்தப்பட்ட வர்களுடனான பாச உறவு காரணமாகவோ, பிறரின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டோ அவ்வாறு செய்கின்றார்கள். அது எவ்வளவு பாரதூரமான குற்றம் என்பதையோ, பாவச் செயல் என்பதையோ உணர்கின்றார்கள் இல்லை. இவ்வாறே நீதி, நேர்மை, நடுவுநிலைமை, உண்மை, பொறுப்புடமை என்பவற்றின் அடித்தளத்தில் நின்று பணிகள் ஆற்ற வேண்டிய பொறுப்புள்ளவர்கள் எந்த விதமான பாசபந்தங்களுக்கோ, செல்வாக்கிற்கோ உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்களுக்கோ இடங் கொடுக்காமல், தம்மை உயர்நிலையில் எப்பொழுதும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய கண்ணியம் கடப்பாடு உடையவர்கள். அவர்களே நல்ல மனித உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டவர்கள் ஆவர். மனித நல்லுறவு என்பது நெருங்கிய உறவினர்கள், சுற்றத்தவர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோருடன் மட்டும் வைத்துக் கொண்டால் போதும் என்ற நிலைப்பாட்டில், அவர்களுக்கு எந்த

விதத்திலாவது உதவிக் கொண்டிருத்தல் என்பதல்ல. நல்லுறவை அகண்ட சமுதாயத்தோடு வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், அதுவும் நேர்மையான வழியில், என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுதல் அவசியம்.

இக்காலத்தில், நேர்மை தவறி உதவி செய்ய முயல்பவர்கள், பிறரின் தூண்டுதலால்தான் அவ்வாறு பெரிதும் செய்கிறார்கள் என்பது தெரியவருகிறது. ஒருவர் ஒரு பொறுப்பான பதவியில் இருந்தால், அவரை அணுகும் அவரது குடும்ப உறுப்பினர், “நீங்கள் இந்த உதவியை உங்கள் பிள்ளைக்குச் செய்யவில்லை என்றால், அல்லது மிக நெருங்கிய உறவினருக்குச் செய்யவில்லை என்றால், அதுவும் செய்யக்கூடிய நிலமையில் இருந்து கொண்டு, நீங்கள் வசிக்கும் இந்தப் பதவியால் யாருக்கும் என்ன லாபம்?” என்று ஒரு போடு போடுகிறார். இவ்வாசகங்கள் அவரின் மனதைக் கிள்ளுகின்றன போலும். சுயபுத்தியை இழந்த நிலையில் முன்பின் யோசியாமல் அந்தத் தவறையும் செய்து விடுகிறார். தூண்டுதல் முனைப்பாகவும் உறைப்பாகவும் இருந்தமையே நேர்மை தவறியமைக்குக் காரணம். ஏதோ ஒரு வகையில் இது அம்பலத்துக்கு வருகிறது. அதன் பின் தன்னை நொந்தோ தன்னைத் தூண்டியவர்களை நிந்தித்தோ என்ன பயன்? ஒன்று மட்டும் உண்மை. நீதியை அவமதிக்கவோ. அலட்சியம் செய்யவோ முடியாது. நீதி என்றும் விழிப்பாகவே இருக்கின்றது. தவறு செய்தோர், தாம் அதைக் கெட்டித்தனமாகச் செய்து முடித்தோம் என்று நிம்மதியாக ஒருபோதும் இருக்க முடியாது. குற்றம் புரிந்தவர்க்கு வாழ்க்கையில் நிம்மதி என்றுமேகிட்டாது. நீதி தரும் தண்டனை அதுவாகும்.

“ஏற்றென்று இரங்குவ செய்யற்க” என்கிறார் வள்ளுவப் பெருமான். நீதி நெறியிலிருந்து விலகிச் செய்யும் உதவி, உதவியன்று, அதனால் ஏற்படும் உறவும், நல்லுறவு அன்று. நீதி தவறியவருக்கு நீதியே கூற்றாகும்; உரிய தண்டனையும் கிடைக்கும்.

நாம் அடிப்படையில், குடும்ப உறுப்பினர்களிடையே நல்ல உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்ளுதல் மிக அவசியம். வீட்டிலேயே பெரும்பகுதி நேரத்தைக் கழிக்கின்றோம். இனியவற்றுள் வீட்டில்

வாழ்தலே இனிது என்பர். அந்த இனிமையை, குடும்ப உறுப்பினர்களாகிய நாமோ தான் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். சிறு நெருப்புப் பொறி எவ்வாறு பெருங்காட்டையே அழித்து விடுகிறதோ, அவ்வாறே குடும்பத்தில் உண்டாகும் சிறுபூசல், சந்தேகம் என்பன, பின்னர் பூதாகரமாக உருவெடுத்து குடும்பச் சீர்குலைவை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. எனவே தான், வீடு இனிமையாக இருக்க வேண்டும் என்றால், குடும்ப உறுப்பினரிடையே நல்லுறவு பேணுதல் அவசியம். சமூகத்தில் வாழுகின்றவர்களுடன் நல்லுறவு வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். சாதி, சமயம், இனம், குலம் என்று பேதங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டால், சமூகத்தில் நல்லுறவு இருக்காது. ஒரு நாடு என்னும் போது அங்கும் பல இன, பல சமய, பல கலாசார பல மொழி பேசும், மக்கள் வாழ்கிறார்கள். பல்வேறு கொள்கைகளையும், சிந்தனைகளையும் கொண்டவர்களாக இருப்பர். இத்தகைய வேற்றுமைகளின் மத்தியிலும், நாம் எல்லோருமே மனிதர்கள், ஒரு தேசத்தவர், ஓர் உலகத்தவர் என்னும் அடிப்படையில் ஒருமையுணர்வோடு நல்லுறவை வளர்த்துக் கொள்வதால் அமைதி, ஒற்றுமை, மகிழ்ச்சியுடன் இனிது வாழ முடியும்.

இவ்வாறு இனிய வாழ்வு வாழ்வதற்கு, எல்லோர் மீதும் கருணை, நட்பு, விருப்புணர்வு, இரக்கம், அன்பு கரிசனை என்பன உருவாகத் தக்கதாக நமது நடத்தையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அன்பற்ற முறையில் பிறருக்குக் கோபம் ஊட்டும், வன்முறை, உணர்வுகள், பேச்சுக்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து விலகி இருத்தல் வேண்டும். பணிவுடையன், இன் சொலன் ஆதல் வேண்டும். பிறர் மீது கரிசனை, அக்கறை கொள்வதும், பிறருக்கு உதவுவதும் நல்லுறவு வளர்க்கப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

மனிதர்கள் அனைவருடனும் சகோதரத்துவம், சமத்துவம், மனிதர்மம் பேணி, நல்லுறவையும் நல்ல தொடர்புகளையும் வளர்க்க முயல்வோமாக. அப்போது தான் நம் எல்லோருடைய வாழ்க்கையும் எதிர்பார்த்த படி, இனிமை, அமைதி, ஆனந்தம் நிறைந்ததாக அமையும் என்பதை உணர்வோமாக.

“சமரசம், சகிப்புத்தன்மை, விட்டுக்கொடுத்தல், தியாகம்
கிவையே மனித சமுதாயத்தில் இனக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியும்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

13

பணிவுடையன், இன்சொலனாதல்...

சீமுகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரையும், பெரிது, சிறிது என்று வேறுபாடுகள் காட்டாமல் மதிக்க வேண்டும். மனிதன், மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்தவன். பட்டம், பதவி, செல்வம் என்பன இருந்தால் தான் உயர்ந்தவன், அவனே மதிப்பிற்குரியவன், அவை இல்லாதவன் ஏழை, எளியவன் அவன் தாழ்ந்தவன், பெறுமதியற்றவன் என எண்ணி விடுதல் மனிதாபிமானம் ஆகாது. அது மனித தர்மமுமன்று. மனிதன், அவன் மனிதன் என்பதற்காக, அவனை மதிக்க வேண்டும். மரியாதை செய்ய வேண்டும். எல்லோருடனும் இனிமையாகப் பேசவேண்டும்; இதமாக, இணங்கி இருத்தலும் இன்றியமையாதது. அதுவே மனிதப்பண்பு ஆகும்.

பேச்சினாலோ, செயலினாலோ யாரையேனும் புண்படுத்தி விட்டதாக உணர்ந்தால், தாமதியாமல் உடனே அவரிடம் சென்று, தவறை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுதல் அவசியம். மன்னிப்புக் கேட்பதை அவமானமென்றோ, தனது அந்தஸ்துக்குக் குறைந்த செயல் என்றோ கருதிவிடக்கூடாது. தவறு ஒன்றைச் செய்துவிட்டு, செய்தது தவறு என்று உணர்ந்த பின்னர், சம்பந்தப்பட்டவரிடம் சென்று மன்னிப்புக் கோருகின்ற பழக்கம், இன்று பெரும்பாலும் இல்லாமல் போய்விட்டது. பிழையையும் செய்து விட்டுத், தாங்கள் செய்தது பிழையென்பதையும் தெரிந்து கொண்டு, அதை மூடி மறைத்துத் தான் செய்தது சரியென்று வாதாடுவதிலும் நியாயப்படுத்துவதிலும் பிரயத்தனங்கள் செய்யும் விசித்திர மனிதர்களையே காணக் கூடியதாக உள்ளது. இதையே தன் முனைப்பு என்கின்றனர். இச் செயலானது, வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவது போலல்லவா இருக்கிறது. “தயவு செய்து மன்னியுங்கள்” என்பதால், நமக்கு எதுவித பாதிப்பும் ஏற்படப்போவதில்லை. மாறாக நம்மீது ஒரு நல்லெண்ணம், பிறருக்கு ஏற்படுகிறது. நம்மிடையே பரஸ்பரம் நல்லுறவு வளர்கிறது. இருசாராருக்கும் திருப்தி, மகிழ்ச்சி, அமைதி, சாந்தம் ஏற்படுகின்றன. அவற்றின் பெறுமதி மிகப் பெரிது.

“தயவு செய்து மன்னியுங்கள்” என்ற மந்திரத்திற்கு எத்துணை மகத்தான சக்தி இருக்கின்றது என்பதைப் பாருங்கள்.

இதிலிருந்து நாம் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய உண்மை என்னவெனில், பணிதல், இன்சொல் பேசுதல் ஆகிய இரண்டு பண்புகளும் நம்மிடம் இருந்துவிட்டால், நாம் அடைய ஏங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அமைதி, சமாதானம் என்பவற்றை எளிதில் பெற்றுக் கொள்ளமுடியும் என்பதையாகும்.

“பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு
அணியல்ல மற்றுப் பிற”

என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

யார்மாட்டும் பணிவு உடையவனாகவும், எல்லோருடனும் இன்சொல் பேசுபவனாகவும் ஆதலே ஒருவனுக்கு அணிகலனாகும். அணிகள் என்று நாம் கொண்டாடுகின்ற பிற அணிகலன்கள் உண்மையான அணிகள் அல்ல.

பணிவு, இன்சொல் என்கின்ற அணிகலன்களை உடையவர்களாலேயே, மன்னிப்புக் கோரமுடியும். தன் பிழையை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்பது என்பது ஒரு வீரச்செயல். அதற்குத் தைரியம் வேண்டும். மன்னிப்புக் கோர அஞ்சுபவர்கள் கோழைகளேயாவர். பணிவுடையன், இன்சொலன் ஆதல் வீரர்களுக்கே இயலும். ஆற்றாமையால் தான் ஒருவன் பணிந்து நிற்கிறான், மென்மையாகப் பேசுகின்றான் என்று கூறுதல் பொருந்தாத கூற்று. அது விதண்டாவாதம்.

முற்றிய நெற்கதிர்கள் தலை வணங்கி, கீழ்நோக்கி நிற்கின்றன. அது முற்றியமைக்கு அறிகுறி. அவை ‘சப்பி’ என்றால் நிமிர்ந்து தான் நிற்கும். மனிதர்கள் பணிந்து நிற்கின்றனர், இன்சொல் வழங்குகின்றனர், மன்னிப்புக் கோருகின்றனர் என்றால் அது அறிவு முதிர்ச்சியின் அறிகுறிகள். மனிதரிடம் காணப்படுகின்ற தற்பெருமை, கர்வம், செருக்கு, கடுஞ்சொல், பணிவின்மை. அகங்காரம் என்பன அறியாமையின் அறிகுறிகள், அத்தகைய மனிதர்கள், மனிதர்களே அல்லர். அவர்கள் மக்கட் பதர்கள் ஆவர். “சப்பி”, பதர் என்ற இரு சொற்களும் ஒரு பொருளையே கொண்டுள்ளன.

ஒருவரைப் பார்த்துச் சூடாய் நாலு வார்த்தைகள் முகத்துக் நேரே பேசிவிடுவது ஒரு பெரிய காரியமோ, சாதனையோ அல்ல. யாரும் செய்துவிடக்கூடியது தான். ஆனால், பிறருக்கு மரியாதை காட்டுவது, பணிந்து நிற்பது, மன்னிப்புக் கோருவது, இன்சொல் உரைப்பது எல்லாம் செயற்கரிய செயல்கள். ஏனென்றால், எல்லோரும் இலகுவாக அவற்றைச் செய்துவிட முடியாது என்பதாலாகும். மனித உரிமைகளை நிலை நாட்டுவது எத்துணை கஷ்டமானது என்பது தெரியும். ஆனால் மனித உரிமைகளை மீறுவது ஒரு நொடிப்பொழுதில் செய்துவிடலாம். மரியாதை செய்வது, பணிதல், இன்சொல் கூறல், மன்னிப்புக் கேட்டல், மன்னித்தல் என்பன மனித உரிமைகள் ஆகும். இத்தகைய மனித உரிமைகளை மீறுவதில்தான் மனிதர்க்கு எத்துணை ஆவல், எவ்வளவு நாட்டம்!

அடிதலை மாறிய வாழ்க்கையில் மனிதர்கள் கொண்டுள்ள விருப்பம், ஒழுங்கான வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்பதில் இல்லையே. மனிதர்கள் ஏன் தான் புத்தி தடுமாறி, வாழ்க்கையில் தடக்கி விழுந்து மோசம் போகிறார்களோ என்பது தான் புரியாத புதிராக உள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்திலோ, நாட்டிலோ, மண்டலத்திலோ என்றில்லாமல் அங்கிகங்கெனாதபடி எங்கும் வியாபித்து உலகம் முழுவதிலும் இந்தத் தூர்ப்பாக்கிய நிலை இன்று காணப்படுகிறது. இன்றைய உலக அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்துவது இத்தூர்ப்பாக்கிய நிலையேயாகும்.

சமூகத்திலுள்ள ஏழைகளும், பின்தங்கியவர்களும், தாழ்ந்தவர்கள் என்று மனிதாபிமான மற்றவர்களால் கருதப்படுபவர்களும் புறக்கணிப்புக்குரியவர்கள் அல்லர். அவ்வாறு அவர்களைப் புறக்கணிப்பது பாவ காரியமாகும். அவர்களுடன் அன்புடன் பழக வேண்டும். அவர்களையும் கணிக்க வேண்டும் அவர்கள்மீது கருணை கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு மனமுவந்து உதவுதல் மனிதாபிமானம் நிறைந்த செயலாகும்.

ஒட்டுக் கேட்டல், புறங்கூறல், பொய்யுரைத்தல், வெற்றுவரை பகர்தல், வீண் வம்பு பேசுதல் என்பன அடாத செயல்கள். இவற்றிலிருந்து கோளாறுகள் உற்பத்தியாகின்றன. முரண்பாடுகள், பகைமைகள் என்பன, கோளாறுகள் பாசனம் செய்வதால், நன்கு

செழித்து ஓங்கி வளர்கின்றன. இறுதியில், அழிவும், அனர்த்தங்களுமே அறுவடைப் பயன்களாகப் பெற்றுக் கொள்ளப் படுகின்றன. அழுக்காறுகளும், கோளாறுகளும் மனித உள்ளங்களிலிருந்து ஊற்றெடுக்கின்றன. அவற்றை ஊற்றெடுக்காமல் செய்பவன் எவனோ, அவனே பெரியவன், மேலோன், மனிதருள் தெய்வம் ஆவான்.

ஒட்டுக் கேட்டல் மூலம் அரைகுறையாகவே தகவல்கள் சேகரிக்கப்படுகின்றன. ஊகங்கள் மூலம் அவை பொருத்தப் படுகின்றன. ஊகங்கள் ஒரு பொழுதும் உண்மையாகாதவை. ஒட்டுக் கேட்டுப் பிறரின் வாழ்க்கைக்கு ஒரு போதும் உலைவைக்கக்கூடாது. ஒட்டுக்கேட்டு, அதன் அடிப்படையில் அண்டல் செய்வோர் பலரை அன்றாடம் காண்கின்றோம். இது ஒரு பாவகாரியம். பிறரின் வாழ்க்கையோடு விளையாடுவது என்பது வெறும் விளையாட்டு அன்று; அது வினை. திட்டமிட்டு ஆற்றப்படும் செய்வினை. சூனியம், சதி, சூழ்ச்சி என்று எப்படி வேண்டுமென்றாலும் சொல்லலாம். இவ்வாறு பிற மனிதர்களின் வாழ்க்கையைக் கெடுப்பவர்கள் மனிதர்களையல்லர் கொடியவர்கள், இவர்களின் கண்களுக்குத் தெரியாத தூரத்தில், அவர்களை விட்டு நீங்கியிருத்தலே விவேகமான நெறியாகும்.

புறங்கூறல் என்பது ஒருவரைப் போகவிட்டு, அவர் போன பின்பு, அவரைப் பற்றி இல்லாததையும் பொல்லாததையும் கூறுதல், அவதூறு செய்தல், தூற்றுதல் என்பதாகும். ஒருவர் இல்லாத விடத்தில் அவரை இழித்துக் கூறுவது நாகரிகமன்று. அவ்வாறு செய்தல் அவரின் அநாகரிகத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவே அமையும். “போகவிட்டுப் புறஞ் சொல்லித்திரிய வேண்டாம்.” என்கின்றது உலக நீதி. அநீதியின் பக்கம் நிற்போர் தொகை உலகில் அதிகரித்துக்கொண்டே செல்வதால், நீதிக்கு மதிப்புத் தருவோர் அருகி வருகின்றனர்.

வேலையில்லாதவர்கள் ஒன்று சேரும் போது, வீண் வம்பு பேசுகிறார்கள், வதந்திகள பரப்புகிறார்கள். அரட்டை அடிக்கிறார்கள். நேரத்தைப் போக்குவதற்காக இவற்றில் ஈடுபட்டாலும், பலதீய விளைவுகளையும் அவை பிறப்பிக்கின்றன என்பதை மறுக்க முடியாது “பூனைக்கு விளையாட்டம், சுண்டெலிக்குச் சீவன் போகுதாம்” என்பதைப் போன்றது தான் இவையும் எனலாம். இவ்வாறு

பொழுதுபோக்கிற்காகச் செய்கின்ற எத்தனையோ காரியங்கள் பிறருக்கு வேதனைகளையும் வில்லங்கங்களையும் வருவிக்கின்றன என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம். பொழுதுபோக்குகள் மற்றையோருக்கு எவ்வித இடையூறுகளையும் விளைவிக்கக் கூடாது. இவ்வாறான வீண்கதைகள் பேசுதல், கூடியிருந்து அரட்டை அடித்தல் என்பன வேலைத்தலங்களிலும், அலுவலகங்களிலும் நடைபெறும் போது, அங்கு நடைபெற வேண்டிய வேலைகள், கருமங்கள் நடைபெறாமல் போய்விடுகின்றன. அதனால், எவ்வளவோ, பொது மக்கள், தங்கள் கருமங்களைச் செய்து முடிப்பதற்குப் பல தடவைகள் காரியாலயங்களுக்குச் சென்று வர வேண்டிய நிலைமைகள் ஏற்படுகின்றன. பொதுமக்கள் அலுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களைத் தட்டிக் கேட்க எவரும் இல்லையே என்று சலித்துக் கொள்கிறார்கள். வீணாக அரட்டை அடித்தல், பிறரை நிந்தித்துப் பேசுதல், வம்பு பேசுதல் என்பன தீயபழக்கங்கள். நேரம் வீணாகின்றது. கருமங்கள் ஆற்றப்படாமல் தடைப்படுகின்றன. காரியங்கள் தாமதமாவதால், பல்வேறு இடர்பாடுகள் பலகுக்கு ஏற்படுகின்றன என்பதைக் கருத்திற்கொண்டால், நிலைமையைச் சீராக்கிக் கொள்ளலாம். தற்காலத்தில், பலரும் பிறரைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதோ, கரிசனை கொள்வதோ மிகவும் குறைந்து வருகிறது. இந்த நிலையில், அவர்களில் மனப்பாங்கு மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். பிறருக்குத் தம்மால் தொல்லைகள் உண்டாகக் கூடாது என்பதை அல்லும் பகலும் நினைவிற்கொள்ளுதல் மிக அவசியம். தன்னுடைய தவறினால் எத்தனை பேருக்குக் கஷ்டம் உண்டாகின்றது என்பதைச் சற்று நேரம் மனமார யோசித்தால் நிலைமை சீராகிவிடும்.

ஒரு குடும்பத்தின் அங்கத்தவர்கள் அனைவரும் ஓர் ஒழுங்கு கட்டுப்பாட்டு முறையைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்கி வந்தால், எவருக்கும் கரைச்சல் இருக்காது. ஒவ்வொருவரும் தான் தான் நினைத்தபடி, நினைத்த நேரத்திற்கு வீட்டுக்கு வந்துபோனால், அங்கு ஒழுங்கு இருக்காது. பிறரைக் காக்க வைத்தால் வாழ்வில் சலிப்பு ஏற்பட்டுவிடும். மனைவி வீட்டில் இரவுச் சாப்பாட்டிற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்க, கணவனோ. பிள்ளைகளோ, ஊர் சுற்றிவிட்டு, நாலு பேரோடு சேர்ந்து வீண் வம்பு பேசி நேரத்தை விரயமாக்கி விட்டு,

நள்ளிரவுக்குப் பின்னர் வீடு திரும்பினால், அந்தக் குடும்பத்தில் நிம்மதி எப்படியிருக்கும்?

குடும்பம் என்றால், அது ஒரு கூட்டு வாழ்க்கைச் சமூக அமைப்பு. எல்லோரும் ஐக்கியம் பேணி, புரிந்துணர்வோடு பரஸ்பரம் விட்டுக் கொடுத்து, எல்லோரினதும் நலன்களையும் கவனித்து வாழ்வதே குடும்ப இலட்சணம். ஒருவரில் ஒருவர் வெறுப்பு, சந்தேகம், அபிப்பிராய பேதம் கொள்வதால் குடும்பத்தில் உறவு பாதிக்கப்படுகிறது. குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் இணைந்து, ஒத்துழைக்கும் மனப்பான்மையுடன் மதிப்பு, மரியாதை, பேணி பணிவுடையன் இன்சொலனாகி, நல்லுறவு காத்து வாழ்வார்களேயானால், அக் குடும்பத்தில் இன்பம் பொங்கும்; அமைதியும், நிம்மதியும் நிறைந்திருக்கும்.

சிலரைப் பார்த்து, “அவசர புத்திக்காரர்” என்கின்றோம். இந்த “அவசர புத்திக்காரர்கள்” முன்பின் யோசிக்காமல் எதையாவது உளறிக் கொட்டிவிடுவார்கள். ஒருவர் ஒன்று சொன்னால், உடனே, அவர் கூறுவதை மறுத்து, “இல்லை, இல்லை, அப்படியில்லை...” என்ற பீடிகையுடன் பேச்சை ஆரம்பிப்பார்கள். இவ்வாறு பேசுவது, மற்றையோர்க்கு எரிச்சலை மூட்டுகிறது. ஒன்றைப் பற்றி நன்கு யோசித்துப் பணிவாகவும் இனிமையாகவும் பேசுவதே மனிதப்பண்பு. அவ்வாறு பேசுவார்களுக்கே உலகம் விரைந்து செவிசாய்க்கும். “அவசரக்காரனுக்குப் புத்திமத்திமம்” என்பார்கள். எதிலும், தீர ஆலோசியாமல் அவசரப்பட்டால், அதனால் தீமையேயன்றி நன்மை இல்லை.

“வாழ்க்கை, வாழ்வதற்கே” என்பர், “நீயும் வாழ், பிறரையும் வாழ்விடு” என்கின்றனர். வாழ்க்கை தனியொருவனுக்கு மாத்திரம் உரிய ஏகபோக உரிமையன்று. எல்லோருடனும் சேர்ந்து இணக்கமாக வாழ்வதே வாழ்க்கை. அதற்காகத்தான் மனிதப் பண்புகள், மனித விழுமியங்கள், நல்ல பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றை அனுசரிக்க வேண்டியுள்ளது. அவையே நம் எல்லோரையும் வாழ்விப்பன என்பதை உணர்வோமாக.

“வாழ்வதற்கு எனக்கு எத்தனை உரிமை உண்டோ,
அத்தனை உரிமை அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் உண்டு”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

14

மனவளம் பேணுவோம்

இவ்வலகிற் பிறந்த எல்லா உயிர்களும், மனிதர் உட்பட இன்பமாக வாழவே விரும்புகின்றன. இன்பத்தை நாடிப் பெற்று அனுபவிப்பதையே, மனிதர்கள் குறிக்கோளாகக் கொள்கின்றனர், துன்பத்தை அறவே வெறுக்கின்றனர். ஆயினும், மனிதரின் வாழ்க்கையில் இன்பம், எந்த அளவிற்குக் காணப்படுகிறது என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் விடை எதிர்மறையாகவே உள்ளது. எல்லோரும் துன்பக் கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறார்களே தவிர, இன்பமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருப்பதாகக் கூறுவோரைக் காண்பது மிக அரிதாகவே உள்ளது. மனிதர்கள் ஏதோ விதத்தில் துன்பச் சமையினால் அழுத்தப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். நிம்மதியை இழந்து பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியுள்ளனர். இந்த அவல நிலையிலிருந்து மனிதர்கள் மீள வேண்டியது மிக அவசியம். இன்பமேயல்லாது துன்பமில்லை என்ற உன்னத நிலையினை மனிதர்கள் அடைய வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

தற்காலத்தில் விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பவியலும் மனிதரின் வாழும் முறைகளைப் பெரிதும் மாற்றியமைத்து வருகின்றன. எந்த அளவிற்கு அவை, மனிதர்களுக்கு வாழ்க்கை வசதிகளையும் ஆடம்பர சுகங்களையும் வழங்குகின்றனவோ, அவற்றைவிடப் பன்மடங்கு துன்பங்களையும் துயரங்களையும், அல்லல்களையும் அவலங்களையும் உலகிற்கு வழங்கி வருகின்றன. “இன்பம், இன்பம், இன்பம்: இன்பத்திற்கோர் எல்லை காணில், துன்பம், துன்பம், துன்பம்”, என்னும் மகாகவி பாரதியார் கூற்று, இன்று நிதர்சனமாகிவிட்டது. மனித வாழ்க்கை முறையானது, மனித வாழ்க்கையின் நோக்கத்திற்கும் இயல்புநிலைக்கும் எதிர் மாறானதாக அமையும்போது விளைவுகள் துன்பம் சார்ந்தனவாகவே விளங்கும் என்பது உறுதி.

காக்காய்ப்பொன்னை அசல் தங்கம் என்று எண்ணி, மனிதர்கள் ஏமாந்து போகிறார்கள். புலன்களால் கிடைக்கப்பெறும் இன்பங்கள், நீர்க்குமிழிகள் போன்று தோன்றி சிறிது நேரம் காட்சியளித்து, மறைந்து போகும் தன்மையன. புலனின்பங்கள் குறுகிய காலம் இன்பத்தைக்காட்டிப் பின் சடுதியாக மறைந்து விடுகின்றன. அவை சிற்றின்பங்கள். முடிவில் துன்பங்கள் ஆகிவிடுகின்றன.

புலன் கவர்ச்சிகள், இயற்கையாகக் கிடைக்க வேண்டிய இன்பங்களைத் தடுக்கின்றன. மனிதர்கள் புலன் வழி இன்பங்களைத் தேடும் முயற்சியில் பெரும் தவறுகளைச் செய்கின்றனர். தேடும் வழிமுறைகள் தவறானவையாக இருப்பினும் அவர்கள் அவற்றைக் கருத்தில் கொள்வதில்லை. அத்தகையவர்களுக்கு அடையும் இலக்கு முக்கியமேயன்றி, பின்பற்றும் வழியோ அல்லது நெறிமுறைகளோ முக்கியமானவையல்ல. இவ்வாறு செய்யப்படும் தவறுகளே, துன்பங்களாக மலர்கின்றன. பணம், பொருள், பண்டங்கள், சொத்துக்கள், அதிகாரம், செல்வாக்கு மற்றும் வாழ்க்கை வசதிகள் அனைத்தும் நிறைய இருக்கின்றன. இருந்தும் இத்தகையோர் நிம்மதி இழந்து தவிக்கின்றனர். அமைதியின்றி அல்லற்படுகின்றனர். அச்சம், பீதி, ஏக்கம், மன உளைச்சல், மனநெருக்குகை என்பனவற்றால் துன்பப்படுகின்றனர். செய்த தவறுகள் அவர்களின் மனங்களை நெருடுகின்றன. 'குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும்' குற்றம் புரிந்தவர், வாழ்க்கையில் நிம்மதி பெறுவது குதிரைக் கொம்பாகும்.

புலன்கள் மனிதர்களுக்குத் தேவை என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. பொறி, புலன்கள் என்பவை எமது வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதன என்பதாலேயே எமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை முறைப்படுத்தி, கட்டுப்பாட்டுடன் பயன்படுத்த வேண்டியது எமது கடமையாகும்.

“சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்று ஐந்தின்
வகை தெரிவான் கட்டே உலகு”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இவற்றில் எழுகின்ற ஆசைகளை, பேராசைகளாக வளரவிட்டு மிகையாகப் பயன்படுத்த

விழைவதாலேயே மனிதர்கள் துன்பங்களைச் சந்திக்க நேரிடுகிறது. அவற்றை முறைப்படுத்தி அளவுடன் தனக்கும் பிறர்க்கும் அவற்றால் தீமைகள் ஏற்படாதவாறு பயன்படுத்துபவர் நன்மைகளையே பெறுகின்றனர். எனவே, புலன்கள் கூடாதனவல்ல. அவற்றைப் பயன்படுத்துகின்ற விதத்திலேயே அவற்றின் நன்மையும் தீமையும் தங்கியுள்ளன.

மனிதப் பிறவியின் நோக்கத்தை நிறைவு செய்ய உதவும் கருவிகளாகவே உடலும் புலன் பொறிகளும் எமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன என்பதை மனிதர்கள் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகும். அதை விடுத்துப், பொறி புலன்களைத் தூர்ப்பிரயோகம் செய்ய முற்பட்டால் துன்பங்கள் தோன்றும் என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இத்தகைய நல்லுணர்வு வந்தபின், இனி மேலும் துன்பம் வராமல் இருக்க வேண்டுமானால் மீண்டும் புலன் பொறிகளைத் தவறுகள் செய்யாதவாறு அவற்றை முறைப்படுத்த வேண்டும். இதற்கு மனப் பயிற்சி வேண்டும். மனந்தான் புலன்பொறிகளுக்குக் கட்டளை இடும் அதிகாரியாகும். தவறு இழைப்பதும் மனம், மேலும் தவறு செய்தல் ஆகாது என்று உறுதியாய் இருப்பதும் மனம் தான். மனம் செம்மையானால் மனித வாழ்வும் செம்மையாகிவிடும். செம்மையாகிவிட்ட மனித வாழ்வில் இன்பம், மகிழ்ச்சி, பூரண நிறைவு என்பன தவிர்ந்த துன்பம், கவலை, துயரங்கள் என்பவற்றின் சாயல்கூட இருக்காது.

“மனத்தானாம் மாந்தர்க்குணர்ச்சி”

என்பது வள்ளுவர் கண்ட பொய்யாமொழி. மனிதர்களுக்கு இயற்கையறிவு மனத்தால் ஏற்படுகின்றது என்பது இதன் பொருள். அந்த அறிவு தூய அறிவாக விளங்க வேண்டுமென்றால் மனம் தூய்மையானதாக அமைய வேண்டும். “மனந்தூயார்க்கு எச்சம் நன்றாகும்” என்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான். மனத்தூய்மை பெற்றவரின் வாழ்வு இன்பமயமானதாக இருப்பதோடு அவர்க்குப் பின் எஞ்சி நிற்கும் பிள்ளைகளின் வாழ்வு மற்றும் அவரின் புகழ்,

கீர்த்தி என்பனவும் நன்மையும் நலனும் மிக்கதாக அமையும். “மன நலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்” என்று வள்ளுவர் உறுதிபட மொழிவதும் நோக்கற்பாலது.

அறம், மனிதர்களுக்குச் சகலவித நலன்களையும் சிறப்புக்களையும் செல்வங்களையும் அளிக்கும். ஆகையால் மனிதர்க்கு அறத்தைவிட மேலானது எதுவும் இல்லை என்று கூறும் வள்ளுவப் பெருந்தகை மனந்தூய்மைதான் அறம் என்று அறத்திற்கு ஒரு வரைவிலக்கணமும் தந்துள்ளார்.

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்
அனைத்து அறன்”

என்பது வள்ளுவர், அறம் என்றால் என்ன? என்பதற்குத் தந்த விடை.

மனத்தைப் பொதுவாகப் பற்றி நிற்கின்ற மாகக்கள் அல்லது அழுக்குகள் எவை என்பதையும் வள்ளுவப் பெருமான் பின்வரும் குறள் மூலம் அறிவிக்கிறார்.

“அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் நான்கும் இழுக்கா இயன்றது அறம்” என்பது அக்குறள். பொறாமை, பேராசை, சினம், கடுஞ்சொல் ஆகிய இந்த நான்கு குற்றங்களை நீக்கி வாழ்வது அறவாழ்வாகும். இந்த நான்கு குற்றங்களுடன் கடும்பற்று, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, உயர்வு - தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம் ஆகிய குற்றங்களையும் தவிர்க்க வேண்டும். இத்தீய குணங்கள் வயப்பட்டு மனிதர்கள் செயல்களைச் செய்யும் போது தீய விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. தீய விளைவுகள் துன்பங்கள் ஆகின்றன.

மனம் தூய்மைப்படும்போது, மனதில் நற்குணங்கள் குடி கொள்கின்றன. நற்குணங்கள் வயப்பட்டு மனிதர்கள் செயலாற்றும் போது நல்ல விளைவுகள் உண்டாகின்றன. நல்ல விளைவுகள் இன்பத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் மனிதர்களுக்கு வழங்குகின்றன.

மனம் ஒன்று தான். நல்ல குணப்பண்புகளுடன் சேர்ந்து இருக்கும்போது அது நல்லமனம் ஆகிறது. தீய குணப்பண்புகளுடன் சகவாசம் செய்யும் போது கெட்டமனம் எனப்பெயர் பெறுகிறது. மனம் சேர்ந்ததன் வண்ணம் ஆகின்ற இயல்பை

உடையது. எனவே, மனத்தை அது போகிற போக்கில் விட்டு விடாது, முகாமைத்துவம் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும். மனத்தை வளப்படுத்துதல், முறைப்படுத்துதல், சீரமைத்தல் என்பன மன முகாமைத்துவமாகும்.

மனம் உள்ளவன் மனிதன், மனிதனுக்கு மனிதன் எனப் பெயர்வரக் காரணமாக இருந்தது மனமாகும்.

“மனத்தின் தன்மை எதுவோ அதுதான் மனிதனுடைய தன்மை. மனத்தின் மாண்பு எதுவோ, அதுதான் மனிதனுடைய மாண்பு. மனத்தின் உயர்வு எதுவோ, அது தான் மனிதனுடைய உயர்வு. ஆகவே, மனத்தை எந்த அளவில் உயர்த்திக் கொள்ளுகிறோமோ, தூய்மை செய்து கொள்ளுகிறோமோ, நெறிப்படுத்திக் கொள்கிறோமோ, அந்த அளவிலே தான் மனிதனுடைய வாழ்வு, மனிதனுடைய மதிப்பு, மனிதனுடைய வெற்றி, மனிதனுடைய எல்லா வளங்களும் அமையும்.” இவ்வாறு தத்துவஞானி வேதாத்திரி மகரிஷி, மனவளக்கலை என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மனத்தை வளப்படுத்த வேண்டிய தேவையும் அவசியமும் இதனால் உணரப்படுகிறது. மன முகாமைத்துவத்தின் இன்றியமையாமையும் இதிலிருந்து தெரியவருகிறது.

திருவள்ளுவரும், ‘வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம், மாந்தர்தம் உள்ளத் தனையது உயர்வு’ என்கிறார். மனித மனத்தின் உயர்வினைப் பொறுத்து மனிதனின் உயர்வு அமைகின்றது என்பது இக்குறள் தரும் கருத்து.

“உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்” ஆக வேண்டும் என்பது தமிழ் மறை. மனம் எண்ணுவதெல்லாம் உயர்வு பற்றியும் உயர்ந்தவற்றைப் பற்றியும் ஆகவே இருத்தல் வேண்டும். மனம் அதனால் உயர்வு பெறுகிறது. மனம் உயர்வு பெற மனிதனும், பண்பினால், குணத்தினால் உயர்வுமேன்மையும் பெறுகிறான்.

மனம் எந்த நேரமும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றது. அது எஞ்ஞான்றும் அலைந்தபடியே இருக்கிறது. அதனால் மனத்தைக்

குரங்கோடு ஒப்பிட்டு “மனம் ஒரு குரங்கு” என்கிறார்கள். பொதுவாக மனிதர்கள் எல்லோரிடத்திலும் தோன்றும் ஒருவினா என்னவென்றால், “இந்த மனம் சதா ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. மனத்தை ஓடாமல் நிறுத்துவது எப்படி?” என்பதாகும். மனம் ஓடிக் கொண்டிருப்பதை நிறுத்தி விட்டால், எல்லாம் சரியாய் விடும் என்பது அவர்களின் எண்ணம். அது தவறான எண்ணம் என்பதை மனிதர்கள் உணர்வதில்லை. ஓடுவது மனத்தில் இயல்பு என்பதை அவர்கள் உணர வேண்டும்.

மனம் அதன் ஓட்டத்தை நிறுத்த வேண்டுமென்று மனிதன் எப்பொழுது நினைக்கிறானோ, அப்பொழுது தான் அது முன்னரைக் காட்டிலும் அதிவேகமாக ஓடத்தொடங்குகிறது. “மனத்தை அடக்க நினைத்தால் அலையும், மனத்தை அறிய நினைத்தால் அடங்கும்”, என்பது அனுபவரீதியான உண்மை. அடக்குதல் வேறு, அடங்குதல் வேறு.

மனம் உள்ளவனே மனிதன் என்றால், மனத்தை இயங்காமல் செய்துவிட்டால் மனித இயக்கமும் நின்று விடும் என்பது அதிலிருந்து பிறக்கும் கருத்து. எனவே, மனத்தை ஓடவிடாமல் நிறுத்த எண்ணுவது தவறு. பதிலாக, மன ஓட்டத்தை முறைப்படுத்தவும் நெறிப்படுத்தவும் சீரமைக்கவும் முயல வேண்டும். அதனையும் மனத்தினாலேயே செய்ய முடியும் என்பது உணரற்பாலது.

“மனிதன் என்றால் மனம் தான். மனம் என்றால் மனிதன் தான்” எனக் கூறப்படுகிறது. எனவே தான், மனத்தின் குணம், தன்மை எதுவோ, அதுதான் மனிதனின் குணம், தன்மையாக உள்ளது. மனம் இயங்கிக் கொண்டேயிருப்பது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை, தொடர்ந்து மனம் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. அதை நிறுத்திவிட வேண்டும், என்று எண்ணுவது தவறு ஆகும். அதை நிறுத்தவும் முடியாது. நிறுத்தவும் கூடாது.

மன ஓட்டத்தை நிறுத்தி விட வேண்டும் என முயற்சிப்பதைவிட, அதை நல்ல முறையிலே நெறிப்படுத்திப், பழக்கிவிட வேண்டும்

என்று நினைத்தால் அதனால் நன்மை ஏற்படும். மனம் அமைதியாக இருக்க வேண்டும். மனம் நிலைத்து இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவது நல்லது. அதற்குத்தான் முறையான பயிற்சி தேவை. மனத்தை வளப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது.

தினம் தினம், எம்முடைய வாழ்க்கையிலே, மனதைப் பெரும்பாலும், எதிர்மறைப்பாங்கிலே, அலையவிட்டுக் கொண்டே இருக்கிறோம். எமது துன்பங்கள், குழப்பங்கள், கொந்தளிப்புகள், அமைதியின்மை, அச்சங்கள், அவலங்கள் யாவற்றிற்கும் அதுவே காரணம். அது பலருக்கு வாழ்க்கைப் பழக்கமாகிவிட்டது. அதிலிருந்து விடுதலை அடைவது இலேசான காரியமல்ல. எனவே, எம்முடைய உடனடித்தேவை, நாம் மனத்தை எதிர்மறை வழியில் அலைய விடாது தடுத்து, மனத்தைச் சரியான வழியில் செலுத்துவதற்கு முயற்சிப்பது தான். அதற்கு மனம் தாய்மை அடைய வேண்டும். அதற்கு வழி, தற்சோதனை செய்தலாகும். பெரியோர் காட்டும் வழி இதுவாகும். தன்னை ஆராய்தல் தன் நிறை, குறைகளைச் கண்டுபிடித்தல், தன்குறைகளையும் தான் விட்ட தவறுகளையும் மீட்டுப் பார்த்து மேலும் அவற்றைச் செய்யாது தவிர்த்தல், தன்னிறைவு பெறல் என்பன தற்சோதனை என்பதில் அடங்கும். மனமது செம்மையானால் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை. “தன்னைப் பற்றி, தன் தேவையைப்பற்றி, தன் செயலின் விளைவைப்பற்றி, தன் தகுதியைப் பற்றி, தன் மதிப்பைப் பற்றி ஆராய்வது தற்சோதனை” என்கிறார், தத்துவஞானி வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள். எனவே மனத்தைச் சீரான முறையில் முகாமைத்துவம் செய்தல், மனித வாழ்க்கை மேம்பாட்டுக்கும் சமூக நலனுக்கும் உலக அமைதிக்கும் மிக இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்து செயற்படுவோம்.

“மன உறுதி என்பது இரண்டு காரணங்களுக்காகத் தேவையாகிறது. ஒன்று நம்முடைய தீய பழக்கத்தை நீக்குவதற்காக, மற்றொன்று நன்மை தரக்கூடிய பழக்கத்தை செயல்படுத்துவதற்காக,

- வேதாத்திரி மகரிஷி

வாழ்க வையகம்

வாழ்க வளமுடன்

15

எண்ணங்கள் நல்லனவாக அமையும்

எண்ணம் போலவே வாழ்வு அமையும், என்று சொல்லப் படுகிறது. நல்ல எண்ணங்களை வளர்த்துக் கொண்டால் நல்ல வாழ்க்கை அமையும் என்பது உறுதி. எண்ணங்கள் மனத்தில் எழுகின்றன. மனித வாழ்க்கையோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருப்பது மனந்தான். மனத்திலே எண்ணங்களுடன் சொல், செயல் என்பவையும் கூட வடிவமைக்கப் படுகின்றன. சொல்லும் செயலும் முதலில் எண்ணம் ஆகத் தோன்றித்தான், சொல்லாகவும் செயலாகவும் வெளிப்பாடாகின்றன. கடல் போன்றது மனம். அலைகள் போன்றவை எண்ணங்கள். கடலும் அலையும் ஒன்று தான். இருவேறு பொருள்கள் அல்ல. அவ்வாறே மனம், எண்ணம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றுதான். ஆயினும், மனத்தின் இயக்கத்தை எண்ணம் என்னும் சொல் சிறப்பாகச் சுட்டி நிற்கிறது.

மனம் எப்பொழுதும் இயங்கிக் கொண்டேயிருக்கும், இயங்கிக் கொண்டேயிருப்பது தான் மனத்தின் இயல்பு, தன்மை, பண்பு யாவுமே. அப்படியென்றால் எண்ணங்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றிய வண்ணமே இருக்கும்.

எண்ணங்கள் நல்லனவாயும் அமையலாம். தீயனவாயும் அமையலாம். எனவே, நாம் விழிப்புடன் இருந்து, நல்ல எண்ணங்களையே பிறப்பித்தால் நமக்கு உயர்வு, சிறப்பு, அமைதி உண்டு. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தாமல் அதன் போக்கிலே அலைய விட்டால் தீய எண்ணங்கள் தோன்ற ஏதுவாகும். விளைவு அழிவு ஆகும். 'மனம்போன போக்கெல்லாம் போக வேண்டாம்', என்று சான்றோர் சொல்லி வைத்தது அதனால் தான், என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

எண்ணம் எதிர்மறை உணர்ச்சியுடன் இணையும் போது, எண்ணம் ஆனது பேராசை, கோபம், கடும்பற்று, முறையற்ற

பால்கவர்ச்சி, உயர்வு - தாழ்வு பாராட்டும் மனப்பான்மை, வஞ்சம் ஆகிய ஆறு தீய குணங்களாக உருவெடுக்கின்றன. இவையே எமது உட்பகைவர்கள். நமக்குள் இருந்தே எம்மை அழிக்கும் தன்மையன. உட்பகை, வெளிப்பகையை விடப் பன்மடங்கு கொடியது. இவற்றை ஆதரித்து வளர்க்க முற்பட்டால் பாம்புக்குப் பால் வார்த்து வளர்த்த கதையாகிவிடும்.

எண்ணம், அறிவு வயப்படும்போது உடன்பாட்டு நிலை எய்தி, முழுமை பெறும்போது, முன்னர் எதிர்மறை உணர்ச்சிகளாகவும் உட்பகைவர்களாகவும் விளங்கிய ஆசை, கோபம், கடும்பற்று, முறையற்ற பால் காவர்ச்சி, உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம் ஆகிய ஆறு வகைத் தீக்குணங்களும், முறையே நிறைவான மனம், சகிப்புத்தன்மை (பொறுமை), ஈகை, கற்பு, சமநோக்கு, மன்னிப்பு, அன்பு, கருணை, இரக்கம், பிறர் நலம் பேணல் என்னும் நற்குணங்களாக, நல்லியல்புகளாக, மனித விழுமியங்களாக உருமாற்றம் பெறுகின்றன. எண்ணம் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லும் ஆற்றல் கொண்டது. மனோ வேகம், மற்றெல்லா வேகங்களையும் விட அதிவேகம் உடையது. மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களைத் தோன்றாமல் செய்யும் வலிமை மனிதரிடம் இல்லை. தோன்றும் எண்ணங்களைச் சீர் செய்யவும் முறைப்படுத்தவும் நெறிப்படுத்தவும் மனிதனுக்கு இயலும். அதற்கான பகுத்தறிவு மனிதனிடம் உண்டு. பகுத்தறிவை மனிதன் பயன்படுத்தத் தவறும் போது, தவறான எண்ணங்கள் மனிதனை வழிநடத்த முயலும். ஆகவே தான். மனிதன் எப்போதும் விழிப்போடு இருந்து தவறான கெட்ட எண்ணங்களை விலக்க வேண்டும். தீய எண்ணங்களைத் தவிர்ப்பதற்குச் சிறந்த வழி நல்ல, நன்மை பயக்கும் எண்ணங்களை மனத்தில் நிரப்பிக் கொண்டிருப்பதே தான். இம்முறை, பயிற்சியிலும் பழக்கத்திலும் வந்துவிட்டால் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை.

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியர்
திண்ணிய ராகப் பெறின்”

- திருக்குறள்

ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும், சாதிக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியான எண்ணமுடையவராய் இருப்பவர், அவர் எண்ணியவற்றை எண்ணியவாறே அடைவர் என்பது திண்ணம்.

எண்ணங்களை அறிவின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து, அவற்றைத் தூய்மை நிலையில் பேணிவருபவன், அறிஞன் எனப்படுகிறான். அவனே மகான், மகாத்மா, ஞானி என்றும் போற்றப்படுகின்றான். எவரும் இந்த உயர்ந்த நிலையை அடையலாம் என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

எண்ணங்கள் உயர்ந்தனவாகவும் தூய்மையுடையனவாகவும் அவற்றினால் ஏற்படும் விளைவுகள் தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மைகளையே பயப்பனவாயும், எவரினதும் உடலுக்கோ மனதுக்கோ உயிருக்கோ உடைமைகளுக்கோ துன்பங்களையும் தீங்குகளையும் வருவிக்காதனவாயும் அமைய வேண்டும். எனவே, உயர்ந்த பயன்களை வழங்கும் வகையில் எண்ணத்தைப் பயிற்றுவிப்பது நன்று. பல குறைபாடுகளைப் போக்கி மன நலம்பேணி, எண்ணத்தை நல்ல நிலையில் தூய்மையாக வைத்திருக்க அப்பயிற்சி துணை செய்கின்றனது.

எண்ணத்தின் தரமே மனத்தின் தரம் ஆகும். எண்ணத்தின் உயர்வே, வாழ்க்கைத் தரத்தின் உயர்வு ஆக மிளர்கின்றது. வாழ்க்கைத் தரம் உயர் நிலையில் இருக்க வேண்டுமென்றால் எண்ணம் பண்படுத்தப்பட வேண்டும். அதனை உயர்நிலைக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். எப்படி இதனைச் செயல்படுத்தலாம் என்பது அடுத்து எழும் வினா ஆகும்.

எண்ணத்தைப் பண்படுத்த எண்ணத்தினாலேயே முடியும். வேறு வெளிக் காரணிகள் உதவமாட்டா, காட்டு விலங்குகளைப் பிடிக்க, விலங்குகளையே பயன்படுத்துவது போன்ற உத்தியையே எண்ணத்தைப் பண்படுத்தவும் மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. எண்ணத்தின் தன்மையைப் பயன்படுத்தித் தான் எண்ணத்தை உயர்வு பெறச் செய்ய முடியும்.

எண்ணம் ஆராய்தல் என்பதை ஒரு முக்கிய பயிற்சியாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். "எண்ணத்தை ஆராய வேண்டுமென்றால் எண்ணத்தால் தான் ஆராய முடியும். எண்ணத்துக்குக் காவலாக, எண்ணத்தையே வைக்க வேண்டும். எண்ணத்திற்கு நீதிபதியாகக் கூட எண்ணத்தைத் தான் நியமித்தாக வேண்டும். ஏனென்றால், (தகுதியான) வேறு ஆள் இல்லை. மேலும் வேறு யாராலும்

இக்காரியங்களை முடிக்க முடியாது. காரணம், ஒருவரது எண்ணத்தை அறிந்து கொள்ள அவருடைய எண்ணத்தைத் தவிர வேறு யாராலும் முடியாது” என்கிறார் தத்துவஞானி வேதாத்திரி மகரிஷி.

எண்ணமானது எந்நேரமும் விழிப்புடன் இருந்துகொண்டு சதா தன்னையே நோக்கியபடி இருக்க வேண்டும். எண்ணம் தன்னையே கண்காணித்து மதிப்பீடு செய்து கொண்டும் சரி, பிழை தீர்மானித்தபடியும்; சரியானதை ஏற்றுப் பிழையானதை விலக்கிய வண்ணம் தன்னையே சீர் செய்து கொண்டும்; திருத்திக் கொண்டும்; இருக்க வேண்டும். இதுவே, தற்சோதனை என்னும் அகத்தாய்வு ஆகும்.

தன்னை ஆராய்தல், தன்னையறிதல், தன்னையுணர்தல், தன்னிறைவு பெறல், என நமது தத்துவஞானிகள் கூறிவைத்ததெல்லாம் எண்ணம் ஆராய்தல், தற்சோதனை என்னும் அகத்தாய்வு என்பவற்றையே எனலாம். “தன்னை அறிந்தவன் தரணி ஆள்வான்” என்றொரு பழமொழியும் உண்டு. “திருடனாய்ப் பார்த்துத் திருந்தாவிட்டால் திருட்டை ஒழிக்க முடியாது” என்ற பாடல் அடி, திருத்தம் மனிதனின் உள்ளிருந்து வரவேண்டும்; அதை வெளியிலிருந்து அழுத்தம் காரணமாக அடைதல் இயலாத காரியம் என்கிறது.

எண்ணத்தை அவ்வப்போது ஆராய்ந்தால் தான் அதன் குறைநிறைகளை அறிந்து, குறைகளைத் திருத்தி, அவ்வாறு திருத்த முடியாவிட்டால், அவற்றை நீக்கி, நிறைகளை மேலும் நிறைகளாக்க முடியும். அப்போதுதான் குணநலப்பேறு வரும்.

ஒரு தீய எண்ணத்தை, ஒருமுறை மனத்தில் உதிக்க விட்டுவிட்டால் போதும், மறுபடியும் மறுபடியும் தீய எண்ணங்கள் தோன்றாமல் செய்வது அத்துணை எளிது அன்று. அதனால் முன்னெச்சரிக்கையுடன் நாம் இருப்பது நன்று. நல்ல எண்ணங்களே தோன்றக்கூடிய வகையில் மனத்தைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது ஒவ்வொருவரினதும் பொறுப்பும் கடமையுமாகும்.

பிறன் பொருளைக் கள் எத்தால் கொள்வோம் என்று உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. “உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்” என்று வள்ளுவர் சொல்வதை உளங்கொள்ள வேண்டும். எல்லா அனர்த்தங்களும் மனிதரில் தோன்றும் தீய எண்ணங்களின் விளைவுகளே என்பதை நன்கு உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

எண்ணங்கள் தோன்றுவது இயற்கையே. எனினும், நல்ல எண்ணங்களுக்கு மாத்திரம் செயல்வடிவம் கொடுத்தல் மனிதரின் கடமையாகும். தீய எண்ணங்கள் தோன்றிய அக்கணமே, அவற்றை விட்டுவிடுதல் மனித தர்மமாகும்.

எண்ணத்தை விட்டுவிடுதல் என்பது அத்துணை இலேசான காரியமன்று. விட்டுவிடுதல் என்பது ஒழித்தல் அன்று. எண்ணத்தை அடக்கிப் பாருங்கள். அது மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தபடியே இருக்கும். நினைவை விட்டு அகலாத நிலை ஏற்பட்டு விடும். அப்படியானால் மாற்று வழி யாது? அந்த எண்ணம் பற்றி ஆராய வேண்டும். அதுவே மாற்று வழி.

குறித்த இந்த எண்ணம் தோன்றக் காரணம் என்ன? இந்த எண்ணம் செயலானால் விளைவு என்னவாக அமையும்? நன்மையா? தீமையா? இந்த எண்ணம் தேவைதானா? அல்லது தேவையற்றதா? தேவையற்ற எண்ணம் என்ற முடிவிற்கு வந்தால் “இனி இந்த எண்ணம் மேலெழாமல் மிகக் கவனமாக இருப்பேன்”, என்று உங்கள் எண்ணமே சங்கல்பம் ஆக மாறவேண்டும் சங்கல்பம் அழுத்தம் பெறப்பெற திரும்பவும் அந்தத் தேவையற்ற, தீய எண்ணம் வலுப்பெறவோ செயல் வடிவம் பெறவோ முடியாது. செயலிழந்து விடுகிறது. கால ஓட்டத்தால் அது மறக்கப்பட்டுவிடும்.

“செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்”

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி.

தீய எண்ணத்தின் உந்துதல் காரணமாக ஒருவன் செய்யத் தகாத செயல்களைச் செய்வதானால், அதனால் தனக்கும் கெடுதல், பிறருக்கும் கெடுதல் ஏற்படுகின்றது. அதேவேளை

நல்லெண்ணத்தின் மேலீட்டினால், செய்யத்தக்க செயல்களை உரிய காலத்தில் செய்யாமல் விடுவதனாலும் பல நன்மைகளை இழக்க நேரிடுகிறது. அதனாலும் கேடுகள் ஏற்படுகின்றன.

எனவே, அடுத்த குறளில் வள்ளுவர் பெருமான்,

“எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்த பின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு”

என்று கூறுகிறார். செய்யத் தகுந்த, தீமை பயக்காத செயல்களையும் வழிகளையும் நன்கு ஆராய்ந்து துணிந்த பின்பே, அவற்றைச் செய்யத் தொடங்க வேண்டும். ஒரு செயலை முன்கூறுதலை இன்றிச் செய்துகொண்டும் செய்து முடித்த பின்னரும் அது பற்றி எண்ணிப் பார்க்கலாம் என்பது தவறாகும்.

“எண்ணிய முடிதல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்
தெளிந்த நல்லறிவு வேண்டும்”

- மகாகவி பாரதியார்

நல்ல எண்ணங்களையே பிறப்பிக்க வேண்டும். எண்ணியபடியே அவற்றைச் செய்து முடிக்க வேண்டும். அதற்கு உரமும் உறுதியும் உள்ள நெஞ்சம் வேண்டும். அத்துடன் தெளிவான நல்லறிவும் வேண்டும். இது பாரதியாரின் அறிவுறுத்தல்.

ஆக் கமும் கேடும் எண்ணங்களினால் வருவதால் எண்ணங்களை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்து நல்ல எண்ணங்களைக் காத்து ஒம்புதல் கடனாகும்.

“ஓர் எண்ணம் தனக்கோ பிறருக்கோ; தற்காலத்திலோ பிற்காலத்திலோ; மனத்திற்கோ உடல் உணர்ச்சிக்கோ; ஊறு விளைவிக்காமல் இருக்க வேண்டும்.” - வேதாத்திரி மகரிஷி. இது, நல்ல எண்ணத்திற்கான வரைவிலக்கணமாக அமைகின்றது. தீய எண்ணங்களுக்குப் பயப்படுவது அறிவுடைமை.

“தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும்”

என்கிறார், வள்ளுவர் பெருமான்

தமக்குத் துன்பம் தருவோர்க்கும் தொல்லைகள் விளைவிப்போர்க்கும் கூட, தீமையோ கெடுதலோ எண்ணாமலும் அவற்றைச்

செய்யாமலும் விடுதல், அறிவுடையார் செயல். அந்த அறிவு, எல்லாவற்றிலும் தலையான அறிவு ஆகும். “அறிவு அற்றறங்காக்கும் கருவி” என்கிறார் வள்ளுவர். அறிவு, தமக்கோ, பிறர்க்கோ அழிவுவராமல் காக்கும் சாதனம் என்பது பொருள்.

மனம் அதன் போன போக்கிலே எண்ணங்களைப் பிறப்பிக்க விடாமல் மனத்தைத் தீமையானதிலிருந்து நீக்கிக்காத்து நல்ல எண்ணங்களைப் பிறப்பிக்கச் செய்வது அறிவு.

தான் வளமாகவும் இன்பமாகவும் வாழவேண்டும் என விரும்புவவர், பிறருக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதான எண்ணங்கள் முளைகொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

“தன்னைத்தான் காதலனாயின் எனைத் தொன்றும்

துன்னற்க தீவினைப் பால்”

- திருக்குறள்

தீய எண்ணங்களைத் தவிர்த்தலும் நல்லெண்ணங்களைத் தோற்றுவித்தலும் தனது நன்மைக்கே என்பதைக் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

சுயநலமாக இருந்தாலும் கூட, அங்கு பொது நலம் தொக்கு நிற்பதால் அச் சுயநலமும் பொது நலமாகி விடுகிறது.

“எண்ணத்தின் உயர்வால் தனக்கும் உயர்வு, உலகுக்கும் உயர்வு, எண்ணத்தை ஆராய்ந்து எண்ணத்திற்கு உயர்வளித்து தனக்கும் உலகுக்கும் உயர்வு கிடைக்கச் செய்ய இன்று முதல் சங்கற்பம் செய்துகொள்ள வேண்டும். எண்ணத்தை உயர்வாக்க வேண்டுமானால் முதலில் ஆசையை முறைப்படுத்திச் சீரமைத்து, சினம் தவிர்த்து, கவலையையும் ஒழித்து; நான் யார்? என்ற உண்மையை உணர்ந்து, அறிவை எப்போதும் விழிப்பு நிலையிலே இருக்கப் பழக்க வேண்டும்”, வேதாத்திரி மகரிஷியின் அறிவுரையைக் கருத்திலும் செயற்களத்திலும் கொள்வோமாக.

“செயல் பேச்சு இரண்டிற்கும் எண்ணம் மூலம் சிந்தனையால் எண்ணத்தை ஆய்ந்து தேர்ந்து செயல்களெல்லாம் நலமளிக்கும் வகையில் காத்தால் சிவக்கருணை சீவனிலே துளிர்க்கும் அன்றோ”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

16

வருமுன் காக்க

“வெள்ளம் வருமுன் அணைகட்ட வேண்டும்”, என்பது பொருள் பொதிந்த பழமொழி. வெள்ளம் வரட்டும், அதன் பின் அணைகட்டுவது பற்றி யோசிப்போம் என்று எண்ணுவது தவறு. வந்த வெள்ளம், நின்ற வெள்ளத்தையும் அள்ளிக் கொண்டு போய்விடும். அதனால் எதற்கும் முன் யோசனை வேண்டும் என்பதை நாம் கருத்திற் கொள்ளத் தவறக் கூடாது. பின்வரும் காரியங்களையும் விளைவுகளையும் முன்கூட்டியே சிந்தித்துச் செயல்பட வேண்டியது அவசியம். அதனால் தீமைகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ள முடிகின்றது. அனர்த்தங்கள், அபாயங்கள் நேர்ந்துவிடாமல் தம்மையும் தம்மைச் சார்ந்தவர்களையும் காத்துக் கொள்ளவும் இயலுகின்றது.

“எண்ணித் துணிக் கரும்” என்கிறார் வள்ளுவர் பெருந்தகை. ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன் அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். எண்ணுதல் என்பது விளைவுகளின் நன்மை, தீமைகள் பற்றி ஆராய்தல். விளைவுகள் நன்மை பயப்பனவாய் இருப்பின், காலந்தாமதிக்காது அச்செயலைச் செய்ய வேண்டும். எவருக்காதல் தீங்கு செய்யக்கூடிய செயலாக இருப்பின், அச் செயலைச் செய்யாமல் நிறுத்திவிடுவதே மேலானது. விளைவுகளை எண்ணிப்பார்த்தும் தகுதி வாய்ந்தவர்களிடமிருந்து ஆலோசனைகளைப் பெற்றுத் செயல்களைச் செய்வது உத்தமம். அதுவே, “வருமுன் காக்க” உதவும் நடைமுறையாக அமையும். எனவே தான், நல்ல விளைவுகளைப் பயனாகத்தரும் செயல்களையும் அவற்றை ஆற்றுவதற்குரிய சிறந்த வழிகளையும் எண்ணிப் பார்த்த பிறகே, துணிந்து செயலைத் தொடங்க வேண்டும். எதற்கும் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைப்பது தவறாகும்.

“காலம் பொன்னானது” கொட்டிவிட்ட பால், விட்டு விட்ட இளமை, நழுவு விட்ட சந்தர்ப்பம், கடந்துவிட்ட காலம் என்பவற்றை மீளப் பெறுதல் என்பது முடியாத காரியம். காலத்தை மதித்து வாழ்தல், வாழ்க்கைக்கு வளமுட்டும் என்பதை அடிக்கடி நினைவில் கொண்டு செயல்பட வேண்டும்.

“கறந்த பால் முலைக்கேறாது” என்பது முதுமொழி. பசுவின் மடியிலிருந்து கறந்து எடுக்கப்பட்ட பால் மீண்டும் அதன் மடிக்குள் செல்ல வைக்க முடியாது. நிலத்தில் சிந்திவிட்ட பாலை மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. இந்த மாதிரித்தான் இளமைப் பருவமும் ஆகும்.

இளமைப் பருவம் ஒருவரின் வாழ்வில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியில் தான் அவருடன் கூட இருக்கும். எனவே, இளமையின் இலட்சணங்களை அறிந்து, அதன் தேவையை உணர்ந்து, இளமைப் பருவத்தில் செய்ய வேண்டியவற்றை இளமைப் பருவத்திலேயே செய்து முடிக்க வேண்டும். இளமையில் தேடிக்கொள்ள வேண்டியவற்றை இளமையிலேயே தேடிக்கொள்ள வேண்டும். காலந்தான் இளமையை நிர்ணயிக்கிறது. அதேபோன்று இளமையின் எல்லையை வரையறுக்கின்றது.

இளமையை முறைப்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்தி, நெறிப்படுத்தி, சீர்செய்து வாழவேண்டியது இன்றியமையாதது. கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், நன்னடத்தை, திறன்கள், விழுமியங்கள் என்பனவற்றைக் கற்றும், விருத்திசெய்தும், வளர்த்தும் கொள்ளவேண்டிய காலப் பகுதி, இளமைப் பருவம். வாழ்க்கையின் ஆயத்தப் பருவம், இளமைப் பருவம், அலட்சியப்படுத்தக்கூடாத பருவம்; இளமையை இலட்சியம் செய்து பேணி வந்தால் வாழ்க்கை வளம் பெறும், நலம் பெறும், இன்பமும் மகிழ்ச்சியும் இனிமையும் வாழ்க்கை முழுவதும் நிரம்பிக் காணப்படும். மாறாக, இளமையை அலட்சியம் செய்து, வீணில் உண்டு, களித்துத் துஷ்பிரயோகம் செய்தால் வாழ்க்கையில் அல்லல்களையும் அவலங்களையும் துன்பந் துயர்களையும் தான் சந்திக்க நேரிடும். இவ் உண்மை நிலையை, யதார்த்தத்தை, இளைஞர், யுவதிகள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். புரிந்துகொள்ள மறுத்தால் பின்னர் வருந்த நேரிடும். காலம் அதற்குரிய தண்டனையை வழங்கியே தீரும்.

“இளமையிற் கல்” என்று ஒளவைப் பிராட்டியர் அறிவுரை கூறுகிறார். கேட்டு நடந்தால் இன்பம், நன்மை, சிறப்பு, உயர்வு என்பன உறுதியாகிவிடும். கேட்டும் அசட்டை செய்தால், அலட்சியம் செய்தால் பின்னர் வருந்த நேரிடும். வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பாதுகாப்புக்களையெல்லாம் இளமையிலேயே தேடிக்கொள்ள வேண்டும். கல்வி மிகச் சிறந்த பாதுகாப்புக் கவசமாகும். வாழ்க்கைக்குரிய மிகச் சிறந்த காப்புறுதியை வழங்குவது கல்வி. அத்தகைய கல்வியைக் கற்குங்காலம் இளமைக் காலம். “இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து” என்பர். கல்விச் செல்வம், பொருள் செல்வம் போலன்றி அழியாதது. கல்வியை இளமையில் கற்றுக் கொண்டால், வாழ்நாள் முழுவதும் அது துணையாக நின்று, நீடித்து, நிலைத்திருக்கும். அதனாலேயே “கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுக்கிறான்” என்கிறார், பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர். “வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாக வருவது தூயநற்கல்வியே” என்பது திருமூலர் வாக்கு.

இளமையில் நினைவாற்றல், விவேக ஆற்றல், சிந்தனை ஆற்றல், உள்ளத் தெளிவு. கிரகிக்குதிறன் என்பன ஒருவரிடம் நிறைந்திருப்பதால், கல்வியைக் கற்கவும் கற்றவற்றை விளங்கிக் கொள்ளவும் தெளிந்து கெள்ளவும் நினைவில் பதித்துக் கொள்ளவும் இயலுகிறது. எனவே, கல்வி கற்றலுக்கு வாய்ப்பான காலம் இளமைக் காலம் ஆகும். ஒருவருக்குரிய ஆளுமையை விருத்தி செய்ய வேண்டிய காலமும் இளமைக் காலமே.

உடல், மனம், விவேகம், ஒழுக்கம், ஆன்மிகம், சமூக கலாசாரப் பண்புகள், விழுமியங்கள் என்பவற்றின் ஒருங்கிணைந்த விருத்தியே ஒருவரின் ஆளுமை விருத்தி எனப்படுகிறது. ஆளுமையுடையவர்கள் சகலதுறைகளிலும் வெற்றி காண்கின்றனர்.

இளமையை மிகவும் அவதானமாகக் காத்துக்கொள்ள வேண்டியது மிகமிக அவசியம் என்பது உணர்தற்பாலது. முதலில் உடல்பேணப்பட வேண்டும். “சுவர் இருந்தாலேயே சித்திரம் வரையலாம்” என்பது அனுபவமொழி. உடல் ஓம்பப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உடல் ஆரோக்கியமாக இருக்கும். உடலும்

அதன் உள்ளூறுப்புக்களும் சீராக இயங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது அவசியம். நல்ல ஆரோக்கியமான உடலிலேதான் மனமும் நல்ல முறையில் ஆரோக்கியமாக விளங்கும். உடலில் இரத்த ஓட்டம், காற்று ஓட்டம், வெப்ப ஓட்டம் மூன்றும் ஒழுங்காக நடைபெறும் போதே உடல் ஆரோக்கியமாக அமையும். உடல் ஆரோக்கியமாக அமைய, உள்ளமும் ஆரோக்கியமாக அமைகின்றது. உடலுக்கும் உயிருக்குமிடையே உள்ள உறவை நிலைக்கச் செய்வதும் இரத்த ஓட்டம், காற்று ஓட்டம், வெப்ப ஓட்டம் ஆகிய மூன்றின் சீரான ஓட்டங்களே ஆகும். உடலைச் சீராகவும் ஆரோக்கியமாகவும் வைத்திருப்பதற்கு உடல் பயிற்சி அவசியம். அத்தோடு உணவுப் பழக்கம், நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தை, மனநலம் என்பனவும் உடல் நலத்திற்கு அவசியம், நல்ல வாழ்க்கை ஒழுங்கு முறையும் அவசியம். அதிகாலையில் நித்திரை விட்டு எழுதல், காலைக் கடன்களை ஒழுங்காகச் செய்தல், குளிர்ந்த நீரில் குளித்தல், கடவுள் வழிபாடு செய்தல், நேரத்துக்கு உணவு உண்ணல், தத்தம் வேலைகளில் முழுமையாக ஈடுபடல், எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகுதல், நல்லுறவு பேணுதல், சீரான உணவு முறையைப் பேணுதல், பகலில் நித்திரை செய்யாதிருத்தல், நேரத்திற்கு உறங்குதல் என்பன சிறந்த வாழ்க்கை முறையாகும். இளையோர்கள் சிறந்த வாழ்க்கை முறைகளைப் பேணி வருதல் மூலம் உடல் நலத்தை நன்கு பேணலாம்.

உணவு, உறக்கம், உழைப்பு, நல்லெண்ணம், நல்லோருடன் சேர்தல், நல்லோரிணக்கம் என்பவற்றை அலட்சியப்படுத்தாமலும் அளவுக்கு அதிகமாக ஈடுபாடு கொள்ளாமலும் சமநிலை காப்பதும் ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதன.

புகைப்பிடித்தல், மது அருந்துதல், போதைப் பொருள் பாவனை, தீயோர் நட்பு, வன்செயல், காம உணர்வு, சோம்பல், பேராசை, மன அங்கலாய்ப்பு, சினம், முறையற்ற பால்கவர்ச்சி, ஆரோக்கியமற்ற போட்டிமனப்பான்மை, உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம், பகைமை, உணர்ச்சி, கர்வம் முதலியவற்றிலிருந்து இளையோர்கள் தூர விலகியிருத்தல் மூலம் தமது இளமையைக் காத்துக் கொள்ள முடிகிறது. இளமையைக்

காத்தலை இளையோர் ஒரு நோன்பாக, விரதமாக, சங்கற்பமாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இதனையே இளமை நோன்பு என்றும் பிரமச்சரிய விரதம் என்றும் கூறுவர்.

“ஆன முதலில் அதிகம் செலவானால்
 மானம் அழிந்து மதிக்கெட்டுப் - போனதிசை
 எல்லோர்க்கும் கள்வனாய் ஏழ் பிறப்பும் தீயனாய்
 நல்லார்க்கும் பொல்லனாம் நாடு” - நல்வழி.

ஒருவன் தன்னிடமுள்ள முதலுக்கு மேலதிகமாக, செலவு செய்வானேயாகில் மானம், மதி, மதிப்பு, மரியாதை, புகழ், அறிவு எல்லாவற்றையும் இழந்து பழி, பாவங்களுக்கு ஆளாகி, எல்லோரும் தள்ளிவைக்கும் நிலையை அடைய நேரிடும் என்பது இப்பாடல் தரும் கருத்து.

“முதல்” என்ற சொல் இங்கு சிறப்பாக நோக்க வேண்டியது. பணம், பொருள், பண்டம் என்பன ‘முதல்’ என்ற சொல்லால் சுட்டப்படுவதாகப் பொதுவாகக் கூறுவர். ஆயினும், இளையோரைப் பொறுத்தமட்டில் முதல் ஆக, வாழ் முதலாக விளங்குவது விந்து சக்தியாகும். எனவே, தீய பழக்க வழக்கங்கள், முறையற்ற பால்கவர்ச்சி என்பன காரணமாக உயிர்ச்சத்தியான விந்து சக்தியை, அதாவது வாழ்முதலை, இழப்பார்களேயானால்; அதனை, அதிக அளவில் செலவு செய்வார்களேயானால் இளமையைப் பாதுகாக்கத் தவறியவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். வாழ்க்கைக்கு அணை கட்டுவதற்குப் பதிலாக பிற்கால வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிவிடுகிறார்கள். இளமை, மிக விரைவில் முதுமையாகி விடுகிறது. பிஞ்சில் பழுத்தால் அந்தப் பழம் இனிமையாக இருக்காது. மாறாகப் புளிக்கும். இளமையில் முதுமையடைதல் என்பது பிஞ்சில் பழுப்பதற்குச் சமம்.

எனவே, வாழ்க்கை முழுவதும் வளமாகவும் நலமாகவும் விளங்க வேண்டுமானால் தனக்குக் கிடைத்த முதல் அதாவது விந்து சக்தி எனும் உயிர்ச்சக்தி இருப்பை இளமையிற் தேவையற்ற வழியில் செலவு செய்யாது பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இளமையில் உணர்ச்சிகளுக்கு இடங்கொடாது, அறிவுக்கு இடங்கொடுத்து, உணர்ச்சிகளைவென்றால், வாழ்வு வளம் பெறும். உடல் நலம் நிரம்பப் பெற்றிருப்பின் மனநலம் நன்றாக அமையும், மனத்தையும் அலையவிடாது, ஒருமுகப்படுத்தும் பயிற்சியில் இளையோர்கள் ஈடுபடவேண்டியது அவசியம். மனத்தைச் செம்மையாக, அழகாக, ஒழுங்காக வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம். மனத்தின் தன்மையே வாழ்க்கையின் தன்மையையும் தரத்தையும் தீர்மானிக்கிறது. “மனமது செம்மையானால், மந்திரம் செபிக்க வேண்டாம்” என்பர். மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டும். மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவது எப்படி? மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்த அந்த மனத்திற்கு உருத்து உடையவராலேயே முடியும். மனத்தை அசுத்தப்படுத்தியவர் எவரோ, அவரே சுத்தப்படுத்தவும் வேண்டும். மன அழுக்குகளாக பொறாமை, பேராசை, சினம், அச்சம், பால் உணர்ச்சி, அகந்தை, மமதை, அங்கலாய்ப்பு, வஞ்சகம், சூது, கவலை என்பன உள்ளன. இவை மனதை நிறைத்திருக்கும் வரை, மனம் அமைதி கொள்ள இடம் இருக்காது. இந்த அழுக்குகளை ஓரளவிற்கேலும் குறைத்து, மனத்தை வளப்படுத்த வேண்டியது அவசியம். இளமையில் மனம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது மிகவும் இன்றியமையாதது என்பதை இளையோர் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆசைகளை முழுமையாக ஒழிக்க முடியாது. ஆசைகளைச் சீர்செய்து முறைப்படுத்தித் தனக்கும் பிறருக்கும் தீமை விளைவிக்காது பார்த்துக் கொண்டால் அதுவே போதுமானது. அவ்வாறே ஏனைய உணர்ச்சிகளையும் அளவுக்கு விஞ்சாது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தீய உணர்ச்சிகள் தமக்கும் பிறருக்கும் கேடுகளை ஏற்படுத்தக்கூடியவை. அவற்றை வளரவிடாது அறிவு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். புலன் உணர்ச்சிகளைத் தடுத்து நிறுத்த, மனிதன் தனது பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்த வேண்டும். பகுத்தறிவைப் பறிகொடுத்த பலர், படித்தும் படியாதோர் போலக் காணப்படுகின்றனர். இன்றைய உலகில் பல கவனக் கலைப்பான்கள் இளைஞரை ஆட்டிப் படைக்கின்றன. சினிமா மோகம், தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் மற்றும் பாலுணர்வுகளைத் தூண்டும் கவர்ச்சிகள், தகவல்கள் அடங்கிய ஆபாசப் படங்கள்,

சஞ்சிகைகள், நூல்கள் என்பன இளைஞர்களின் மனங்களைக் கெடுத்து விடுகின்றன.

ஆன்மிகத்தில் இளையோர்கள் ஈடுபாடு கொள்ளாதல் இன்றியமையாதது. ஆன்மிகம், முதியோர்களுக்கும் வயோதிபர்களுக்கும் மட்டுமே உரியது என்ற தவறான எண்ணம் ஏதோவிதத்தில் மக்கள் மத்தியில் குறிப்பாக, இளையோர்களிடையே பெரு வளர்ச்சி கண்டு வருகிறது. ஆன்மிகம் என்றால் என்ன என்று அறிந்து கொள்ளாமையே இத்தகைய தவறான எண்ணம் பரவியமைக்குக் காரணம். ஆன்மிகம் என்பது ஒரு வாழ்க்கை முறை என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஆன்மிக வாழ்வு என்பது வாழும் முறையறிந்து, உயிரின் மதிப்பையும் அறிவின் பெருமையையும் உணர்ந்து, தனக்கும் பிறருக்கும் எந்த விதத்திலும் தீங்கு நேராது, அதேவேளை நன்மை தரக்கூடிய வாழ்க்கை நெறியாகும். ஆன்மிக வாழ்வு ஒன்றே மனிதனை நல்ல மனிதனாக, நல்லொழுக்கமும் ஈகையும், கடமையும் பொறுப்பும் உணர்ந்து வாழ்பவனாக விளங்கச் செய்யும். உலகியல் வாழ்க்கையில் முற்றுமுழுதாக முழுகியிருப்போர் ஆன்மிகத்தையும் இணைத்துக் கொண்டால் வாழ்வு வளம்பெறும். நலம் பெறும், துன்பங்கள் மறையும், இன்பம் பொங்கும். ஆன்மிகம் உலகியலுக்கு எதிரானது அல்ல. இரண்டும் தேவையே என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. தனிமனித அமைதிக்கும் சமூக அமைதிக்கும் குடும்ப அமைதிக்கும் ஆன்மிகம் இணைந்த வாழ்வு வழிசெய்கிறது.

எனவே, ஆன்மிக வாழ்வு, இளமையிலிருந்தே இடம் பெறவேண்டும் என்பது உணரப்படவேண்டிய உண்மையாகும். இவ் உண்மை உணரப்பட்டால் உடல் நலம், நீண்ட ஆயுள், நிறைசெல்வம், உயர் புகழ், மெஞ்ஞானம், அமைதி நிறைந்த வாழ்வு என்பனவற்றை அடைதல் இலகுவாகிவிடும்.

“வாழ்வியல் விழுமியங்களை நாம் மதிக்கின்ற அளவே நம் வாழ்க்கையின் உயர்வு
அமைகிறது”

— வேதாத்திரி மகரிஷி

17

ஆசைகளைச் சீரமைத்தல்

ஆசையை அடக்க வேண்டும் என்றும், ஒழிக்க வேண்டும் என்றும், பண்டுதொட்டு இன்றுவரை எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டே வருகின்றனர். ஆனால், ஆசைகள் அழிந்தபாடில்லை. மாறாக மக்களிடையே ஆசைகள் பெருகிக் கொண்டு செல்வதையே காணக்கூடியதாக உள்ளது. “ஆசை அறுபது நாள், மோகம் முப்பது நாள்” என்றொரு பழமொழியும் உண்டு. ஆசையை அறுக்க வேண்டும் அல்லது குறைந்த பட்சம் அதற்கு ஒரு மேலெல்லையையாவது வகுக்க வேண்டும் என்று பெரியோர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கற்றவர்களும் சரி, கல்லாதவர்களும் சரி, நடைமுறையில் பெரியோர் வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்கள்
ஆசைப் படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே”

என்கிறது, திருமூலர் திருமந்திரம். ஆசையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். ஆசையை விடவிட, ஆனந்தம் கிட்டும். ஆசைகள், உலகியல் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டதாக மட்டுமல்லாமல், ஆன்மிக வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டதாகவும் ஆகாது. “ஈசனோடாயினும் ஆசையறுமின்கள்” என்று அவர் கூறுவதிலிருந்து இது உணரற்பாலது.

ஆசை மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கும்; மனிதனின் நிம்மதியைக் கெடுக்கும். ஆசை, அவா. அங்கலாய்ப்பு என்னும் உணர்வுகள் மனிதனின் மனங்களில் தோன்றுகின்றன. மனத்தை அலைக்கின்றன. இந்த உணர்வலைகள் மீண்டும், மீண்டும், உற்பத்தியாகிக் கொண்டே இருக்கும் போது மனம் எப்படி அமைதி பெறும். ஆசைகள்

நிறைவேறினாலும் மேலும் மேலும் ஆசைகள் பெருகிக் கொண்டே இருக்கும். ஆசைகளுக்கு ஓர் அளவு இல்லை என்பர். எனவே, அமைதியும் மனிதனை விட்டு விலகிக் கொண்டே இருக்கும். சாதாரண ஆசையாகத் தோன்றிப் பேராசையாக விரிவுபடுகின்றது. “பேராசை பெருந்தரித்திரம்” என்பர். பேராசையால் பொருள், புகழ், அந்தஸ்து, கீர்த்தி, பதவி, மானம், மதிப்பு என்பவற்றை இழந்தவர்களின் வரலாறுகளை நாம் அறிந்துள்ளோம். அவ்வாறே, ஆசைகளைப் பேராசைகளாக வளர்த்து அவற்றை அடைய முடியாதபட்சத்தில், மனம் உடைந்து, மன அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகி அவலப்படும் அநேக மனிதர்களையும் நாம் அன்றாடம் சந்திக்கிறோம்.

முடிவில் பேராசை நிறைவேறினாலும் சரி, நிறைவேறாவிட்டாலும் சரி, அமைதிச் சீர்குலைவு, மன அழுத்தம், உளப் பிணிகள், துன்பந்தயங்கள் என்பன தவிர்க்க முடியாதனவாய் வந்துவிடுகின்றன. எனவே தான், பேராசையை அரவணைத்து ஆராதிக்கக் கூடாது என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர்.

பேராசை என்பது பெருந்தீக்குச் சமம். தீக்குள் எதைப் போட்டாலும் எரித்துத் தள்ளிவிடும். பேராசை வயப்பட்டவர்களும் பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாகி விடுவர். பேராசை நிறைந்தவர்களின் மனங்களில் எப்போதும் அச்சம், பகைமை, பொறாமை, கோபம், அங்கலாய்ப்பு, வன்முறை, இம்சித்தல், பழிவாங்கல், வஞ்சம், கடும்பற்று, அகந்தை, மமதை போன்ற தீய உணர்வுகள் நிரம்பிக் காணப்படும். இவை, எந்நேரமும் வெளிப்பாடாகி, பிறர்க்கும் தமக்கும் தீங்கு விளைவிக்கத் தயார்நிலையில் இருக்கும்.

எனவே, பேராசை மனிதனுடைய மகிழ்ச்சியையும் நிம்மதியையும் குறையாடி விடுகின்றது, என்பது உளங்கொள்ளற்பாலது. நிறைவான மனம், அருள்நிறைந்த அமைதி, கனிந்த அன்பு - இவையே மனிதனின் நிலையான இன்பத்துக்கு ஆதாரமாகும். இன்பத்தை நாடும் மனிதர்கள் பேராசையை விரட்டி, அந்நியப்படுத்திவிட வேண்டியது முன் நிபந்தனையாகும்.

“போதுமென்ற மனமே பொன்செய்யும் மருந்து” என்பது பழமொழி. இருப்பதைக் கொண்டு திருப்தியாக வாழ்வதே நிலையான இன்ப வாழ்வு ஆகும். வாழ்வில் எளிமை இருப்பின் அவ் வாழ்வில் இனிமை ததும்பும்.

விலையுயர்ந்த ஆடம்பர வீடு, பகட்டான ஆடை அணிகலன்கள், பெரிய கார், எடுபிடையாட்கள், உல்லாச வாழ்க்கை, பட்டம் பதவிகள், பெரிய இடத்துச் செல்வாக்குகள், நிறை புகழ், வாழ்க்கை வசதிகள் மாத்திரம் தான் ஒருவனின் மதிப்பு எத்தகையது என்பதை நிர்ணயிக்கின்றன என்ற எண்ணம் இன்று சமூகத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் அடையப் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழவேண்டும்; சமூகத்தில் தமது மதிப்பு அதனால் அதிகரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தான் ஒருவனில் பேராசையாக உருவெடுக்கின்றது. ஒரு தவறான எண்ணம் எப்படிப் பேராசையாக வடிவெடுத்து, மனிதனின் நிம்மதியையும் மகிழ்ச்சியையும் கொள்ளையடித்துவிடுகிறது என்ற உண்மையை அறிவுபூர்வமாக நாம் ஒவ்வொருவரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

உண்மையில் எளிய வாழ்வு, உயர்ந்த சிந்தனை, மனிதநேயம், நல்லொழுக்கம், மனித விழுமியப் பண்புகளை வாழ்வில் கடைப்பிடித்து வாழ்தல் என்பனவே மனிதனின் மதிப்பையும் பெறுமானத்தையும் உயர்த்த வல்ல சாதனங்களாகும்.

பண்டைக் காலத்திலிருந்து அண்மைக் காலம் வரை மனிதகுலத்திற்கு வழிகாட்டிகளாக விளங்கிய ஞானியர், அருளாளர்கள், முனிவர்கள், அறிஞர்கள் யாவரும் ஆசை, மனுக்குல ஈடேற்றத்திற்கு விரோதி என்று உறுதியாகக் கூறினர். அதனால். ஆசையை ஒழியுங்கள், அடக்குங்கள், முற்றாக நீக்கி விடுங்கள் என்று அழுத்திச் சொன்னார்கள். ஆசைகள் இருக்கும் வரை பிறவிகள் இருந்தே தீரும். பிறவிகள் இருக்கும் வரை துன்பங்களும் தொடர்ந்து கொண்டே செல்லும். எனவே, துன்பங்கள், துயர்களிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டுமானால் பிறவியை ஒழிக்க வேண்டும். பிறவியை ஒழிக்க வேண்டுமாகில் அதற்குக் காரணமாக அமைந்த ஆசைகளை அறவே ஒழிக்க வேண்டும். அதனைத்தான் திருமூலரும்,

“ஆசைப் படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள் ஆசை விட விட ஆனந்தமாமே” என்கிறார்.

ஆசையும் ஆனந்தமும் ஓரிடத்தில் இணைந்திருப்பதில்லை. அவை இரண்டு சமாந்தரக் கோடுகள் போன்று ஒன்றை ஒன்று சந்திப்பதில்லை. சந்திக்கச் செய்யவும் முடியாது. எனவே, ஆசை ஒழிந்த இடத்தில்தான் ஆனந்தம், மகிழ்ச்சி, இன்பம் மலரும் என்பதை அருளாளர்கள் முடிந்த முடியாகக் கொண்டனர்.

ஆனால், உலகில் அன்று முதல் இன்று வரை ஆசைகள், ஆனந்தம் என்பன சிறந்த பேச்சுக்குரிய பொருள்களாக விளங்கி வருகின்றனவே தவிர, நடைமுறையில் செயல்பாடாகாமல் அவை இருந்து வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

ஆசைகளை அடக்கவோ, அழிக்கவோ முயன்றவர்களும் ஈற்றில் தோல்வியையே தழுவிக்கொண்டமை வரலாறு கற்றுத் தரும் பாடம். இது யதார்த்தமும் கூட. துறவிகள், தவசிரேட்டர்கள் என்போர் கூட ஆசைகளுக்கு அடிபணிய நேரிட்டது என்றால், உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ள இல்லறத்தார் மற்றும் சாதாரண மக்கள் என்போரால் எவ்வாறு ஆசைகளை அடக்கவோ, தணிக்கவோ இயலும் என்னும் வினாவும் எழுப்பப்படலாயிற்று. ஆசைப்படுவது மனிதரின் இயல்பு. ஆசையை விட்டு விடுவது என்பது மனிதரின் இயலாமை. ஆசைகளே வாழ்க்கை நோக்கங்கள் மற்றும் குறிக்கோள்களாக வடிவம் பெறுகின்றன. வாழ்க்கைக்குரிய குறிக்கோள்களை வகுத்தாலும் அவற்றை அடைவதற்கான செயன்முறைகள், செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதும், குறிக்கோள்களை அடைதலும், பயன்களை அனுபவிப்பதும் வாழ்வியல் தர்மங்கள், கடமைகள், பொறுப்புகள் ஆகும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன வாழ்க்கைப் பயன்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவை அடையப் படுவதற்கு முன், குறிக்கோள்கள்; அடையப்பட்ட பின், பயன்கள் ஆகிவிடுகின்றன. வாழ்க்கைக்குக் குறிக்கோள் இன்றியமையாதது. இதனைக் “குறிக்கோள் இலாது கெட்டேன்” என்ற அருளாளர் ஒருவரின் கூற்றிலிருந்து உணர்ந்து கொள்ளலாம். குறிக்கோளுக்கும் ஆசைக்கும் தொடர்பு உண்டு என்பதை மறுக்க முடியாது. இங்கு

ஆசையை ஓர் ஊக்கியாகவும் உந்து சக்தியாகவும் பார்க்கிறோம். ஆசையின் நன்மையும் தீமையும் அதனைப் பார்க்கும் விதத்திலேயே தங்கியுள்ளது. அந்த வகையில் நல்ல ஆசை, கெட்ட ஆசை என இருவகையாக ஆசையைப் பார்க்கலாம்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளை வகுத்து, வாழ்க்கைப் பயனாக அடைவதற்கு ஊக்கியாக அமையும் ஆசை, நல்ல ஆசை. அதனால் தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மையே கிட்டும். மாறாக எதிர்மறை ஆசைகள் தனக்கும் பிறர்க்கும் தீங்குகளை விளைவிக்கின்றன. இத்தகைய ஒவ்வாத ஆசைகள், கெட்ட ஆசைகள் எனப்படும். இக்கெட்ட ஆசைகள் பேராசைகளாக உருப்பெற்று, மனித சமுதாயத்தின் அமைதியையும் இருப்பையும் பல்வேறு வளங்களையும் வண்ணங்களையும் அழிக்கும் ஆற்றல் உடையன. எனவே, ஆசைகள் மனிதரில் தோற்றம் பெறுவது இயல்பு, இயற்கை நியதியும் ஆகும். அவற்றை அழிவுப் பாதையில் செல்ல அனுமதிக்காது, ஆக்கப் பாதையில் இட்டுச் செல்ல மனித அறிவைப் பயன்படுத்த வேண்டியது அவசியம். அறிவைக் கொண்டு ஆசைகளை முறைப்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்தி, சீர்செய்ய வேண்டும். தேவையான ஆசைகள் உயிர்வாழ் தலுக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும், ஈடேற்றத்திற்கும் வேண்டற்பாலன. ஆனால், தேவையற்ற ஆசைகள், தமக்கும் மற்றையோர்க்கும் தீங்கு பயன்பன. எனவே, தேவையற்ற ஆசைகள் வேண்டப்படாதன. ஆசைகளை முறைப்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்திச் சீர்படுத்தும் போது நமக்குத் தேவையான ஆசைகளை அறிந்து வைத்துக்கொள்ளலாம். தேவையற்ற வீணான ஆசைகளை உடனடியாக விலக்கிக் கொள்ளலாம். தேவையான ஆசைகளின் விளைவுகள், பயன்கள் என்பன தான் உட்பட எல்லாத் தரப்பினர்க்கும் நன்மையாக விளங்கும், தேவையற்ற ஆசைகளின் விளைவுகள் எல்லோருக்கும் தீமைகளையும் துன்பங்களையுமே வழங்கும். விளைவுகள், ஆசைகளைத் தேவையான ஆசைகள், தேவையற்ற ஆசைகள் என வகைப்படுத்த அடிப்படையாகின்றன.

ஆசைகளை உணர்ச்சி பூர்வமாக அணுகப்படல் ஆகாது. ஆசைகளை அறிவுபூர்வமாக அணுகப்படும் போதுதான் அவற்றைச் சீரமைத்து நன்மை பெறமுடியும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொதுவாக, பெரியோர்கள், அருளாளர்கள், ஞானிகள் ஆகியோர் ஆசைகளை வெறுத்து ஒதுக்க வேண்டும் என்பர். துறவிகள், ஆசைகளைத் துறந்தவர்களே ஆவர். ஆசைகளை மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை என்று மூன்றாக வகுத்தனர். ஆசை ஒழிந்த இடத்திலிருந்து தான் ஆன்மிகம் பிறக்கிறது என்றும் கூறிவந்தனர். அப்பெரியார்கள், சான்றோர்கள் கூறிவந்த ஆசை பற்றிய கருத்து, முற்றிலாகத் தவறு என்று கூறுவதற்கில்லை. ஆசைக்கும் தேவைக்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளியைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். அவ்வாறே, ஆசைக்கும் பேராசைக்கும் உள்ள வேறுபாடு பற்றியும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

உயிர் வாழ்தலுக்கு அத்தியாவசியமானவற்றில், கொள்ளும் ஆசை தேவை சார்ந்தது. உணவு, உடை, உறையுள் இனவிருத்தி, வாழ்க்கை வசதிகள் என்பன மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவை. அவை தேவைகள், ஆனால் அவற்றைத் தமது தேவைகளுக்கு அதிகமாகத் தேடிக்கொள்ளவும் சேர்த்து வைக்கவும் முறைகேடாகப் பயன்படுத்தவும் விழைவது தமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக அல்ல. தமது அளவற்ற ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகவேயாகும். இத்தகைய ஆசைகள் நாளடைவில் பேராசைகள் ஆகப் பரிணமித்துத் தமக்கும் பிறர்க்கும் பெருந்துன்பங்களைத் தருகின்றன.

ஆசையை அடியோடு ஒழிப்பது இயலாத செயல். மண், நிலம், வீடு, காணி, விளைநிலம் என்பனவற்றை வெறுத்து ஒதுக்கி விட்டு எம்மால் வாழ முடியுமா? பணம், பொருள், பண்டம் நாம் வாழ்வதற்குத் தேவைதானே; இவற்றின் மேலான நாட்டத்தை நிறுத்த முடியுமா? “பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை” என்னும் வள்ளுவர் வாக்கு, அறிவுபூர்வமாக எழுந்த ஒன்று,

“பெண் வயிற்றி லுருவாகிப் பின்னும் அந்தப்
பெண் கொடுத்த பாலுண்டே வளர்ந்து மேலும்
பெண் துணையால் வாழ்கின்ற பெருமைகண்டு
பெண்மையிடம் பெருமதிப்பு அறிஞர் கொள்வார்.

பெண்மையே தம் உடலில் பாதியாகும்

பேருண்மை உணர்ந்ததனால்

எனினும், சில்லோர் பெண்ணினத்தைப் பழித்தெழுதிப் பாடியுள்ளார்
பேதமையால், அறிவு நிலை உயராமுன்னம்”

உலக சமாதானம் (245) என்கிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள்.

ஆமாம், மண், பொன், பெண் இன்றி இவ்வுலகம் இல்லை. உலக வாழ்வும் வளம் பெற்று அமையாது. இம் மூன்றும் ஆன்மிகத்திற்கு விரோதமானவை என்ற கருத்தும் அறிவுபூர்வமானது அன்று. எனவே, எதையும் அறிவுபூர்வமாக ஆராய்ந்து, அறிந்து, தெளிந்து, நல்லவற்றை ஏற்று, தீயவற்றை நீக்கி இன்ப வாழ்வு வாழ்வதே எமது வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாக அமைய வேண்டும் ஆசையை ஒழுங்குபடுத்தினால் வாழ்வு வளம் பெறும். “போது மென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” ஆசைகளே எல்லா வகைத் துன்பங்களுக்கும் காரணம்.

“ஆசையின் மறுமலர்ச்சியே ஆறு குணங்கள். ஆசை தடைப்படும் போது அத்தடையை நீக்க எழும் ஆர்வமே சினம்; ஆசையுள்ள பொருட்களைத் தனக்கு வேண்டுமெனவும், பிறர் கவராமலும் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் செயலே கடும்பற்று; ஆசை பிற பாலை நாடி எழுந்தால் அதுவே மோகம் அல்லது முறையற்ற பால் கவர்ச்சி; ஆசையானது பொருள், செல்வாக்கு, புகழ் இவற்றின் மீது அழுந்தி அதைக் கொண்டு மக்களை உயர்வாக அல்லது தாழ்வாகக் கருதும் போது எழுவது மதம் (உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை); சினத்தை முடிக்க வலுவையும் வாய்ப்பையும் நாடி நிற்கும் ஆசைதான் வஞ்சம்.” - தத்துவஞானி வேதாத்திரி மகரிஷி.

“அழுக்காறு, பேராசை, சினம், கடுஞ்சொல் ஆகிய பெரும் பழிச் செயல்கள் தவிர்ந்த வாழ்வால் பழுத்து வரும் அறிவு, பர உணர்வு ஊறும். பன்னலமும் அறநெறியும் இயல்பாய்ப் போகும்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

18

குணங்களைச் சீரமைத்தல்

இன்பம் எங்கே? மகிழ்ச்சி எங்கே? அமைதி எங்கே? ஆனந்தம் எங்கே? என்று இன்றைய மனிதர்கள் சதா தேடிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். உண்மையில், இந்த இயற்கையிலே எங்கும், எதிலும், என்றும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள பொருள் இன்பம் தான், மகிழ்ச்சிதான், அமைதிதான், ஆனந்தம் தான், என்னும் இந்த உண்மையை மனிதர்கள் உணர்கின்றார்கள் இல்லை. அதனாலேயே இன்பத்தைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்பத்தை அனுபவிப்பதில், அளவுமுறை எல்லை மீறி மாறும்போது, அனுபவிக்கும் அம்மனிதனில் ஏற்படுகின்ற ஓர் பொருத்தமில்லாத, எதிர்மறை உணர்ச்சியேதான் துன்பம் என்கிறார், வேதாத்திரி மகரிஷி.

பசிக்கு உணவு உண்டு, பசி நீங்கியதும், இன்பம் கிடைக்கிறது. அதே உணவினை ஆசை மேலீட்டினால், அளவுக்கு அதிகமாக உண்ட பின்னர், உணவு சீரணம் ஆகாது உபத்திரவம் தருகிறது. அப்பொழுது ஏற்படுவது துன்பம். அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சாகி விடுகின்றது. அளவோடு ஒன்றை அனுபவிக்கும்போது, அது இன்பம் தருகிறது. அதையே, அளவு மீறி அனுபவிக்கும் போது, துன்பம் ஆகிவிடுகிறது. எனவே, இன்பமும் துன்பமும் வாழ்க்கையில், நிலவும் இருட்டும் போல மாறி மாறி வருவதற்கு மனிதனே காரணம். மனிதன் அறிவு வழி நின்று செயற்படும் போது இன்பம் துய்க்கிறான். அதேவேளை, அறியாமையில் சிக்குண்டிருக்கும்போது, இன்பமே, துன்பம் ஆகிவிடுகிறது. துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் அறியாமையே என்பது பெரியோர் வாக்கு. இதனை உணர்ந்து அறிவு வழிநின்று, எதனையும், அளவு முறை பிறழாது, அனுசரித்து வாழ்ந்தால், கிடைப்பது இன்பவாழ்வு; பொங்குவது மகிழ்ச்சி; நிலவுவது அமைதி.

ஓரறிவு முதல் ஐயறிவு உயிரினம் வரை, பிரபஞ்ச பரிணாமத்தின் வளர்ச்சியில், படிப்படியாக உயர்ந்து, அதன் உச்ச நிலையில் தோன்றியது, மனித இனம். ஓரறிவு முதல் ஐயறிவு வரை கொண்ட உயிரினங்களிடம் காணப்படும் அறிவு, இயல்புக்க அறிவு எனப்படுகிறது. ஆனால், மனித இனம் ஆறறிவுடையது. அந்த ஆறாவது அறிவு, பகுத்தறிவு எனப்படுகிறது. பகுத்தறிவு, ஆராய்ந்து அறியும் திறன் உடையது. சரி எது, பிழை எது என்று பிரித்துக் காட்டக் கூடியது. மனிதன் தன்னை உணர்ந்து கொள்ள அந்த அறிவு உதவுகிறது.

மனிதனின் இந்த அறிவு, அவன் வாழ்கின்ற இயற்கையைப் பற்றியும் பௌதிகச் சூழல் பற்றியும், இயற்கை செயல்படும் நுட்பங்கள் பற்றியும் ஆராய்ந்த போது அது விஞ்ஞான அறிவு ஆகியது. விஞ்ஞான மற்றும் தொழில்நுட்ப அறிவு, மனித சமூகம் வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளப் பேருதவியாக இருந்து வருகிறது. அதேவேளை மனிதரின் மகிழ்ச்சி, அமைதி என்பவற்றைக் குலைக்கவும், மனிதருக்கு உதவுகிறது.

விஞ்ஞான மற்றும் தொழில்நுட்ப அறிவுப் பெருக்கம், ஆக்கத்திற்கும் அழிவுக்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தவறு மனிதனுடையது, விஞ்ஞானத்தினுடையது அல்ல. விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அறிவினைக் கையாள்பவன் மனிதன். தனது ஆராய்ச்சித் திறன் மிக்க பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி, மனிதன், நல்லது, கெட்டது பிரித்துணர்ந்து விஞ்ஞான அறிவினை ஆக்கத்திற்கு மட்டும் பயன்படுத்தி வந்தால், தரமானதும் வசதிகள் நிறைந்ததுமான வாழ்க்கையினையும், அமைதி, மகிழ்ச்சி, சாந்தி நிறைந்த மனிதர்களையும், உலகினையம் விரைவில் காண முடியும்.

மனிதன் தனது பகுத்தறிவின் துணை கொண்டு, மெய்யுணர்வு பெறும் சிறப்பையும் பெற்றுள்ளான். மெய்யறிவு பெற்றுத் தெளிவு ஏற்பட்ட நிலையில், யாருடைய உடலுக்கும், மனதுக்கும், உடைமைகளுக்கும் துன்பம் செய்யாமலும், அவற்றின் அழிவிற்குத் துணைபோகாமலும் அதேவேளை துன்பப்படும்

உயிர்களுக்குத் தன்னால் முடிந்த அளவிற்கு உதவி, அவற்றின் துன்பங்களை போக்கியும் வாழ்தலே உயர்ந்த மனித வாழ்வு என்ற உன்னத முடிவிற்கு வந்து விடுகிறான்.

அந்த நிலையில், மெய்ஞ்ஞானமும் விஞ்ஞானமும் மனிதனில் இணைகின்றன. அஞ்ஞானம் மனிதனை விட்டு விலகி விடுகின்றது. மனிதனிடத்தில் அது வரை மறைந்திருந்த விலங்கினத்தன்மை நீங்கப் பெற்று, மனிதத்தன்மை மலர்ச்சி பெறுகிறது. மனத் தூய்மை, சொல்தூய்மை, செயல்தூய்மை பெற்று, மனித இனம் மனிதத்தன்மைகளோடு நடந்து கொள்ளும் நிலையில் பரிணாம வளர்ச்சி முழுமை எய்துகிறது.

தற்காலத்தில் விஞ்ஞான, தொழில்நுட்பவிருத்தி, அதிக அளவில் வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் கண்டிருக்கும் நிலையில் அந்த அளவிற்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் மனிதப் பண்பு விருத்தி, மனிதரில் ஏற்படவில்லை என்பதே எல்லோரினதும் ஆதங்கமாக உள்ளது.

மனிதன் விஞ்ஞான அறிவினை வளர்த்துக் கொண்ட அளவிற்குத் தனது பகுத்தறிவினையும் அதன் ஊடாக மனிதப் பண்புகளையும் வளர்த்திருப்பானாயிருந்தால் இன்று உலகில் இத்துணை குழப்பங்களும், அட்டுழியங்களும், அழிவுகளும் அனர்த்தங்களும் ஏற்பட்டிருக்கமாட்டா. மனிதன் முழுமையான தூய அறிவினை அடையக்கூடிய தகுதிப்பாட்டினைப் பெற்றிருக்கிறான். ஆனால் அதற்கேற்ப மனித இனம், இற்றைவரை மனிதத் தன்மைகளோடு கூடிய மனிதர்களாக வாழும் நிலையை எய்தவில்லை. மனிதர்கள் உருவ அமைப்பில், அங்க அடையாளங்களில், மட்டும் விலங்கினத்திலிருந்து வேறுபட்டிருக்கிறார்களே தவிர, மனித வடிவம் பெற்றிருக்கிறார்களே தவிர, குணத்திலோ, பண்பிலோ, அறிவின் தரத்திலோ மனிதனாக உயரவில்லை. விளைவுகளிலிருந்து, செயலின் தன்மை நல்லதோ, கெட்டதோ என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறே, தற்கால உலக சமுதாயங்களில் இடம் பெறுகின்ற எதிர் மறை விளைவுகள், இதனைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

இந்த உலகில் இருக்கின்ற இயற்கை வளங்கள், மனிதர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு, தற்காலத்தில் மாத்திரமன்றி, வருங்காலங்களிலும் எத்தனையோ தலைமுறைகளுக்குப் போதுமானதாக, நிரம்ப இருக்கின்றன. மனிதனுடைய விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப அறிவு பன்மடங்கு மேலோங்கியுள்ளது. அதே வேளை மனித வாழ்வில் துன்பங்கள், பிரச்சினைகள், பகை, பிணக்கு, போர், வன்முறை என்பன தினம் தினம் பெருகிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. இன்பம், மகிழ்ச்சி, அமைதி, ஆனந்தம், நிம்மதி என்பன மனித இனத்திடமிருந்து விடைபெற்று, வெகுதூரம் சென்ற வண்ணம் இருக்கின்றன. எங்கும், எதிலும், மனிதரின் சுயநலவேட்கை, பேராசை, பொறாமை, ஆரோக்கியமற்ற போட்டி மனப்பான்மை, சுரண்டல் பாங்கு, முறையற்ற வழியில் பொருள் தேட்டம், வஞ்சகம், பகைமை, வெறுப்புணர்ச்சி, மேலாண்மை செலுத்துகின்றன. மனிதர்கள் அத்தீயசக்திகளின் வயப்பட்டுப் பேய் பிடித்தவர்களின் நிலையில் உள்ளனர்.

“மனிதன் எந்த அளவு அறிவைப் பெருக்குகிறானோ, அந்த அளவு, தூய அறநெஞ்சத்தை வளர்த்துக் கொள்ளவில்லை எனில், அந்த அறிவுப் பெருக்கம் துன்பப் பெருக்கத்தில் போய் முடியும்”, என்கிறார் தத்துவஞானி பேட்ரண்ட் றஸல். இக் கூற்றின் உண்மை இன்று தெளிவாகத் தெரிகிறது.

“கல்வியே கருந்தனம்”, என்று ஆன்றோர்கள் கூறி வைத்தார்கள். “கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி”, என்றார். வள்ளுவர். கல்வியின் நோக்கம் சான்றோனை உருவாக்குதல் என்று நம்முன்னோர் கொண்டனர். கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கங்களில் சிறந்தவனாக விளங்குபவனே சான்றோன். அறிவோடு, அறம் பரப்புவன் சான்றோன். கல்வியினால் அடையப் பெற்ற அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய வாழ்க்கைப் பயன்களைப் பிறருடன் பகிர்ந்து, துய்த்து, பல்லுயிர் ஒம்பி வாழ்பவன் சான்றோன். கல்வியினால் எழுகின்ற அன்பு, தீமை செய்வதற்கு நாணுதல், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை என்னும் ஐந்து சாற்புகளையும் கொண்டு, வாழ்க்கையில் ஒழுகி வருபவன் சான்றோன். இன்னா

செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யும் குணப்பண்பு நலம் கொண்டவர் சான்றோர். “உலகை ஒன்றாகக் காண்பதே கல்வி”, எனக் கல்விக்கு வரைவிலக்கணம் வழங்கியவர், ஓளவையார். அந்த வகையில் கல்விப் பயனாக வடிவெடுத்த சான்றோன், “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்”, என்னும் மகுட வாசகத்தின் பொருளை, நடைமுறையில் வாழ்ந்து காட்டுவதன் மூலமாக உணர்த்தி உலகக்குடிமகன் ஆகத் திகழ்பவன்.

“குண நலம் சான்றோர் நலமே”, என்பது வள்ளுவம்.

உடல்நலம், மனநலம், அறிவுநலம், திறன் விருத்தி, ஆன்மிக நலம், குணப்பண்பு நலம், சமூக நலம், நல்லொழுக்கம் என்பனவற்றின் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சியை மனிதனில் ஏற்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொள்வது கல்வி. அதுவே முழுமைக் கல்வி. உலகியல் சார்ந்த நோக்கங்களும் ஆன்மிகம் சார்ந்த நோக்கங்களும் இணையப் பெற்ற கல்வியே விழுமியக் கல்வியாகும். இவை சமநிலையில் விளங்கி, செழுங்கலவைக் கல்வியாகப் பரிணமிக்கும் போதே, முழுமைக் கல்வியாக நிறைவு பெறும். இத்தகைய முழுமைக் கல்வியையே தற்கால உலகம் எதிர்பார்த்து நிற்கிறது. அது வாழ்வில் இன்பம், மகிழ்ச்சி, சாந்தம், அமைதி என்பனவற்றை உருவாக்கும் கல்வியாக விளங்கும்.

கல்வியிலே பழைமையும் புதுமையும் ஒன்றிக்க வேண்டும்; ஆன்மிகமும் உலகியல் அறிவும் ஒன்றிக்க வேண்டும். கல்வி மனித வரலாற்றில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து விழுமியக் கல்வியாகவே கற்பிக்கப்பட்டும், கற்கப்பட்டும் வந்தது. கல்விக்குப் பயன் அறிவு; அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம் என்ற நிலைப் பாட்டினைப் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்தது, வருவது விழுமியக்கல்வி.

பழைமை என்பது பிற்போக்கு என்று கூறுகின்றனர். உண்மையில் அது பின்னோக்கு ஆகும்: பிற்போக்கு அன்று. நாம் கடந்த காலத்தைப் பின்னோக்கி ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். தற்காலத்துக்கு வேண்டியனவாக இருப்பின்

அக்கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வாதன தாமாகவே கழிந்துவிடும். பழையன எல்லாமே கூடாதன அல்ல. எனவே நம் முன்னோர் நமக்களித்த கல்விச் செல்வங்களையும் பண்பாட்டுச் செல்வங்களையும் பழைமை என்ற ஒரே காரணத்திற்காகப் பிற்போக்கு என்று அவற்றைத் தள்ளிவிடுதல் அறிவுடைமை ஆகாது.

எனவே, கல்வியின் மூலம், பண்டைய காலத்துக்குரிய பழைமைக் கருத்துக்களை உற்றுநோக்கி, ஆராய்ந்து பார்த்து, சீர்செய்து, பக்குவப்படுத்தி, நிகழ்காலத்திற்குரியதாகக் வேண்டும். பண்டுதொட்டு, மனிதரை மனிதத் தன்மைகளோடு கூடிய மனிதராகச் சீர்செய்து, பண்பட்டோராக வளர்த்து வந்த ஆன்மீகம் சார்ந்த விழுமியக் கல்வியின் தேவை, நிகழ்காலத்தில் பெரிதும் உணரப்படுகிறது; வேண்டவும் படுகிறது.

நிகழ்காலத்தில், கல்வி பெரிதும் முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது என்பதை மறுக்க முடியாது. அக்கல்வி, மனிதரின் வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெருக்கவும், விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி அறிவைப் பெருக்கிப் பல அற்புதக் கண்டுபிடிப்புக்களைச் செய்யவும் உதவி வருகிறது. அறிவியல் அறிவு, தொழில்நுட்பத்திறன் என்பவற்றில் மனித இனம் பாரிய முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. பல அரிய சாதனைகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன.

அண்மைக் காலத்துக் கல்விமுன்னேற்றம், பொருள் ஈட்டுவதற்கான வல்லமையையும், குறுக்குவழி உபாயங்களையும் மனிதருக்கு வழங்குவதில் வெற்றிகண்டுள்ளது. ஆனால் மனிதரை மனிதப் பண்புகள் கொண்ட மனிதராகப் பண்படுத்துவதில் படுதோல்வி கண்டுள்ளது.

விஞ்ஞான அறிவையும், தொழில்நுட்பத்திறனையும், கணினியைத் திறம்பட, நுட்பமாக இயக்கும் வல்லமையையும் மாணவரில் அதி உச்ச உளவிற்கு எப்படி விருத்தி செய்யலாம் என்று அக்கறையும் சிரத்தையும் கொள்ளும் நமது தற்காலக் கல்விமுறை, நல்ல உள்ளங்களை, நல்ல மனிதப் பண்புகளை,

நல்லொழுக்க நன்னடத்தைகளை, நற்செயல்களை உருவாக்குகிற மனித விழுமியக் கல்வியையும் மாணவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்பதில் அத்துணை அக்கறையோ, சிறிதளவில் தன்னிலும் சிரத்தையோ எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை.

நமது கல்விமுறைமையில் சமநிலைத் தன்மை இன்மையாலேயே, இத்துணை சீர்கேடுகளும், அமைதியின்மையும், அவலங்களும், நடத்தைப் பிறழ்வுகளும், கொடுமைகளும், குணநலமின்மையும் வன்முறைக் கலாசாரமும் உலகில் பல்கிப் பெருகியுள்ளன.

தற்காலக் கல்விமுறை மனிதரை இயந்திரமயமாக்கியுள்ளது. அதனால் மனிதன், தான் மனிதன் என்பதை மனதில் கொள்ள மறுக்கிறான். மனித ஒழுக்கம், நன்னடத்தை, தான் மனிதன் என்ற உணர்வு, குறையும் போது, “நான்” என்ற அகந்தை, மற்றும் சுய நலப்பற்றும், “எனது” என்ற மமதை, மற்றும் பொருள் பற்றும் மனிதனில் தோன்றுகின்றன. இப்பற்றுக்கள், மனிதரில் பேராசை, கோபம், தற்பற்று, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம் ஆகிய தீய குணங்கள் போன்றன தோன்ற வழிவகுக்கின்றன. இக்குணங்கள் தனக்கும் பிறர்க்கும் தீங்கு விளைவிக்கின்றன.

ஒரு நாணயத்திற்கு இரண்டு பக்கங்கள் இருப்பது போல, உலகம் முழுவதிலும் பரந்து நிலைத்துள்ள தற்காலக் கல்விமுறையில் நன்மையும் தீமையும் உள்ளன. தீமைகள் துன்பங்களைத் தரக் கூடியவை, அதனால் அவை அகற்றப்பட வேண்டும். நன்மைகள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவை. அதனால் அவை பேணிக் காக்கப்பட வேண்டும்.

தற்கால வாழ்க்கைமுறையில் மனிதரில் இடம்பெற்றுள்ள தீய குணங்களை, உயர்குணங்களாக மாற்றவேண்டும். அதற்குக் குணங்கள் சீரமைக்கப்பட வேண்டும்: முறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். கல்வியே உறுதுணையாக வரவேண்டும். விழுமியக் கல்வியை, தற்காலக் கல்விமுறையுடன் இணைத்துக் கொண்டால் அதன்

மூலம் போதிய வலுவைப் பெற்று, தன்னிலை உணரப்பட்டு, தீய குணங்கள், நலம் விளைவிக்கும் உயர்குணங்களாக மாற்றம் பெற வழி ஏற்படும்.

ஆசை, நிறைமனமாகவும்; கோபம், சகிப்புத்தன்மையாகவும்; தற்பற்று, ஈகையாகவும்; முறையற்ற பால கவர்ச்சி, கற்பு ஆகவும்; உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை, சமத்துவ நிலையாகவும்; வஞ்சம், மன்னிப்பாகவும் மாற்றமடையும்.

தீய குணங்களை மனதில் சுமந்து கொண்டிருக்கும் வரை, மன அமைதிகெடும், தொடர்ந்து குடும்பத்தில் அமைதி, சமூகத்தில் அமைதி எல்லாமே கெட்டு விடும். தீய குணங்களை முற்றிலுமாக ஒழித்து விடுவது என்பது மனிதர்க்கு முடியாத காரியம். அதனால் மனிதன் பரிணாம வளர்ச்சியின் பயனாகப் பெற்றுக் கொண்ட பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி, விளைவுகளை ஆராய்ந்து பார்த்து, தீய குணங்கள் தேவையற்றவை, தீய விளைவுகளை ஏற்படுத்துபவை என்பதைத் தெளிந்து, குணங்களைச் சீர செய்து, முறைப்படுத்தி தமது வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தி வாழ்தல் உத்தம வாழ்வு ஆகும்.

ஒவ்வொரு தனி மனித உள்ளத்திலும் ஏற்படும் இந்த நன்மாற்றம், அமைதியையும் இனிமையையும் வழங்கி, குடும்ப, சமூக, உலக அமைதிக்கும் வழிவகுக்கும். எல்லா நிலைகளிலும் இனிமை, மகிழ்ச்சி, அமைதி, ஆனந்தம் என்பவற்றை மனிதர்கள் அடைவதற்கு உறுதுணையாகத் தூய நற்கல்வி அமைய வேண்டும். விழுமியக் கல்வியே தூயநற்கல்வியாகும்.

“அழக்காறு அவா வெகுளி கிள்ளாச்சொல் நான்தம்
கீழக்கா கியன்றது அறம்”

- திருக்குறள்

“உலகெங்கும் மனிதகுலம் அமைதி யென்றும்
ஒரு வற்றாத நன்னிதி யெற்றாய்வு வேண்டும்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

19

சீனம் தவிர்த்தல்

இந்த உலகிலே ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை அறிவுநிலை கொண்ட உயிரினங்கள் வாழுகின்றன. ஐந்து புலனுணர்வுகளுடன் ஆறாவது நிலையான பகுத்தறிவையும் மனிதன் கொண்டிருப்பதால் சிந்திக்குந்திறன், ஆராயுந்திறன், அறிந்து தெளியுந்திறன், வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழுந்திறன், ஆன்மீகத்தில் வளர்ச்சி பெறுந்திறன் என்பவற்றில் சிறந்து விளங்குவனாக மனிதன் உள்ளான். இவ்வாறு அறிவு, திறன், பண்பாடு என்பவற்றில் அதி உயர் நிலையில் இருக்கும் மனித இனம், புலன் கவர்ச்சிகளால் ஈர்க்கப்பட்டு புலனுணர்ச்சிகளுக்கு அடிபணிந்து, தோன்றிமறையும் புலன் இன்பங்களுக்கு மதிப்பளித்து, அதேவேளை அறிவில் குறுகி, மகிழ்ச்சியைக் குறுக்கி, தமக்கும் பிறர்க்கும் துன்பங்களைப் பெருக்கி, அமைதியைச் சுருக்கி, உணர்ச்சி வயப்பட்ட நிலையில் இன்று காணப்படுகிறது. இந்த அவலநிலை, மனிதர்கள் தாமாகத் தேடிக்கொண்ட சம்பாத்தியம் தான். மனிதர்கள் இந்த அவலத்திலிருந்து மீள்வதற்கும், இயற்கையின் இனிமையை நுகர்வதற்கும், அமைதி, சாந்தி பெறுவதற்கும் ஒரேவழி அறிவைப் பெருக்குவதும் உணர்ச்சி வயப்படுதலைச் சுருக்கிச் சீராக்குவதுமேயாகும்.

மனிதர்கள் தமது ஆறாவது அறிவினைப் பெருக்கிப் பேணி வருவதன் மூலம், உணர்ச்சிகளின் பிடியிலிருந்து விடுதலை பெற்று, மனித சமுதாயத்திற்கு அளப்பரிய நலன் தரும் பயன்களை நல்க முடியும். இத்தகைய நலன்கள் மனித சமுதாயத்தில் பல்கிப் பெருகி வரும் நிலையில் உலக சமுதாய அமைதி உறுதியாகி விடுகிறது.

இதனை யார் தொடங்குவது, எப்போது தொடங்குவது, எந்த இடத்திலிருந்து தொடங்குவது, யார் யாரைச் சம்பந்தப்படுத்துவது

போன்ற வினாக்கள் எழுவது இயற்கையே, இத்தகைய வினாக்கள் எழுவது இயற்கையே. இத்தகைய வினாக்களும் காலங்கடந்து பெற்றுக்கொள்ளப்படும் விடைகளும் தான், உலகின் இனிமையைச் சீர்குலைத்து, உணர்ச்சிப் பெருக்கத்தை ஊக்குவித்து. மக்களின் அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவித்து வருகின்றன. எனவே, ஒவ்வொரு மனிதனும் கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போன வினாக்களையே மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக் காலங் கடத்திக் கொண்டிருக்காமல் தனது உயர்வான அறிவு இயக்கத்தை முறைப்படுத்தி உணர்ச்சிகளைச் சீரமைத்து, செயல்களை நெறிப்படுத்தி வாழ வேண்டியது இன்றைய உடனடித் தேவையாகும். ஒவ்வொருத்தரும் தன்னைச் சீர்செய்துவரின், உலகம் சீர்செய்யப்பட்டதாக மலர்ச்சி பெற்றுவிடும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது எண்ணம், வாய்மொழி, செயல்கள் என்பவற்றால் தனக்கும், பிறர்க்கும், தற்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும், எல்லோருடைய உடலுக்கும் மனதுக்கும் உடைமைக்கும் நன்மையும் நலமும் அளிப்பதான வகையில் சிந்தித்தும் செயல்பட்டும் வாழும் வாழ்க்கையே தூய நல்வாழ்க்கையாகும். அதுவே ஆன்மிக வாழ்வு எனக் குறிப்பிடப் படுகிறது. விழுமிய வாழ்வும் அதுவேயாகும்.

ஆன்மிக வாழ்வு எனும் வாழ்க்கை முறையிலே உலகியலும் ஆன்மிகமும் இணைகின்றன. அன்பும் அறமும் கொழிக்கின்றன. அறிவுந் திறனும் விழுமியங்களும் முதன்மை பெறுகின்றன. பருப்பொருள் உணர்வும் நுண்பொருள் உணர்வும் ஒன்றுபட்டும் இசைவு பெற்றும் மனித வாழ்க்கையில் வளமும் நலமும், செம்மையும் அழகும், சீரும் சிறப்பும் பெருக்குகின்றன.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே வெறுப்பதற்கு அல்ல எனும் உயர் சிந்தனை தோன்றுவதும் அந்நிலையில் தான் என்பதை நாம் தெளிந்து கொள்ள வேண்டும். உலகம் வாழத்தகுந்த இடமாக மாற்றப்படுவதும் பேணப்படுவதும் நம் ஒவ்வொருவரினதும்

கையிலேயே தங்கி உள்ளது என்பது எம்மால் உணரப்பட வேண்டிய உண்மையாகும்.

“மனிததப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே” என்ற அருளாளரின் அருள்வாக்கும் அதற்கு இசைவாகவே உள்ளது.

மனிதன், தனது அறிவுத்திறத்தினால் புலன்களை ஆளும் வலுவினைப் பெற்றுக் கொள்ளும் போதே, மனிதத்தன்மைகளைப் பெற்று, மனிதனாகின்றான். மனிதத் தன்மைகளைக் கொண்ட மனிதன், புலனுணர்ச்சிகளைக் கடந்து, அறிவின் துணைகொண்டு தன்னை ஆராய்ந்து பார்க்கிறான். தான் யார், என்பதைத் தெளிந்து கொள்கிறான்.

தன்னிடமுள்ள குறைகளை அறிகிறான். குறைகளுக்கான காரணங்களையும் ஏற்படும் தீய விளைவுகளையும் ஆராய்ந்தறிகிறான். குறைகளை இயன்ற அளவு விலக்கிக்கொள்ள முயற்சிக்கிறான்.

குற்றங்குறைநீங்கி, துன்பத்தைக்குறைத்து, இன்பம் பெற வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் உந்தலும் மனிதர் எல்லோர் இடத்தும் இயல்பாகவே உள்ளன. அந்த இயல்புக்கம் மனிதரின் பரிணாம வளர்ச்சியின் உச்சக் கட்டத்தில் உள்ளது. ஆயினும் மனிதனின் குறைபாடுகள், எல்லோரிடமும் முழுமையாக நீங்கப் பெற்றதாக இல்லையே என்பதுதான் எமது ஆதங்கமாக உள்ளது.

மனிதர்கள் சமுதாயமாக வாழ்பவர்கள்; குறைபாடுகள் எல்லோரிடமும் காணப்படுகின்றன. அளவில்தான் வேறுபாடு, வாழும் சூழ்நிலைகள், ஏற்படும் தேவைகள், பழக்கம் போன்றவற்றைப் பற்றிக் கொண்டு அக்குறைகள் உள்ளன. தமது அறிவு முதிர்ந்து, சிந்தனையினால் தாமாகத் தமது குறைபாடுகளை அறிந்து திருந்திக் கொள்பவர்கள், மிகச் சிலரே. இன்னுஞ் சிலர் நல்லோர் சேர்க்கையால் அத்தகைய நல்லோர், குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி உணர்த்தும் போது, அவர்களின் அறிவு விழிப்புநிலையை அடைகின்றது.

அப்போது தங்களிடமுள்ள குறைபாடுகளை உணர்ந்து கொள்கிறார்கள். ஆயினும், அவ்வாறு உணர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலும் உணர்ந்தபடி தீய பழக்கத்தை மாற்றிக்கொள்ளச் சிரமப்படுகிறார்கள். தீயபழக்கம் மனிதனைத் தன் வயப் படுத்தியல்லவா, வைத்திருக்கிறது. எது எவ்வாறாயினும் மனிதன் தொடர்ந்து முயற்சித்து வந்தால் ஆகாதது என்று ஒன்றுமேயில்லை.

மனிதர், தெரிந்தும் தெரியாமலும் தவறுகள் செய்கிறார்கள். பெரும்பாலும் தெரிந்தே தவறு செய்கிறார்கள். பொய் சொல்லக் கூடாது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். தெரிந்துகொண்டே பொய் சொல்கிறார்கள். திருடுதல், பாதகச் செயல் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். தெரிந்து கொண்டே திருடுகிறார்கள். அவ்வாறே, கோபம் பொல்லாதது, அமைதியைக் கெடுப்பது, மனித உறவினைப் பழுது செய்வது, உடலையும் உள்ளத்தையும் நோய்வாய்ப்படுத்துவது, பல பாவங்களைச் செய்யத் தூண்டுவது போன்ற இன்னொரன்ன கேடுகளைத் தனக்கும் பிறர்க்கும் ஏற்படுத்துவது என்ற விடயங்கள் யாவும் எல்லோருக்கும் நன்கு தெரியும். இவ்வளவற்றையும் தெரிந்து கொண்டே கோபம் கொள்கிறார்கள். பழக்கம் பதிவாகிவிடுகிறது. அப்பழக்கத்திலிருந்து விடுபடுவது அத்துணை இலேசான காரியமல்ல. ஆயினும் மனிதன் முயன்றால் முடியாதது ஒன்றில்லை. மனிதனிடம் பெருநிதியாகிய அறிவு இருப்பதே அதற்குக் காரணம். கோபம் என்ற உணர்ச்சி, அதுவும் கெட்ட உணர்ச்சி, கெடுக்கும் உணர்ச்சி, அறிவினால் வெல்லப்பட வேண்டும். அறிவு அற்றங்காக்கும் கருவி, மனிதனின் பாதுகாப்புக் கவசம், அறிவினால் எந்தக் கெட்ட பழக்கத்தையும் விலக்கிவிட முடியும். மனதில் உறுதியும் அறிவில் தெளிவும் இருந்தால் மனிதனால் எதையும் சாதிக்க முடியும்.

கோபம், சினம், வெகுளி என்பன ஒரு பொருளைக் குறித்து நிற்கும் பல சொற்கள். சினம் என்றால் என்ன என்பதற்கு விளக்கம் தேவையில்லை. உலகில் சினம் கொள்ளாதவர் என்று எவருமே இல்லை. அந்த அளவிற்குச் சினம், மனிதர்கள் எல்லோரிடமும் இயல்பாகக் காணப்படுகின்ற உணர்ச்சியாக உள்ளது. சினத்தினால்

பெற்ற நன்மை எதுவும் இல்லை. சினம் எத்துணை கொடியது என்பதும், அதனால் தமக்கும் பிறருக்கும் எவ்வளவு தீங்குகள், கேடுகள் ஏற்படுகின்றன என்பதும் எல்லோரும் அனுபவபூர்வமாக அறிந்து வைத்திருக்கின்றனர்.

பொதுவாக, நெருங்கிய உறவினர், நண்பர்கள், சுற்றத்தவர், குடும்பத்தவர்கள் ஆகியோரிடத்திலேயே அதிகமாக, அடிக்கடி நாம் சினம் கொள்வதைப் பார்க்கின்றோம். இவர்கள் எம்மோடு அன்பும் கரிசனையும் கொண்டு, நமது நலத்திற்காகவே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்குக் காரணம், இத்தகையவர்களிடத்திலிருந்து நாம் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பும் எதிர்பார்ப்புகள் தான். நாம் விரும்பியபடி, எமது விருப்பங்கள் நிறைவேற்றப்படாவிட்டல் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மீது கோபங்கொள்கின்றோம். ஆசைகள், நிராசைகள் ஆகிவிடும்போது அதற்குக் காரணமாகவோ தடையாகவோ இருந்தவர்கள் மீது கோபாவேசம் ஏற்படுகிறது. ஆவேசம், ஆத்திரங்கொள்ளல், படபடப்பு, உள்ளக்கொதிப்பு, உடல் சிலிர்ப்பு என்பன கோபத்தின் பேசா மொழிகள். இவை உடல் வெளிப்பாடுகள்.

கோபம் ஏற்பட்டதும் திட்டித் தீர்க்கிறார்கள். வைது தள்ளுகிறார்கள். கடுஞ்சொற்கள், தகாத வார்த்தைகளின் பிரயோகம் தாராளமாகக்கப்படுகிறது. சபதம் செய்கிறார்கள், சாபம் இடுகிறார்கள். வஞ்சினம் கூறுகிறார்கள். தூற்றுகிறார்கள். வன்சொல் வழங்குகிறார்கள். எங்கிருந்துதான் இத்தகைய கொடுஞ் சொற்களைக் கற்றுக்கொண்டார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றும். தமிழுக்கு அமுது என்றும் இனிமை என்றும் பொருள் கொண்டவர்கள், இவ் வன்சொற்களைக் கேட்டால் நாணித் தலைகுனிய நேரிடும்.

தீயினால் சுட்டபுண் ஆறும். ஆனால், நாவினால் சுட்ட புண் ஆறாது என்பர் பெரியோர். நாக்கின் நலத்தைப் பேணுதல் இன்றியமையாத அறம். அமைதிக் குலைவிற்கு நாக்கு காரணமாக இருப்பதால் நா நலம் பேணப்பட வேண்டியது அவசியம்.

ஆக்கமும் அழிவும் பேசப்படுகின்ற சொல்லால் வருதலால் ஒருவர் தான் பேசுகின்ற சொல் பழுதுடையதாக, பண்பற்றதாக, குற்றமுள்ள வன்சொல்லாக அமையாமல் தம்மைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். சொல்லின் திறத்தை அறிந்து, பிறருக்கு நன்மையும் மகிழ்ச்சியும் தரக்கூடிய வகையில், சொல்லை வழங்க வேண்டும். கோபத்தில் பேசப்படும் சொற்கள் பிறர் மனத்தைப் புண்படுத்தக்கூடிய வன்சொற்களாகவே அமைகின்றன. சினத்தின் வழி நின்று சீறி நிற்பவர்கள், உறவு, நட்பு, அன்பு, கருணை என்பவற்றைப் புறந்தள்ளிய நிலையில், தனித்து நிற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகி விடுகின்றனர். சீற்றம் உடையவர்கள் எல்லோருடைய வெறுப்பிற்கும் அவமதிப்புக்கும் உள்ளாகி விடுகின்றனர்.

சினம் ஒருவனுடைய மனமகிழ்ச்சியையும் முக மலர்ச்சியையும் படிப்படியாக அழித்துவிடுகிறது. கோபத்தை அக்கினியோடு தொடர்புபடுத்திக் கோபாக்கினி என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். “சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி” என்கிறது வள்ளுவம். எனவே, சினத்தைவிடப் பெரியதொரு பகை ஒருவருக்கு இல்லையாகும்.

சினம் ஒருவனை உடல் ரீதியாகவும் தாக்குகிறது. இரத்தக் கொதிப்பு, இரத்த அழுத்தம் என்பனவற்றைக் கோபம் ஒருவனில் உயர்த்திப், பல தீராத நோய்கள் ஏற்படுவதற்கு வழிவகுக்கின்றது. சினம் எழும்போது உடலிலும் உள்ளத்திலும் பல பாதகமான மாறுதல்கள் உண்டாகின்றன. முகம் விகாரமாகின்றது. கண்கள் சிவக்கின்றன. உடலிலுள்ள உயிர்ச்சக்தி விரயமாகின்றது. இரத்த ஓட்ட வேகம் அதிகரிக்கிறது. இருதயம் படபட என அடித்துக் கொள்கிறது. நரம்புகளில் படபடப்பு ஏற்பட்டு பலவீனமடைகின்றன. கை, கால்கள் மற்றும் உடல் முழுவதிலும் நடுக்கம் உண்டாகின்றது. சினம் ஒவ்வொருமுறையும் வந்து போகும் போது இவ்வாறான உடல், உள்பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தி ஆரோக்கியத்தைக் கெடுத்துவிடுகிறது.

சினமானது தன்னில், குடும்பத்தில், வேலைத்தலத்தில், சமூகத்தில், நட்பில் மற்றும் பொதுவாழ்வில், நீங்காத பல உரசல்களையும் விரிசல்களையும், பகைமை உணர்வையும் வெறுப்பு வேதனைகளையும் உண்டாக்கி வாழ்க்கையை நரகமாக்கி விடுகிறது. “ஆத்திரக் காரனுக்குப் புத்திமத்திமம்” என்பது சான்றோர் வாக்கு.

“தன்னைத்தான் காக்கின் சினம் காக்க”

என்கிறார் வள்ளுவர். ஒருவன் தனது பாதுகாப்புக்காகவேனும் சினம் தவிர்த்தல் மிக அவசியம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஒளவையாரும் எதனை விரும்ப வேண்டும், எதனை முற்றாக விலக்க வேண்டும் என்னும் வினாக்களுக்கு விடை கூறும் முகமாக, “அறஞ்செய விரும்பு” என்றும் “ஆறுவது சினம்” என்றும் கூறியுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

மனிதர்கள் விரும்பவேண்டியவற்றுள் அறம் முதன்மை பெறுகிறது. விலக்க வேண்டியவற்றுள் சினம் முதன்மை பெறுகின்றது.

கோபம் பாவம் என்பர். எல்லாவித பாவச் செயல்களுக்கும் உந்து சக்தியாகச் சினமே உள்ளது. கோப மேலீட்டினால் செய்யப்படுகின்ற செயல்கள் அனைத்துமே தனக்கும் பிறர்க்கும் எவ்வித நன்மையையும் தரமாட்டா. மாறாக அவை துன்பம், துயர்கள், வேதனைகள், பகைமைகள், அழிவுகள், அனர்த்தங்கள் என்பனவற்றையே தருகின்றன. அமைதி, நிம்மதி, சாந்தி, மகிழ்ச்சியைக் கெடுக்கின்றன. மனிதர்களைப் பாரிய உடல் நோய்கள், உளப்பிணிகளுக்குக் கோபம், உள்ளாக்குகின்றது. அப்படிப்பட்ட கொடிய கோபம் எமக்குத் தேவைதானா? என்பதை ஓரிடத்தில் ஆற அமர இருந்து சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சிந்திக்கத் தெரிந்தவன் மனிதன். மிருக உணர்வுகளிலிருந்து விடுதலை பெற்று, மனிதத் தன்மைகள், மனிதப் பண்புகள் உடன்

நல்ல மனிதனாக வாழ்வதற்கு உறுதுணையாக இருப்பது மனிதனின் சிந்திக்குந் திறன்தான் என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும்.

சினத்தால் எதையும் சாதித்துவிட முடியாது. சினம் ஓர் அழிவுச் சக்தி. அன்பினால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை. அன்பு ஓர் ஆக்கச் சக்தி. மனித நேயத்தை நாம் எம்மில் கட்டியெழுப்பும் போது எதிர்மறை உணர்ச்சிகளான சினம், வெறுப்பு, பகைமை என்பன தாமாகவே எம்மைவிட்டு நீங்கிவிடும். வேற்றுமைகள் எல்லாம் களையப்பட்டுவிடும்.

சினத்தை வெல்வதற்கு வழி, பொறுமை, விட்டுக்கொடுத்தல், மன்னித்தல், தியாகம், அன்பு, கருணை, அடக்கம் என்னும் விழுமியப் பண்புகளை நாம் எம்மில் வளர்த்துக் கொள்வதுதான் என்பதை உணர்ந்து கொள்வோமாக.

மனிதர்கள் அனைவரும் ஓர் இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள். அந்த இனம், மனித இனம் ஆகும். இனத்தினால், உறவினால், அன்பு என்னும் பண்புடைமையால் ஒருமைப்பாடு கொண்டவர்கள் மனிதர்கள். இந்த ஒற்றுமையைப் புரிந்து கொண்டால் நாம் பிறர் மீது கொள்ளும் சினம், பகைமை, வெறுப்பு என்பவற்றைத் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியும். உலகம் ஒன்று, இனம் ஒன்று, அதுவே மனித இனம்; குலம் ஒன்று; அதுவே மனித குலம். மதம் ஒன்று, அதுவே அன்பு மதம். இந்த ஒருமைப்பாடு ஒவ்வொருவராலும் உணரப்பட வேண்டும். இதனைத்தான் ஆன்மிக ஒருமைப்பாடு என்பர்.

இந்த ஒருமைப்பாட்டு உணர்வு ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் உள்ளத்திலும் மலர்ச்சி பெறும்போது இனிமையும் அமைதியும் அந்த மனிதனுக்குக் கிடைக்கின்றன. தனி மனித அமைதியும் இனிமையும் குடும்ப அமைதியாக மலர்ந்து உலக அமைதியாக விரிவுபெறுகின்றது. “ஆறுவது சினம்” - ஓளையொயர்

சினம் தவிர்ப்போம், அதன் மூலம்

அமைதி காண்போம்.

“சினம் கவலை எனுமிரண்டும் மனிதர் வாழ்வைச்
சீரழிக்கும் நச்சாகும் உணர்ந்து கொள்வீர்”

- மாக்கோலம்

“நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்தின்
பகையும் உளவோ பிற”

- திருக்குறள்

20

வாழ்க்கைப் பொருள் ஆதாரம்

இப் பூமியில் வாழ்கின்ற எல்லா மனிதர்களுக்கும் அடிப்படைத் தேவைகளாக உணவு, உடை, உறையுள் என்பன உள்ளன. எல்லோரிடமும் அவை சம அளவில் இருப்பதில்லை என்பது வெளிப்படையான உண்மை. சிலர் இவற்றை அளவிற்கு அதிகமாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். வேறு சிலர் இவற்றைத் தேவையான அளவிற்குக் கொண்டுள்ளார்கள். பலரிடம் இவை பற்றாக்குறையாக உள்ளன. இவ்வாறான நிலைமை ஏன், மனிதரிடையே காணப்படுகிறது என்ற வினா காலங்காலமாக எழுப்பப்பட்டு வந்துள்ளது. சமயவாதிகள், அவரவர் செய்த நல்வினை, தீவினைகளே இந்தச் சமத்துவமின்மைக்கு காரணம் என்கின்றனர். வேறுசிலர், மனிதரிடையே காணப்படும் முயற்சியுடைமை, முயற்சியின்மை; ஊக்கமுடைமை, ஊக்கமின்மை; அதிர்ஷ்டம், அதிர்ஷ்டமின்மை; அறிவுடைமை, அறியாமை போன்றவற்றைக் காரணங்களாகக் கூறுகின்றனர். இன்னுஞ்சிலர் சுரண்டல், அதிகார துஷ்பிரயோகம் மற்றும் சமவாய்ப்பு இன்மை, அரசியல்- சமூக- பொருளாதார- கலாசாரக் காரணிகள் என்பன வாய்ப்பாக அமைதல் அல்லது வாய்ப்பாக அமையாமை என்பனவற்றைக் காரணங்களாகக் காட்டுகின்றனர்.

‘பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை’ என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. பொருள் இல்லாதவர் இவ்வுலக வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாது, வறியவர் ஆக இருப்பர். ‘கொடிது,கொடிது வறுமை கொடிது’ என்கிறார் ஓளவையார்.

வறுமையைப் போன்று துன்பமானது வேறொன்று எது, எனக் கேட்டால் வறுமையைப் போன்று துன்பமானது, வறுமை ஒன்றே என்றுதான் விடைசொல்ல முடியும்.

வறுமை என்னும் துன்பநிலை வந்துவிட்டால் பல்வேறு வகையிலான துன்பங்களுக்கும் காலாக அது அமைந்துவிடும்.

“நல்குரவு என்னும் இடும்பையுள்
பல்குரைத் துன்பங்கள் சென்றுபடும்” - திருக்குறள்

பொருள் இல்லாதவன், சமூகத்தில் வேண்டப்படாதவனாக; மதிப்பு, மரியாதைக்கு உரித்தற்றவனாக; குடும்பத்தில் மனைவி மக்களால் வெறுக்கப்படுபவனாக; ஏன், கடைசிப் புகலிடமாக விளங்கும் பெற்ற தாயினால் கூட வேண்டப்படாதவனாக: எல்லோர்க்கும் செல்லாக்காசாக வந்துவிடுகிறான். அவன் வாயில் சொல், செல்லுபடியாததாகி விடுகிறது. 'ஏழைசொல் அம்பலம் ஏறாது' என்பர். எனவே, பொருள் செல்வம் வாழ்க்கை மேம்பாட்டிற்கு இன்றியமையாதது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

பொருள் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரம் ஆக உள்ளது. பொருளாதாரம் என்ற சொல், அக் கருத்தைச் சுட்டி நிற்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கைத் தேவைகளையும் வசதிகளையும் நிறைவாகப் பெற்றுக்கொள்ளப் பொருள் செல்வம் தேவை. பொருள் செல்வத்தை உழைப்பினாலேயே பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதுவும் நேர்மையான, கடினமான உழைப்பினாலேயே பொருள் செல்வத்தை அடைதல் வேண்டற்பாலது.

வாழ்க்கையின் நோக்கங்களாக அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றை அடைதல் நம் முன்னோரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பொருள் அறவழியில் சம்பாதிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறே அறவழியில் செலவு செய்யப்படவும் வேண்டும்.

நடுவு நிலையில் நின்று, பிறருக்குத் தீமை விளைவிக்காத வகையில் அறநெறியில் நிலைத்து, கடின உழைப்பினால் தேடிப் பெற்ற செல்வவளம், அழிவில்லாமல் தமக்கும் அவனுடைய வழியிலுள்ளார்க்கும் ஏனையோர்க்கும் உறுதியான நன்மை தருவதாக அமையும்.

இதிலிருந்து பிறக்கின்ற இன்னொரு கருத்து என்னவெனில், நடுவுநிலைமை தவறி, அறவழியினின்று விலகி, குறுக்கு வழிகளை மேற்கொண்டு, பிறருக்குத் தீங்கிழைத்து, இலகுவாகக் கவர்ந்து பெற்றுக் கொள்ளப்படும் பொருள், செல்வம் என்பன நின்று நிலைக்காது; விரைவில் அவனை விட்டுச் சென்றுவிடுவது உறுதி என்பதாகும். அத்துடன் நீங்காத பழியையும், துன்பங்களையும், அழிவையும், அம்மனிதனுக்கும் சந்ததியினர்க்கும் ஏற்படுத்தி விடும் என்பது அனுபவரீதியான உண்மையாகும்.

பொருள் வளம் தேவையே; அதை அடைவதற்கான வழி, பின்பற்றும் உபாயங்கள் என்பனவும் நல்லனவாக அமைதல் முக்கியம் என்பதையும் கருத்தில் கொள்ளுதல் அவசியம்.

“நன்றே தரினும் நடுவிகந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல்” - என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

இரும்புத் துண்டைச் சாப்பிட்டு விட்டு, இஞ்சித் தண்ணீரைக் குடித்தால் சமிபாடு ஆகிவிடும் என்று எண்ணுவது மடைமை. அதேபோன்றுதான் தகாத வழியில் பொருட் செல்வத்தைச் சம்பாதித்து, ஒரு பகுதியைத் தான தருமங்கள் மற்றும் பொதுச் சேவைகள், புண்ணியகாரியங்கள் என்பவற்றிற்கு நன்கொடை, நிதி என வழங்கிவிட்டு வரிச்சலுகையையும் பெற்றுக்கொண்டு வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியாகவும் திருப்தியுடனும் இருக்கலாம் என எண்ணுவதும் ஆகும். தெருவில் தேங்காயை எடுத்து வழியில் பிள்ளையாருக்கு முன்பாக உடைத்தால் பலன் கிடைக்கும் என்று எண்ணுபவர்களும் உண்டு. அது அறிவீனம் ஆகும்.

அவையெல்லாம் தெரிந்தே செய்யப்படுகின்ற குற்றங்களும் பாவகாரியங்களும் என்பதை உணர்ந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். அவற்றிற்குரிய தண்டனையை அதற்குரியவர்கள் என்றோ அனுபவித்தே தீர வேண்டும், என்பது உறுதி. ‘குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும்’ என்பர். அது நெஞ்சத்தைச் சதாகாலமும் நெருஞ்சிமுள்ளைப்போல நெருடிக்கொண்டே இருக்கும். வாழ்வில் நிம்மதியே இருக்காது.

பொருள் தேடுவது, உழைப்பது, ஏனெனில் வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியுடனும் நிம்மதியுடனும் வாழ்வதற்காகவேயாகும். மாறாக பொருள் வரவினால், வாழ்க்கையில் நிம்மதி குலைந்து, மகிழ்ச்சியும் பறிபோகுமானால் அந்தப் பொருள் வரவினால் யாது பயன் என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? ‘வந்த வெள்ளம் நின்ற வெள்ளத்தையும் அள்ளிக் கொண்டு போனது’ என்றொரு பழமொழியும் உள்ளது. எனவே தான், பொருள் செல்வம் அது தேடப்படுகின்ற, சம்பாதிக்கப்படுகின்ற வழிமுறைகள், செயல் முறைகள் என்பவற்றைப் பொறுத்தே தேடிய பொருளின் தன்மையும்; நிலைத்தல், நிலையாமையும் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. வழி முறைகள் நீதி, நேர்மை, அறம் சார்ந்திருப்பின் நன்மையும் அவ்வாறு அமையாவிடின் தீமையும் ஏற்படும். செயலுக்கேற்ற

விளைவு ஏற்படுவது என்பது இயற்கை விதி ஆகும். இதையே தெய்வ நீதி என்றும் கூறுவர்.

பொன்னாசை, மண்ணாசை, பொருளாசை வேண்டாம்: நிம்மதியைக் கெடுக்கும் என்று ஞானியர், அறிஞர், அருளாளர்கள் பலர் கூறியுள்ளனர். பொருள் பற்று உள்ளவரை துன்பங்களில் இருந்து விடுதலை பெறமுடியாது. அத்துடன், பிறப்பு, இறப்பு, சுழல் வட்டத்தின் பிடியிலிருந்தும் விடுபட இயலாது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதேவேளை, 'பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை' என்றும் வள்ளுவர் கூறியிருப்பதும் இங்கு நோக்கற்பாலது.

பொருட் செல்வம் வாழ்க்கைக்குத் தேவை என்பதற்கும் தேவையில்லை என்பதற்கும் இடையே நாம் சமரசம் காணவேண்டியுள்ளது.

பொருளாசை, பொன்னாசை, மண்ணாசை என்பன வேண்டாம் என்று ஞானியரும் அருளாளர்களும் நமக்கு வழங்கிய அறிவுரை, பிறர் நலம் கெடுக்கும் அளவிற்கும் தமக்கும் பிறருக்கும் தீங்குகளையும் கேடுகளையும் விளைவிக்கும் அளவிற்கும் பொருட்கள், சொத்துகள், பணம் என்பவற்றின் மீது பேராசை, கடும் பற்றுக்கொள்ளல் ஆகாது என்ற குறிப்பினை உணர்த்துவதாகவே அமைகின்றது என்பதை நாம் தெளிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். தவறான வழியில் ஈட்டிய பொருள், பணம், சொத்துக்கள் ஒருவருக்கு வளமாக அமையாது, மாறாக அவரின் வீழ்ச்சிக்கு வித்து ஆகி விடுகின்றது என்பதைச் சுட்டுவதாகவும் அக்கூற்று அமைகின்றது.

பொருள் வளம் இல்லாது வாழுதல் அரிது. மனிதர் தமது அன்றாடத் தேவைகளையும் வாழ்க்கைக் கடமைகளையும் சரிவர நிறைவேற்றுவதற்குப் பொருள் ஈட்டுவது இன்றியமையாதது. அந்த அளவிற்கு மனிதர் பொருள் ஈட்டுவதை, ஞானியரின் அந்த அறிவுரை கட்டுப்படுத்தாது.

பேராசையால் உந்தப்பட்டு, தவறான வழியில் சென்று தப்பான வழிமுறைகளைக் கையாண்டு தேவைக்கதிகமான பொருளை ஈட்டுதலையே அந்த அறிவுரை கட்டுப்படுத்துகின்றது.

அளவுக்கு அதிகமான செல்வம் சேரும் போது, வாழ்க்கை ஆடம்பரமயமாகி விடுவதோடு, அழிவுப் பாதையில் சென்று வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்திக்கொள்ளவும் நேர்ந்துவிடுகிறது. இத்தகையவர்கள் பொருள் செல்வத்தின் மதிப்பினை உணராதவர்கள். அவர்கள் சீருடன் வாழத் தகுதியற்றவர்கள் ஆவர். பிறருக்கும் கேடு சூழ்பவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். ஈற்றில் தம்மையும் மாய்த்துக் கொள்கின்றனர்.

‘பொருளாட்சி போற்றாதார்க்கில்லை’ என்கிறது, வள்ளுவம். பொருளை முறையாகப் பேணிக் காப்பாற்றாதவர்க்கு செல்வந்தராக இருக்கும் சிறப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. சிலர் சிக்கனம் என்னும் பெயரால் தேவையானவற்றிற்குச் செலவு செய்யாமலும் தானதர்மங்களுக்கு ஈகை செய்யாமலும் பொருளைப் பதுக்கி வைக்கின்றனர். இது கஞ்சத்தனம் ஆகும். மறுபுறத்தில் வேறுசிலர் பொருளை அநாவசியமான முறையில் தேவையற்ற வகையில் செலவு செய்கின்றனர். இது ஊதாரித்தனம் ஆகும். கஞ்சத்தனம், ஊதாரித்தனம் ஆகியவற்றை உடையவர்கள் ‘பொருளாட்சி போற்றாதார்’ என்ற தொகுதிக்குள் அடங்குவர்.

வாழ்க்கைக்குப் பொருள் தேவை. பொருளை உழைப்பினால் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். உழைப்பவனே, உழைப்பின் பயனாகப் பெற்றுக்கொண்ட பொருளை, அனுபவிப்பதற்கு உரித்துடையவன் ஆகின்றான். உழைப்பு உடல் உழைப்பு என்றும் மூளை உழைப்பு என்றும் இருவகைப்படுகிறது. எல்லோருமே பொருள் வளம்பெற்று மகிழ்ச்சி நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழ்வதன் பொருட்டு உழைப்பில் நேர்மையாக ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டும். அதற்குத் தம்மைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் அவசியம். தேவையான கல்வி, அறிவு, திறன்கள், பயிற்சிகள், விழுமியங்கள் என்பவற்றை உரியகாலங்களில் விருத்தி செய்து கொள்ளவேண்டும். அவற்றின் துணையுடன், அவைகாட்டும் அறவழியில், நீதி வழுவா நெறிமுறையில் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டே இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. இது உடல் வலுவும் அறிவாற்றலும் மதிநுட்பமும் பெற்ற எல்லா மனிதரினதும் கடமையாகும். கடமையை மறந்து, பிறர் உழைப்பில் உண்டுள்ளித்து உல்லாசமாக வாழ்பவர்கள், நிந்தனைக்குரியவர் ஆவர். ஒரு விதத்தில் அவர்கள் “திருடர்கள்” போன்றவர்கள் எனலாம்.

குழந்தைகள், சிறுவர்கள், முதியோர்கள், நோயாளர்கள், ஊனமுற்றோர், நலிந்தோர் மற்றும் சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகளால் அகதிகள், ஆதரவற்றோர் ஆனவர்கள், பொருள் ஈட்ட முடியாதவர்கள் ஆவர். அவர்கள் பிறர் ஈட்டிய பொருட்களின் ஆதரவில் தான் வாழவேண்டியநிலைமையில் உள்ளனர். உழைத்துப் பொருள் ஈட்டக்கூடிய வல்லமையுடையவர்கள், தாம் உழைத்துப் பெறும் பொருள்களில் ஒரு பகுதியை அவர்களுக்கு உதவி, அவர்களைக் காத்து வரவேண்டியது கடமையாகும்.

பொருள் சேர்க்கும் போது பழிக்கும் அஞ்சி, நீதி வழியில் நின்று சேர்த்துச் செலவு செய்யும் போது, பிறருடன் பகுத்து உண்பதை வாழ்க்கைத் தருமமாக மேற்கொண்டால் அத்தகையவர்களுடைய வாழ்க்கை சீரும் சிறப்பும் பெற்றுத் திகழும் என்பது உறுதி. சந்ததியினரும் இனிது வாழ்வர்.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல், நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை” என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. ஈட்டிய பொருள்களில் தமக்குத் தேவையானவற்றிற்கு அதிகமாக மிகுதியிருந்தால் பகுத்துக் கொடுத்து பிறரின் பசி தீர்த்தல் அதன் வழி பல உயிர்களையும் காப்பாற்றுதல், அறங்கள் எல்லா வற்றிலும் தலையான அறமாகும். இது, ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையில் கைம்மாறு கருதாது, ஆற்றவேண்டிய சமூகப்பணி, என்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். பகிர்தல், ஓம்புதல் என்னும் விழுமியங்கள் வாழ்க்கையில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியவை

‘ஈதல் அறம்’ என்றும் ‘தீவினை விட்டு ஈட்டல் பொருள்’ என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது. நல்ல வழியில் ஈட்டிய வருமானத்தில் ஒரு சிறிய பங்கினையேனும், தன்னலமற்ற ஈகையாக்கி, இல்லார்க்கும் இரப்போர்க்கும் உதவுவது சமுதாயத்தில் அறம் வளர, அன்பு ஓங்க, மனித நேயம் பெருக, மக்கள் எல்லோரும் பசிப்பிணியின்றி வாழ ஏற்ற நற்செயலாகும்.

பொருள் வரவு, பொருள் செலவு இரண்டையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் போது, வரவு மிகுதியாகவும் செலவு அதற்கு உட்பட்டதாகவும் இருத்தல் நன்று. வரவுக்கு மிஞ்சிய செலவோ, செலவுக்குக் குறைந்த வருவாயோ ஆகாது. அதனால் துன்பப்பட

நேரிடும். பொருளை ஈட்டுதல் மட்டும் போதுமானதன்று; அதனை முகாமை செய்யவும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். நாளாந்தம் செலவு செய்கின்ற பணத்திற்கு அன்றைய நாள்முடிவில் கணக்கு எழுதி வைத்துக்கொள்வது நல்ல பழக்கமாகும். 'ஆற்றிலே போடுவதாயினும் அளவு அறிந்து போடவேண்டும்' என்ற பழமொழி கருத்துமிக்கது. பொருளைச் சிக்கனமாகச் செலவு செய்யும் பழக்கத்தையும், வாழ்வில் பேணிவருதல் அவசியமாகும். பொருளை மதித்துப் போற்றுதல், பொருட்செல்வம் நிலைக்கவும் பெருகவும் வாய்ப்பாக அமையும். சிக்கனம் வேறு, கஞ்சத்தனம் வேறு என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். சிக்கனம் தேவையே; ஆனால் கஞ்சத்தனம் என்னும் உலோபித்தனம் தவிர்க்கப்பட வேண்டியது.

ஆக்கமும் கேடும் பொருட் செல்வத்தினால் ஏற்படுவதால் அதனைக் காத்தோம்பலில் சோர்வின்றிக் கண்ணுங்கருத்துமாக விழிப்பாயிருக்க வேண்டும்.

வருவாய்க்கு மீறிய செலவு ஏற்படும் போது ஒருவன் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்ய நேரிடுகிறது. கடன் வாங்கியவன், நிச்சயம் வாழ்வில் கலக்கமடைவான். 'கடன்பட்டார் நெஞ்சம் போலக் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்' என்னும் கம்பராமயணப் பாடலடி, இராமனிடம் தோல்விகண்ட, அதற்குமுன் என்றுமே தோல்வியைத் தழுவாத இராவணனின் கலங்கிய நெஞ்சத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் அதேவேளை, கடன்பட்டார் நெஞ்சக் கலக்கம் என்ன வீச்சு உடையது என்பதையும் தெளியவைக்கிறது. எனவே, கடன்படாமல் வாழ்வின் சுகத்தை அனுபவிக்க முயலவேண்டும் என்பதை நினைவில் என்றும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பொருள் விரயம், பண விரயம் என்பனவும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். பொருட்களின் மதிப்பு, பெறுமானம் உணராதவர்கள் வாழ்முறையுடையவர்கள், வாழத்தகுதியற்றவர்கள் ஆவர். வீடுகளில் உணவுகள் விரயமாக்கப்படுதலைக் காண்கிறோம். பலரின் பசியைப் போக்கக் கூடிய உணவுகள் தினமும் வீசி எறியப்படுகின்றன. அவ்வாறு செய்ய எமக்கு உரிமையில்லை. அவ்வாறு உணவை வீணாக்குவது பாவகாரியம் மட்டுமல்ல;

மனிதகுலத்திற்குச் செய்யும் துரோகம் ஆகும். நீரைத் தினமும் விரயஞ் செய்கின்றோம். அது தவறு என்பதை உணர்ந்து கொள்ளாதல் வேண்டும். காடுகளை அழிக்கின்றனர். பல்வேறு இயற்கை வளங்கள் சூறையாடப்படுகின்றன. எத்தனையோ தலைமுறைகளுக்குப் போதுமான வளங்கள், இவ்வுலகில் உண்டு. அவற்றை இந்தத் தலைமுறையிலேயே அளவுக்குப் பன்மடங்கு அதிகமாக எடுத்துக் கொண்டால் அதுவும் வீண் விரயம்தான். இயற்கை வளங்கள் பொதுவானவை: மனிதகுலம் முழுவதற்கும் உரித்தானவை; எதிர்காலத் தலைமுறையினரின் பயன்பாட்டுக்காகப் பாதுகாத்துச் சேமித்து வைக்கப்பட வேண்டியவை என்னும் பண்பாடு எம்மிடையே வளரவேண்டும். அது விழுமியஞ் சார் பண்பாடு ஆகும்.

பொருளின் தேவையை நாம் குறைத்து மதிப்பிடலாகாது. வாழ்வதற்குப் பொருள் தேவை. ஒருவன் பொருளை நீதி வழியில் நின்றுகடின உழைப்பினால் பெற்றுக் கொள்வது மனித வாழ்வின் அடிப்படை அறம் ஆகும். பொருளாசை வேண்டாம் என்பது, பிறர் நலம் கெடுக்கும் அளவிற்குப் பொருட்கள் மீது பேராசை வேண்டாம் என்ற குறிப்பே அது என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கைத் தேவைகளையும் கடமைகளையும் நிறைவேற்றுவதற்கு அறவழியில் பொருள் ஈட்டுவதை அந்தப் போதனை கட்டுப்படுத்தாது. பொருள் ஈட்டும் உடல் வலுவும் அறிவுத் திறனும் கொண்டவர்கள் உழைத்துப் பொருள் தேடவேண்டியதைக் கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும். உழைத்த பொருளைக் கொண்டு தாமும் வாழ்ந்து தம்மில் தங்கி உள்ளவர்களையும் தாங்கி அவர்களையும் வாழ்விக்க வேண்டும்.

செல்வம் மிகினும் குறையினும் துன்பத்திற்கு ஏதுவாகும். பொருளைப் போற்றி, அளவறிந்து பேராசை கொள்ளாது அறவழியில் ஈட்டி, பிறர்க்கும் உதவி, வீண்விரயம் செய்யாது, தாமும் செம்மையாக வாழ்தல் சிறந்த மனித விழுமிய வாழ்வாகும். பொருளைப் பொறுத்தளவில் ஏற்பது இகழ்ச்சி, ஐயமிட்டுண், ஒப்புரவொழுகு என்னும் ஔவையின் அறிவுரைக்கிணங்க ஒழுகினால் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை.

“அனுபோகப் பொருட்கள் மிகமிக உடல் நலம் கெடும் சொத்துக்களின் எண்ணிக்கை மிகமிக அமைதி கெடும் நீரில் குளிப்பது தேவைதான். ஆனால் நீரில் மூழ்கிவிடாமலும் காத்துக் கொள்ள வேண்டும்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

21

இளைய தலைமுறையினரின் இயல்பான வளர்ச்சிக்கு உதவுவோம்

“இன்றைய சிறுவர்கள் நாளை பெரியவர்கள்”, என்பது ஒரு பொருள் பொதிந்த கூற்று, எதிர்காலச் சமுதாயத்தின் எழுச்சிக்கும் மேம்பாட்டிற்கும் பொறுப்பானவர்களாக அவர்களே அமைபவர்கள். அவர்கள் எதிர்காலச் சமுதாயத் தூண்கள், தலைவர்கள், சாதனையாளர்கள், பல்துறை நிபுணர்கள் ஆக வர இருப்பவர்கள். இவ்வாறு பேசிப்பேசி, காலத்தைப் போக்குபவர்களாகவே இன்றைய பெரியவர்களும் வளர்ந்தவர்களும் காணப்படுகின்றனர். அச்சிறுவர்கள் உள, உடல் ஆரோக்கிய முள்ளவர்களாக வளர்ச்சி பெற, வளர்ந்தோராகிய நாம், ஆக்கபூர்வமாக என்ன பங்களிப்பைச் செய்துள்ளோம் என்பது பற்றி அடிக்கடி சிந்தித்து, ஆராய வேண்டியது அவசியமாகும். பெற்றோர், ஆசிரியர், சமூகத்தவர், சமூகத்தலைவர்கள், சமூகப்பெரியோர்கள் மற்றும் சிறுவர் நலன் விரும்பிகள் அனைவரும், வெறுமனே பேச்சோடும் போதனையோடும் மட்டும் தங்களை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாது, செயலிலும்; முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டுவதிலும்; ஈடுபாடுகொள்கிறார்களா என்பதை அடிக்கடி கணிப்பீடு செய்தும் பார்க்க வேண்டும். இது சுயகணிப்பீடு ஆக அமைதல் சிறப்பானது. பிறர் குற்றம் காண்பதற்கு முன், தன் குற்றம் காண்பது மேலான அறம் ஆகும். தன்னைத் தானே மேம்படுத்துவதற்குச் சிறந்த வழி அதுவே என்பது உணர்தற்பாலது.

சிறுவர்களின் ஆரோக்கியம், நலன்கள், உரிமைகள் என்பன பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. ஆரோக்கியம், நலன்கள், உரிமைகள் என்பன ஒரு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட, குறுகிய வட்டத்திற்குள்ளேயே பொதுவாக விளங்கிக் கொள்ளப்படுகிறது. அதுவே சிறுவர் தொடர்பான பிரச்சினைகள் தோன்றுவதற்கும் ஏதுவாகின்றன. உண்மையில், முழுமையான நிலையில் அவற்றை விளங்கிக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும்.

ஆரோக்கிய வாழ்வு என்பது உடல் நலனை மட்டும் குறிப்பதன்று. நல்ல மனிதப் பண்புகள் மற்றும் ஒழுக்க நலன்களையும் உள்ளடக்கிய நிலையிலேயே முழுமையான ஆரோக்கிய வாழ்வு கிடைக்கின்றது. நிறைமனிதன் என்பவன் இத்தகைய நிறைவான ஆரோக்கிய வளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவன் ஆவான். அவனே நல்ல மனிதன் எனப்படுவான். இன்றைய சிறுவர்கள், எதிர்காலத்தில் 'நல்ல' மனிதர்களாக, 'நிறை' மனிதர்களாக, உருவாவதற்கு ஏற்ற ஆரோக்கியத்தை வளர்ப்பதற்கான நல்ல சூழலை வளர்ந்தவர்கள், சிறுவர்களுக்கு அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பினைக் கொண்டவர்களாக உள்ளனர். நாம் அந்தப் பொறுப்பினைச் சரிவர நிறைவேற்றுகின்றோமா, என்ற கேள்வியை ஒவ்வொருவரும் தம்மைத்தாமே கேட்டு விடையை நேர்மையாகப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

“நல்ல மனிதன்” என்ற பெயரைப் பெறுவதற்குப் பணம், பண்டம், சொத்து, செல்வாக்கு, அதிகாரம், பதவி, பட்டம், குலம், கோத்திரம் என்பன அத்துணை முக்கியம் அல்ல. நல்ல குணம், நற்பண்புகள், நன்னடத்தை, நல்லொழுக்கம், நற்செய்கைகள் என்பனவே, ஒருவரை “நல்ல மனிதன்” என்ற நற்பெயரைப் பெற்றுக் கொள்ள ஆதாரமாக உள்ளன. இத்தகைய மனித விழுமியங்களை வளர்த்துக் கொண்டு வாழ்பவர்களே நல்ல மனிதர்கள், சான்றோர்கள் என உலகம் போற்றும் உத்தமர்கள் ஆக விளங்குகின்றனர்.

இன்றைய சிறுவர்கள், நாளை நல்ல மனிதர்களாக வளர்க்கப்பட வேண்டும், என்பதை ஏற்றுக் கொண்ட நாம், அதனை எவ்வாறு செயற்படுத்த வேண்டும்; அதனைப் பொறுப்பெடுக்க வேண்டியவர்கள் யாவர்; அதற்குரிய காலப்பகுதியாது, என்பன பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும்.

சிறுவர்கள் நல்லவர்களாக வளர்ச்சி பெற வேண்டியது அவர்களின் உரிமை. அதை, எந்த விதத்திலாவது தடுப்பதோ, அதற்குக் குந்தகம் விளைவிப்பதோ, என்பது சிறுவர் உரிமையை மீறல் செய்வதாக அமையும் என்பதை வளர்ந்தவர்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

சிறுவர்கள் நல்லவர்களாக, நல்ல குடிமக்களாக, உத்தமர்களாக வளர்ச்சி பெறவே விரும்புகிறார்கள். அவ்வாறு வளர்ச்சி பெறுவதை அவர்கள் ஒரு போதும் மறுப்பதில்லை. “எந்தக் குழந்தையும்

நல்ல குழந்தை தான் மண்ணிற் பிறக்கையிலே”, என்ற கவிஞரின் கூற்று, ஒரு சமூகவியல் - உளவியல் சார் உண்மையாகும். அவ்வாறு, நல்லதாகப் பிறந்த குழந்தைகள், நல்லவர்களாகவோ, கெட்டவர்களாகவோ உருவாவதற்கு யார் காரணம்? அக்குழந்தைகள் வாழும், வளர்ந்தோர் சமுதாயமே காரணம் ஆகும்.

சிறுவர்கள், வளர்ந்தோரின் தன்னிச்சைப்படி வாரக்கப்படல் ஆகாது. சிறுவர்களின் இயல்பான வளர்ச்சிக்கு, தகுந்த சூழ்நிலைகளை அமைத்துக் கொடுப்பவர்களாகவும், அனுசரணையாளர்களாகவும், வழிப்படுத்துபவர்களாகவும், வளர்ந்தோர் சமுதாயம் பங்களிப்புச் செய்தல் வேண்டும். அந்த வகையில், சிறுவர்களின் உடல், உள, சமூக, ஆன்மிக, பண்பு, ஒழுக்க வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருப்பது, வளர்ந்தோர் சமுதாயத்தின் கடமையும் பொறுப்புமாகும்.

சிறுவர்கள் வாழும் வளர்ந்தோர் சமுதாயத்தில், பிரதானமாக உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பவர்கள், பெற்றோர், குடும்பத்தினர், உறவினர்கள், நண்பர்கள், பாடசாலைச் சமூகம், மற்றும் சமூகத்தினர் ஆவர். வாழும் சமூகத்தினரின் பண்புத்தரம், ஒழுக்கத்திறன், முன்னுதாரணம், விழுமியங்கள் என்பன நல்லனவோ, கெட்டனவோ, சிறுவர்களின் வளர்ச்சியில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன.

குழந்தை, மற்றும் பிள்ளைப் பராயங்களில்தான், ஒழுக்க, விழுமியப் பண்புகளுக்கான விதைகள் விதைக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் வளர்ந்து வரும்போது, விதைகள் முளைகொண்டு வளர்ச்சி பெறுகின்றன. எனவேதான், பெற்றோர்கள் தம் குழந்தைகளின் வளர்ச்சியில் அக்கறை செலுத்தி, அவர்களின் போக்கு வாக்குகளை, சிரத்தையோடு கண்காணித்து வருதல் இன்றியமையாததாகும். சிறுவர்களின் உடல், உள, சமூக, பண்பாட்டுத் தேவைகளை உணர்ந்து, அலட்சியம் செய்யாது நிறைவேற்ற வேண்டியது பெற்றோரின் தார்மிகக் கடமையாகும். தம்முடைய பிள்ளைகளின் நண்பர்கள், சகபாடிகள் எத்தன்மையினர்: அவர்கள் நல்லவர்களா, கெட்டவர்களா, என்பதையும் கண்காணித்து, நெறிப்படுத்த வேண்டியவர்கள், பெற்றோர்கள். இக் கடமைகளையும், பொறுப்புக்களையும் அலட்சியம் செய்யும் பெற்றோர்கள் பின்னர், தம் பிள்ளைகளின் இழிநிலை கண்டு வருந்த நேரிடும்.

தற்காலத்தில், பெற்றோர்கள் பலர், தத்தம் தொழில் விருத்தி, பதவியுயர்வு, பொருளீட்டல், அவதி வாழ்க்கை, பேராசைகளை

நிறைவு செய்யும் முயற்சிகள் என்பவற்றில் அளவிற்கு அதிகமாக ஈடுபாடுகள் கொள்வதன் காரணமாக, எதற்கும் நேரம் இல்லை, நேர அவகாசம் போதாது என்று சொல்லிக்கொண்டு, அங்கும் இங்குமாக அலைந்து திரிகிறார்கள். அந்த நிலையில், தம் பிள்ளைகளுடன் சிலநிமிட நேரமாதல், சேர்ந்திருந்து, கலந்து பேசி, உறவாடவோ, உணவு உண்ணவோ, அவர்களின் விருப்பு வெறுப்புக்களை அறிந்து கொள்ளவோ, தேவைகளை உணர்ந்து நிறைவேற்றவோ இயலாத நிலையில் பல பெற்றோர்கள் உள்ளனர். இந்நிலைமை பிள்ளைகளின் ஆரோக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக அமையும். தாய், தந்தை இருவரும் வேலைக்குப் போகிறவர்களாக இருந்தால், அவர்களின் பிள்ளைகள் உளச்சிக்கல்களுக்கு உள்ளாக நேரிடுகின்றது. தங்களைப் பெற்றோர்கள் கவனிப்பதில்லை என்ற ஏக்கம் அவர்களின் மனங்களில் ஆழப்பதிந்து விடுகின்றது. பெற்றோரின் அன்பு, அரவணைப்பு, கரிசனை, பற்று, பாசம், பிணைப்பு, உரையாடல், நலன் விசாரித்தல் என்பவற்றிற்குப் பிள்ளைகள் எதிர்பார்த்து நிற்கின்றனர். அவை கிடைக்கப் பெறாதவிடத்து, பிள்ளைகள் உளத்தாக்கத்திற்கு உள்ளாகின்றனர். பின்னர் சரி செய்வது அத்துணை சுலபமான காரியமல்ல.

எனவே, பெற்றோர், பிள்ளைகளின் அன்பு, காப்பு, கணிப்புத் தேவைகளையும் ஏனைய உடலியல், உளவியல் தேவைகளையும் முட்டிநீறி நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டியது மிக அவசியமாகும். அப்பொழுதுதான் பிள்ளைகளில் சமநிலை ஆளுமை வளர்ச்சி ஏற்படும். பிள்ளைகளின் எதிர்கால சுபிட்சம், நலன்கள், ஆரோக்கியம் என்பன எவ்வாறு அமையப்போகிறது என்பது பெற்றோரின் வளர்ப்பு முறையிலேயே தங்கியுள்ளது. பிள்ளைகளின் எதிர்கால நலனுக்காக, பெற்றோர் தினமும் சிலமணி நேரங்களை ஒதுக்கி, அவர்களுடன் உறவாடி, அன்புப் பரிவர்த்தனை, அறிவுப் பரிவர்த்தனை, தகவல் பரிவர்த்தனை, உணர்வுப் பரிவர்த்தனை, மற்றும் சமய கலாசாரப் பரிவர்த்தனை, ஒழுக்க விழுமியங்கள் பரிவர்த்தனை என்பவற்றில் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டும். குடும்பம் என்ற சமூகத்தில் தான் இத்தனை பரிவர்த்தனைகளும் நடைபெறுவதற்கான சாத்தியங்களும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. எனவே தான், “நல்ல குடும்பம் பல்கலைக் கழகம்”, என விதந்து கூறப்படுகிறது. குடும்பம் ஒரு கல்வி, கலாசார, பண்பாட்டுச் சமூகமாக அமைதல் இன்றியமையாதது.

பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் பேணி வளர்த்துக் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களில் சிறந்தவர்களாக்கி, சமுதாயத்திற்குச் சேவை புரிவதற்கு வழங்குதல் என்பது மாபெரும் அறச்செயல் ஆகும். மாறாக, பிள்ளைகளைப் பெற்று, அலட்சியம் செய்து, முறையாக வளர்க்காது, சமுதாயத்தில் அலையவிடுதல் என்பது பெரும் பாவகாரியமாகும். அவர்களால், சமுதாயத்தில் பல குற்றச் செயல்கள் ஆற்றப்படுகின்றன; பலர் துன்பங்களுக்கு உள்ளாக்கப் படுகின்றனர். அவர்களின் நடத்தைப் பிறழ்வுகள், சமுதாயத்தில் அமைதியின்மை, குழப்பங்கள், வன்செயல்கள் என்பவற்றிற்குக் காலாக அமைகின்றன. “சொற்கேளாப் பிள்ளைகளால் குலத்திற்கீனம்”, என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. உண்மையில் முழு மனிதகுலத்திற்குமே அது அவமானம் ஆகும்.

எனவே, பிள்ளைகள் வளர்ந்து வரும் காலத்தில், பெற்றோர்களின் பிள்ளை வளர்ப்புத்திறன் மிகவும் வேண்டற்பாலது. ஒவ்வொரு தாயும் தந்தையும் தத்தம் கடமைகளையும் பொறுப்புக்களையும் உணர்ந்து, பிள்ளைகளை வளர்த்தல் இன்றியமையாதது. நல்லவை எவை, கெட்டவை எவை எனப் பிரித்து அறியுந் திறனைப், பிள்ளைகளில் இளமையிலிருந்தே வளர்க்க ஆவன செய்ய வேண்டும். தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மைகளையே விளைவிக்கக் கூடிய எண்ணங்கள், பேச்சுக்கள், செயல்கள் யாவும் நல்லவைகள். தனக்கும் பிறர்க்கும் தீமைகளை ஏற்படுத்தக் கூடிய சிந்தனைகள், பேச்சுக்கள், செயல்கள் யாவும் கெட்டவைகள். இவற்றைப் பிள்ளைகள் அறிந்து கொள்ள வழிசெய்யப்படவேண்டும். விளைவுகளின் தன்மைகளைப் பொறுத்தே செயல்பாடுகள், நல்லன என்றும், தீயன என்றும் பிரித்தறியப் படுகின்றன. எனவே, நல்லனவற்றை நாடி, தீயனவற்றை விலக்கி வாழும் பண்பாட்டினை இளமையிலிருந்தே பிள்ளைகளில் விருத்தி செய்வதில் பெற்றோர் சிரத்தை எடுக்க வேண்டும். பெற்றோர் முன்மாதிரியாக நடந்து காட்டுவதன் மூலமே இதனைச் செயற்படுத்த முடியும். செய்யத் தகுந்தனவற்றையே, சொல்ல வேண்டும். சொன்னவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் கோட்பாட்டினைப் பெற்றோர் பிள்ளைகளின் முன் செயற்பாடாக்கிக் காட்ட வேண்டும்.

அன்பு தான் இன்ப ஊற்று. எங்கு அன்பு என்னும் உணர்வு பிரவாகித்துப் பாய்கிறதோ, அங்கெல்லாம் இன்பம் பொங்குகிறது. மனிதர்கள் இன்று பரஸ்பரம் அன்பு செலுத்த மறுக்கிறார்கள். அதனால் எவரும் இன்பமாக இல்லை. வாழ்க்கையில் வெறுப்பு, மன அழுத்தங்கள், பகைமை, பழிவாங்குதல், பொறாமை, சினம், சுயநலம் போன்ற எதிர்மறை உணர்வுகளே மேலாண்மை செலுத்துகின்றன. சந்தேகங்கள், விபரீதங்கள், பரஸ்பர நம்பிக்கையினங்கள், ஏற்றத்தாழ்வு மனப்பான்மைகள், ஏக்கங்கள், சுயநல வேட்கைகள், சண்டை சச்சரவுகள், அங்கலாய்ப்புகள் போன்றன குடும்பங்களில் பெரும்பாலும் தலைவிரித்தாடுகின்றன. பரஸ்பர மதிப்பு, மரியாதை, நன்றியுணர்வு என்பன குடும்ப உறுப்பினரிடையே காண்பது அரிதாகி வருகின்றது. மனித உறவுகள் மலின்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. முத்தோர், முதியோர் அலட்சியப்படுத்தப்படுகின்றனர். அவர்களின் அனுபவங்கள் கருத்திற்கொள்ளப்படுவதில்லை. “நான்” என்னும் அகம்பாவம் ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் இடம் பிடித்துள்ளது. நல்லோருடன் இணைந்து வாழும் நிலைமை வேகமாக அருகி வருகிறது.

இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் பிள்ளைகள் வளர்ந்து வரும்போது, சிறந்த மனித விழுமியங்களைக் கற்றுக் கொள்வதற்கும் நல்ல மனிதப் பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்வதற்கும் வாய்ப்பே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இதுபற்றி, இன்றைய தலைமுறையினர் சிரத்தையோடு சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியது மிக அவசரமும் அவசியமுமானது.

“திறமைசாலிகள் பிறப்பதில்லை, உருவாக்கப்படுகிறார்கள்”
 “குணசாலிகள் பிறப்பதில்லை, உருவாக்கப்படுகிறார்கள்”
 அவ்வாறே, நல்ல மனிதர்கள், பண்பாளர்கள், நல்லொழுக்கக்கீலர்கள், நற்குடிமக்கள், நல்லதலைமைத்துவம் கொண்டவர்கள் ஆகியோர் அவ்வாறு உருவாகிறார்கள். மனிதராகப் பிறந்த எல்லோருமே இவ்வாறான உயர்நிலையை அடையலாம்.

நுண்ணறிவு, திறன்கள், நன்மனப்பாங்கு, குணப்பண்புகள், நல்லொழுக்கப் பண்புகள், விழுமியங்கள், செய்திறன், ஆர்வம் என்பன யாவும் உளத்திறன்கள் ஆகும். அவை மனிதனுள் ஆழ்ந்து புதைந்து கிடக்கின்றன. எல்லோரிடமும் அவை உண்டு. குழந்தை

பிறக்கும் போதே, வெளிப்பாட்டினை எதிர்பார்த்து அவை உள்ளே அடங்கிக் கிடப்பவை. எல்லாக்குழந்தைகளிடமும் இதே நிலைதான் காணப்படுகிறது இல்லை. இதிலிருந்து அறியப்படுவது என்னவெனில், எல்லாக்குழந்தைகளும் நல்லவர்களாக, நல்ல பண்புடையோராக, நற்குடி மக்களாக உருவாக முடியும் என்பதாகும். அதற்குரிய வளங்கள், திறன்கள், வல்லபங்கள் யாவும் அவர்களிடம் உள்ளார்ந்த நிலையில் உண்டு. குழந்தைகள் வளர்ச்சியடையும் போது அவை வெளிக்கொணரப்படும். அந்த வளர்ச்சிக்கட்டம், அக்குழந்தை கற்பதற்குத் தயாராகும் நிலையாகும்.

இந்த நிலையில், பிள்ளைகளைக் கற்கத்தூண்டுவது, ஏற்ற கற்றலுக்கான சூழலை அமைத்துக் கொடுப்பது, அதன் மூலம் பிள்ளைகளின் உள்ளார்ந்த அறிவு, திறன்கள், நல்ல ஒழுக்க விழுமியங்கள், மனிதப் பண்புகள், நற்குணங்கள் என்பவற்றை வெளிக்கொணர உதவுவது, குடும்பத்தில், பெற்றோரினதும் வாழும் சமூகத்தில் பெரியோர்களினதும், பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களினதும் மற்றும் அரசினதும் பொறுப்பும் கடமையுமாகும். அதேவேளை, கற்கும் பிள்ளைகளின் உறுதியான குறிக்கோள்களும், அவற்றை அடைவதற்கான விருப்பமும் விடாமுயற்சியும் அவர்களிடமும் இருத்தல் அவசியம்.

மனிதர்கள் சமூகமாகக் கூடி வாழ்வதற்கும், நலமாக, இன்பமாக, அமைதியாக வாழ்வதற்கும், அவர்கள் நல்ல பழக்க வழக்கங்களையும், பண்புகளையும், மனித விழுமியங்களையும் வாழ்க்கையில் பின்பற்றுவது இன்றியமையாததாகும்.

உலகில் வாழும் உயிரினங்கள் எல்லாவற்றிலும், மனித இனம் சிறந்தது. காரணம் ஆறாவது அறிவைப் பெற்றிருத்தல் ஆகும். அந்த அறிவைப் பயன்படுத்தி நல்லது, கெட்டது அறிந்து நல்லவற்றை ஏற்று அல்லவற்றை விலக்கி, நல்ல மனிதர்களாக வாழுந்திறன், மனிதரிடம் உண்டு. இதனை நன்கு அறிந்து, நல்ல மனிதர்களாக நாமும் வாழ்ந்து, பிறரையும் நல்ல மனிதர்களாக வாழ்விக்க முயல்வோமாக.

“உடல் உள்ளம் இரண்டின் வளர்ச்சிக்கும் ஓயாது உழைப்பதே உண்மைக் கல்வி மாணவர் மனதில் ஒழுக்கத்தை வளர்ப்பதே கல்வியின் உன்னத நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்”

- காந்தியடிகள்

22

வாயே வாழ்த்து கண்டாய்

வாழ்க்கையில் இன்பத்தை நினைப்பது, மகிழ்ச்சியைச் சிந்திப்பது, நன்மையை எண்ணுவது என்பன செல்வங்கள். துன்பத்தை நினைப்பது, துயரத்தைச் சிந்திப்பது, தீமையை எண்ணுவது என்பன ஏழ்மையாகும். செல்வம் விரும்பப்பட வேண்டியது; ஏழ்மை தவிர்க்கப்பட வேண்டியது. அதுவே அறிவுடைமை. தவிர்க்கப்பட வேண்டியதை விரும்புவதும்; விரும்பப்பட வேண்டியதைத் தவிர்ப்பதும் அறியாமையாகும். அறிவுடைமை என்பது செல்வம், அறியாமை ஒருவகை வறுமை ஆகும். அறிவின் வறுமையை முழுமையாகப் போக்கிவிட வேண்டும்.

மனிதர்கள் இயல்பாகவே இன்பத்தை அனுபவிக்க உரிமை கொண்டவர்கள். ஏனைய உயிரினங்கள் ஓரறிவு முதல் ஐயறிவு வரை உடையவை. மனித இனம் ஆறாவது அறிவாகிய பகுத்தறிவைப் பெற்று, பரிணாம வளர்ச்சியின் உச்சக் கட்டத்தில் உள்ளது. அந்த வகையில், அறிவில் வறுமை ஏற்பட வேண்டிய நிலைமை மனிதர்க்கு இல்லை. எனினும், சூழ்நிலையால் மனிதர்கள் அறியாமையில் மூழ்கி அல்லல்படுகின்றனர்.

பொதுவாகப் பார்க்கின்ற போது மனிதன் எதை அடையமுடியாது உள்ளானோ, அதன்மீதும்; எது தூரமாக இருக்கிறதோ அதன் மீதும் தான் விருப்பமும் அங்கலாய்ப்பும் மிகுதியாகக் கொண்டிருப்பது தெரியவரும். நிறைவேறாத எதிர்பார்ப்புக்கள் துன்பத்தையே விளைவிக்கின்றன. ஒருவன் எதை எந்நேரமும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ அவன் அதுவாகவே ஆகிவிடுகிறான் என்னும் கூற்றுப்படி, மனிதன் துன்பத்தையே நினைத்தால் அவன் வாழ்வு துன்பமயமாகி விடுகிறது.

‘கிட்டாதாயின் வெட்டென மற’ என்கிறார், ஓளவையார். ஒன்றை அடையமுடியாதென்று தெரிந்தும் கூட, அதனை அடைய வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பதும் முரண்டு பிடிப்பதும் முடிவில் துன்பமாகி விடுகின்றது. எதிர்பார்ப்பு, அளவொடு இருந்து, அடையக்கூடியதாயும் இருக்குமாயின் ஒருவனின் முயற்சி

திருவினையாக்கும். மாறாக, அளவுமீறிய எதிர்பார்ப்புக்கள், அடையப்படமுடியாத பட்சத்தில், முயற்சிகள் பலனளிக்காது வீணாகி விடுகின்றன. அப்பொழுது ஏற்படுகின்ற ஏமாற்றம், விரக்தி, வேதனை என்பன துன்பமாகி விடுகின்றன. எதிர்பார்ப்புக்கள் அறிவின் அடிப்படையில், எல்லை வகுத்து அமையும் போது நல்ல குறிக்கோள்கள் ஆக வந்துவிடுகின்றன. அத்தகைய எதிர்பார்ப்புக்கள் தேவையானவையே. அவை மனிதகுலத்தை வாழ்விப்பன.

இன்னொரு வகை எதிர்பார்ப்புக்கள் இருக்கின்றன: அவை கற்பனை சார்ந்தவை. பகற்கனவுகள் என்றும் கூறலாம். அவற்றால் கிடைப்பது ஏமாற்றம் தான். ஏமாற்றத்தால் ஏற்படுவது துன்பந்தான். எனவே, இத்தகைய எதிர்பார்ப்புக்களை விட்டு விடும்படி பெரியோர்கள் அறிவுரை கூறுகின்றனர்.

அதேபோன்று, பிறருக்கு ஏதாவது உதவிகளைச் செய்யும்போது, உதவி பெறுபவர்களிடமிருந்து எதையேனும் எதிர்பார்த்தும் செய்யப்படுவதுண்டு. எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறாவிட்டால், ஏமாற்றம் ஏற்படுகிறது. ஏமாற்றம் துன்பத்திற்கு ஏதுவாகிறது. அதுவரை நண்பர்களாக இருந்தவர்கள் முகத்துக்கு முகம் நேரே நின்று பேச முடியாத அளவிற்குப் பகைவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். நன்றி மறந்தவர்கள் என்று கூறி அவர்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்படுகிறார்கள். பகைமைக்கும் முகம் சுழிப்பதற்கும் என்ன காரணம் என்றால், எதிர்பார்ப்பில் உண்டான ஏமாற்றந் தான் என்பது புலப்படும். அதனால்தான் எதையும் எதிர்பார்த்து உதவியை ஒருவருக்கு செய்தல் ஆகாது என்று ஆன்றோர்கள் கூறியுள்ளனர்.

கைம்மாறு கருதாது செய்யப்படும் உதவிக் கே, மன மகிழ்ச்சியையும் மன அமைதியையும் தரும் ஆற்றல் உண்டு. மாறாக எதிர்பார்ப்புகளுடன் கைம்மாறு கருதிச் செய்யப்படுகின்ற உதவி, ஏமாற்றத்தையும் அதன் விளைவாக எதிர்மறை உணர்ச்சிகளையும் விளைவிக்கின்றன. இருந்த நட்பும் பகைமையாகிவிடுகின்றது. எனவே, முதலில் எதிர்பார்ப்பதைத் தவிருங்கள்; அடுத்து எப்பொழுதும் பிறருக்குக் கைம்மாறு கருதாது, உதவி செய்வதற்குத் தயாராக இருங்கள் என்று கூறப்படுகிறது.

‘பணிபுரி பலனை எதிர்பாராதே’ என்று, மேற்கூறிய கருத்தின் அடிப்படையிலேயே கூறப்பட்டது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். நாம் ஒருவருக்கு உதவியோ சேவையோ செய்யும்போது அவரிடமிருந்து பிரதி உபகாரமாக நமக்கு என்ன

கிடைக்கும் என எதையேனும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அந்த உதவியையோ சேவையையோ செய்தல் ஆகாது. இதைத்தான் பலனை எதிர்பார்த்துச் சேவை செய்தல் கூடாது என்று கூறப்பட்டது. கைம்மாறாகத் தனக்கு எவ்வித பலனையும் எதிர்பாராது செய்யப்படும் பணிக்கு அல்லது சேவைக்குத்தான் தொண்டு என்று பெயர்.

தனக்குப் பலனை எதிர்பார்த்து, பலன் கிடைக்காத இடத்து கிடைக்கப்பெறுவது, ஏமாற்றம்தான். ஏமாற்றத்தினால் விளைவது துன்பம் ஆகும். எதிர்பார்ப்பினை விட்டுவிட்டால் ஏமாற்றமே இருக்காது. ஏமாற்றம் இல்லையானால் அதனால் ஏற்படும் துன்பமும் இருக்காது.

“பயன் தூக்கார் செய்த உதவி நயன் தூக்கின் நன்மை கடலிற் பெரிது” - என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

இன்ன பயன் கிடைக்கும் தமக்கு என முன்கூட்டியே ஆராய்ந்து, அதனை எதிர்பார்த்து நில்லாமல், ஒருவன் இன்னொருவனுக்குச் செய்த உதவியின் தன்மையையும் அதன் பெறுமதியையும் ஆராய்ந்தால் அதன் நன்மையும் பெறுமதியும் அவற்றின் அளவும் பரந்த கடலைவிடப் பெரியதாகும் என்பது இக்குறள் தரும் கருத்தாகும்.

பொருள், பணம், பண்டங்களைக் கொடுத்துத்தான் உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. உதவி செய்வதற்கு நல்ல மனம்தான் தேவை. ‘அறம் செய்ய விரும்பு’ என்றுதான் ஓளவையார் சொல்கிறார். விரும்புவது மனம்தான். உதவி செய்வதற்கு அதற்கேற்ற மனப்பயிற்சி தேவை. அதனால் மனம் பக்குவப்படும். மனிதர்கள் தத்தம் மனங்களைப் பக்குவம் செய்துகொண்டு தங்களிடம் எத்தகைய ஆற்றல் இருக்கிறதோ அந்த ஆற்றலைக் கொண்டு தேவையுள்ளவர்களுக்கு அறிவாலோ, பொருளாலோ, உடம்பாலோ, இனிய மொழியாலோ பிறருக்கு என்ன செய்ய முடியும்; எப்படி எந்த விதத்தில் செய்ய முடியும் என்று நன்கு சிந்தித்து, உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும். எல்லோரும் இந்த வகையில் பிறருக்குச் சேவை, உதவி என்பவற்றைச் செய்யமுடியும். அதனால், பிறரின் துன்பத்தைப் போக்க முடியும்.

‘மனமுண்டானால் இடமுண்டு’ என்னும் வாக்குப் பொய்ப்பதில்லை.

‘ஐயமிட்டுண்’ என்று கூறிய ஔவையார், அதற்கு முன்னர் ‘ஏற்பதிகழ்ச்சி’ என்றும் கூறியுள்ளார். பிறருக்குக் கொடுத்து வாழ், பிறருடன் பகிர்ந்து உண்டு வாழ், சேவை செய்து வாழ் என்னும் பொருளில் ‘ஐயமிட்டுண்’ என்ற கூற்றினை விளங்கிக் கொள்ளலாம். அதேவேளை, ‘ஏற்பதிகழ்ச்சி’ என்னும் கூற்றினது நேரடிப் பொருள் என்னவென்றால், ஒருவர் தமக்குக் கொடுப்பதை ஏற்றுக்கொள்ளல், இகழ்ச்சிக்குரிய காரியமாகும் என்பது எனலாம். இல்லாதவர், இருப்பவரிடமிருந்து ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்வது தகாத காரியம் என இது கூறுகிறது. அப்படியானால், யாருக்குக் கொடுப்பது? என்னும் வினா எழுகிறது. உண்மைநிலையை ஆராயின், அந்த வாசகத்தின் சரியான கருத்தை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

கொடுப்பது புகழ்ச்சி, ஆனால், பெறுவது இகழ்ச்சி. இங்கு ஒரு முரண்பாடு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஒன்றைப் பிறரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்வது இகழ்ச்சி எனத் தெரிந்தவர், அதனைப் பெறுவதில் தயக்கம் காட்டுவர். ஏற்பவர் தயங்கினால் கொடுப்பாரும் இல்லாமல் போய்விடுவர். இல்லாதவர், உள்ளவர்களிடமிருந்து பெறுவது தமது தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகவே. இல்லாதவர் தேவைகருதி இருப்பவரிடமிருந்து பெறுதல் இகழ்ச்சியாகாது. அப்படியாயின், எச்சந்தர்ப்பத்தில் எத்தகையவர் ஒரு பொருளையோ பணத்தையோ ஏற்பது இகழ்ச்சியாகின்றது என்னும் வினா எழுகிறது.

ஒன்றை - பொருளையோ, பணத்தையோ, சேவையையோ, உதவியையோ, பிறருக்கு வழங்கியவர், அதனைப் பெற்றுக் கொண்டவரிடமிருந்து கைம்மாறாக, பிரதியுபகாரமாக எதனையும் ஏற்பது இகழ்ச்சிக்குரிய காரியமாகும் என்பதே ‘ஏற்பதிகழ்ச்சி’ என்ற ஔவையாரின் பொன்மொழியின் உண்மைப் பொருளாகும். கைம்மாறு கருதியும் பலனை எதிர்பார்த்தும் பணியையோ சேவையையோ உதவியையோ செய்தல் ஆகாது என்பதை ‘ஏற்பதிகழ்ச்சி’ என்னும் வாசகம் வலியுத்துகிறது.

தேவையுள்ளவருக்கு ஒன்றைக் கொடுத்துவிட்டு அதனைப் பெற்றுக் கொண்டவரிடமிருந்து வழங்கியவர் கைம்மாறாக, எதிர்பார்த்து எதனையும் ஏற்பது இகழ்ச்சியாகும். இதுவே உண்மைக் கருத்தாகும்.

பிறரை வாழ்த்துவது என்பது எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும் என்னும் நல்ல எண்ணம் கொண்டதாக அமைகின்றது. அங்கு நட்புணர்வு மலர்கிறது. இன்பத்தையே நினைப்பதாக அமைகிறது. இன்பத்தையே நினைப்பது செல்வம். அது மனநிறைவைத் தருகிறது. “இன்பமே சூழ்க, எல்லோரும் வாழ்க”; “வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்” என்று வாழ்த்துகளை வழங்கிக் கொண்டுவர, மனம் தூய்மை பெறுகிறது. தோன்றும் எண்ணங்கள் தூய்மையானவையாகவும் நல்லனவாயும் அமைகின்றன. எண்ணங்கள் தூய்மையானவையாக விளங்கும் போது அவற்றை வெளிப்படுத்தும் வாய்மொழி, செயல்கள், செயற்பாடுகள் யாவும் தூய்மையானவையாகவும் வாழ்விப்பனவாயும் அமைந்துவிடுகின்றன. மனங்களில் அமைதி நிலைக்கும் போது குடும்பம், வாழும் சமுதாயம் என்பவற்றில் அமைதி நிலவும். “வாழ்த்தி வாழ்த்தி எப்பேர்ப்பட்டவர்களையும் நண்பர்களாக மாற்றிவிட முடியும். அவர்களுடைய செயல்களைத் திருத்திவிட முடியும். எண்ணங்களை ஒழுங்குபடுத்தி நல்லவர்களாக மாற்றிவிட முடியும்.” இவ்வாறு, வேதாத்திரி மகரிஷி குறிப்பிடுகிறார். இது அனுபவ ரீதியாகவும் மெய்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்” இறைவனால் எமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளமை குறித்து அருளாளர் ஒருவர் கூறியுள்ளார். “வாயே வாழ்த்து கண்டாய்” என்கிறார் மற்றொரு அருளாளர். வாய் நமக்குத் தரப்பட்டது, உணவை உள்ளே செலுத்துவதற்காக மட்டுமல்ல; பிறரை வாழ்த்துவதற்கும் நல்ல வார்த்தைகளைப் பேசுவதற்கும் அன்பை வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஆகும். வாயைத் தூற்றுவதற்கும் கடுஞ்சொல் பேசுவதற்கும் வஞ்சினம் கூறுவதற்கும் புறங்கூறுவதற்கும் பொய் பேசுவதற்கும் அவதூறுகளை அள்ளி விதைப்பதற்கும், இகழ்வதற்கும் பயன்படுத்துவது பாவகாரியமும் குற்றமும் ஆகும்.

ஆக்கமும் கேடும், பேசுகின்ற சொல்லால் வருதலால் ஒருவன் பேசுகின்ற சொல்லில் தவறு நேராமல் காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தொகை. ‘நா காக்க’ என்றும் அறிவுரை வழங்கியுள்ளார். காக்க வேண்டியவற்றுள் எவற்றைக் காக்காவிட்டாலும் நாளைக் காத்துக் கொள்ளுதல் மிக அவசியமாகும்.

தீயினால் சுட்ட புண்ணை மருந்து போட்டு விரைவில் ஆற்றி விட முடியும். ஆனால், நாவினால் தீய சொற்களைக் கூறி ஒருவரின

மனத்தைப் புண்படுத்துவதினால் ஏற்பட்ட வடு என்றும் ஆறாது. வெளிப்புண்ணை விட உட்புண் ஆபத்தானது.

இனிய சொற்களைப் பேசித் தனக்கும் பிறர்க்கும் இன்பம் பயத்தலைக் காண்கின்றவன், அவற்றிற்கு மாறாகக், கொடுஞ் சொற்களையும் வன் சொற்களையும் பேசித் தனக்கும் பிறருக்கும் துன்பத்தை வருவிப்பது என்ன பயன் கருதியோ என்பது அறியமுடியாத பெரும் புதிராக இருக்கின்றது. இனிய கனிகள் இருக்கத் தக்கதாகக் கயர்ப்பான காயைப் பறித்து ஒருவன் உண்கின்றான் என்றால், அதற்கு அவனுடைய அறிவீனம் தான் காரணம்.

“இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.” - திருக்குறள்

கொடிய துன்பமானவற்றைச் செய்த பகைவனுக்கும், அவன் வெட்கி நாணும்படி இனிய உதவிகளைச் செய்யாவிட்டால், நான் மனிதன், சான்றாண்மையுடையவன், ஆற்றிவுபடைத்தவன் என்றெல்லாம் உரக்கப் பேசி, பறை சாற்றுவதால் என்ன பயன் கிடைக்கப் போகிறது, என்று வள்ளுவப் பெருமான் வினவுகிறார்.

சால்பு என்பது பிறருடைய தீமைகளையோ குறை குற்றங்களையோ எடுத்துச் சொல்லித் தூற்றித் திரியாத நற்பண்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

நா நலம் என்னும் வாய்மை பேணுதலை ஆதாரமாகக் கொண்டது சால்பு. அத்தகைய நா நலத்தை எல்லோரும் வளர்த்துக்கொண்டு நாவினைப் பிறரை வாழ்த்துவதற்கும் உண்மை பேசுவதற்கும், இன்பந்தரும் இனிய வார்த்தைகளைப் பேசி எல்லோரையும் மகிழ்விப்பதற்கும், உடன்பாட்டுச் சிந்தனைகள் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கும், பண்பான முறையில் தொடர்பாடல் செய்தற்கும், பயன்படுத்த வேண்டும். அப்போது, தனி மனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமூக அமைதி, உலக அமைதி என்பவற்றைக் காணமுடியும்.

அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதில் முதல் நிலையில் இருப்பது நாக்குத்தான். இல்லாததையும் பொல்லாததையும் பேசி, சினம் ஊட்டி, பகைமையையும் வெறுப்புணர்வையும் பெருக்கிக் குழப்பங்கள் கொந்தளிப்புகளை உண்டாக்கி, வன்முறைகளைத் தூண்டி, அமைதியைக் கெடுப்பது, இந்த நாக்குத்தான் என்பதை

நினைவிற கொள்ளுதல் வேண்டும். எனவே, இன்சொல் வழங்கவும்; அன்பு, வாய்மை என்பவற்றைப் பேணி வரவும்; வாழ்த்துக்களை நல்கவும், நாவிற்குப் பயிற்சி தர வேண்டும். 'செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்' எனப்படுகிறது. நாவிற்கு நல்ல பழக்கம் வந்துவிட்டால் நாளடைவில் அது வழக்கமாகிப் பண்பாக நிலைத்து நிற்கும். நாநலம் பேணிக் காக்கப்பட்டு வந்தால், அமைதி உட்பட எல்லா நலங்களும் காக்கப்பட வழி ஏற்பட்டு விடும்.

“ஆல் போல்த்தழைத்து, அறுகுபோல் வேருன்றி, மூங்கில் போல் சுற்றம் பெருகிப், பதினாறு பேறுகளும் பெற்று, இனிது நீடுழி வாழ்க”, எனத் திருமணத்தின் போது தம்பதிகளை வாழ்த்துவது எங்கள் பண்பாட்டு மரபு ஆகும். புத்தாண்டு, தைப்பொங்கல், தீபாவளி, பிறந்தநாள் மற்றும் விசேட தினங்களிலும் வாழ்த்துக்கள் பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றன. வாழ்த்துக்களை இவற்றுடன் மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாது, என்றென்றும் வாழ்த்திக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

வாழ்த்துதல் என்பது ஒரு செயல். தூய உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்து வாய்மொழி மூலம் வெளிப்படுவது வாழ்த்து. மனதில் தூய எண்ணமாகத் தோன்றிப், பிறகு வாழ்த்தாக - வாழ்த்தும் செயலாக - வெளிப்பாடாகிறது. வாழ்த்துதல் என்பதே ஒரு தெய்வீகம், புனிதம் மிக்க செயல். வாழ்த்துதல் என்ற செயலை விடாது தொடர்ந்து செய்து கொண்டு வந்தால் அதற்கேற்ற விளைவு இணைந்தே இருக்கிறது. 'வாழ்த்து' என்ற வார்த்தையில் பிறர் நலமாக வாழவேண்டும் என்ற உயரிய கருத்து உள்ளார்ந்து உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. 'வாழ்க வளமுடன்' என்று வாழ்த்தும் போது, அந்த வாழ்த்தைப் பெறுபவர் எல்லாப் பேறுகளையும் நலன்களையும் அமைதியையும் வாழ்க்கையிலே பெற்றுச் சிறப்பாக வாழவேண்டும் என்ற ஆழ்ந்த, அகன்ற, உயர்ந்த எண்ணங்களைக் கொண்ட வாழ்த்தாக அமைகின்றது.

'வாழ்க வளமுடன்' என்று பிறரை நோக்கி வாழ்த்தும் போது, அவர்களின் உள்ளங்களிலே நமது நல்ல நோக்கம் கொண்ட கருத்தும் ஊடுருவிப்பரவி எம் இருசாராருக்குமிடையே இனிய நட்புறவை வளர்க்கிறது. நாம் எப்போதும் மற்றையோரை வாழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் நல்ல பழக்கத்தை வழக்கமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

23

நீட்டுக் கொடுத்தலே வீரம்

நாம் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டிய மிகச் சிறந்த திறன், நல்லவற்றை, நன்மையானவற்றை என்றென்றும் நீங்காத நினைவில் வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஆற்றலை எமக்குத் தரவல்லதும்; தீயவற்றை, தீமையானவற்றை, அவை நிகழ்ந்த அப்பொழுதே மறந்து விடக்கூடிய தன்மையை வழங்க வல்லதுமான அதி உன்னத திறனையாகும். அத்தகைய திறனை வளர்த்துக் கொள்வதால், எத்தனையோ வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை இலகுவாகத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும். அத்துடன் பிரச்சினைகள், துன்பங்கள், கவலைகள் என்பனவற்றை, அவை தோன்றுவதற்கு முன்னதாகவே தவிர்ந்துக் கொள்ளவும் முடியும். உண்மையில் இதனை ஒரு வாழ்க்கைத் திறனாக ஏற்று அதன் படி ஒழுக்குதல் அவசியமாகும்.

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்லது
அன்றே மறப்பது நன்று”

என்னும் திருக்குறட்பாவில் இக்கருத்து அமைந்துள்ளமை கருத்தில் கொள்ளப்படவேண்டியது.

ஞாபகம், மறதி என்ற இரண்டும் மனிதர்களுக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம் ஆகும். அவற்றை உரியமுறையில் செவ்வனே பேணிப் பின்பற்றி வரவேண்டியது மனிதரின் கடமை என்பதை உணர்தல் அவசியம். ஆனால், தற்காலத்தில் நிலமை வேறுவிதமாக அமைந்துவிட்டது. எவ்வெவற்றை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமோ, அவை மறக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. அதேவேளை, மறக்கப்பட வேண்டியன எவையோ, அவை மறக்கப்படாது, நினைவில் நிரந்தரமாக நிலை நிறுத்தப்படுகின்றன.

முன்னர் ஒரு நன்மை செய்தவர், பின்னர் ஒரு கொடுமையான தீமையைச் செய்தாலுங் கூட, முன்னர் அவர் தமக்குச் செய்த நன்மைதரும் உதவியை ஒருதரம் நினைத்துப் பார்ப்பின், அந்தத் தீமையால் ஏற்படும் துன்பம் நீங்கப்பெற்று விடும்!

“கொன்றன்ன இன்னா செயினும் அவர் செய்த
நன்றி ஒன்று உள்ளக் கெடும்” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

இன்றைய உலகில், பெரும்பாலும் ஒருவர் தமக்குச் செய்த உதவிகளை மறந்துவிடுகின்றனர். ஆனால் தமக்கு ஒருவர் செய்த தீமையை நினைவில் நிறுத்தி, எத்தனை ஆண்டுகள் கடந்து சென்றாலும் கூட, பழிக்குப் பழிவாங்க எத்தனிக்கின்றனர். இப்பகைமை உணர்வு பரம்பரை பரம்பரையாகத் தொடர்வதையும் காண்கிறோம். பழிக்குப் பழிவாங்குவது மிருகத்தின் குண இயல்பு; ஆற்றிவு படைத்த மனிதனின் இயல்பு அன்று. ஐயறிவு படைத்த மிருகங்களிலிருந்து பரிணாம வளர்ச்சி மூலம் பகுத்தறிவு பெற்று, மனித இனம் தோன்றியதாக ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். மிருக நிலை, காட்டுமிராண்டித்தன நிலை என்பவற்றைக் கடந்து, மனிதநிலையை அடைந்து, நயத்தக்க நாகரிகத்தில் உயர்ந்து செல்லும் மனிதர்கள் மீண்டும் வந்த வழியில் திரும்பிச் சென்று மிருகத்தனமாக நடந்து கொள்வது அநாகரிகமாகும். இதுவே மனிதனின் உண்மையான பிற்போக்கும் ஆகும். மனித இனத்தை இவ்வாறு கீழ் நோக்கிச் செல்ல உதவுபவை பிற்போக்குச் சக்திகள் ஆகும். மனிதர்கள் மனிதத்தன்மைகளுடன் மனிதராக வாழ்ந்து கொண்டு அறிவின் துணையுடன் தெய்வீகப் பண்புகளை அடைவதற்கு முன்னேறிச் செல்வது, முற்போக்கு எனலாம்.

முற்போக்குச் சிந்தனைகள், எண்ணங்கள், செயல்கள் என்பனவற்றை தான், தன் குடும்பம், தன் சுற்றம் என்னும் குறுகிய வட்டத்திற்குள் மாத்திரம் முடக்கிக் கொள்ளாது; பரந்த நாடளாவிய, உலகளாவிய ரீதியில் விரிவாக்கம் பெறச் செய்தல் வேண்டும்.

“மறப்போம், மன்னிப்போம்” என்னும் மகுட வாசகம் ஒரு முற்போக்குச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடு எனலாம். ஒருவர் செய்த தீமையை மன்னித்து, அதனை அக்கணமே மறந்தும் விடுதல் மூலம் இருதரப்பினரும் நிம்மதி பெறுகின்றனர். அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் மகிழ்ச்சியும் நட்புணர்வும் பெற்று வாழ்கின்றனர்.

“இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண
நன்னயம் செய்து விடல்” - திருக்குறள்

என்னும் திருக்குறட்பாவின் சாரமும் மேற்சொல்லப்பட்ட கருத்தையே வலியுறுத்துகிறது. தனக்குத் தீமை செய்தவர்க்கு வழங்கக்கூடிய அதிகபட்ச தண்டனை யாதெனில், அவரே வெட்கித் தலைகுனியும்படியாக, அவருக்கு நன்மையும் நல்லுதவியும் செய்து, அவர் செய்த தீமையையும் கெடுதல்களையும் அந்த நிமிடமே மறந்து விடுதலும் ஆகும். அச்செயலானது, அவர் மீண்டும் தீமைகளைப் பிறருக்குச் செய்யாது இருத்தலுக்கு வழிசெய்ததாகவும் அமைகின்றது.

ஒருகையை அசைத்தால் ஓசை வராது. இரண்டு கைகள் தட்டினால்தான் ஓசை உண்டாகும். அவ்வாறே, இருவர் எதிரும் புதிருமாக நின்று கதை வழிப்படும் போதே, சண்டை சச்சரவுகள் முற்றி வன்செயல்களில் முடிவடைகின்றன. இருவரில் ஒருவர் விட்டுக் கொடுத்து, விலகி நின்றால், தொடர்ந்து வர இருந்த கோபதாபங்கள், வன்முறைகள், பகைமை மற்றும் நிம்மதிக்குலைவு என்பன ஏற்படாமல் தடுத்தும் தவிர்த்தும் கொள்ள முடியும். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அறிவு வயப்பட்டுச் செயற்பட வேண்டுமே தவிர, உணர்ச்சி வயப்படுதல் ஆகாது.

விட்டுக் கொடுத்தல் என்பது பலவீனத்தின் அறிகுறி அல்லது வெளிப்பாடு எனப் பலர் எண்ணக்கூடும். அது தவறாகும். உண்மையில், விட்டுக் கொடுத்தல் என்பது ஒருவரின் பலம் ஆகும். விட்டுக்கொடுத்தலுக்குத்தான் ஒருவரிடம் அதிக பலம், தைரியம், வீரம், மன உறுதி யாவும் ஒருங்கே அமைந்திருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு செயலுக்கும் விளைவு உண்டு. இதுவே செயல் - விளைவுத் தத்துவம். நல்ல விளைவு, நல்ல செயலுக்குக்கிடைத்த நற்பயன். தீய விளைவு தீய செயலுக்குக் கிடைத்த தீயபயன். “தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா” என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலடி, நம் முன்னோரின் முற்போக்குச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகும். “தாம் தாம் முன்செய்த வினை

தாமே அனுபவிப்பார்” என்கிறது, நீதி நூல். வினை என்பது செயல். நாம் அனுபவிக்கும் இன்பங்களும் துன்பங்களும் நாம் செய்து கொண்ட செயல்களின் தன்மைகளைப் பொறுத்தே அமைகின்றன என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விடயமாகும். விட்டுக்கொடுத்தல் மூலம், தீயசெயல் ஒன்று இடம் பெறாமல் தவிர்க்கப்படுகிறது. அதனால் எவருக்கேனும் துன்பங்கள் ஏற்படாமல் தவிர்க்கப்படுகிறது.

நல்ல வழி, நல்ல விழுமியம், நல்ல அறம் என்று அறிஞர்களாலும் அனுபூதிமான்களாலும் விதந்துரைக்கப்படுவது, எந்த உயிரையும் கொல்லாத, இம்சைக்கு உட்படுத்தாத, வருத்தாத, வெறுத்து ஒதுக்காத அஹிம்சை அறத்தைப் போற்றி, வாழ்வில் கடைப்பிடித்து வாழ்தல் ஆகும். இத்தகைய விழுமிய வாழ்வு வாழ்வதற்கு விட்டுக் கொடுத்தல் உறுதுணையாக வருகின்றது.

“முர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடாது,” என்றொரு பழமொழி இருக்கிறது. விட்டுக் கொடுத்தலுக்கு முற்றிலும் முரணானது கொண்டது விடாமை”. எனவே, கொண்டது விடாமையைப் பற்றிப் பிடிப்பவர்கள் தமக்கும் சமுதாயத்துக்கும் சாந்தி, அமைதி என்பவற்றை மறுப்பவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். எனவே, கொண்டது விடாமை என்பது மனித தர்மம் ஆகாது. அதேவேளை, இன்னொரு விடயத்தில் கொண்டது விடாமை என்பது நன்மை பயப்பதாயும் உள்ளமையைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். நல்லவற்றுடன், நன்மையானவற்றுடன் இணைந்திருப்பதில் உறுதியாக உள்ளமையும் “கொண்டது விடாமை” தான் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். உண்மை, நீதி, நேர்மை, அன்பு கொல்லாமை, பொய்யாமை, தீயன சிந்தியாமை, அல்லவை புரியாமை போன்ற மனித விழுமியங்களை வாழ்க்கையில் கைக்கொள்வதில் “கொண்டது விடாமை” என்னும் உறுதிப்பாடு ஆக்கபூர்வமானது ஆகும்.

நல்ல கொள்கையை வகுத்துக் கொண்டு அதிலிருந்து இம்மியும் வழுவாதிருத்தல், கொண்டது விடாமைதான். சொன்ன சொல் தவறாதிருத்தல். அத்தகைய நல்ல பண்பு என்பதை மறுக்க

முடியாது. எனவே நல்லவற்றில் உறுதியாயிருத்தல் வரவேற்கப்பட வேண்டியதே. கூடாதவற்றில் பற்று வைத்து உறுதியாயிருத்தல், அதில் அழுங்குப் பிடியாயிருத்தல், பிடிவாதமாக இருத்தல், என்பது வேண்டப்படாததே ஆகும். எனவே தான், மனிதன் தன்னுடைய பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி நல்லது, கெட்டது அறிந்து நல்லதை ஏற்று அல்லதை விலக்கி வாழவேண்டும் எனப்படுகிறது.

விட்டுக் கொடுத்தல் என்னும் விழுமியப்பண்பினைக் குடும்பத்திலும் சரி, சமூகத்திலும், சரி; தனிவாழ்விலும் சரி, பொதுவாழ்விலும் சரி பேணி வந்தால் பிரச்சினைகள் எழாமல் காத்துக்கொள்ளலாம். பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டாலும் இலகுவாகத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும். விட்டுக்கொடுத்து வாழ்வதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருப்பது ஒருவரிடமுள்ள தன்முனைப்புத்தான். அகந்தை, மமதை, கர்வம், செருக்கு என்னும் எதிர்மறைக்குண இயல்புகளே தன்முனைப்பாக உருவெடுக்கின்றன. நான் சொல்வது தான் சரி: மற்றையோர் சொல்வதும் செய்வதும் பிழையென்று கூறி அடம்பிடிக்கும் போதே முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. விட்டுக் கொடுத்தல் இன்றி எந்த ஒரு பிணக்கையோ, பிரச்சினையையோ அமைதியான முறையில் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாது என்பது அறிவுபூர்வமானதும் அனுபவ பூர்வமானதுமான உண்மையாகும். எனவே, விட்டுக் கொடுத்தல் மனிதாபிமான அடிப்படையில் அமையும் விழுமியப் பண்பாகும். அதனை விருத்தி செய்ய வேண்டியது மனிதரின் கடமையாகும்.

ஒருமுறை, தத்துவஞானி வேதாத்திரி மகரிஷி, விட்டுக் கொடுத்தல் பற்றிய உரையாடலை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஒருவர் எழுந்து, கணவன், மனைவி ஆகியோருக்கிடையே முரண்பாடு தோன்றும்போது, யார், யாருக்கு விட்டுக் கொடுப்பது: கணவன் விட்டுக்கொடுப்பதா, மனைவி விட்டுக் கொடுப்பதா? விட்டுக் கொடுத்தவர் தாழ்வுச் சிக்கலுக்குள் சிக்கிக்கொள்ள மாட்டாரா? என வினா எழுப்பினார். அப்போது, மகரிஷி, “யார் அறிவாளியோ, அவர் விட்டுக்கொடுப்பார்”, எனப்பதிலளித்தார். யார் அறிவாளி என்பது அவரவர் செய்கையிலிருந்தும், நடத்தைப் பாங்கிலிருந்துமே தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பது உணர்தற்பாலது.

“அறிவினான் ஆகுவதுண்டோ பிறிதின் நோய்
தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை”

என்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான். பிற உயிர்களின் துன்பத்தை, தனக்கு நேர்ந்த துன்பம் போலக் கருதி, அவற்றைத் துன்பத்திலிருந்து காப்பாற்றா விட்டால், அவன் பெற்ற அறிவினால் யாது பயன்? ஒரு பயனும் இல்லை. இது இக்குறள் தரும் கருத்து. அறிவாளி எனச் சொல்லத் தகுதியுடையவன், யார் எனில், அறிவைத் திரட்டி, அதனைச் சரியாகத், தக்கமுறையில் பயன்படுத்துபவனே அறிவாளி ஆவான். அறிவினைக் கற்றுப் பெற்று விட்டால் மாத்திரம் போதாது; அதன்படி ஒழுகவும் வேண்டும். அறிவைச் சரியான முறையில், தக்க வகையில் ஆள்பவன் அறிவாளி. அத்தகைய ஒருவரே அறிவாளி ஆவார். அறிவும், அன்பும் நிறையப் பெற்றவர்களே விட்டுக்கொடுத்தல் பண்பினை வாழ்வில் போற்றுவர். அவ்வாறு போற்றாதவர், அறிவிலிகள், மிண்டுமனத்தவர் ஆவர்.

நாம் ஒவ்வொருவரும் எத்தனையோ பேர்களின் உழைப்பின் பயன்களை அன்றாடம் அனுபவிக்கிறோம். அதனால் வசதியாகவும் வளமாகவும் வாழும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுள்ளோம். நோய் நொடியின்றி ஆரோக்கியமாக வாழ்கின்றோம். நாம் உண்ணும் உணவையோ, உடுக்கும் உடையையோ, தங்கியிருக்கும் உறையுளையோ எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால், அவை எத்தனை உழைப்பாளிகளின் கடின உழைப்பினாலும், தொழில்நுட்பத் திறத்தினாலும், அறிவாற்றலினாலும் நமக்குக் கிடைத்தன என்னும் உண்மையை உணர முடியும். அவ்வாறே பல்வேறு வாழ்க்கை வசதிகளையும் சமுதாயமே நமக்கு வழங்கி வருகிறது. நாம் பலரில் தங்கி வாழ்கின்றோம் என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போது நாம் ஒவ்வொருவரும் சமுதாயத்திற்கு எத்துணை கடமைப்பட்டுள்ளோம் என்பதை அறிய முடிகின்றது. எம்மைப் பெற்று, வளர்த்து, காத்து, வாழ்வளித்த பெற்றோர் முதல், கல்வியளித்த ஆசிரியர்கள், மற்றும் நாம் வசதியாக வாழ்வதற்குப் பங்களிப்புச் செய்கின்ற சமுதாயம் அனைவர்க்கும் நாம் யாவரும் கடமைப்பட்டவர்கள் ஆவோம்.

இன்று, ஒருவரும் தனித்து வாழ இயலாது. பிறரில் தங்கி வாழ்பவர்கள், தம்மால் இயன்ற அளவிற்குப் பிறரைத் தாங்கியும், அதாவது பிறருக்கு உதவியும் வாழவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். “ஒவ்வொருவரும் சமுதாயத்திற்குக் கடன்பட்டவரேயாவார். இந்தக் கடனை எவ்வாறு தீர்ப்பது? தான் அடைந்துள்ள உடல்வளம், கல்வி, தொழில் திறம், செல்வாக்கு ஆகிய நான்காலும் நலமும் வளமும் ஓங்கும் வகையில் தொண்டாற்றிச் சமுதாயத்திற்கு அளிக்க வேண்டிய கடனைத் திருப்பித் தந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். கடன் திருப்பும் கருத்தே கடமை எனும் சொல்லாக (கடன் + மை) வழக்கில் வந்துள்ளது. எனவே; அவரவர்கள் உரிய, இயன்ற கடமைகளைச் செவ்வையாக ஆற்றி வரவேண்டும்” என்கிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி.

கடமை அறம் ஆகும். ஒருவன் தான் பெற்று வரும் நலன்களுக்குப் பதிலாகத் தன்னால் இயன்ற தொண்டினைச் சமுதாயத்திற்கு ஆற்றுதல் மூலம் கடமை நிறைவேற்றப்படுகிறது. இயலாதவர்களுக்கு இயன்றவர்கள் உதவி செய்தல் ஈகையாகும். தொண்டு செய்தலும் ஈகையே, பொருள், பணம் என்பவற்றைக் கொடுத்து உதவுவது மட்டுமே ஈகை என்று கருதுதல் ஆகாது. பிற உயிர்கள் படும் துன்பங்கள், துயர்கள், இன்னல்கள், இடையூறுகள் எதுவாயினும் அவற்றை நீக்குவதற்கு நாம் செய்யும் செயல்கள், வழங்கும் ஆறுதல் வார்த்தைகள், நல்வாழ்த்துக்கள், தூய உணர்வு அலைகள் அனைத்துமே ஈகைதான். “ஈதல் அறம்” ஆகும். ஆதரவற்றோர், நலிந்தோர், ஊனமுற்றோர் மற்றும் வாழ வழியற்றோர் என்பவர்களுக்கு நல்ல வாழ்வளிக்க உதவுதல் ஒவ்வொருவரினதும் கடமையாகும்.

சமுதாயத்திற்குச் சேவை செய்வதன் மூலம், நாம் சமுதாயத்திடம் பட்ட கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்தவர் ஆவோம். அவ்வாறு செய்யாவிடின், நாம் குற்றவுணர்வுடனேயே வாழ நேரிடும். “கடன்பட்டர் நெஞ்சம் போலக் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்”, என்னும் கம்பராமாயணப் பாடலடி, கடன்பட்டவரின் மனநிலையை நன்கு சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது.

சேவை செய்வோர் எவ்வாறு ஒழுக வேண்டும் என்பதை வேதாத்திரி மகரிஷி பின்வரும் பாடலில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“சேவை செய்ய முன்வருவோர் சமுதாயத்தில் தியாகம், விட்டுக்கொடுத்தல், பொறுமை, அன்பு யாவையும் தன்னியல்பாய்ப் பழகிக் கொண்டு எவ்வுயிர்க்கும் கருணையோடு ஈகை செய்வோம்.”

சமுதாயத்தில் மக்கள், வாழும் சூழ்நிலைகள், பல்வேறுபட்ட பழக்க வழக்கங்கள், பலதரப்பட்ட அறிவு நிலைகள், மனிதத் தேவைகள், கலாசாரங்கள் என்பவற்றில் பலதரப்பட்ட நிலைகளில் உள்ளனர். மேலும் நாவை, மனத்தை, செயலைப் பயன்படுத்தும் விதங்களிலும் வேறுபட்ட பல படி நிலைகளில் மக்கள் காணப்படுகின்றனர். எனவே மக்களுக்குச் சேவை செய்யமுன் வருவோர், தியாகம், அர்ப்பணிப்பு, விட்டுக்கொடுத்தல், பொறுமை, அன்பு, கருணை ஆகிய மனித விழுமியங்களை தம்மில் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

விட்டுக் கொடுத்தல் மூலம் நாம் எம்முடைய சுயகௌரவம், சுய உரிமை, சுயமரியாதையை இழக்கிறோம் என்று எண்ணி விடலாகாது. விட்டுக் கொடுத்தல், பணிதல், பொறுமை, சகிப்புத் தன்மை, தியாக என்பன மனித சமுதாயத்தில் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்தப் பெரிதும் உதவுகின்றன. அதனால் இப்பண்புகளைப் பேணியும் ஒம்பியும் வருபவர்கள் சமுதாயத்தில் உயர்ந்து நிற்கின்றார்கள். மனிதரில் மாணிக்கங்களாகப் போற்றப் படுகின்றார்கள் என்பதே உண்மை நிலை. “பொறுத்தார் அரசாள்வார், பொங்கினார் காடுறைவார்”, என்னும் பழமொழி பொறுமை விட்டுக் கொடுத்தல், பணிதல் என்பவற்றின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

விட்டுக் கொடுத்துப் பிறர்க்குரியாளனாக, சுயநலம் மறுத்து வாழ்கிற வாழ்க்கை தான், தன்னையும் வாழவைத்துப் பிறரையும் வாழவைக்கும், அத்துடன் சமுதாயத்திலும் உலகிலும் அமைதியையும் ஏற்படுத்தும் என்பதை உணர்வோமாக.

24

சகோதரத்துவம்

சகோதரத்துவம் பற்றி இன்று பெரிதும் பேசப்படுகிறது. சக உதாரர்கள் என்றால் ஒரு வயிற்றில் பிறந்தவர்கள், உடன்பிறந்தவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. அவர்களிடம் பாசம், பரிவு, அன்பு, பிணைப்பு, ஒற்றுமை முதலிய நற்பண்புகள் இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அவர்களில் ஒருவது ஒரே இரத்தம் என்பதால் ஒருவர் துடித்தால் மற்ற வரும் துடிப்பர்; ஒருவருக்காக மற்றவர் இரங்குவார்; ஒருவரை விட்டு மற்றவர் பிரியார். இவ்வாறு சகோதர பாசம் பற்றிக் கூறுவார்கள். சகோதரர்கள் இல்லாதவர்கள் தங்களுக்காக இரங்க எவரும் இல்லையே; கஷ்டத்தில் கைகொடுக்க உடன்பிறந்த ஒருவன் இல்லையே; வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்ட, புத்திசொல்ல அண்ணன் இல்லையே; தாக்கவரும் எதிரிக்கு எதிராகத் தடியெடுக்கத் தம்பியில்லையே என்றெல்லாம் அங்கலாய்ப்பார்கள். “தம்பியுள்ளவன் படைக்கஞ்சான்” என்பது பழமொழி.

ஆனால், இன்றைய நிலையில் அண்ணன்-தம்பி பாசம்; அக்கா-தங்கை நேசம் என்பன யதார்த்தமாகப் பெரும்பான்மையும் இருப்பதாக இல்லை. முன்னைய பரம்பரையில் குறைந்த பட்சம் தாய் தந்தையரோடு இருக்கும் வரையில் ஆதல், சகோதர பாசத்தோடு இருந்தார்கள். திருமணமான பின்னர்தான் அவர்களிடையே பற்பல காரணங்களினால் விரிசல்கள், பிளவுகள் என்பன தோன்றின. ஆனால், இந்தப் பரம்பரையிலே தாய், தந்தையரோடு இருக்கும் போதே பெரும்பாலும், சகோதரர்கள் ‘நாய்கடி, பூனைகடி’ என்று ஒன்றோடு ஒன்று மிண்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள் என்று பலர் சொல்லக் கேட்கிறோம். சகோதர பாசம், அன்பு, பிணைப்பு எல்லாம் எங்கே போய் ஒளித்துக் கொண்டனவோ என்று ஆச்சரியப்பட வேண்டியுள்ளது. அவையாவும் இன்று இலட்சியங்களாக ஏட்டிலும் எழுத்திலும் காவிய-புராண பாத்திரங்களாகப் படிப்போருக்குச் சுவையூட்டுகின்றனவே தவிர,

யதார்த்த உலகில், நிஜவாழ்வில் அவற்றைக் காண்பது அரிதாகி வருகிறது.

“அண்ணன் என்னடா, தம்பி என்னடா அவசரமான உலகத்திலே” என்று கவிஞர்கள் பாடவும் தொடங்கிவிட்டார்கள். உலகில் நடப்பவற்றைப் பார்த்துத்தானே கவிஞர்கள் பாடுகிறார்கள். இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையின் கண்ணாடியல்லவா? நாட்டு நடப்பு இப்படியாகி விட்டமையையிட்டுக் கவலை கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. இத்தகைய கோளாறுகளுக்கெல்லாம் காரணம் போட்டியும் பொறாமையும்; அழுக்காறும் அவாவும் வாழ்க்கையோடு இறுக்கமாகக் கலந்துவிட்டமையேயாகும். சிறு வயதிலிருந்தே இவை தொற்றிக் கொள்கின்றன. வயது ஏற ஏற அவை கெட்டியாகப் பற்றிக் கொள்கின்றன. போட்டிகள், பொறாமைகள் மேலாட்சி செய்யத் தொடங்கிவிட்டால் பிறகு என்ன, கழுத்தறுப்புகள்தான். அப்பொழுது அண்ணன்-தம்பி; அக்கா-தங்கை என்னும் பந்தபாசங்கள் எல்லாம் துச்சம். இவற்றிலிருந்து விடுபட்டு ஒரு வகைத்துறவு நிலையை எய்திவிடுகின்றனர். நெஞ்சில் ஈரம் இருந்தால்தானே பசை இருக்கும், பற்றிருக்கும் ஒட்டுவதற்கு. சகோதரர்கள் பிரிந்தால் என்றுமே ஒட்டிக் கொள்ளாத அளவிற்கு அவர்களின் துறவு முற்றிய நிலையை எய்து விடுகிறது. முற்றும் துறந்த முனிவர்கள், சந்நியாசிகள் கூட, வாழ்க்கையில் சிற்சில சமயங்களில் மனச் சலனங்களுக்கு உள்ளாகித் தங்கள் துறவையே துறந்துவிட நேரிட்ட சந்தர்ப்பங்கள் பற்றி இதிகாச புராணநூல்கள் கூறுகின்றன. ஏன் நேரடியாகக் காணக்கூடியதாகவும் உள்ளது.

ஆனால், சகோதரர்கள் பிரிந்துவிட்டால், அவர்களிடையேயுள்ள பந்த பாசங்களைத் துறந்து விட்டால் அவர்களிடையே மனச் சலனங்களையோ சஞ்சலங்களையோ கிஞ்சித்தும் காணமுடியாமல் உள்ளது. அந்த அளவிற்கு அவர்களின் துறவு முழுமையானதாகி விடுகிறது. அவர்கள் துறவில் களவுநிலை இல்லை. அத்துணை கற்பும் வைராக்கியமும் கொண்டதாகிறது.

இந்தக் காலத்தில், ஒரு கம்பனிக்கோ வணிக நிறுவனத்துக்கோ பெயர் இடும்போது, முன்னர் போன்று, உதாரணத்திற்காகக்

கூறுவதானால் கண்ணன் அன்ட் சன்ஸ், கார்மேகம் அன்ட் பிரதர்ஸ், மேகவண்ணன் சகோதரர்கள் எனப் பெயர் சூட்டும் வழக்கம் இல்லாமல் போய்விட்டமையை அவதானிக்கக்கூடியதாய் உள்ளது. இதற்கென்ன காரணம்? தகப்பன்-பிள்ளைகள்; சகோதரர்கள் என்போர்க்கிடையே பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வு, ஐக்கியம், நம்பிக்கை, நேர்மை, விசுவாசம் என்பன அருகிவிட்டமையே காரணம். கூடிவாழும் பண்பு குறைந்து விட்டது.

உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி என்கிறார்கள். உடன் பிறந்தவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் வியாதியாகிவிட்ட காலம் இக்காலம். வியாதியை எப்படி நம்புவது? எந்நேரமும் மனிதரைக் கொல்லும் தன்மையது. மாற்றாரை நம்பினாலும் உற்றாரை நம்பமுடியாமல் உள்ளது. இந்த நூற்றாண்டில் மனிதரில் அதிதீவிர வளர்ச்சி பெற்ற விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சில பண்புக் கூறுகளுள் ஒன்றாக நம்பிக்கைத் துரோகத்தைக் கூறலாம். மனித வளர்ச்சி என்ன திசையில் எத்தகைய போக்கில் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதை இதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தது, ஒரு இரத்தம் ஓடுகின்ற சகோதரர்கள் இன்று உள்ளத்தால், உணர்வால், போக்கினால் பிரிந்து நிற்கின்றார்கள். ஒருவரை ஒருவர் நம்புகிற நிலையில் இல்லை. ஒரே உதரம், ஒரே உதிரம்தான் இப்படியாகிப் போய்விட்டது.

இப்படிப்பட்ட கலி முற்றிய காலத்தில் சமுதாயத்தில் வாழ்கின்ற உடன்பிறவா மக்களைப்பார்த்து “மக்கள் நீங்கள் உதரத்தாலும் உதிரத்தாலும் வேறுபட்டிருப்பினும் ஒரு வயிற்றுப் பிள்ளைகள் போல வாழ வேண்டும்.” என வாழ்த்துகிறார்கள். அந்த வாழ்த்துப் பலித்துவிட்டது. பெரியவர்கள் வாழ்த்துகள் பொய்ப்பதில்லையே.

வாழ்த்தினை மறுபடி கூறுகின்றேன். கேளுங்கள்; “ஒரு தாய் வயிற்றுப்பிள்ளைகள் போல வாழ வேண்டும்”. சந்தேகமேயில்லை, மக்கள் இப்பொழுது அந்த மாதிரித் தான் வாழ்கிறார்கள். ஒருதாய் வயிற்றுப்பிள்ளைகள் பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வு, ஒற்றுமை, பந்தபாசம் இன்றி பிரிந்தும் பகைமையுடனும் தானே பெரும்பாலும் வாழ்கிறார்கள். அந்த மாதிரித்தான் சமுதாயத்தில் மக்களும்

பிரிந்தும் அவநம்பிக்கையுடனும் போட்டா போட்டி போட்டு கீரியும் பாம்பும் போல, நாயும் பூனையும் போலப் பரஸ்பரம் பகைமையுணர்வுடன் வாழ்கின்றார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு காலத்திற்குப் பொருத்தமான உவமை, மற்றொரு காலத்தில் பொருத்தமற்றதாகிவிடும் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். சகோதரபாசம், சகோதர உணர்வு மலையேறி விட்ட காலமாகத் தற்காலம் வந்துவிட்டமை துர்அதிர்ஷ்டமே. நண்பர்களோடு சேர்ந்து ஐக்கியமாகப் பழகுகின்ற அளவிற்குத் தன்னிலும், சகோதரர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் நட்பாகப் பழகுகின்றார்களில்லையே என்று பல பெற்றோர்கள் சொல்லி அங்கலாய்க்கின்றார்கள். சகோதரத்துவம் என்ற சொல் இதுவரை கொண்டிருந்த பொருள், தற்பொழுது வேறுபடுகின்றது. ஒற்றுமை, நட்பு, கரிசனை, அன்பு, பாசம், நம்பிக்கை, புரிந்துணர்வு முதலிய பண்புகளை உள்ளடக்கும் பொருள் உடைய சொல்லாக சகோதரத்துவம் இருந்தது ஒருகாலத்தில். அந்தப் பொருளில்தான் சமத்துவம், சுதந்திரம், சகோதரத்துவம் பற்றியெல்லாம் சமுதாயங்களில் பேசப்பட்டன.

கரிசனை என்னும் அற்புதமான மனிதப்பண்பு, சகோதரத்துவம் என்பதனுள் பொதிந்திருந்தது. ஒரு காலத்தில் நல்ல உணவுப் பதார்த்தங்கள் கிடைத்து விட்டால், குடும்பத்திலுள்ள சகோதரர்கள் அத்தனை பெரும் அவற்றைச் சமமாகப் பிரித்து உண்பார்கள். ஒருவர், இருவர் அச்சமயம் அங்கு இல்லாவிட்டாலும் அவரவர்க்கு உரிய பங்குகளை எடுத்துப் பக்குவமாகப் பாதுகாத்து அவர்கள் வந்தவுடன் மறக்காது கரிசனையோடு கொடுத்து விடுவார்கள். “என் என்றாலும் ஏழாய்ப் பகிர்ந்து உண்ண வேண்டும்” என்பார்கள். இங்கு தான் சமதர்மமே ஊற்றெடுக்கின்றது. குடும்பத்தில் சமதர்மம் இருந்தால் தான் சமூகத்திலும் அது உயிர்வாழும். ஒவ்வொருவரும் தான், தான் என்றிருக்கும் போது சமதர்மத்திற்கு ஏது இடம்! சமதர்மம் என்பது வெறும் பேச்சிலும், எழுத்திலும் தான் உள்ளது. மனிதரின் அனுட்டானத்தில் இல்லை.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந்தலை”

என்பார் வள்ளுவர். வள்ளுவர் ஒரு சமதர்மவாதியாகவே இங்கு காட்சியளிக்கிறார். வள்ளுவரின் சமதர்மத்தை இன்று யார் மதிக்கிறார்கள்?

பகுத்து உண்ணுதல் மூலம், மற்றையவர்கள் மீது நமது கரிசனையை வளர்க்கிறோம். இந்தக் கரிசனை கொள்ளுதல், எனும் பண்பு சிறுவயதிலிருந்தே பிள்ளைகளில் விருத்திசெய்யப்பட வேண்டும். முன்னைய காலங்களில் தாய் குழந்தைக்கு சோறு ஊட்டும் போதே, கிளியையும் மைனாவையும், காக்கையும் குருவியையும் ஒவ்வொன்றாய்க் கூப்பிடுவாள். அதற்கேற்ற பாடல்களையும் பாடுவாள். பண்பாட்டு வளர்ச்சி, எப்படி எப்படியெல்லாம் ஏற்பட்டது என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தால், நம் முன்னோரின் அறிவுநுட்பம் தெரியவரும். பண்பாட்டு வளர்ச்சியானது ஒவ்வொரு செயற்பாட்டோடும், அன்றாடம் கருமங்களோடும் இணைத்தே வளர்க்கப்பட்டு வந்தது. தற்காலத்தில், இவ்வாறு நடைபெறுவது அரிதிலும் அரிதாகிவிட்டது. இன்று, பகுத்துண்ணலுக்குப் பதிலாகப் பறித்துண்ணலே பெரிதும் இடம் பெறுகின்றது. பண்பாட்டு வளர்ச்சிப் பொறுப்பினைத் தாயுந்தந்தையும் தட்டிக்கழிப்பது அநீதியாகும். அதன் தீயவிளைவுகளைத்தான் நாம் இன்று அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இன்று ஆண்கள் தங்கள் உரிமைகளுக்கும், பெண்கள் தங்கள் உரிமைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் வழங்கி போராடுகிறார்கள். இந்தப் போராட்டத்தின் உக்கிரத்தில், தாம் பெற்ற பிள்ளைகளின் உரிமைகளை மீறி நடக்கிறார்கள். இதுவே யதார்த்தநிலை. சிறுவர் தத்தம் பண்பாட்டு வளர்ச்சியைப் பெறுவது அவர்களின் உரிமை. வளர்ந்தோர்களால் அது மறுக்கப்படுவது மனித உரிமை மீறல் ஆகும். பிள்ளைகளைப் பண்புள்ளவர்களாக வளர்க்க வேண்டியது பெற்றோர் கடமை. பிள்ளைகள் பெற்றோர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். உணவும் உடையும் வழங்கி, கைச்செலவிற்கு என்று பணத்தையும் கொடுத்து, பெரியபாடசாலைகளில் சேர்த்தும் விட்டால், பிள்ளைகள் தொடர்பான தமது கடமைகள் நிறைவேறிவிட்டதாகப்

பெரும்பாலான பெற்றோர் நினைக்கிறார்கள். அவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாட்டு விருத்தி, ஒழுக்கவளர்ச்சி, பிறர் மீதான கரிசனை, மனிதநேயம் என்பனபற்றி அவர்களின் பெற்றோர்கள் கவலைப்படுவதில்லை. தொட்டில் பழக்கம் தான் வாழ்வின் இறுதிவரை செல்லும் என்பார்கள். வீட்டில் சரியான பழக்க வழக்கங்கள் கற்பித்திருந்தால், வளர்ந்து வரும்போது, அவர்கள் மனிதநேயம் இல்லாமல் முரட்டு வேலைகளில் ஈடுபடுவார்களா? தாம் பெற்று உருவாக்கியவர்களுக்கே பயந்து வாழ வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை, பெற்றோருக்கு ஏற்பட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

பாடசாலைகளிலும் மாணவர்களில் மனிதப் பண்புகளை விருத்தி செய்வதற்குச் சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கப்படுவதாகப் பெரும்பாலும் இல்லை. கல்வியே, போட்டியடிப்படையில் அளிக்கப்படுகிறது. போட்டி என்று வந்து விட்டால், பொறாமை வரும், பூசல் வரும். குறுக்கு வழிகள் கையாளப்படும். வழி எவ்வாறு அமைந்தாலும் பரவாயில்லை: அடைவுதான் முக்கியம் என்ற நிலையில் பண்புகளைக் கைவிட்டேனும் ஒன்றை அடைந்து விடவேண்டும் என்னும் எண்ணமும் துடிப்பும் மாணவரில் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இந்த நிலையில், பிறர் மீது கரிசனை, மனிதநேயம் என்பன எவ்வாறு மாணவரில் விருத்தி பெற முடியும். சகோதரத்துவ உணர்வு அவர்களிடையே எப்படி ஏற்படும் ஆசிரியரைத் தன்னும் எவ்வாறு மதிப்பர். தம்மால் கற்பிக்கப்படுபவர்களுக்கே அஞ்சி வாழ வேண்டிய நிலையில் ஆசிரியர்கள் உள்ளனர். வீட்டிலும் சகோதரத்துவம் வளர்க்கப்படுவதாக இல்லை. பாடசாலைகளிலும் சகோதரத்துவ உறவு மாணவரிடையே விருத்தியாவதில்லை. அப்படியானால், உயர்கல்வி நிலையங்களிலும், சமூகங்களிலும், அவர்களிடம் மனித நேயம், சகோதர உணர்வுகளை எவ்வாறு எதிர்பார்க்க முடியும். மனித நேயம் இல்லாதபோது மிண்டு மனத்தவர் ஆகிவிடுகின்றனர். கனிவு இல்லாத, கல்லாகிவிட்ட மிண்டு மனத்தவர், வன்முறைகளிலும், வன்செயல்களிலும், வதைகளிலும் இன்பம் காண்பார்கள் என்பதைச் சொல்லித் தான் தெரியவேண்டியதில்லை.

கையாலே கிழிக்கிற பனங்கிழங்கு வளர்ந்து வடலியாகிப் பின் பனையானால், அப்பனையைப் பிளப்பதற்கு ஆப்பும் வல்லிட்டுக்குத்தியும் தான் வேண்டும் என்று பெரியவர்கள் சொல்லுவார்கள். எவ்வளவு உண்மை இதில் பொதிந்து இருக்கிறது. சிறுபராயத்திலிருந்து மனித விழுமியங்கள், மனிதப்பண்புகள் என்பன விருத்தி செய்யப்படாவிட்டால், வளர்ந்தபின் அவர்களைத் திருத்துவது பெருஞ் சிரமமான காரியம் ஆகும். பின்னர் சட்டங்களின் உதவியைத்தான் நாடவேண்டியிருக்கும். மனித விழுமியப் பண்புகளுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பவர்களே சட்டங்களுக்கும், சமூகத்தினர்க்கும் பயந்து நடக்கிறார்கள். அவற்றை மதிக்கிறார்கள். உண்மையில் சட்டங்கள் இன்றியே, பண்பாளர்கள் நல்வழியில் ஒழுகுவார்கள். ஆனால், சட்டங்கள் யாருக்குத் தேவைப்படுகின்றதோ, அவர்கள் சட்டத்திற்கு அடங்கி நடப்பவர்களாக இல்லை. சட்டங்கள் எவ்வாறு மனிதப் பண்பு வளர்ச்சிக்கு உதவப்போகிறது என்பது வினாக்குறியாகவே உள்ளது. உண்மையில் மனமாற்றமே தேவை “திருடனாய்ப் பார்த்துத் திருந்தா விட்டால் திருட்டை ஒழிக்க முடியாது” என்று அடித்துக் கூறும் கவிஞரின் யதார்த்தத்தைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

மனிதன் அடிப்படையில் விலங்கு. அவன் பண்புரீதியாகப் பரிணாமம் பெறும்போதே மனிதத் தன்மைகளுடனான மனிதன் ஆகின்றான். மனிதப்பண்பு வளர்ச்சி வீட்டில் ஆரம்பித்து, பாடசாலையில் வளர்ந்து, சமுதாயத்தில் கனியவேண்டும். அதற்குரிய சூழலையும் வழிகாட்டல்களையும் இளைய சந்ததியினர்க்கு ஏற்படுத்தித் தருவது வளர்ந்த சந்ததியினரின் கடமையாகும். இக்கடமை புறக்கணிக்கப்பட்டால் உலகம், மிக விரைவில் வாழத்தகாத இடமாக வந்துவிடுவது உறுதியாகிவிடும். எனவே, எழுமின், விரைமின், வருமின், ஆவனசெய்மின்.

“பிறரை மேய்ப்பதோ, அடக்கி ஆள்வதோ இன்ப ஊற்றைக் கெடுத்துவிடும் நலம் செய்வதோடு விட்டு விடு. அதற்குப் பதில் எதிர்பார்ப்பதை விட்டு விடு”

- மகரிஷி

25

பிள்ளைகள் வளர்க்கப்பட வேண்டியவர்கள் வார்க்கப்படலாகாது

சின்னஞ் சிறுவர்கள், உலகம் என்ற பூந்தோட்டத்தின் இன்றைய மொட்டுக்கள், நாளை மலர்கள். அவர்கள் இன்று சிறுவர்கள்; நாளை பெரியவர்கள். அவர்கள் நல்ல பிரஜைகள் ஆக வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டியவர்கள். இந்தப் பொறுப்பு இன்றைய பெரியவர்களிடமே உள்ளது. சிறுவர்களை இந்த உலகத்திற்குக் கொண்டு வந்த தாய், தந்தையர்கள்; அவர்களுக்குக் கல்வி போதிக் கின்ற ஆசிரியர்கள் மற்றும் நல்வழி காட்டுகின்ற பெரியோர்கள், மூத்தோர்கள், சமூகத் தலைவர்கள், அவர்கள் வாழுகின்ற சூழலில் உள்ள சமூகத்தினர் ஆகியோரே இந்தப் பெரியவர்கள்.

சிறுவர்கள் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாகவும் நல்ல மனிதப் பண்புகளை மதித்துப் பேணுபவர்களாகவும் விளங்குகின்றார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் இந்தப் பெரியவர்களின் வழிகாட்டலேயாகும். மாறாக, சிறுவர்கள் ஒழுக்கத்தில், நடைமுறையில் சீர்கெட்டுப் போகிறார்கள் என்றால், இந்தப் பெரியவர்கள் தங்கள் கடமைகளிலிருந்து தவறிவிட்டனர் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

‘விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும்’ என்பார்கள். நாளை உலக சமுதாயம் எப்படி அமையும் என்பதை இன்றைய சிறுவர்கள் எவ்வாறு ஒழுக்கிவருகிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து, எதிர்வு கூறலாம்.

பிள்ளைகளின் நல்லொழுக்கம் பலமானதாகவும் தூய்மையுடையதாகவும் ஆக்கப்பட வேண்டும். சிறுபராயத்திலிருந்து நல்லவர்களாகவும் நீதி, நேர்மையுடையவர்களாகவும் தன்னம்பிக்கை, உறுதி என்பவற்றைக் கொண்டவர்களாகவும் வளர்வதற்குத் தேவையான வழிகாட்டல்களையும் முன்மாதிரிகளையும் தைரியத்தையும் ஊக்குவிப்பையும் பிள்ளைகளுக்கு வழங்க வேண்டியவர்கள் இந்தப் பெரியவர்களே.

பிள்ளைகளுக்கு ஒழுக்கத்தை ஆரம்பத்தில் பெற்றோர்கள் கற்றுத் தரவேண்டும். அவ்வாறே ஆசிரியர்களும் பிள்ளைகளுக்கு ஒழுக்கத்தைக் கற்றுத்தர வேண்டும். ஒழுக்கத்தைக் கற்றுத்தராத கல்வி, கல்வியாகாது. கல்வியின் முதன்மை நோக்கம், கற்போனை ஒழுக்கமுடையவன் ஆக்குதலேயாகும். ஒழுக்கம் உயிரினும் மேலானதாக மதிக்கப்படுவதால் அந்த ஒழுக்கத்தைத் தருகின்ற கல்வி, உயர்வான இடத்தைப் பெறலாயிற்று.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத்தக”

என்பது வள்ளுவம். கல்வி கற்பது, கற்றபடி ஒழுகுவதற்காகவே என்பது இதன் தாற்பரியம். அந்தக் கல்வியைக் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர், தாமும் முன்மாதிரியாக ஒழுகிக் காட்டவேண்டியது அவசியம். பிள்ளைகள் கல்வியைக் கற்கும் அதேவேளை, தமக்குக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களையும் கற்கின்றனர் என்பதை ஆசிரியர்கள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். மாணவர் வெறுமனே பாடநூல்களை மாத்திரம் கற்பவர்கள் அல்லர். ஆசிரியரின் நடை, உடை, பாவனை, போக்கு, வாக்கு அனைத்தையுமே பிள்ளைகள் கற்றுத் தேறுகின்றனர். ‘இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து’ அல்லலா. மாணவர்கள் நல்லவற்றைக் கற்றாலும் சரி, தீயவற்றைக் கற்றாலும் சரி, அவை யாவும் கல்மேல் எழுத்துப் போன்று மனங்களில் பதிந்து அழியாவரம் பெற்றுவிடுகின்றன. எனவேதான் சிறுபிள்ளைகளுடன் தொடர்புடைய பெற்றோர், ஆசிரியர் மற்றும் சமூகப் பெரியவர்கள், தத்தம் நடத்தைகளிலும் ஒழுக்கங்களிலும் மிகக் கவனமாகவும் சாவதானமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுப்படுகின்றது.

“ஒழுக்கமுள்ள பிள்ளைகள்; உண்மை பேசும் பிள்ளைகள்; பிறர் பொருளை எங்கேனும் கண்டாலும் அந்தப் பொருளுக்கு சொந்தமானவரிடம் ஒப்புவிக்கும் விருப்பமுள்ள பிள்ளைகள்; இன்பமாகப் பேசும் பிள்ளைகள்; எளிமையாக வாழும் பிள்ளைகள்; - சுறுசுறுப்பாய் இருக்கும் பிள்ளைகள்; கடவுள் பற்றுள்ள பிள்ளைகள்; இவர்களிடம் எப்பொழுதும் கடவுள் சாந்தித்யம் உண்டு” என்கிறார் ஓர் அருளாளர். இத்தகைய ஒழுக்கமும் சீலமும் தெய்வீகமும் நிறைந்த பிள்ளைகளின் பெற்றோரும் ஆசிரியரும் போற்றுவதற்குரியவர்கள். பெற்றோர், பிள்ளைகளைப் பெற்று

நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாக வளர்த்து உலகிற்கு ஈதல் ஒரு பெரும் அறம் ஆகும். ஆசிரியர்களும் பிள்ளைகளை நற்பண்பு உடையவர்களாக்கி உலகிற்கு வழங்குதல் என்பது ஒரு சிறந்த அறப்பணி ஆகும்.

“மகனே, மற்றையவர்களின் பொருளைப் பொறாமையுடன் பார்க்காதே. பிறர் பொருள்கள், சொத்துகளை கவரவேண்டும் என்று எண்ணம் கொள்ளாதே. எந்தவித ஆசைக்கும் அடிமையாகிவிடாதே. கைலஞ்சம் வாங்கி உன்னை விற்றுவிடாதே. பிறரின் துன்பத்திற்கு ஏதுவான எச் செயலையும் செய்யாதே. கொலை, களவு, மதுவருந்துதல், காமம், பொய், பிறரை நிந்தித்தல் போன்ற பாவச் செயல்களில் இறங்கி விடாதே. பெரியோரைக் கணம் பண்ணு, தாய், தந்தை, மூத்தோர், ஆசிரியர் ஆகியோரின் சொற்கேட்டு, பணிந்து நட.” - இவ்வாறு பிள்ளைகளுக்குப் புத்திமதி கூறி வளர்த்துவரும் பெற்றோரும் ஆசிரியர்களும் போற்றுதற்குரியவர்கள். போதனையோடு நின்றுவிடாமல் தாமும் சொல்லியபடி முன்மாதிரியாக நடந்துகாட்டுபவர்கள் இந்த உலகிற்குப் பெருநன்மை செய்தவர்கள் ஆவர்.

தாய், தந்தையர், பிள்ளை கருவுற்ற காலத்திலிருந்து கல்வி கற்பித்து ஆளாக்கும் வரை ஒரு நீண்ட காலப் பகுதியில் எவ்வளவு கஷ்டங்கள், துன்பங்கள் படுகிறார்களோ அதற்கு ஈடாக நாம் எத்துணை ஜன்மங்கள் எடுத்து அவர்களுக்கு உதவி செய்தாலும் காணாது. அதனால் கண்கண்ட தெய்வங்களான பெற்றோர்களை ஆயுள் பரியந்தம் காப்பாற்றும் பொறுப்பு பிள்ளைகளைச் சேர்ந்தது. இந்த உண்மையை உணர்ந்து நடக்கும் பிள்ளைகள் ஒழுக்கசீலர்கள். அவர்கள் போற்றுதற்கு உரியவர்கள்.

“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என்னோற்றான் கொல் எனுஞ் சொல்” என்பது வள்ளுவம்.

மகன் தன் தந்தைக்குச் செய்யத்தக்க கைம்மாறு, “இவன் தந்தை இவனை மகனாகப் பெற என்ன தவம் செய்தானோ” என்று பிறர் புகழ்ந்து சொல்லும் சொல்லாகும் - என்பது இக்குறளின் கருத்து

“ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்” என்பது மற்றொரு குறள்.

தன் மகனை நற்பண்புகள் நல்லொழுக்கம் நிறைந்தவன் எனப் பிறர் சொல்லக் கேள்வியுறும் தாய், தான் அவனைப் பெற்ற காலத்து உற்ற மகிழ்ச்சியைவிடப் பன்மடங்கு மகிழ்வாள் என்பது இக்குறளின் கருத்து.

“தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்” என்கிறது வள்ளுவம்.

பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டால் போதாது. அவர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்து ஒழுக்கம் நிறைந்த நற்குடிமக்களாகச் சமூகத்திற்கு அளிக்க வேண்டியவர்களாகவும் தந்தையும் தாயும் உள்ளனர்.

தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்யத்தக்க நல்ல உதவி என்னவெனில், கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் சிறந்த மக்கட் சமுதாயத்தில் அவனும் போற்றுதற்குரிய முறையில் கல்வி அறிவு ஒழுக்கமுடையவனாகத் திகழும்படி செய்தல் ஆகும். ‘சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே’ என்கிறது புறநானூறு. இங்கு மகன், சான்றோன் எனுஞ் சொற்கள் மகன், மகள் இருபாலாரையும் குறிப்பனவாக உள்ளன.

அதேவேளை, தந்தையும் தாயும் பிள்ளைகளைப் பெற்று சமூகத்தில் அலையவிட்டால், சமூகத்திற்கு இடையூறுகள், இடர்கள், தொல்லைகள் தரக்கூடியவர்களாக ஆக்கினால் அப் பெற்றோர்கள் பெரும் பாவகாரியத்தைச் செய்தவர்கள் ஆகின்றனர்.

பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்ப்பது அறமும் ஆகலாம். அவர்களைச் சீராக வளர்க்காமல், சமூக விரோதச் செயல்களில் ஈடுபடவிடுவதால், பாவகாரியமும் ஆகலாம்.

இவ்வாறே பிள்ளைகளின் ஆளுமை வளர்ச்சிக்குப் பொறுப்பாக விளங்குகின்ற ஆசிரியர்கள், பெரியோர்கள், சமூகத் தலைவர்கள், அது பொருட்டுத் தத்தம் கடமைகளைச் செய்யும் போது அறம் செய்பவர்கள் ஆகின்றனர். அவ்வாறு செய்யாமல் விடும்போது பாவங்கள் செய்தவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர்.

எனவே, பிள்ளைகளை உலகத்து உயிர்களுக்கு எல்லாம் இன்பம் பயப்பவர்களாக, மிகுந்த நன்மைகள் செய்பவர்களாக உருவாக்குதலைவிட மிகச் சிறந்த அறம் வேறொன்றில்லை என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

பெற்றோர்களின் செல்வங்களும் நாட்டின் சொத்துகளும் ஆன பிள்ளைகளின் இன்றைய அதி முக்கிய தேவை பாதுகாப்பு ஆகும். காப்புத் தேவை என்று இதனை உளவியலாளர் கூறுவர். துஷ்பிரயோகம், சுரண்டல், கொடுமைகள், துன்புறுத்தல்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து குழந்தைகளும் சிறுவர்களும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

யுத்தங்கள், சண்டை சச்சரவுகள் என்பவற்றின் கொடுமைகள் சிறுவர்களையே உடல் ரீதியாகவும் உளரீதியாகவும் பெரிதும் பாதிக்கின்றன. சிறுவர்களில் ஒரு பகுதியினர் சிக்குண்டு உயிரிழக்கின்றனர். இன்னும் அதிகமானோர், போர்களில் அவயவங்களை இழந்து எஞ்சிய நீண்ட காலப்பகுதியை ஊனமுற்றவர்களாகக் கழிக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். மேலும் பல சிறுவர்கள் அநாதைகள் ஆக்கப்பட்டு, பெற்றோரின் பரிஷம் பாசமும் இல்லாமல், அநாதை விடுதிகளில் காலத்தைக் கழிக்கின்றனர். துஷ்பிரயோகங் களுக்கும் உள்ளாக்கப்படுகின்றனர். அகதிமுகாம்களில் அல்லல்படும் சிறுவர்கள், கற்கவேண்டிய காலத்தில் கல்வி மறுக்கப்பட்ட நிலையில் பல்வேறுவித கொடுமைகளுக்கும் உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள். வாழ்க்கையின் ஆயத்தப் பருவம், ஆளுமை வளர்ச்சியின் ஆரம்பப் பருவம் என்பன கொடுமையும் பயமும் பீதியும் நிறைந்து அடிப்படை வசதிகளும் இல்லாத சூழ்நிலையில் பாடசாலைக் கல்வியும் மறுக்கப்பட்ட நிலையில், ஏராளமான சிறுவர்கள் இன்று வாழ்கின்றார்கள். இவர்கள் எதிர்காலத்தில் எத்தகைய மனிதர்கள் ஆக உருவெடுக்கப் போகிறார்கள் என்பதையும்; சமூக விரோத சக்திகளாக மாறித் தம்மை வஞ்சித்த சமுதாயத்தினைப் பழிவாங்க முயற்சித்தால் சமுதாயம் என்ன பாடுபடும் என்பதையும் யாராவது சிந்தித்துப் பார்க்கிறார்களா?

குடும்ப சச்சரவுகளினாலும் குடும்பச் சீர்குலைவுகளினாலும் மனிதப் பண்புகள், விழுமியங்களை மதிக்கத் தெரியாத பெற்றோருக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்த துர்அதிர்ஷ்டத்தினாலும் பெற்றோர்களாக இருக்கத் தகுதியோ, தகைமையோ, அடிப்படை அறிவோ இல்லாதவர்கள் காம இச்சையால் பிள்ளைகளைப் பெற்று அலையவிடுகின்றமையினாலும் ஏராளமான சிறுவர், சிறுமிகள் சீரான பராமரிப்பு இன்றி சிறுமைப்படுத்தப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு வளரும்

பருவத்தில் ஆன போஷாக்கு இல்லை; கல்வி வசதிகள் இல்லை; வழிகாட்டவோ ஆலோசனைகள் கூறவோ எவரும் இல்லை; தடுப்பு மருந்தேற்றல் இல்லை; சுத்தமாகவும் சுகாதாரமாகவும் வாழ்வதற்கேற்ற சூழல் இல்லை; நோய் ஏற்பட்டால் மருத்துவம் பார்க்க யாரும் இல்லை. வீட்டு வேலைக்காரர்களாகவும் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்பவர்களாகவும் சிறுவர்கள் அமர்த்தப்பட்டுத் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். சின்னஞ்சிறு வயதில் நீண்ட நேரத்திற்குத் தொடர்ச்சியாக ஓய்வு ஒழிச்சல் இன்றி வேலை செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படகிறார்கள். அத்தோடு, தண்டனைகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் உள்ளாக்கப் படுகிறார்கள். மனிதாபிமானமற்றமுறையில் வேலைவாங்கப் படுகிறார்கள்.

தெருவோரச் சிறுவர்கள் மற்றும், பெற்றோரின், ஆதரவற்ற சிறுவர் சிறுமியர் சமூகத்தின் கொடுமைகளுக்கு இலக்காகின்றனர். சிறுவர்களின் வளர்ச்சியும் மேம்பாடும். ஆரம்பத்திலேயே மழுங்கடிக்கப்படுகின்றன. இவர்களுக்கு எதிர்காலம் என்று ஒன்று இருக்கப் போகிறதா? படிப்பறிவில்லாத, மனிதாபிமானமற்ற, விலங்குச் சமூகம் எதிர்காலத்தில் உருவாகப் போகிறதா? அதற்கான முன்னாயத்தங்களைத்தான் இன்றைய சந்ததியினர் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களா? போன்ற வினாக்கள் எழுவது இயல்பானதே. இதற்கு விடைகாணப்படவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் பொருளாதார மேம்பாடு, விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப அபிவிருத்தி, அண்டவெளிப் பயணங்கள், பிறகோள்களில் மனிதக் குடியேற்றங்கள் என்பன பற்றியெல்லாம் ஆழ, அகலமாகச் சிந்தித்துத் திட்டங்கள் தீட்டப்படுகின்றன. இவற்றை அனுபவிப்பதற்குச் சீரான மனிதர்கள், போகிற போக்கில் இருப்பார்களா என்பதைப் பற்றியும், மனித சீராக்கம் பற்றியும் எண்ணுபவர்கள் உலகில் எத்தனை பேர் இன்று உள்ளனர்? என்னும் கேள்வியையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் எழுப்பத்தான் வேண்டியுள்ளது. அன்றியும், குடும்பச் சீரழிவுகளினாலும், சமூகப் பிணக்குகளினாலும், யுத்த அனர்த்தங்களினாலும் மிகக் கூடுதலாகப் பாதிப்பிற்கு உள்ளாகுபவர்கள் குழந்தைகளும், பிள்ளைகளும், சிறுவர்களுமே என்பதை வளர்ந்தவர்கள் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். இச்சிறுவர், சிறுமிகளே எதிர்காலச் சந்ததியினர்; நாடுகளிலும், சமூகங்களிலும் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிப்பவர்கள். எதிர்காலமும் அவர்களுக்கே

உரியது. அத்தகைய சிறுவர், சிறுமிகளின் எதிர்காலச் சுபீட்சத்திற்கும், வாழ்க்கை நலன்களுக்கும் பாடுபடுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு, அவர்களுக்கெதிரான செயல்களில் இறங்கி, அவர்களின் எதிர்காலத்தை மழுங்கடிக்கும் அனர்த்தங்களுக்கு, வளர்ந்தவர்களே துணைபோகின்றனர். வளர்ந்தவர்களின் இத்தகைய வன்முயற்சிகளினால், நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் பெரிதும் பாதிக்கப்படுபவர்கள் சிறுவர்களே. இச் சிறுவர்களின் எதிர்காலம் நல்லதாக அமைய வேண்டும் என முழங்குபவர்கள் செய்கின்ற செயல்கள், சிறுவர்களுக்கு எதிரானவையாகவும் இருக்கின்றனவே என்பதை ஏனோ இந்த வளர்ந்தவர்கள் கொஞ்சமேனும் விளங்கிக் கொள்ள மறுக்கிறார்களோ என்பதுதான் புரியாத ஒன்றாக இந்த நூற்றாண்டில் தலையெடுத்துள்ளது. சிறுவர்களின் உரிமைகள் பற்றிச் சாசனம், பட்டயம் என்பனவற்றை வரைவதிலும் கைச்சாத்துக்கள் இருவதிலும் எவ்வித குறைச்சலுமில்லை. அவற்றில் ஆயிரத்தில் ஒன்றைத் தன்னிலும் நடைமுறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டால், அதுவே சிறுவர்களுக்கு வளர்ந்தவர்கள் செய்யும் பேருபகாரமாக அமையும். வழக்கம் போல நடைபெறவது, பேச்சுப் பல்லக்கு, தம்பி கால்நடைதான்.

பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள் என்போர் தங்களைச் சிந்திக்க விடுகிறார்களில்லை என்பது ஆரம்பக் கல்வி கற்கும் மாணவர்களின் குறைபாடும் முறைப்பாடுமாக உள்ளது. சிறுவர்கள். எதனைப் படிக்க வேண்டும், எப்படிப் படிக்க வேண்டும், எவற்றை விரும்ப வேண்டும், எவற்றை வெறுக்க வேண்டும் என்பன தொடக்கம் எதிர்காலத்தில் என்ன உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் எத்தகையவர்களாக உருவாக வேண்டும் என்பன வரையிலான சகல தீர்மானங்களையும் பெற்றோரும் ஆசிரியர்களுமே எடுக்கிறார்கள். தங்களுடன் இதுபற்றி அவர்கள் கலந்தாலோசிப்பது இல்லையென்று சிறுவர்கள் ஆதங்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வளர்ந்தோர்களைக் கேட்பதெல்லாம், பிறர் தலையீடு இன்றித் தாம் சுயமாக வளர்வதற்கும், தம்மைப் பற்றிய தீர்மானங்களைத் தாமே சுதந்திரமாக எடுப்பதற்கும் வளர்ந்தவர்களின் அனுமதியைத் தான் ஆகும். வளர்ந்தோர் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் இந்த உலகில் சிறுவர்களுக்கு விடுதலை கிடைக்குமா, என்பது கேள்விக்குறிதான். குழந்தைகள், பிள்ளைகளின் இயல்புகள், ஆர்வங்கள், விருப்பு வெறுப்புக்கள்,

உளநிலை, உடல்நிலை ஆற்றல்கள் பற்றிக் கிஞ்சித்தேனும் கருத் திற்கொள்ளாது அச்சிறார்கள் மீது பெற்றோர்களும், மற்றையோர்களும் தங்கள் அங்கலாய்ப்பையும் அபிலாஷைகளையும் நிறைவுசெய் வதற்காகச் சமத்தப்படும் பாரங்கள், சுமைகள்- அவை கல்வி சார்ந்த தாகவோ, வேறென்ன சார்ந்ததாகவோ இருப்பினும் - அப்பிள்ளை களுக்கு இழைக்கும் தீங்குகள் ஆகவே கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இன்று படிப்பு என்பது பிள்ளைகளுக்குச் சுமையாகி வருகிறது. “பெண்ணாகப் பிறந்தவர்களுக்குப் பிறப்பில் ஒரு தூக்கம் இறப்பில் ஒரு தூக்கம்” என்றான் கவிஞன் ஒருவன். இன்று பிள்ளையாய்ப் பிறந்தவர்க்கு ஆணோ, பெண்ணோ, பிறப்பில் ஒரு தூக்கம் தான். அதன் பின் தூங்குவதில்லை: தூங்கவும் விடுவதில்லை. விடிந்தால், பொழுதுபட்டால் பிள்ளைகளுக்கு ஒரே படிப்பு. வேறு பொழுது போக்குகள், விளையாட்டுகள், கலைகளில் ஈடுபடுதல், சமூகப் பணிகள், சமய ஆராதனைகள், வழிபாடுகள் எதற்கும் அனுமதி கிடையாது. பிள்ளையின் ஆளுமை வளர்ச்சியில் இந்நிலைமை பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது, என்பதை வளர்ந்தவர்கள் உணர்வதில்லை. பிள்ளைகளின் எதிர்கால நன்மையின் பொருட்டே தாம் இவ்வாறு கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதாகப் பெற்றோர் கூறுகின்றனர். ஆனால் உண்மையில் தீங்குகளையே விளைவிக்கின்றனர் என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை. இதனால் சமூக உறவுகள் மக்களுடனான புரிந்துணர்வுகள், விழுமியங்கள், நல்லொழுக்கப்பண்புகள், வாழ்க்கையையும் சமுதாயத்தையும் விளங்கிக் கொள்ளும் மனப்பாங்கு, ஆன்மிகம் என்பன யாவும் பிள்ளைகளுக்கு அறவே கிடையாமல் போய்விடுகின்றன. வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பலவற்றைச் சிறார்கள் இழந்து விடுகின்றனர்.

எதிர்கால உலகினைப் பொறுப்பேற்க உள்ள இன்றைய சிறுவர் சிறுமிகள், நன்கு பேணி வளர்க்கப்பட வேண்டியவர்கள்; வளர்ந்தவர்களின் தன்னிச்சைப்படி வளர்க்கப்படக் கூடாதவர்கள் என்ற உண்மையைத் தெளிந்து கொண்டால் நானைய உலகு நன்றாய் அமையும்.

“வாழும் காலத்தில் செய்யும் எந்தச் செயலும் உயிரறிவு பெற்றாலன்றிச் சிறக்காது. விஞ்ஞானத்தின் மூலம் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சி வெற்றி பெற வேண்டுமானால் ஆன்மிகம் தழைக்க வேண்டும்”

- மகரிஷி

26

நல்ல நண்பர்கள் யார்?

எல்லா உறவுகளுள்ளும் நட்புறவு மிகச்சிறந்தது. நல்ல நண்பர்கள் கிடைக்கப் பெறுதல் அரும் பெருஞ் செல்வம் பெற்றமைக்குச் சமனாகும். அதேவேளை தீய நண்பர்கள் வந்து சேர்ந்தார்களேயானால் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்திவிடுவார்கள். ஒட்டுண்ணி போல அத் தீயவர்கள் விட்டுப் போகவும் மாட்டார்கள்; உபத்திரவமும் கொடுத்தபடியே இருப்பார்கள். எச்.ஐ.வி. வைரஸ் கிருமிகள் போன்று கெட்ட நண்பர்கள் உயிரை வாங்கிவிட்டுத்தான் விட்டு அகலுவார்கள்.

“தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்பயன்” என்பார்கள். நண்பர்கள் அப்படியல்ல. நாமே தேடிக்கொள்பவர்கள். அதனால் நண்பர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது நல்லவர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கலாம் தானே. எத்தனையோ பிள்ளைகள் நல்லவர்களாக வளர்ந்து கெட்ட நண்பர்களின் சேர்க்கையால் குட்டிச் சுவராகிப் போன செய்திகளை நாம் கேள்விப்படுகிறோம். நண்பர்கள் நல்லவர்களாக அமைந்துவிட்டால் அதைவிட நன்மையும் கிடையாது; கெட்டவர்களாக அமைந்துவிட்டால் அதைவிடக் கெடுதலும் கிடையாது. பெற்றோரிடமிருந்து பிள்ளைகளையும்; கணவனிடமிருந்து மனைவியையும் கூடக் கெட்ட நண்பர்கள் பிரித்துவைத்து விடுவார்கள். பெற்றோரின் சொல்லைக் கேளாமை, அவர்களுடன் முரண்படுதல், பெற்றோரை அவமதித்தல், மரியாதைக் குறைவாகப் பேசுதல், வீட்டுக்கு நேரம் பிந்தி வருதல், படிப்பில் கவனஞ் செலுத்தாமை என்பனவற்றிற்குப் பெரும்பாலும் கெட்ட நண்பர்களுடனான சகவாசம்தான் காரணம்.

“அன்பு ஈனும் ஆர்வமுடமை அது ஈனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு”

என்பது வள்ளுவம். வற்றாத அன்பின் அடிப்படையில் மலர்வது நட்பு. “கூலிக்கு மாறடிப்பது” நட்பாகிவிடாது, அது பாசாங்கு.

பொருட்செல்வம், அதிகாரபலம், செல்வாக்கு என்பன ஒருவர்க்கு வந்து சேரும் போது நண்பர்கள் பலர் எக்கச்சக்கமாக வந்து

சேருவார்கள். உயிரையும் கொடுக்கத் தயார் என்பார்கள். ஆனால், பொருட்செல்வமும் அதிகார பலமும் செல்வாக்கும் விட்டுவிடக்கூடிய மறுகணமே, சுற்றிச் சுற்றி வந்த நண்பர்கள் கூட்டமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போயே விடும். போனால் கூடப் பரவாயில்லை, போய் இல்லாததும் பொல்லாததும் கூறி அவதூறும் செய்வார்கள். சிரித்துப் பேசி, உண்டு களித்து, வெற்றுரை பகன்று, நடித்து மகிழ்வதற்கு ஆயிரக்கணக்கில் நண்பர்கள் வருவார்கள். வாழ்க்கை முற்றுமுழுதாக இப்படியே இன்பமாகக் கழியும் என்று எவராலும் உறுதி தர முடியாது. வாழ்க்கையென்றால் நிலவும் இருட்டும் மாறிமாறி வரத்தான் செய்யும். சுகமும் துக்கமும் கலந்ததே வாழ்க்கை. அப்படியிருக்க வாழ்க்கையின் நிலாக்காலத்தில் உடனிருந்து உண்டு களித்து, மகிழ்ச்சியில் பங்கு கொண்ட நண்பர்கள், வாழ்க்கையில் இருண்ட காலம் வந்த போது துன்பங்களையும் துயரங்களையும் அனுதாபத்தோடு நோக்காது அவற்றில் பங்கு கொண்டு உதவிசெய்யாவிட்டாலும் ஆறுதல் வார்த்தைகளைத் தன்னிலும் கூறாது, மெல்ல அகன்று விடுதல் எப்படித் தர்மமாகும். துன்பம் வந்தபோது உடனிருந்து உதவுபவர்கள் எத்தனை பேர் உள்ளனர்? நண்பர்களைத் தேர்ந்துகொள்ளும் போது சிந்திக்க வேண்டிய விடயங்கள் இவையாகும்.

“அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவை போல்

உற்றுழித் தீர்வார் உறவு அல்லர் - அக்குளத்தில்

கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய்தலும் போலவே

ஒட்டி உறவார் உறவு”. - (முதுரை) என்கிறார், ஓளவைப் பிராட்டியார்.

நீர் நிரம்பிய குளம் ஒன்றில் கொட்டி, ஆம்பல், நெய்தல் முதலிய நீர்த்தாவரங்கள் செழித்து வளர்ந்து காணப்படுகின்றன. குளத்தில் நீர்வற்றியவுடன் அத்தாவரங்கள் சோர்ந்து நிலத்தில் வீழ்ந்து வாடிக்கிடக்கின்றன. குளத்தில் நீர் வற்றிவிட்டதே என்பதால் குளத்தை விட்டு நீங்கி வேறு எங்கேனும் கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய்தலும் சென்றுவிடுவதில்லை. நீர் குளத்தில் நிரம்பியிருந்த காலத்தில் இருந்தது போலவே நீர் குளத்தில் வற்றிய காலத்திலும் அத்தாவரங்கள் குளத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டே இருக்கின்றன. செழிப்பான காலத்தில் சேர்ந்தும் வறுமையான காலத்தில் விட்டு நீங்கியும் இருப்பவர்களின் உறவு, உண்மையில் நல்லுறவு அன்று.

ஆம்பலும் நெய்தலும் கொட்டியும் போல வாழ்விலும் தாழ்விலும் ஓட்டி உறவாடிக் கொண்டிருப்பதே உண்மையான நல்ல நட்புறவு ஆகும்.

தண்ணீர் நிறைந்துள்ள குளத்திலே நீர்ப்பறவைகளும் வாழ்கின்றன. குளத்தில் நீர் வற்றியதும் குளத்தை விட்டு வேறு இடங்களுக்கு அப்பறவைகள் சென்று விடுகின்றன. இப்பறவைகள் போன்று செல்வம் வந்துற்ற போது சேர்ந்தும், ஓட்டி உறவாடி மகிழ்ந்தும்; வறுமை வந்த காலத்தில் விட்டுநீங்கியும் இருப்பவர்களுடைய உறவு நல்ல நட்புறவாக அமையாது. வாழ்விலும் தாழ்விலும் நிலைத்து நிற்கும் நண்பர்களே உண்மை நண்பர்களாவர்.

நன்றாக எண்ணி எண்ணிப் பலகாலம் ஆராய்ந்து அறிந்த பின்னரே நண்பர்களைத் தேர்ந்து எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அது இலேசான காரியமன்று; மிகவும் பொறுப்பான காரியம் என்பதைக் கருத்திலும் கவனத்திலும் கொள்ள வேண்டும். திருமணம் ஆயிரம் காலத்துப்பயிர் என்பார்கள். அவ்வாறுதான் நண்பர்களுடனான உறவும். நேற்று வந்து இன்று நின்று நாளை போய்விடுகிற விடயம் அல்ல நட்பு.

பலகாலம் நண்பர்களாக இருந்துவிட்டு ஏதேனும் மனத்தாங்கல் காரணமாகப் பிரிந்தவர்கள் பெரும் ஆபத்துப் பேர்வழிகளாக மாறிவிடுவதைக் காண்கிறோம். அவர்கள் நிரந்தரப் பகைவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள். எப்படி அவரைப் பிடித்து விழுங்கலாம் என்று தருணம் பார்த்தபடி இருப்பார்கள். ஓயாமல் தூற்றித் திரிவார்கள். பிறரிடம் சென்று வசைமாரி பொழிவார்கள். பண்பில்லாதவரிடம் கொள்ளும் நட்பு இத்தகைய கேவல நிலைக்குத் தள்ளி விடும். ஆகையினாலேயே பண்புடையவர்களுடன் தான் நட்புக் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை ஆன்றோர் வற்புறுத்தியுள்ளனர்.

நட்புப் பற்றிக் கூறவந்த வள்ளுவப் பெருந்தகை,

“செயற்கரிய யாவுள நட்பின் அதுபோல்
வினைக்கரிய யாவுள காப்பு” என்கிறார்.

செயற்கரிய செயல்களுள் நட்புக்கொள்ளும் ஒன்றாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. நல்ல நட்புக் கிடைத்துவிட்டால் அது பெரும் பாதுகாப்பாக நமக்கு அமைந்துவிடுகின்றது. நண்பர்கள் வாழ்விலும் தாழ்விலும் நமக்கு நல்ல துணையாக இருப்பர்.

அறிவு, ஒழுக்கம், பண்பு என்பன உடையவர்களுடான நட்பு, வளர்ப்பிறை போன்று தினந்தினம் வளர்ந்து கொண்டே செல்லும். அறிவு, பண்பு ஒழுக்கம் என்பன அற்றவர்களின் தொடர்பு, முழுமதி தேய்ந்து தேய்ந்து போவது போன்று, தேய்ந்து போகுந்தன்மையுடையது.

கரும்பினை நுனியிலிருந்து தின்றால் அடிப்பாகத்தை நோக்கித் தின்னத்தின்ன இனிப்புச் சுவை அதிகரித்துக் கொண்டே செல்லும். ஆனால், அடிக்கரும்பிலிருந்து தின்னத் தொடங்கினால் முதலில் நல்ல இனிப்பாகத்தான் இருக்கும். நுனிக்கரும்பை நோக்கிப் போகப் போகக் கயர்ப்பு வந்துவிடும். இவற்றில் நுனிக்கரும்பிலிருந்து அடிக்கரும்பை நோக்கித் தின்பவன் பெறும் சுவைபோன்றதாக நட்பு அமைவதே நல்லது ஆகும்.

ஒரு முறை இரண்டு நண்பர்கள் ஒரு காட்டுப் பாதையில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஒரு கரடி அவர்கள் முன் தென்பட்டது. கரடி கண்ணைத் தோண்டிவிடும்; உயிருக்கும் ஆபத்து விளைவிக்கும் என்பது அவ்விருவருக்கும் நன்கு தெரியும். ஒரு கணம் செய்வதறியாது திகைத்தனர். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து முழித்தனர். கூக்குரல் போட்டாற் கூட எவரும் உதவிக்கு வரமாட்டார்கள். மனித சஞ்சாரமற்ற அடர்ந்த காட்டின் மத்தியில் அவர்கள் நிற்கிறார்கள். நன்றாக இருள் சூழ்ந்துவிட்டது. கரடியோ அவ்விருவர்களையும் நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது. அப்பொழுது நண்பர்களில் ஒருவன் அருகில் நின்ற மரம் ஒன்றில் ஏறிக்கொண்டான். மற்றவன் எக்கேடு கெட்டால் தமக்கென்ன, தான் மட்டும் கரடியின் பிடியிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டால் போதும் என்பது அவனுடைய எண்ணம்.

நிலத்தில் நின்றவனுக்கு மரம் ஏறத்தெரியாது. கூட வந்த நண்பனோ அவனைத் தனித்துக் கீழே விட்டு விட்டு மரத்தில் ஏறிவிட்டான். கரடியோ அண்மித்து விட்டது. உடனே அவனுக்கொரு யுக்தி தோன்றியது. தரையில் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டான். செத்தவன் போல ஆடாது அசையாது மூச்சைக் கூட அடக்கிக் கொண்டு கிடந்தான். கடவுளைத் தியானித்தான்.

கரடி வந்தது. தரையில் கிடந்தவனை மணந்து மணந்து பார்த்தது. அவனின் காதுகள், கண்கள் மற்றும் அவயவங்களை முகர்ந்தது. இறுதியில் அவன் இறந்து விட்டான் என்ற முடிவிற்குக் கரடி வந்தது.

கரடிக்கு ஒரு தர்மம் இருக்கிறது. மனிதரே தர்மத்தைப் பின்பற்றாத போது கேவலம் மிருக இனத்தைச் சேர்ந்த கரடிக்கு ஒரு தர்மம் இருக்கிறது என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். சிற்சில சமயங்களில் மிருகங்கள் மனிதரை விடச் சிறந்த முறையில் நடந்து கொள்கின்றன, என்பதை மறுக்கமுடியாது. மிருகங்களின் நடைமுறைகளைப் பார்த்து மனிதர் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியன எவ்வளவோ இருக்கின்றன. கரடி பின்பற்றும் தர்மம் என்னவெனில், இறந்துகிடக்கும் உடலை அடித்து உண்ணமாட்டாது என்னும் தர்மம் ஆகும்.

கரடி தனது குலதர்மத்தைப் பின்பற்றி, நிலத்தில் கிடக்கும் மனிதன் இறந்துவிட்டான் என்னும் எண்ணத்தில் அவனை ஒன்றுமே செய்யாது அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றது. மரத்தின் மேலே இருந்து கீழே நடந்தவற்றையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த மனிதன், கரடி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கியபின்னர் கீழே இறங்கி வந்தான். அங்கு நிலத்தில் குப்புறப்படுத்துக் கிடந்த நண்பரிடம் “நண்பா, இன்னும், ஏன்படுத்துக்கிடக்கிறாய். கரடி போய் வெகு நேரமாகிவிட்டதே. எழுந்திரு, நாம் பயணத்தைத் தொடர்வோம்”, என்றான். அவன் எழுந்ததும், அவனைப் பார்த்துப் பிரமிக்கத்தக்க ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான்.

“நண்பனே, நீ படுத்துக்கிடக்கும் போது, கரடி உன்னைச்சுற்றி சுற்றி வந்தது. பின்னர் உன் காதுக்குள் ஏதோ இரகசியம் சொல்லிவிட்டு உன்னை ஒன்றும் செய்யாமல் கரடி போய்விட்டதே. கரடி உன் காதுக்குள் சொன்ன இரகசியம்தான் என்ன? நண்பனிடம் எந்த ஒரு இரகசியத்தையும் மறைப்பது தர்மம் ஆகாது” இது தான் பிரமிக்கத் தக்க விடயம்.

ஆபத்து வந்தபோது நண்பனை விட்டுவிலகலாகாது என்ற மனிததர்மத்தை அசட்டை செய்த நண்பன் இப்பொழுது தர்மம் பற்றிப் பேசுகிறான் என்பதை எண்ணித் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டு பின்வருமாறு கூறினான்.

“நண்பா, எந்த ஒரு இரகசியத்தையும் நான் நண்பனிடம் மறைக்கமாட்டேன். அது தர்மமுமாகாது. ஆனால், கரடி என்னுடைய காதுக்குள் சொன்னது இரகசியமல்ல: அது ஒரு முக்கியமான செய்தி. அதையும் உன்னிடம் சொல்லும் படிதான் என்னிடம் சொன்னது.

இடைமறித்த நண்பன், “என்ன முக்கியமான செய்தியா? அதுவும் எனக்கா? சீக்கிரம் சொல், தாமதிக்காதே”, என்று பரபரப்பாகப் பேசினான்.

“அந்தச் செய்தியை உன்னிடம் நேரடியாகச் சொல்லத்தான் உன்னைக் கண்டுவிட்டு ஓடோடி வந்ததாம். அதற்குள் நீ மரத்தின் மீது ஏறி உச்சிக்குப் போய் விட்டாயாம். ஏமாந்த கரடி அந்தச் செய்தியை என்னிடம் சொல்லி, அதனைக் கண்டிப்பாக உன்னிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று என்னைப் பணித்தது. அந்தச் செய்தியை உன்னிடம் கூறுவதற்காகத்தான் என்னை உயிரோடை விட்டிட்டுப் போவதாகவும் கூறிச் சென்றது. என்னிடம் சத்தியமும் பெற்றுக்கொண்டது. சத்தியத்தை மீறுவேனா என்ன? வேறொரு சங்கதியையும் எனக்குக் கரடி சொல்லி விட்டுப் போனது. அதை நினைத்தால்தான் உடலும் உள்ளமும் சேர்ந்து நடுங்குகின்றன”.

“அது என்ன சங்கதி என் பொறுமையைச் சோதிக்காமல் உடனே சொல்” என்றான், அந்த நண்பன்.

“சொல்கிறேன். இந்தச் செய்தியை உன்னிடம் சொல்லத் தவறினால், கரடி திரும்பிவந்து என்னைக் கொன்றுவிடுவதாகச் சொல்லிச் சென்றது. நான் சாவதற்கு நானே வழிதேடுவேனா? கரடியும் பக்கத்திலுள்ள புதருக்குள்தான் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். ஆனபடியால், அந்த முக்கிய செய்தியை முற்றுமுததாக உன்னிடம் சொல்லித்தான் தீரவேண்டும். சொல்கிறேன் கேள். “ஆபத்துக்காலத்தில் விட்டு நீங்கிவிடும் நண்பனை ஒரு போதம் நம்பக்கூடாது. தொடர்ந்து அவனோடு நட்பு வைத்திருத்தலும் ஆகாது” இதுதான் கரடி உன்னிடம் சொல்லச் சொல்லி என் காதுக்குள் போட்டு வைத்த முக்கிய செய்தி. அதுமட்டுமல்ல இந்தச் செய்தியை நீ சந்திக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் நீ சொல்ல வேண்டுமாம். தவறினால் எப்போ ஒரு நாள் தன்னால் தண்டிக்கப்படுவாயாம் என்னையும் இச் செய்தியைப் பரப்பும் முயற்சியில் ஈடுபடும்படி பணித்தது. என் உயிர் தப்ப வைக்கப்பட்டதும் இப் பணியைச் செய்வதற்காகத் தான்” - இவ்வாறு சொல்லிமுடித்து விட்டுப் பெருமூச்செறிந்தான் நண்பன்.

இவ்வளவற்றையும் கேட்ட நண்பன் தன்னுடன் கூட வந்த தோழனைத் தனித்துக் கீழே ஆபத்தில் விட்டுவிட்டு தான் மட்டும் கரடியிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக மரத்தின் மீது ஏறியதை எண்ணி வெட்கித் தலைகுனிந்தான்.

ஆமாம், ஆபத்துக்காலத்திலும் தாழ்வுற்ற காலத்திலும் விட்டு விலகிவிடும் நண்பர்கள், பகைவர்களை விட ஆபத்தானவர்கள். அவர்களிடம் நட்புறவு கொள்ளல் ஆகாது. நண்பர்கள் எவரும் இல்லாமலும் வாழலாம். ஆனால், நண்பர்கள் போல நடித்து ஏமாற்றுபவர்கள், அண்டிக் கெடுப்போர்கள் ஆகியோருடன் நட்புரிமை பூணுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆக்கமும் கேடும் ஒருவர்க்கு நண்பர்களால் வருவதால் நண்பர்கள் விடயத்தில் மிகுந்த அவதானமாகச் செயல்பட வேண்டியது அவசியம்.

கோப்பெருஞ் சோழன், பிசிராந்தையார் ஆகிய இருவருக் கிடையிலேயான நட்பினை ஓர் இலட்சிய நட்பாகச் சங்க இலக்கியம் காட்டும். கோப்பெருஞ் சோழன் என்ற மன்னன் போரில் மடிந்துவிட்டதாகக் கேள்வியுற்ற புலவர் பிசிராந்தையார் துயர் தாங்கமுடியாது வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தார் என்ற செய்தியை இலக்கியப்படல் ஒன்று அறிவிக்கின்றது. பாரிவள்ளலுக்கும் கபிலருக்கும் இடையிலான நட்பு; ஓளவையாருக்கும் அதியமானுக்கும் இடையிலான நட்பு என்பன இத்தகைய இலட்சிய நட்புக்களாகப் போற்றப்படுகின்றன.

நல்லவை செய்தல் ஆற்றாராயினும் அல்லவற்றையாதல் செய்யாமல் விடுகின்ற நண்பர்கள் இருந்தாலே பெருங்காரியம் இக்காலத்தில் என்கிறார், ஒரு சமூகவியலாளர். அந்த அளவிற்கு நண்பர் உலகம் கெட்டுவருகிறது என்பதுதான் இதற்குள் புதைந்துள்ள பொருள்.

“நகுதற் பொருட்டன்று நட்பல், மிகுதிக்கண், மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு” என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. எல்லாக்காலத்தும் முகஸ்துதி பாடி, முகமன் பேசிச் சிரித்து மகிழ்வதற்காக மட்டும் நட்பு உரியதன்று. அது நண்பனைக் கெடுக்கும் செயலாக அமைந்துவிடும். நண்பன் மிகுதியாகத் தவறுகள் செய்யும் போது அவரைக் கண்டித்து திருத்துவதும் உயிர் நண்பனின் கடப்பாடு ஆகும்.

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் ஆங்கே இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு” என்பது வள்ளுவம். துன்பத்தை விரைந்து நீக்குவதுதான் உயர்ந்த நட்பின் அடையாளம் என்பதை உணர்வோமாக.

வாழ்க வையகம்

வாழ்க வளமுடன்

27

நாலுபேர் போற்ற வாழ்வதே வாழ்வு

ஓவ்வலகில் ஓரறிவுள்ள உயிர்கள் தொடக்கம், ஆற்றிவுள்ள மனிதர் வரை, பல்வகை உயிரினங்கள் காணப்படுகின்றன. எல்லாவற்றிக்கும் உயிர் உண்டு, உடம்பு என்னும் வடிவமும் உண்டு. இவையனைத் திற்கும் பிறப்பு, வளர்ச்சிப் பருவங்கள், இறப்பு என்பன பொதுவான அம்சங்கள் ஆக உள்ளன. எனவே, மனிதனும் மிருகமும், மனிதனும் பறவையும், மனிதனும் மரமும்; மனிதனும் புல், பூண்டு புழுக்களும், சமத்துவம் உடையன என்று சொல்லமுடியுமா? சொன்னாலும் அக்கருத்தை உலகம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா? ஒரு சிலர் ஏற்றுக்கொண்டாலும் உண்மையில் அது சரியென ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதா? இல்லை. இதனைச் சான்றோர் உலகம் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாது. மனிதன், மனிதன் தான்; நாய், நாய்தான்; காகம், காகம்தான்; மரம், மரம்தான்; ஒன்று மற்றொன்றாக முடியாது. மனிதன் ஏனைய யாவற்றிலும் உயர்ந்த படைப்புத்தான். அதனாலேயே மனிதன் உயர்திணையில் வைக்கப்படுகிறான். ஏனையவை எல்லாம் அ.றிணைப் பொருள்கள். உயர்திணை சமன் அ.றிணை என்னும் சமன்பாடு எப்போதுமே முரண்பாடாக இருக்குமே தவிர உடன்பாடாக இருக்கமாட்டாது என்பதைச் சொல்ல ஒரு கணிதமேதை தேவைப்படாது. சிறு பிள்ளையே கூறிவிடும்.

எல்லா உயிரினங்களிலும் அதி உன்னதமானவன் அதி உயர்வானவன் மனிதனேயாகும். எனினும், மனித அங்க அடையாளங்கள் மனித வடிவம் என்பவற்றுடன் மனிதப் பிறவியை எடுத்துவிட்டால் மாத்திரம் ஒருவன் உயர்வு அடைந்துவிடுவதில்லை.

மனிதர்கள் உள்ளும் மிருகங்கள், பறவைகள், மரங்கள், பேய்கள் முதலியவைகளும் உண்டு. அதேவேளை மாந்தருக்குள் மனிதர்களும் தெய்வங்களும் கூட உண்டு. எனவே, மனிதர்கள் என்றாற் போல் எல்லோருமே உயர்ந்தவர்கள் அதனால், ஒருவர்க்கொருவர் சமத்துமுடையவர்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை.

ஆனால், ஒன்று மட்டும் உண்மை. எல்லா மனிதர்களும் முயன்றால் உயர்வு பெறக்கூடியவர்கள். அதற்குரிய தகைமைகளும் வல்லபங்களும் அவர்களுக்குண்டு என்பதே அந்தப் பேருண்மையாகும்.

மனிதன் மனம் வைத்தால் அவனுக்கு முடியாதது ஒன்றில்லை. ஆனால், மனம் வைத்தால்தானே. பெரும்பாலானவர்கள் தங்களைத் தாங்களே தாழ்த்தித் தாழ்நிலையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“ஏதோ பிறந்தார்கள், சில காலம் வாழ்ந்தார்கள், இறந்தார்கள்” அவ்வளவில் தான் இவர்களின் சரித்திரம் அமைகின்றது. எது வாழ்வு? எப்படி நாலுபேர் போற்ற வாழ்வது? இவ்வினாக்களுக்கு விடை காண்பதில் இவர்களுக்குச் சிரத்தையோ அக்கறையோ சிறிதளவிலும் கிடையாது. இதே நிலையில் தான் மிகப் பலர் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் உண்மையில் “செத்தாருள்” வைக்கப்பட வேண்டியவர்கள். அதனால், நடைப் பிணங்கள் ஆக உள்ளனர். விலங்குகள், பறவைகள், மரங்கள் என்பவற்றின் வாழ்விற்கும் இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட மனிதர்களின் வாழ்வுக் கைக்கும் இடையே ஏதும் வேறுபாடுகளைச் சொல்லக்கூடியதாக இல்லை.

இன்னொரு வகையில் சொல்லப் போனால் வித்தியாசம் உண்டு என்று கூடச் சொல்லலாம். மரம் இனிய பழங்களைத் தருகிறது. பசியைத் தீர்க்கிறது. “உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” என்பதை அறிந்து செயல்படுகிறது. மனிதனோ தன்னிடமுள்ளவற்றை மற்றையோருடன் பகிர்ந்து கொள்ள மறுக்கிறான். அத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறானோ என்றால் அதுவும் இல்லை. பிறர் பொருளைக் கவர்கிறான். பகற்கொள்ளையடிக்கிறான். பதுக்கிறான். மரம் களைத்து வந்தாரை வரவேற்று நிழல்தருகிறது. மனிதன் தானும் நிழல்தர மறுக்கிறான். நிழல்தரும் மரங்களையும் வெட்டிச் சாய்க்கிறான். கொடுமை செய்வதில் பூரிக்கின்ற மனிதன் எப்படி மரத்திற்குச் சமன் ஆவான். காய்த்த மரம் கல்லெறிப்பட்டாலும் கூட அதைப் பொருட்படுத்தாமல் மீண்டும் மீண்டும் காய்த்துக் கனிகளைத் தனக்குக் கல்லால்

அடித்தவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கும். பழிக்குப் பழி இரத்தத்திற்கு இரத்தம் என்று வஞ்சினம் கூறும் மனிதர்கள் எங்கே? தம்மைத் தாக்குபவர்களுக்கே தாராண்மை காட்டும் மரங்கள் எங்கே? ஆனால், மனிதன் நினைத்தால் உயர்வானவனாக முடியும் என்பதையும் சொல்லித் தான் ஆக வேண்டும்.

மனிதன் தான் உயர்திணை என்பதை அடிக்கடி நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது. உயர்திணையில் பிறந்தால் மட்டும் உயர்வு பெற்றுவிட முடியாது. உயர்திணைக்குரிய தன்மைகள், இயல்புகள், சிறப்புக்களுடன் வாழவும் வேண்டும். அப்போதுதான் உயர்திணைப் பிறப்பினைப் பேணியும் காத்தும் கொள்ளலாம். உயர் குடிப்பிறப்பு என்று இதனையே நம் ஆன்றோர்கள் கூறினர். இதன்படி மக்கள் எல்லோருமே உயர்குடிப்பிறப்பாளர்தான். அவர்கள் யாவரும் உயர்திணையைச் சார்ந்தவர்களே என்பது உறுதி. அந்தவகையில் மனிதருக்குள் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லை. எவ்வித பேதங்கள் வேற்றுமைகளும் கிடையாது.

ஆயினும், வேறு வகையில் மனிதர்களுக்கிடையே பாரிய பேதங்கள், வேற்றுமைகள், உயர்வு தாழ்வுகள் உண்டு என்பதும் நிராகரிக்க முடியாத உண்மையாகும். இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை மனிதர்கள் தாங்களாகவே ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றனர். மனித இயல்புகள், குணங்கள், விழுமியங்கள், தர்மங்கள் என்பவற்றைத் துறந்துவிட்டுத் தாம் உயர்திணையினர் என்று சொல்வதில் ஒருவித அர்த்தமும் இல்லை. உயர்திணைக்குரிய பண்புகள், மரபுகள், தன்மைகள் பேணப்படும்வரை, அவர்கள் உயர்திணையினர்தான். அவற்றை விட்டுவிட்டால், சந்தேகமில்லை, அவர்கள் அ. ி. றிணையில் வைக்கப்பட்டுவிடுவர். உயர்குடிப்பிறப்பாளர் அதாவது, மனிதர்கள், குணம் பிழைத்தால், ஒழுக்கம் குன்றினால், மனிதம் மறைந்தால், மனித நிலையினின்றும் இழிந்து விடுகின்றனர். அவர்கள் மீளவும் இந் நல்லியல்புகளைப் பெறும்பட்சத்தில் மனித நிலைக்கு உயர்ந்துவிடுகிறார்கள். உயர்குடிப்பிறப்புடைய உயர்திணை மனிதர்களுடன் மீளவும் இணைந்து விடுகிறார்கள்.

வகுப்பு ஏற்றத்திற்கு இடம் உண்டு என்பதும் கருத்தில் கொள்ளற்பாலது.

மனிதன் பிறருக்குப் பயன்தரும் வகையில் வாழ வேண்டும். அதுவே, புகழ் பூத்த வாழ்வு ஆகும்.

“தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக அ.து இலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று”

என அடித்துக் கூறுகிறார் வள்ளுவர் பெருமான்.

“அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது”. அவ்வாறு மனிதராகப் பிறப்பதானால், புகழுக்கு ஏதுவாகிய குணத்தோடு பிறக்க வேண்டும். மக்கட் குணப்பண்பு இல்லாதார் மக்களாய்ப் பிறக்காமல் வேறு பிறவிகளை எடுத்தல் நன்று ஆகும். அவர்கள் மக்களாய்ப் பிறந்தது வீண்; மக்கட் குணத்துடன் வாழாதவர்கள் இருகால் விலங்குகளே ஆவர். மக்கள் மத்தியில் கொடிய விலங்குகளின் குணத்தோடும் இயல்போடும் வாழ்வதிலும் பார்க்க, அவர்கள் பிறவாமல் இருந்திருக்கலாம். எனவே தான் அத்தகையோரைப் பார்த்து “நீங்கள் தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று” என்கிறார் வள்ளுவர் பெருந்தகை.

மனித வாழ்க்கையை முறையாகவும் வாழ்வாங்கும் வாழ்பவர்கள் இம்மைப்பயனாக எய்துவது புகழையேயாகும். ஒருவன் வாழும் போதும்சரி இவ்வுலகை விட்டு நீங்கிய பின்பும் சரி அழியாது நிலைத்து நிற்பது அவனின் புகழ்தான் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

“கல்வி, தறுகண், இசைமை, கொடையெனச் சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே”

என்று பண்டைத்தமிழ் இலக்கண ஆசிரியரான “ஒல்காப் பெருமைத்” தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ளார். கல்வி போன்று வீரம் போன்று, கொடை போன்று, புகழும் பெருமைமிகு மனித வாழ்க்கைக்கு வேண்டியதே என்பது தமிழர் மரபு. ஆனால், அந்தப் புகழ் மனிதவிழுமியப் பண்புகளின் அடித்தளத்தில் நின்று

அற வழியில் ஒருவன் சம்பாதித்துக் கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்பது நிபந்தனை. அவ்வாறு அடையப்படாத புகழ், புகழ் ஆகமாட்டாது; அது இகழ் ஆகிவிடும் என்பதும் தமிழர்தங் கொள்கை.

“ஈதல் அறம்”; என்றும் “ஈதல் இசைபட வாழ்தல்” என்றும் சொல்லப்படுகின்ற கூற்றுக்கள், நம் கவனத்திற்கு உரியவை. நல்ல வழியில் பொருள் சம்பாதித்து, அவ்வாறு தேடிய தேட்டத்தைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்வது அறம் ஆகும். அதன் பயன் புகழோடு வாழ்தல் ஆகும். நற்குணம் வாய்க்கப்பெற்றவர், கைம்மாறு கருதிப் புகழை விரும்பி, ஈய்பவர்கள் அல்லர். பயன் கருதிச் செய்யும் ஈதல், அறம் ஆகாது, அதனால் வரும் புகழும் நிலைத்திருக்காது.

“செயற்கரிய செய்வர் பெரியர்”. சுயநலத்தோடு செயற்படுபவர்கள் ஒருபோதும் பெரியர் ஆகிவிட முடியாது. புகழும் அவர்களுக்கில்லை. பிறருக்கு நன்மை பயக்கும், செயற்கரிய செயல்களைச் செய்பவர்களுக்கே உலகம் பெருமை தருகிறது. மரியாதை செய்கிறது, தலை வணங்குகிறது. புகழ் தாமாகக் கிடைக்கப் பெறுகிறார்கள். புகழ் விலை கொடுத்து வாங்கப்படும் பண்டம் அன்று. அப்படி வாங்கப் பெற்றால், அப்புகழ் விரைவில் அவரை விட்டுப் போய்விடும். அது புகழமுன்று.

நற்கருமங்களை ஆற்றுவதாலும் நல்ல மக்கட் பண்புகளுடன் வாழ்வதாலும் பயன் கருதாது கொடை முதலிய அறப்பணிகளைச் செய்வதாலும் தன்னல மறுப்பினாலும் பிறர் நலங்களைப் பேணுவதினாலும் தத்தம் கடமைகளைத் தவறாது செய்வதினாலும் பெற்றுக் கொள்ளப்படுவதே உண்மையான, நிலையான புகழ் ஆகும். இது கேட்டுப் பெறாத புகழ்; எதிர்பார்த்துப் பெறாத புகழ்.

கடின உழைப்பும் நேர்மையான வாழ்க்கையும் மனிதர்க்கு அழியாப்புகழைத் தருகின்றன. புகழை விரும்பாதவர்களையும் புகழைத்தேடி அதன்பின் செல்லாதவர்களையும் நோக்கியே புகழ் வந்து சேருகிறது.

எவ்வளவற்றைத்தான் படித்து என்ன, படித்தபடி ஒழுகாவிட்டால் அவனைத்தேடிப் புகழ் வராது. வாழ்க்கையில் கிடைக்கும் நேரத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்துபவன் பேராற்றல் படைத்தவனாக விளங்குவான். நேரந் தவறாமை ஓர் அரிய பண்பு. ஒருவனின் புகழுக்கு இது வழிவகுக்கின்றது. நேரம் எல்லோரையும் சமமாகத்தான் பார்க்கின்றது. விலை மதிக்க முடியாத காலம் என்னும் செல்வம் எல்லோருக்கும் ஒரே அளவிலேயே கிடைக்கின்றது. காலத்தைப் பயன்படுத்துவோரே கூடக் குறையப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அது கால நேரத்தின் குற்றமல்ல. காலத்தை முறையாகப் பயன்படுத்துபவனை நாடியே புகழ் வருகிறது.

இந்த உலகத்தில் இறவாது நிற்பது புகழ் ஆகும்.

“ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழ் அல்லால்
பொன்றாது நிற்பது ஒன்று இல்” - என்கிறார் வள்ளுவர்.

ஒருவரின் பூத உடம்புதான் அழிகின்றது; புகழுடம்பு அழியாது நிலைத்து நிற்கிறது என நம்மிடையே வழங்கிவரும் கூற்று, இத் தருணத்தில் வள்ளுவர் வாய்மொழியுடன் ஒப்பு நோக்கற்பாலது. ஒருவன் இறந்த பின்பும் அவனை வாழச் செய்வது அவனின் புகழ்தான். இந்த வகையில் தமக்குப் புகழ் உண்டாகும்படி வாழாதவர்கள் வசை உண்டாகும் படி வாழ்ந்த குற்றத்திற்கு ஆளாவர். வசையோடு வாழ்பவர்கள் உயிரோடு வாழ்ந்தும் வாழாதவர்களே என்பர் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

“வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசை
ஒழிய வாழ்வாரே வாழாதவர்” - என்கிறது வள்ளுவம்,

மரம் பழுப்பது தனக்காக இல்லை; மழை தனக்காகப் பெய்வதில்லை; ஆறு பாய்வது அதற்காக இல்லை; சூரியன் உதிப்பது தனக்காக அல்ல; அவ்வாறு சான்றோரும் தமக்காக வாழ்வதில்லை. மரம், ஆறு, சூரியன் முதலியவையும் சான்றோர்களும் எல்லோராலும் புகழப்படுதலுக்குக் காரணம் தன்னலமின்மையேயாகும். மனிதர்களும் தமக்கென வாழாப்

பிறர்க்குரியாளராகப் பரிணமிக்கும் போது தான், புகழ் தேடி வந்து அவர்களைப் பற்றிக் கொள்கிறது. அதேவேளை சுயநலமிகளை வசைவந்து பற்றிக் கொள்கிறது.

மழைக்கும் சூரியனுக்கும் நாம் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? கைம் மாறு கருதியா அவை நன்மை செய்கின்றன. இல்லவேயில்லை. உலக நன்மை கருதிச் சான்றோர் செய்யும் கடமைகளும் கருமங்களும் கைம்மாறு கருதிச் செய்யப்படுவன வல்ல. தமது அயரா முயற்சியினால் தாம் சேர்த்த பொருள்களுக்குச், சேர்த்தவர், தர்மகர்த்தா மாத்திரமே என்றும் தக்கவர்களுக்கு உதவுவதன் பொருட்டே அப் பொருள்கள் தன்னிடம் சேர்ந்தன என்றும் எண்ணிச் செயல்படுதல் சான்றோர் இயல்பு ஆகும். இந்த வகையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் சான்றோன் ஆக வேண்டும். சான்றோர்க்குக் கிடைக்கப் பெறும் புகழே அர்த்தமுள்ள புகழ்.

பத்திரிகைகளில் ஒருவரைப் பற்றி நாலு வரிவந்துவிட்டால் அதுவே, பெரும் புகழ் எனக் கொள்பவர்களும் தற்காலத்தில் உள்ளனர். இறந்த பின் புகழ் அஞ்சலிகள் செலுத்தப்படுகின்றன. இவர்கள் எல்லோரும் “புகழ்” என்ற சொல்லின் வரைவிலக்கணத்திற்கேற்ப வாழ்ந்துள்ளார்களா, என்பது விசாரித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டிய விடயம்

“ஒன்றும் கொடாதானைக் கோவென்றும் காவென்றும்

பாடின இடாதோ நமக்கிவ் விடி”

என்று உளம் நொந்து பாடினார்கள் இரட்டைப் புலவர்கள். எச்சிற்கையால் காகத்தைக் கலைக்காத பேர் வழிகளைக் கொடை வள்ளல்கள் என்று பாடினால், பாடியவர்க்குத்தான் துன்பம் நேரும்.

தமது பொருளை மட்டுமல்ல, தமக்குச் சேரும் புகழைக்கூடத் தம்முடையது என்று கொள்ளாது, உலகிற்கு ஈய்பவர்களே புகழ்பூத்த சான்றோர்கள்.இன்றைய உலகு அப்படிப்பட்ட புகழுக்குரிய சான்றோர் ஓரிருவராவது இருக்கமாட்டார்களா என்று ஏங்கி நிற்கிறது.

“அன்பு இரக்கம், தொண்டு, தவம், ஈகை. இன்சொல் ஆன்மிக நெறியாகும். போற்றிக் காக்க துன்பங்கள் குறைந்து வரும் மேலும் தெய்வத் துணைகிட்டும் வாழ்வில் புகழ் நிறைவு ஓங்கும்”

- மகரிஷி

28

மனிதன் நல்லவனாக நடப்பதை நிறுத்தி நல்லவனாக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்

சீலுகைகள், உரிமைகள் என்பவற்றைப் போராடிப் பெறுவதிலும் அவற்றைப் பெற்று அனுபவிப்பதிலும் இன்றைய மனிதர்களுக்கு இருக்கின்ற ஆர்வமும் தன் முனைப்பும் கூட்டு முயற்சியும்; தத்தம் கடமைகள், பொறுப்புகள் என்பவற்றைச் சரிவர ஆற்றுவதிலும் இருக்குமேயானால் இவ்வுலகில் என்ன குறைதான் இருக்க முடியும்?

ஆனால், இவ்வுலகின் எந்தப் பாகத்திலும் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படுபவை, கேட்கப்படுபவை, உணரப்படுபவையாவும் குறையும், குறைபாடுகளும் ஆகவே தென்படுகின்றன. குறைகளும் குறைபாடுகளும் மனிதர்களின் சிருஷ்டிகளேயாகும். உலகில் அமைதியும் சமாதானமும் நிம்மதியும் மகிழ்ச்சியான வாழ்வும் மறைந்துவருவதற்குப் பாடுபட்டு உழைப்பவர்கள் மனிதர்களே யாவர். அதே மனிதர்கள்தான், உலகில் அமைதியையும் சமாதானத்தையும் சாந்தத்தையும் வளர்ப்பவர்களாகத் தோற்றம் கொள்கின்றார்கள்.

அப்படியானால் மனிதர்களின் உண்மைநிலை என்ன? அவர்களின் எச் செயற்பாடு உண்மை? எச் செயற்பாடு நடிப்பு? இந்த ஆராய்ச்சி, முடிவுறா ஆராய்ச்சியாகவே முன்னரும் இருந்து வந்திருக்கிறது. இன்னமும் இருக்கப்போகிறது. ஓர் அனுபவ உண்மை என்னவெனில் மனிதர்கள் யாவரும் சிறந்த நபர்கள்; நடிப்பாற்றல் மிக்கவர்கள் என்பதாகும். கண்கட்டி வித்தை செய்யும் கலையில் கைதேர்ந்தவர்கள்.

‘உலகமே ஒரு நாடகமேடை அதில் நாமெல்லோரும் நபிக, நபிகைகள்’ என்கிறார் மஹாகவி சேக்ஸ்பியர்.

“நாடகத்தால் உன் அடியார் போல் நடித்து” என்கிறார் ஓர் அருளாளர்.

இன்றும் ஆன்மிகவாதிகள் போல் நடிக்கின்றார்கள்; உலகியல் சார்ந்தோர் போல் வாழ்கின்றார்கள். இது பெரும் ஆபத்தைத் தோற்றுவிக்கும் செயல்.

விட்டில் பூச்சி, விளக்குச் சுடரை, மலர் என்று மயங்கித் தேனுண்ணச் செல்கின்றது. மலர்போல் காட்சி அளித்தது நெருப்புச்சுடர் என்று விட்டில் பூச்சியால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பல தடவைகள் போய்ப் போய் திரும்புகின்றது. சுற்றிச் சுற்றிச் பறக்கிறது. இன்னமும் அது மலர்தான் என்ற நினைப்பு, அந்த விட்டில் பூச்சிக்கு. கடைசியில், விளக்குச் சுடரில் வீழ்ந்து எரிந்து அழிந்துவிடுகிறது. இப்பொழுது நாம் என்ன சொல்கிறோம்? நெருப்புச்சுடரை மலர் என்று எண்ணிய விட்டில் பூச்சி ஏமாந்து விட்டது. அதனால் தனக்கு அழிவைத் தேடிக்கொண்டது என்றதானே சொல்கின்றோம். இப்படி மற்றொரு விட்டில் பூச்சி வருகின்றது; ஒளிச் சுடரை அணுகுகின்றது; எரிந்து விடுகின்றது. இவ்வாறு இன்னும் பல விட்டில் பூச்சிகள் நம்பி மோசம் போகின்ற காட்சியைப் பார்க்கின்றோம்.

மனிதர்கள் நல்லவர்கள் போல் நடிக்கின்றார்கள்; சமூகத் தலைவர்கள் போல் தோன்றுகின்றார்கள்; சமய வழிகாட்டிகள் போன்று வேடம் தாங்குகின்றார்கள், இந்த உலகம் எனும் நாடக அரங்கில். ஏமாற்றங்கள், மயக்கங்கள் என்பன ஏற்படுவதெல்லாம் இந்த நடிப்புகளினால்தான். தற்காலத்தில் மனிதர்கள் நடிக்காளாக வருவதுடன் அமையாது; ஒவ்வொருவரும் மிகச் சிறந்த நடிக்காளாகப் பரிணமிக்க வேண்டுமென்ற இலட்சியத்துடன் முயற்சிக்கிறார்கள். இதன் விளைவு விழுமியங்கள் மறைகின்றன; அதிகுதிகள் அதிகரிக்கின்றன. எங்கும் நம்பிக்கையினங்கள், ஏமாற்றங்கள், குழப்பங்கள் தலைவிரித்தாடுகின்றன. சாந்தி மறைந்து விடுகின்றது.

“பிள்ளையையும் கிள்ளித் தொட்டிலையும் ஆட்டுதல்” என்றொரு பழமொழி உள்ளது. அதுபோன்றே கலகத்தையும் தூண்டிவிட்டு, சமாதானத்தையும் பேசும் பிரக்கிருதிகள் சமுதாயத்தில் மலிந்துவிட்டனர். மனித விழுமியங்களை மலினப்படுத்தி துவதாகவே இத்தகைய கைங்கரியங்கள்

அமைகின்றன. இத்தகைய இருமைத்தன்மை கொண்ட நடிப்பு வாழ்வு, போலி வாழ்க்கை மனிதர்களில் இடம்பெற்றிருக்கும் வரை, உண்மையான அமைதியோ சமாதானமோ ஏற்பட முடியாது. இன்றைய மனிதனின் அகச் சூழலிலும் சரி, புறச் சூழலிலும் சரி அமைதியின்மைக்குக் காரணம் இந்த நடிப்பு வாழ்க்கைதான். நடிப்பே வாழ்க்கை, வாழ்க்கையே நடிப்பு என்ற நிலை மனிதர்களின் அவலத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றது.

மனிதன் மனிதனாக வாழ்வது இயல்பு; மனிதன் வேறொன்றாக வாழ்வது நடிப்பு. அதுவே மனித நடத்தையாகியும் விட்டது. ஆண், பெண் வேடம் தரிப்பது; பெண், ஆண் வேடம் தரிப்பது நாடகத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. பார்த்து இரசிக்கிறார்கள்; கேலி செய்வதில்லை. நடிப்பு என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். நாடகம் முடிந்ததும் வேடத்தைக் கலைத்துவிடுகிறார்கள். இயல்பு நிலைக்கே திரும்பி விடுகிறார்கள். நாடகத்திற்காகப் போட்ட வேடங்களுடன் நிஜவாழ்வில் வாழமுடியாது; அப்படி வாழவும் முயல்வதில்லை. அப்படி வாழ எத்தனித்தால், பைத்தியம் என்பார்கள்.

ஆனால், உலகத்தை என்றுமே நாடக அரங்காகவே வைத்திருக்க மனிதர்கள் விரும்புகிறார்கள். தாம் போட்ட வேடத்தைக் கலைத்துவிட்டு இயல்பு நிலைக்குத் திரும்ப விரும்புகிறார்கள்ளில்லை. என்றும் நடித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். அதுவும் தாம் நடிப்பது, பிறருக்கு அது நடிப்பென்று தோன்றாதபடி கனகச்சிதமாக நடிக்கிறார்கள். நடிப்பு முடியும்வரை வேடமும் கூட இருக்கத்தான் செய்யும். “எந்தப் புற்றுக்குள் எந்தப் பாம்பு இருக்கும்” என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது. எல்லாமே பாம்புகள், அதனால் எந்தப் புற்றுக்குள் எந்தப் பாம்பு இருந்தால் எமக்கென்ன என்று எண்ணியோ என்னவோ அந்த ஆராய்ச்சியையும் கைவிட்டுவிட்டார்கள்.

மனிதன் மற்றொன்றாக நடித்துக் கொண்டிருக்கும்வரை அவன் மனிதனாக வாழமுடியாது. உலகை ஏமாற்றிக் கொண்டே இருப்பான். பல்வேறு உணர்ச்சிகளையும் பாத்திரத்திற்கேற்ப வெளிப்படுத்திய வண்ணமே காணப்படுவான். ஒவ்வொரு

மனிதனும் இயன்ற மட்டில் நன்றாக நடக்கவே ஆசைப்படுகிறான். மனிதன் நல்ல மனிதனாக நடக்கத் தெரிந்து கொண்டதும் அவ்வாறு முழு ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தி நடப்பதும் தான் மனிதகுலத்திற்கு அம்மனிதன் இழைக்கின்ற மாபெரும் தீங்கு என்பதை மனிதர் கொள்ள வேண்டும். இதை உணர்ந்து கொண்டால், மனிதன் மனிதனாக நடப்பதை நிறுத்திக் கொண்டு, இயல்புநிலைக்குத் திரும்பிவிடுவான். அதாவது, மனிதன் மனிதனாகி விடுகின்றான். இப்பொழுது அவன் மனிதன்; நடகன் அல்ல. எப்பொழுது மனிதன் தன் நடப்பை நிறுத்தி, மனித இயல்பினன் ஆகின்றானோ அப்பொழுதுதான் உலகில் நல்ல காரியங்கள் நடைபெறும். நல்ல காரியங்களின் விளைச்சலையே சாந்தி, சமாதானம், நிம்மதி, மகிழ்ச்சியாக அறுவடை செய்கின்றோம்.

இன்று வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற்றவர்கள் எனப் பொதுவாக எண்ணப்படுபவர்கள் நடிகர்கள் ஆகவே உள்ளனர். அதனாலே வாழ்க்கையில் எல்லோரும் நடக்கிறார்கள் போலும். நடப்பு என்பது வெறும் ஏமாற்றும் பம்மாத்தும் தானே. “யதார்த்தவாதி வெகுஜன விரோதி” என்ற கூற்றும் இதனை நிரூபிப்பதோடு பகைமையற்று இருப்பதற்கு நடக்கத் தெரிய வேண்டும் என்று கூறுவது போலும் தெரிகிறது.

யதார்த்தம் என்றால் உண்மை என்று பொருள் கொள்வர். உண்மை பேசினால் மனிதர்களின் குரோதத்திற்கும் விரோதத்திற்கும் ஆளாக வேண்டியுள்ளது என்பது ‘யதார்த்தவாதி, வெகுஜன விரோதி’ என்னும் கூற்றின் கருத்து ஆகும். அப்படியானால் இன்று இவ்வுலகில் மக்களிடையே குரோதங்களும் விரோதங்களும் குழப்பங்களும் கொந்தளிப்புகளும் தாராளமாக உள்ளனவே, எல்லோரும் யதார்த்தவாதிகளாக மாறிவிட்டனரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. எல்லோரும் உண்மை பேசுகின்றனரோ என்று நினைக்க வேண்டியுள்ளது. உண்மையில் அப்படியான நிலமை இல்லை. உண்மை உயர்வைத் தரும் என்பது உறுதி. பொய்யும் வழுவும்: ஊழலும் நடப்பும் நிறைந்துள்ள உலகில் வாழ்க்கையில்

வெற்றி தோல்வி எவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதை அறிந்துகொண்டால் உண்மை விளங்கும். இந்தப் பொய் வெற்றியை, வெற்றியாகக் கொள்பவர்கள், சமூகத்தில் நடித்துத்தான் வெற்றியடைகிறார்கள். ஆனால், நடிப்பு எப்பொழுதும் தொடர்வதில்லை. என்றோ ஒருநாள் நடிப்புக் கலைந்துவிடும். சுய உருவம் வெளித்தோன்றும். அப்போது பொய், களவு, ஊழல், உன்மத்தம் எல்லாம் வெளிப்படும்.

இதுவரை வெற்றி என்று கருதப்பட்ட வாழ்க்கை, எள்ளி நகையாடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிடும். எல்லோருடைய ஏளனத்திற்கும் பகைமைக்கும் விரோதத்திற்கும் பொய் வாழ்க்கை வாழ்ந்து, குறுகிய காலத்தில் வெற்றிபெற்றவனாகக் கொள்ளப்பட்டவனே, உள்ளாக்கப்படுகின்றான். உண்மைவாதி வாழ்க்கையில் என்றுமே தோல்வியடைவதில்லை, என்பதை உறுதியாகக் கொள்ளலாம்.

வாழ்வில் வெற்றி பெறுவதற்குக் குறுக்கு வழிகளை நாடினால் ஈற்றில் தீரா இடும்பை தரும். துன்பங்களை வலிந்து அணைத்துக் கொண்டவர்கள் ஆவோம். வாழ்க்கையில் ஒருபோதும் போலிவேடங்கள் தாங்கக் கூடாது. பொய்மையைப் போற்றுதல் ஆகாது. சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும்; பொய்யும் புரட்டும் வாழ்வினைக் கெடுக்கும். நேர்மை வழியே வெற்றிக்கு நிதான வழி. இக்கூற்று முழுவதும் உண்மை என்பதை உணர்ந்து கொள்வோம்.

நேர்மை வழியில் வாழ்பவர்கள் கடமைகளையும் பொறுப்புக்களையும் பேணி வாழ்வார்கள். அவைகளைத் தட்டிக் கழிக்கவோ உதாசீனஞ் செய்யவோ துணியமாட்டார்கள். கடமை செய்யாமல் சலுகைகள் கோருபவர்களையே பெரிதும் காண்கின்றோம். அதனால் சமூகத்தில் பலருக்கும் இடைஞ்சல்கள் ஏற்படுவதைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறார்கள் இல்லை. பொறுப்புகளை அசட்டை செய்வதால்தான் உலகில் கெடுதிகள் நிகழ்கின்றன; சாந்தி குலைகின்றது; துன்பங்கள் நேருகின்றன என்பதை உணர்ந்து கொள்ள மறுக்கிறார்கள். அவர்களைவிட கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்றுவதாகப் பாசாங்கு செய்து

காலத்தைக் கடத்துபவர்கள் அதிக சமூக விரோதச் செயல்களைப் புரிகிறார்கள். ஒருசேவையைப் பெறுவதற்கோ காரியத்தைச் செய்விப்பதற்கோ இன்றைய காலகட்டத்தில் திணைக்களங்களுக்கோ அலுவலகங்களுக்கோ அல்லது நிறுவனங்களுக்கோ சென்று, அலுத்துக் களைத்து வருபவர்களுக்குத்தான் இது பற்றிய நிறைய அனுபவங்கள் உண்டு. ஒருமுறை, இரண்டு மூன்று முறைகள் அல்ல, பலமுறைகள், பல தடவைகள் படியேறிச் சென்று வந்தாலும் பயன் ஏதுவும் இல்லை, அலைச்சல்தான் மிச்சம் என்று பலர் அலுத்துக் கொள்கிறார்கள். அங்குள்ள அதிகாரிகளும் அலுவலர்களும் மற்றும் பணியாட்களும் பெரும்பாலும் தத்தம் கடமைகளையும் பொறுப்புக்களையும் அலட்சியம் செய்கின்றார்கள். வேறு சோலிகளிலும் சுய கருமங்களிலும் ஈடுபட்டுக் கொள்கின்றனர். இது என்ன வகையில் நியாயம் ஆகும். தனக்கொரு நியாயம், பிறர்க்கொரு நியாயம் - இதுவே பலரின் இன்றைய வாழ்க்கை நிலைப்பாடு. மக்கள் படும் அவலங்கள் இங்கிருந்துதான் ஊற்றெடுக்கின்றன.

பொதுச் சேவையில் ஈடுபடுபவர்கள், கடமையைப் புறக்கணித்தல் ஆகாது; பொறுப்புகளைத் தட்டிக்கழித்தல் கூடாது. அதனால் சமூகத்தினர்க்கு பெரும் இடர்கள் விளைகின்றன. அவர்களிடம் அடக்கம், பெருமையின்மை, அஹிம்சை, எளிமை, பொறுப்புணர்வு, கடமையுணர்வு, பிறர் நலம் பேணல்போன்ற விழுமியங்கள் விருத்தியாகியிருந்தால் அவர்களின் பணிகள் சிரத்தையோடு செய்யப்படும். சேவை பெறுபவர்களும் திருப்தியடைவர்.

அஹிம்சை என்பது பிற உயிர்களைக் கொலை செய்யாது இருத்தல் மாத்திரமன்று; பிறரைத் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்காமல் தத்தம் கடமைகளைச் செய்வதும் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதும் உண்மையில் உத்தமமான அஹிம்சை என்பதை உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். ஒருவன் தன் கருமங்களையோ கடமைகளையோ சரிவரச் செய்யாவிட்டால் அவற்றினால் பயனை எதிர்பார்த்திருப்பவர்களை வதை செய்கின்றான். அஹிம்சையை மேற்கொள்பவர் பிறரை

இன்னலுக்கு உட்படுத்தி வதை செய்யமாட்டார்; அதனால் கடமைகளைச் செய்வர்; பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்றுவர்.

எளிமை என்னும் பண்பு, நேர்மையை வளர்க்கின்றது. தன்னைப் போலப் பிறரையும் நோக்கும் தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது. பிறருக்குப் பணி செய்வதில் எளிமை ஓர் உந்து சக்தியாக விளங்குகின்றது. சேவை கோரிவருபவர்களும் அவற்றை வழங்குவோரை அணுகக் கூடியதாக இருப்பதற்கு அதிகாரிகளும் ஏனைய அலுவலர்களும் எளிமையுள்ளவர்களாக இருப்பதே காரணம். எளிமையாகவும் பெருமித மற்றும் இருப்பதால் கடமை சரிவரச் செய்யப்படுகிறது; பொறுப்புகளும் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. இவ்வாறே மனித விழுமியங்கள் அனைத்தும் எல்லோரையும் வாழ்விக்கின்றன. மனித விழுமியங்களைப் பேணி வந்தால் சுயநலநாட்டம், உலக ஆசாபாசங்கள் என்பன ஒருவனை அதிகம் பாதிக்காது. அதனால் நேர்மையுடன் கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்ற உதவியாக இருக்கும். அதனால் அவன் யாவற்றையும் துறந்து, அன்பும் பரிவும் பற்றும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல. தத்தம் கடமைகளைச் செய்வதற்குத் தடையாக உள்ள தன்னை மற்றும் ஆசாபாசங்களை விலக்கிக் கொண்டால், பிறருக்குத் தீங்கில்லாமல் சேவை செய்ய வாய்ப்பாக இருக்கும்.

ஒவ்வொருவருக்கும் குடும்பக் கடமைகள், சமூகக் கடமைகள், அரசு கடமைகள், தொழிற்கடமைகள், இறைகடமைகள் எனக் கடமைகள் உண்டு. அவற்றைக் குறைவில்லாமல் ஆற்றிவரும் போதுதான் மக்கள் வளமாகவும் சுபிட்சத்தோடும் எவ்வித குறைகள், கிலேசங்கள் இன்றியும் வாழ முடியும். இவற்றைச் சரிவர அறிந்தும் உணர்ந்தும் ஆற்றுவதற்குப் பணியாற்றல், கடமையின் துறை சார்ந்த ஆற்றல், நல்ல மனப்பாங்கு, விழுமியங்கள் என்பனவற்றை விருத்திசெய்தல் வேண்டும். அவற்றைக் கற்றல், கேட்டல், பயிற்சி மூலம் வளர்த்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால், கல்வி கற்றவர்கள்தானே பெரும்பாலும் கடமைகளில் தவறியும் பொறுப்புகளில் பிசகியும் ஊழல்களில் ஈடுபட்டும் காணப்படுகின்றனர் என்று சிலர் கேட்கக்கூடும்.

அறிவையும் திறனையும் பெற்றிருந்தால் மட்டும் போதாது. சிறந்த மனப் பாங்குகளையும் மனிதப் பண்புகளையும் மனித விழுமியங்களையும் உடையவராகவும் விளங்கும் போதே நிறை மனிதன் ஆகின்றான். அந்த நிலையில் கர்ம யோகி ஆகின்றான்.

எமது கடமைகளைச் சரிவரச் செய்வதன்மூலம், பிறரின் வாழ்க்கையில் எத்துணை மகிழ்ச்சியையும் நிறைவையும் எம்மால் ஏற்படுத்த முடியுமோ அந்த அளவிற்கு நாம் பெற்ற கல்வி, பெறுமானம் மிக்கதாக இருக்கும். நாமும் பிறரால் மதிக்கப் பெறுபவர்களாக விளங்குவோம். பதவியிலோ, அதிகாரத்திலோ தலைமையிலோ இருந்து இறங்கிய பின்னரும் நாம் மதிக்கப் பெறுவோம். பிறரைக் கண்டு ஒதுங்கியோ அஞ்சியோ வாழவேண்டிய நிலமையும் ஏற்படாது. ஒருவரை அவர் கொண்டுள்ள பதவிக்காகவோ அதிகாரத்திற்காகவோ மதிப்பவர்கள், அவை நீங்கிய நிலையில் அவரை மதிப்பதில்லை. ஆனால், பதவியையோ, அதிகாரத்தையோ துஷ்பிரயோகம் செய்யாது தம் கடமைகளையும் ஆற்றிப் பொறுப்புக்களையும் நிறைவேற்றி வருபவர்கள் என்றென்றும் பெருமதிப்பிற்கு உரியவர்களாகவே இருப்பர். அவர்களே கற்றறிந்தவர்கள்.

“தாமின் புயுவது உலகு இன்புறக் கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந்தார்” என்பது

தமிழ்மறை. கற்றறிந்தவர் என்பதற்கு வள்ளுவர் தரும் விடை இதுவாகும். தாம் இன்புறுவதற்குக் கல்வி துணையாக உள்ளது. அது இயல்பு. பிறர் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதைக் கண்டு பொறாமை கொள்ளாது, தாமும் இன்புறுவதற்குக் கற்ற கல்வி துணை புரியுமானால் அதுவே சிறந்த கல்வி; அக் கல்வியைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களே கற்றறிந்தார் ஆவர். கடமைகளையும் பொறுப்பு களையும் நிறைவேற்ற அத்தகைய கல்வியைக் கற்றறிந்தாராக நாம் விளங்க வேண்டும். அத்தகைய கற்றறிந்தார் சமுதாயம் மலர வேண்டுதல் செய்வோமாக.

“நன்முறையில் தனிமனிதன் வாழக்கற்றால்
நாட்டிலெல்லாம் வீட்டிலெல்லாம் அமைதி ஒங்கும்
இவ்வாயமே எங்கும் இந்த உண்மை
எளிதன்றோ கற்பதற்கும் வாழ்வதற்கும்”

- மகரிஷி

29

இன்றைய உலகு வேண்டி நிற்பது விழுமியக் கல்வி

இன்று பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள், மற்றும் கல்வி நிறுவனங்கள் யாவும் இளைய சந்ததியினருக்குக் கல்வியை வழங்குகின்றன. கல்வி ஸ்தாபனங்களின் தொகையும், கல்விக்காகச் செலவிடப்படும் பணத்தின் தொகையும் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கின்றன. கல்வியை வழங்குவதிலும், பெறுவதிலும் நாட்டம் கூடிவருகிறது. கல்வியில் யாவருமே அக்கறை கொண்டுள்ளனர். கல்வியைத் திட்டமிடுவதிலும், அத்திட்டங்களைச் செயற்படுத்துவதிலும், பரிசீலனை செய்வதிலும், ஆய்வுகள் நடாத்துவதிலும், மீண்டும் மீண்டும் மாற்றியமைப்பதிலும், புதிய மாற்றங்களைப் புகுத்துவதிலும், மீள் பரிசீலனை செய்வதிலும் பல்வேறு நிபுணத்துவ நிலையங்கள் ஈடுபட்டுவருகின்றன. ஆக்குவதும் அழிப்பதும் மாற்றுவதும் எனக் கல்வி எத்தனங்கள் நிகழ்ந்தபடியே உள்ளன. கல்வியைப் பற்றிப் பேசப்படும் அளவிற்கு வேறு எந்தத் துறைசார்ந்த விடயம் பற்றியும் பேசப்படுவதில்லை. காரணம், சிறியோர் முதல் வளர்ந்தோர் வரை, ஏதோ ஒரு விதத்தில், கல்வி எல்லோரையும் பாதிக்கின்றது. கல்வியைப் பற்றிக் கருத்துச் சொல்லக் கூடியதாக யாவரும் இருத்தல் மற்றொரு காரணம்.

கல்வி, குறிப்பாக இந்த நூற்றாண்டில் வழங்கப்பட்டு வருகின்ற கல்வி பொருளாதார, விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அபிவிருத்திக்குத் துணைசெய்து வந்திருந்த போதிலும், மனிதப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு, மனித விழுமியங்களைப் பேணுவதற்குரிய அறிவு ஆற்றல் வளர்ச்சிக்கு, இன்னும் சொல்லப்போனால் “மனித ஆக்கத்திற்கு” உதவவில்லை என்பது ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய மதிப்பீடாக உள்ளது. “கல்விக்குப் பயன் அறிவு; அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம்” என்றார் நாவலர் பெருமான்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்

நிற்க அதற்குத்தக” என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

கற்க வேண்டியவற்றைக் கற்றால் தானே, கற்றபடி நிற்பதற்கு இயலும் என்பது இன்றைய நிலைப்பாடு.

மாணவர் தம்மை நல்ல குடிமக்களாக; நயத்தக்க நாகரிகம், பண்பாடு, ஒழுக்கம் நிறைந்தவர்களாக உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு வேண்டிய நல்ல கல்வியைப் பெறுவதற்கு உரித்துடையராக இருந்தும், அவர்களுக்கு அத்தகைய கல்வி மறுக்கப்பட்டுவருவது தற்பொழுது உணரக்கூடியதாக உள்ளது. இன்று கல்வியின் மத்தியில் கல்லாமை காணப்படுகின்றது. அறிவின் மத்தியில் அறியாமை வெளிப்பாடாகிறது. விளைவு, மனிதம், மானுடம், மனிதத்துவம், மனிதாபிமானம், மனிதர்மம் யாவும் மனிதனை விட்டு விலகி நெடுந்தாரம் சென்றுவிட்டமையாகும். இன்றைய அமைதியின்மை, வன் செயல்கள், கொடுமைகள், வறுமை, பிணி, சாக்காடு, ஊழல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இந்தத் துரதிரஷ்ட நிலைமையே மூலகாரணம். வள்ளுவர் கூறியபடி கற்க வேண்டியவற்றை, இன்றைய தலைமுறையினர் கற்காது விட்டு வருகிறார்கள்.

மேலான கல்வி, கற்றோரின் ஆணவத்தையும் அகந்தையையும் போக்கும், அறியாமையை அகற்றும், பணிவுடையன், இன்சொலன் ஆகக் கற்றோர் விளங்குவர். அத்தகைய கல்விகற்றோர் நற்குண நற்செய்கைகளுடைய மேலோர் ஆகத்திகழ்வர். மனிதனை, மனிதத்தன்மைகளுடைய மனிதனாக, உயர்த்த உதவுகின்ற கல்வியே கற்கவேண்டிய கல்வியாகும்.

“கற்றோர்க்கு அழகு கருணையே” என்கிறது நீதிவெண்பா. கற்று உயர்ந்தவர்களுக்கு இரக்கமும் பொறையும் பணிவும் அழகு செய்யும்.

“உலகை ஒன்றாகக் காண்பதே கல்வி” என்று கல்விக்குச் சரியான வரைவிலக்கணம் தந்தவர், ஔவைப் பிராட்டியார்.

“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்ற பழந்தமிழ்மக்கள் கொண்டிருந்த உயர்வாழ்க்கைத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் நின்று ஔவைப்பிராட்டியார், இவ்வாறு கல்விக்கு வரைவிலக்கணம் தந்துள்ளார் என்பதை நோக்கும் போது உள்ளம் பூரிப்படைகிறது. கல்வியினால் தான் உலக ஒருமைப்பாடு, உலகசமாதானம், உலகமக்களிடையே பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வு, ஐக்கியம் என்பவற்றை உருவாக்கமுடியும். உலகத்திலுள்ள அனைத்து மனிதர்களும் பிறப்பினால் ஓர் இனத்தவர் அந்த இனம், மனித இனம், பிறப்பினால் ஒருமதத்தவர் அந்த மதம் அன்பு மதம், பிறப்பினால் ஒரே தன்மையினர், பண்பினர்-அவைதான் மனிதத் தன்மையும் மனிதப் பண்பும் இத்தகைய முறையில் உலகை ஒன்றாகக் காண்பதற்கு,

ஒன்றாக நோக்குதற்கு, ஒன்றாகக் கருதுவதற்கு, ஒன்றாக உறவாடுவதற்கு வேண்டிய நல்லறிவு, திறன்கள், நன்மனப்பாங்குகள், விழுமியங்கள் என்பவற்றைக் கல்வி மனிதர்களில் விருத்தி செய்ய வேண்டும். கல்வியின் நோக்கம், உள்ளடக்கம், பண்பு, பயன் யாவுமே இத்தகைய தகைமைகள், தகுதிகள் என்பவற்றைப் பூரணமாகப் பெற்ற நல்ல உலகக் குடிமக்களை உருவாக்குதலேயாகும். சுவாமி விவேகானந்தரும் கல்வியின் மூலம் “மனித ஆக்கம்” ஏற்படவேண்டும் என்று இதனைக் கருத்தில் கொண்டுதான் கூறியுள்ளார். கல்வி, ஒருவனை அருள் நிறைந்தவன் ஆக்கவேண்டும் என்கிறார் திருமூலர்.

கருணையின் அடிப்படையில் மனிதர்கள் எல்லோரையும் ஒன்றாகக் காணும் போது மனிதர்களிடையே வேறுபாடுகள் தெரியமாட்டா; ஏற்றத்தாழ்வுகள் தோன்றமாட்டா; எவ்வித பேதங்களும் புலப்படாது. இத்தகைய ஓர் உயர்நிலை எய்தப்பட்டுவிட்டால், கொடுமைகள், வன்செயல்கள், நாசவேலைகள், அழிவுகள், அனர்த்தங்களில் மனிதர்கள் ஈடுபடுவார்களா? இன்றைய உலகில் நாம் காண்பவை, கேட்பவை, புரிபவை யாவுமே அழிவுகளும், அனர்த்தங்களும் மனிதக் கொடுமைகளும் தான். அப்படியாயின் அத்துணை பெருஞ்செலவில்; பெரும் மூலதனம் இட்டு; நேரம், வளங்கள் எல்லாம் செலவுசெய்து வழங்கப்பட்டு வருகின்ற கல்வி, வீணாகிவருகின்றது என்று தான் கொள்ளவேண்டும்.

கற்கவேண்டியவற்றைக் கற்காமல் விடுவதனால் இத்தீய விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன.

“பணிசெய்; உயிர்களை நேசி; பகிர்ந்து உண்; பிறர்மீது கரிசனை கொள்; தூய்மையாய் இரு; உண்மையை உணர்ந்து கொள்; மனத்தை ஒரு வழிப்படுத்து; நடுவுநிலைமையில் நில்; இன்னா செய்யாதே; இன்சொல் பேசு; நல்லனவற்றையே நாடு; நல்லனவற்றையே புரி; நல்லாருடன் சேர்; இரக்கம் கொள்; கருணை காட்டு; அறங்கள் செய்; கோபத்தைத்தணி; பொறுமையைப் பேணு”

மனித விழுமியக்கல்வி இவற்றைத் தான் கற்பிக்கிறது. எல்லா மனிதருக்கும் மிகப் பொருத்தமான கல்வியின் சாரமாக இது மிளிர்கின்றது. கற்க வேண்டிய கல்வியைக் கற்றவர்களால்தான் இவ்வாறு ஒழுக்குமுடியும். இக் காலத்தவர்களின் ஒழுக்கம் அவ்வாறு அமையாமைக்குக் காரணம், ஒழுக்கம் சார்ந்த கல்வியைக் கற்கும் வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கிடையாமையே ஆகும்.

மேலே கூறிய விழுமியங்கள் எவற்றையேனும் தற்காலக்கல்வி மாணவர்களுக்குப் புகட்டுகிறதா? இல்லை. ஒழுக்கத்தைக் கற்பிக்காத கல்வி, கல்வியாக மாட்டாது. கல்வி கற்றும், கற்றோர் சமுதாயத்தில் அமைதி இல்லையென்றால், மனிதத்துவம் வலுவிழந்திருந்தால், நீதி, நேர்மை, நியாயம், என்பன ஓரங்கட்டப்பட்டிருந்தால், அந்தக் கல்வியால் ஒரு பயனும் இல்லை. அக் கல்வியைக் கற்ற காலம், கற்பதற்குச் செலவு செய்த பணம், மனிதசக்தி யாவுமே விரயம் தான்.

கல்வியின் பயனாக எழுகின்ற ஒப்புரவு, அன்பு, கண்ணோட்டம், வாய்மை என்பன மனித வாழ்க்கையின் அத்திவாரம் என்பது வள்ளுவர் தரும் கருத்து. அழகுக்குள் தலையாயது கல்வியழகு என்பதை நாலடியார் வற்புறுத்திக் கூறுகிறது, “நெஞ்சத்து நல்லம் யாம் என்னும் நடுவுநிலமையால், கல்வியழகே அழகு” என்பது நாலடியார் பாடலடி.

கல்விப் பயன்களாக அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கினையும் கொள்வது தமிழ் மரபு.

மனிதன் வாழ்நாள் முழுவதும் கற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். “கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுப்பவன் ஆகின்றான்”. “கல்வியை இளமை தொட்டு மரணபரியந்தம் விடாது கற்க வேண்டும்” இவ்வாறு பெரியவர்கள், கல்வியின் அருமையை உணர்ந்து கூறியுள்ளனர். கல்வி என்னும் போது வள்ளுவர் அடிச்சுவட்டில் நின்று, கற்க வேண்டியவற்றைக் கற்றல், என்பதே கல்வி, என்ற நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டவர்கள் அச்சான்றோர்கள். கல்வி மூலம் சான்றோர்களைக் கொண்ட சமுதாயம் ஒன்றினை உருவாக்குவதே அவர்களின் கல்வி நோக்கம் ஆகும்.

நாம் கற்ற கல்வியால் பயன் பெறுகிறோம் என்றால் அது எம்மைப் பணிவு உடையவர்கள் ஆக்க வேண்டும். “அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்” என்கின்றது தமிழ் மறை. கற்றதன் பயன் அடக்கமுடைமையை எய்துதல். இந்த நிலமையைக் கற்றவர் மத்தியில் காணமுடிகின்றதா? “எல்லோர்க்கும் நன்றாம் பணிதல்” என்று கூறிய வள்ளுவர், தொடர்ந்து செல்வந்தர்களிடம் பணிதல் என்ற மேலான பண்பு சிறப்பாக இருத்தல் மிக அவசியம் என்று இடித்துரைக்கிறார். ஏன் என்றால், பணம், பண்டம், புகழ் என்பன வந்ததும் கூடவே அகந்தையும் ஆதிக்கப் போக்கும் வந்துவிடுகின்றன. ஆகவேதான், செல்வந்தர்கள் சிறப்பாக அடக்கம்

பேணவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. அடக்கத்தை உயர்ந்த கொள்கையாக வாழ்நாள் முழுவதும் விடாது கடைப்பிடிப்பவர்களே கல்வி கற்று உயர்ந்த சான்றோர்கள்.

அடக்கம் உள்ளவர்களிடத்தில் எந்த விதத் தீமையும் அணுக அஞ்சும். அதே வேளை, ஏனையோரையும் தீமைகள் அணுகாமல் அடக்கமுடையோர் காப்பர். அடங்கியிருத்தல் ஆற்றாமையால் நிகழ்வது என்று எண்ணுபவர்கள் அறிவிலிகள். அடக்கம் என்பது உண்மையில் பலம் ஆகும். அது பலவீனம் அல்ல என்பதை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். இந்தப் பலத்தை, ஆற்றலைத் தருவது சிறந்த கல்வியாகும்.

இன்றைய கல்வி, சுயநலத்தை வளர்ப்பதாகவே உள்ளது. அதே சமயம், பிறநலம் பேணலைத் தவிர்க்கவும் செய்கிறது. இன்று பரவலாக ஏற்கப்பட்டு மதிக்கப்பட்டு வருகின்ற திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை அடிப்படையில் போட்டா போட்டியை அபரிமிதமாக ஊக்குவிப்பதாக உள்ளது. போட்டி என்று ஒன்று வந்து விட்டால், அன்பு, பரிவு, பாசம், உறவு, கருணை என்பவற்றிற்கு இடமில்லாமல் போய்விடுகிறது. தந்தை மகன் உறவு: அண்ணன் தம்பி பாசம்: கணவன் மனைவி பந்தம் என்பவற்றிற்கே பங்கத்தை ஏற்படுத்துகின்ற போட்டிமனப்பாங்கு, மற்றையோர் விஷயத்தில் சும்மாவா விட்டுவிடும்? எல்லோருமே ஒருவரை ஒருவர் குட்டி முந்துவதிலும்: உச்சி முன்னேறுவதிலும்: ஏய்த்து ஏமாற்றி உயர்வதிலும் கண்ணுங்கருத்துமாக இருக்கின்றனர். ஒருவன் முன்னேறவேண்டியது அவசியம். ஆனால் அடுத்தவனை உழக்கி மிதித்து விட்டு அல்ல என்பதைக் கருத்தில் கொண்டால், பிரச்சினைக்கு இடமிருக்காது.

குழ்ச்சி, சூது, அண்டிக் கெடுத்தல், ஏமாற்றுதல் என்பன மனிதர்களுக்குப் பகையானவை; மனித இனத்திற்கு உரிமையானவையல்ல. ஆனால் தற்காலத்தில் இவற்றிற்குத்தான் உரிமை கொண்டாடப்படுகிறது. இத்தகைய கெட்டவற்றுடன் உறவு கொள்ளத்தான் மனிதர்களுக்கு எத்துணை ஆர்வம். இவையாவும் சுயநலத் தினின்றும் எழும் ஆசைகள். மனிதகுலத்தை அழிக்கவந்தவை இவை என்பதை, மனித அறிவு ஏனோ மனிதர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்ட மறுத்துவருகின்றது என்பது தான் விடுவிக்கமுடியாத புதிராக இன்று உள்ளது. எமக்கு உதவக் கல்விதான் முன்வர வேண்டும்.

மாணவர்கள் சமுதக சேவையில் ஈடுபடுத்தப்படவேண்டும். வெறும் புத்தகப்படிப்பு, விஞ்ஞான அறிவு, உலகாயதத்தை வளர்க்கின்றன. உள்ளங்களைப் பண்படுத்தாமல் விட்டுவிடுகின்றன. அன்பு, கருணை, இரக்கம் என்னும் மனித உணர்வுகள் மழுங்கிய நிலையில், மனித உயிர்ப்பு இருக்காது. மனிதர்கள் இயந்திரங்கள் அல்ல; வெறும் ஜடங்களுமல்ல என்பதைக் கல்வி உணர்த்தத் தவறியமையினால்தான் மனித நெஞ்சங்களில் ஈரம் காய்ந்து வருகின்றது.

“வாழ், வாழவிடு” என்னும் நிலைப்பாடு இன்று அருகி வருவதற்குக் காரணம், நெஞ்சங்களில் ஈரம் காய்ந்து வருகின்றமையேயாகும். ஈரம் என்று சொல்வது அன்பு, இரக்கம் பரிவு, கருணை, தயை, அருள் என்பவற்றால் நெஞ்சங்கள் தோய்ந்து ஈரலிப்புப் பெற்று இருக்கின்ற தன்மையையே குறிக்கின்றது. பாலைவனத்தில் பசுமை காய்ந்து விட்ட வற்றல் மரம் தளிர்ப்பதில்லை. அவ்வாறே அன்பு, கருணை, இரக்கம், காய்ந்த வற்றல் நெஞ்சங்கள் பிறழ்ந்து கரிசனை கொள்வது என்பது இயலாத காரியம். போட்டாபோட்டிகள் ஊக்குவிக்கப்படும் போது எழுகின்ற நச்சு அனல் காற்று நெஞ்சங்களை வரண்டுபோகச் செய்துவிடுகின்றது. மனிதநேயம் இல்லாத விடத்து, மனிதசேவை என்பதை நினைத்தும் பார்க்க முடியாது. இளமையில் வழங்கப்படுகின்ற கல்வி, மனிதநேயத்தை மாணவர் உள்ளங்களில் ஏற்படுத்தும் பட்சத்திலேயே, அவர்கள் சமுதகப்பணிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்துவர். அன்பு செயலாகும் போது சேவையாகப் பரிணமிக்கிறது.

கல்வி உள்ளத்திற்கு வேண்டும்; மனித விழுமியங்களை மாணவர்கள் வளர்த்துக் கொள்ள உதவுவதாக கல்வி அமைதல் அவசியம். அத்தகைய விழுமியக் கல்வியை ஒழுக்கக் கல்வியை, பண்பாட்டுக் கல்வியை, மானுடம் சார்ந்த கல்வியை, தூய நற்கல்வியை, இன்றைய உலகு வேண்டிநிற்கின்றது என்பதை உணர்ந்து கொள்வோமாக.

“மாணவர்களுக்குச் ஜீவனோபாயத்தைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பினை அளிக்கும் அதே வேளை, அவர்களுக்கு அவர் களுள்ளே மறைந்திருக்கும் தெய்வீகத்தையும் வெளிக்கொணரக் கூடிய இயல்புகளும் உள்ளதாய் அமைந்திருப்பதே முறையான கல்வியாகும்.”

பகவான் சத்தியசாயிப்பாபா

விழுமியக்கல்வி - சீல குறிப்புகள்

அறிமுகம்

கல்வியின் முதன்மை இலக்கு, கற்போரைப் பண்புடையர் ஆக்குதல் ஆகும். “பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம்”, என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. உலகம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணம், பண்பு உடையவரிடத்தில் அது பொருந்தியிருத்தலால் என்பது உணரப்படவேண்டியது. உலகின் எப்பாகத்திலும், கல்வி ஆரம்பிக்கப்பட்டதே, கற்போரைக் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களில் சிறந்தவர்கள் ஆக்குதற் பொருட்டேயாகும். பின்னர், கல்வி இலக்குகள், நோக்கங்கள், குறிக்கோள்கள் என்பன பல திறப்பட்டவையாகப் பெருகிவந்துள்ளபோதும், குறித்த அக்கல்வி இலக்கு தொடர்ந்தும் இடம் பெற்று வருகிறது. எனினும், தற்காலத்தில் இப்பிரதான கல்வி இலக்கு. பெரிதும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருவது கண்கூடு. உலகியல் சார்ந்த கல்வி இலக்குகள் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்று வருவதே, இத்தகைய மனிதப்பண்புசார் இலக்குகளின்மீது சிரத்தை கொள்ளாதிருப்பதற்கு வழிவகுத்துள்ளது எனலாம். விளைவு, கல்வியில் சமநிலை பேணப்படாமையும் அதன் பயனாக, மனித வளர்ச்சியில் முழுமைத்துவம் அடையப்படாமையும் ஆகும். இன்றைய உலகில், வன்செயல்கள், வன்முறைகள், ஊழல்கள், மனிதாபிமானமற்ற செயற்பாடுகள், ஆக்கிரமிப்புகள், ஏமாற்றுதல்கள், கொலைகள், பொய்புரட்டுக்கள் என்பன தனிமனித வாழ்க்கையிலும், பொதுவாழ்விலும் பல்கிப் பெருகிவருகின்றமையும்; சாந்தி, சமாதானம், அன்பு, மனிதநேயம், உண்மை, நீதி, நல்லொழுக்கம் முதலிய மனித விழுமியப் பண்புகள் மனிதகுலத்தை விட்டு நீங்கி வெகுதூரம் சென்றுகொண்டிருப்பதையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. உலகினை அழிவின் விளிம்பிற்குக் கொண்டு செல்லும் இந்நிலைமையினைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்குக் கல்விமுறைமையில் விழுமியக் கல்வியை இடம்பெறச்

செய்யவேண்டுமென்பது அறிஞர்கள், கல்வியாளர்கள், ஆன்மிக நெறியாளர்கள் ஆகியோரின் கருத்தாக உள்ளது.

கல்வியின் பண்பும் பயனும்

“உலகை ஒன்றாகக் காண்பதே கல்வி”, என்னும் உயர்ந்த கருத்தை நமக்கு வழங்கியவர், தமிழ் மூதாட்டி, ஓளவைப் பிராட்டியார் ஆவார். இக்கூற்று, தற்காலக் கல்விநெறியாளர்களையே வியக்க வைக்கின்றது.

“யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்” என்னும் மகாவாக்கியம், பண்டைத் தமிழ் மக்களின் விழுமியக்கல்விப் பண்பினை உணர்த்துகின்றது.

“சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக்கடனே”, என்கிறார், சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவரான பொன்முடியார். கல்வியின் நோக்கம் கற்பவனைச் சான்றோனாக்குதல் எனத் தமிழ் மரபுக் கல்வி கொள்கின்றது.

உள்ளத்து நேர்மை, கடமை, கண்ணியம், - நல்லொழுக்கம், தூய்மை, அன்பு, அறம், நீதி, கருணை, உலக ஒருமையுணர்வு, நடுவுநிலைமை, சாந்தம், இறையுணர்வு என்பவற்றை உள்ளடக்கிய உலகியல் அறிவும் ஆன்மிக ஞானமும், கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கமும், நிரம்பப் பெற்றவர்களை நம் முன்னோர் “சான்றோர்” என அழைத்தனர்.

“ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்” - திருக்குறள்

“தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்” - திருக்குறள்

சான்றோரே, அவையில் முந்தியிருக்கும்படியான கல்வித் தகைமையைப் பெற்றவர் ஆவர்.

“ஆன்றவிந்தடங்கிய” கொள்கையுடையோரே, சான்றோர் எனப்படுபவர்கள், என்கிறார் புறநானூற்றுப் புலவர், பிசிராந்தையார்.

“மனத்துக் கண் மாக” இல்லாதவர்கள் அறவோர். அவர்களே சான்றோர்கள்-திருவள்ளுவர். அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச் சொல் என்னும் மன அழுக்குகள் நீங்கப்பெறுதல் கல்வியின் பயன் ஆகும்.

கல்வியானது மனப்பண்பு, மொழிப்பண்பு, செயற்பண்பு அகியவற்றை உள்ளடக்கிய மனிதப் பண்புகளையும் தெய்வீகப் பண்புகளையும் மனிதரில் விருத்தி செய்யவேண்டும்.

“அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம் வாய்மையொடு ஐந்து சால்பு ஊன்றியதூண்” - திருக்குறள்

அன்பு, பழிபாவங்களுக்கு நாணுதல், எல்லோரிடத்தும் வேறுபாடுகாட்டாமல் ஒப்புரவு செய்தல், உலக மனப் பான்மையைக் கொண்டிருத்தல், உண்மையாயிருத்தல் ஆகிய நற்பண்புகள் “சால்பு” என்பதனைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்கள் ஆகும். சால்பு, பிறருடைய தீமையை எடுத்துத் தூற்றாத நற்பண்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

“கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு” - திருக்குறள்

இவ்வாறான சால்புகள், அறப்பண்புகள், நீதிநெறிகள், உடன்பாட்டுச் சிந்தனைகள், இனிய பேச்சுக்கள், நற்செயல்கள் என்பவற்றை மனிதரில் விருத்திசெய்தல், கல்வியின் பண்பும் பயனும் ஆகும். கல்வி, மனிதப்பண்பாட்டினை வளர்க்க வேண்டும். மனிதரை, மனிதத் தன்மைகளுடனான மனிதர்கள் ஆக்குவது, கல்வி. இதனையே “தூயநற்கல்வி” என்று திருமுலரும், “மனித ஆக்கக் கல்வி” என்ற சுவாமி விவேகாநந்தரும் கூறியுள்ளனர். விழுமிக்கல்வி என்பதால் நாம் விளங்கிக் கொள்வதும் இதனையே என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம்.

கல்வியும் வாழ்க்கையும்

கல்வி வேறு, வாழ்க்கை வேறு அல்ல. வாழ்க்கையோடு தொடர்புபட்டு, வாழ்க்கையை வளம்படுத்துவது, கல்வி. வாழ்க்கையின் பல இடர்பாடுகளுக்கெல்லாம் அறியாமையே காரணம். அறியாமையை நீக்கவேண்டுமானால், அறிவு வழங்கப்பட வேண்டும். மக்களின் அறியாமையை நீக்கி, அறிவை உயிர்த்தெழுச் செய்வது கல்வியாகும். அறிவானது, விவேகம், சமூகம், ஒழுக்கம், ஆன்மீகம், பண்பாடு, அறிவியல், அழகியல், பொருளாதாரம்,

தொழினூட்பம், தகவல்துறை போன்ற பல்துறை சார்ந்ததாக இருக்கலாம். ஆனால் அத்துறைகள் சார்ந்த அறிவு, திறன்கள், மனப்பாங்குகள் யாவும் தகவல்கள், மற்றும் விடயங்கள் மட்டும் சார்ந்தனவாகவும், தொழில் ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு உதவுவனவாகவும், பணம் தேடுவதற்கு வாய்ப்புக்களை நல்குவனாகவும் மட்டும் இருக்கின்ற நிலைமையினையே தற்காலக் கல்வி முறையில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. விழுமியங்கள் சார்ந்த அறிவு. திறன், மனப்பாங்குகளை வளர்க்கின்ற கல்வியாக அமையாமையால், மனிதவிருத்தி குறைவிருத்தியாகவே நிகழ ஏதுவாகின்றது. அவ்வாறான நிலையில், தற்காலக் கல்விமுறை, மனித வாழ்க்கையைப் பூரணமாக வளம்படுத்தவும் முடியாத நிலையில் உள்ளது. எனவே, கல்வி, விழுமியம் சார்ந்ததாகவும் அமையவேண்டியது அவசியமாகும். அப்போதுதான் கல்வி, கற்பவரின் பூரணமான அபிவிருத்தியை நோக்கியதாகவும் செம்மையான வாழ்வுக்கு உதவுவதாகவும் அமையும்.

கல்வியை, அதிலும் கற்கப்பட வேண்டிய கல்வியை, ஐயம் திரிபு அறக் கற்றல் முதல்நிலை. அடுத்தநிலை, கற்றபடி, வாழ்க்கையில் ஒழுகுதல் ஆகும்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக” - திருக்குறள்

கற்றல், நின்றல் ஆகிய இரண்டும் கல்வி என்னும் நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் போன்றன. அதன் ஒரு பக்கம் செயலற்றுவிட்டாலும் கல்வி அதன் முழுமதிப்பையும் இழந்துவிடும். கல்வி வாழ்க்கையுடன் தொடர்புகொள்ளல் எப்போது நடைபெறுகிறதென்றால், கற்றவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுதல் வாழ்க்கையில் இடம்பெறும் போதேயாகும். எனவே, கல்வி, வாழ்க்கைக்குப் பயனுள்ளதாய் அமைய வேண்டியது அவசியம்.

“கல்விக்குப் பயன் அறிவு: அறிவுக்குப்பயன் ஒழுக்கம்” - நாவலர் பெருமான். விஞ்ஞான, தொழினூட்ப வளர்ச்சிக்கு மாத்திரம் கல்வி

உதவினால் போதாது. மனிதரை மனிதத்தன்மையுடன், மண்ணில் நல்ல வண்ணமும், வாழ்வாங்கும் வாழக் கல்வி நெறிப்படுத்தவும் வேண்டும் என்பதைக் காலங்கடந்த பின்னராவது நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

விழுமியங்கள்

“Values” என்னும் ஆங்கிலப்பதத்திற்கு மதிப்பு, பெறுமதி, பெறுமானம் எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. பணம், பண்டம், பொருள், நிலம் என்பன உலகியல் ரீதியில் மதிப்பு, பெறுமானம் வாய்ந்தவை. இவற்றைச் “செல்வங்கள்” என்றும் அழைக்கின்றனர். இவை ஒவ்வொன்றினதும் மதிப்பு, பெறுமானம், பெறுமதி பல்வேறு காரணிகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. இடத்துக்கிடம், காலத்துக்குக் காலம் அவை மாற்றமும் அடைகின்றன.

“Values” என்னும் ஆங்கிலப்பதம் விழுமியங்கள் என்ற தமிழ்ச் சொல்லினாலும் உணர்த்தப்படுகிறது. விழுமியங்கள் விழுப்பம் (மேன்மை) தரலால், அவை உயர்வானவை, மேன்மையானவை, அதி உன்னதமானவை. எமது உயிரினும் மேலான பெறுமதியுடையவை. விழுமியங்களின் மதிப்பு, நம் உயிரைவிட, உறவைவிட, இவ்வுலகில் எவ்வெப்பொருள்களைப் பெறுமதியும் பெறுமானமும் மிகுந்தன என்று கொண்டாடி மகிழ்கின்றோமோ, அன்றின் மதிப்பைவிடப் பன்மடங்கு உயர்ந்து காணப்படுகிறது. எனவே, எந்த நிலையிலும் விழுமியங்களை இழந்துவிடலாகாது. விழுமியங்கள் தான் மனித அடையாளங்கள், மிருகங்களிலிருந்தும் ஏனைய உயிரினங்களிலிருந்தும் மனிதரை வேறுபடுத்திக்காட்டும் குறியாடிகள். “மனித நாகரிகம் ஆனது வெறுமனே செங்கற்களாலும் சாந்தினாலும் இரும்பினாலும் இயந்திரங்களினாலும் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றது. மனிதர்களாலும் அவர்களின் நற்குணப் பண்புகளினாலும் நல்லொழுக்கத்தினாலும் உருவாக்கப்படுவதே நயந்தக்க நாகரிகம் ஆகும்.” -இந்தியத் தந்தையான ஞானி சர்வபள்ளி இராமாச்சாரிநெண்ணன்-

இங்கு நற்பண்புகள், நல்லொழுக்கம் என்று குறிப்பிடப்படுபவை, மனித விழுமியங்கள் ஆகும்.

விழுமியங்களை இனங்காணல்:

* DACKAWISH - டக்கவிஷ் (1959) என்பவர் பின்வரும் 12 அடிப்படை விழுமியங்களை இனங் கண்டுள்ளார்:

1. மனிதநேயம்	7. பணிவுடமை
2. பெரியோரைக் கனம்பண்ணல்	8. சமயத்திறன்
3. மனித நல்லுறவுத்திறன்கள்	9. உணர்ச்சிக் கட்டுப்பாடு
4. மகிழ்ச்சி	10. சாந்தம்
5. நேர்மை	11. உண்மை
6. நன்மனப்பான்மை	12. நடுநிலைமை

* RAMJI-ராம்ஜி (1986) என்பவர் பின்வரும் விழுமியங்கள் மாணவர் பால் விருத்தி செய்யப்படவேண்டியவை எனச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

1. தைரியம்	2. உண்மை
3. அன்பு	4. தொழில்மகத்துவம்
5. சேவை	6. சுத்தம்
7. மனத்துய்மை	8. மரியாதை
9. சமாதானம்	10. இன்பம்

* பகவான் சத்தியசாயிபாபா இனங்கண்டுள்ள அடிப்படை மனித விழுமியங்கள், பின்வருமாறு:

1. சத்தியம் 2. தருமம் (நன்மைத்தை) 3. சாந்தி (சமாதானம்) 4. பிரேமை (அன்பு) 5. அஹிம்சை. இவ்வாறு மேலும் பலர், மனித விழுமியங்களை இனங்கண்டுள்ளமையுடன், சமூக, ஒழுக்க, ஆன்மிக, சமய, கலாசார, பொருளாதார, மனித விழுமியங்கள் என வகைப்படுத்தியும் காட்டியுள்ளனர். மேலும், விழுமியங்கள் 'மன எழுச்சி ஆட்சி' யுடன் தொடர்புபட்டவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒருவரின் 'மன எழுச்சி ஆட்சி'யே அவரின் நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தவும், இயக்கவும் பொறுப்பாகவுள்ளது. எனவே, மாணவரின் முழுமையான அறிவிருத்திக்கு மனஎழுச்சி ஆட்சி அறிதல் ஆட்சி, உள-இயக்க ஆட்சி என்பன ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு அவை சமமாக விருத்தி செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை ஆசிரியர் உணர்ந்திருத்தல் அவசியமாகும்.

மாணவரில் விருத்தி செய்வதற்கு, மனித விழுமியங்களை இனங்காணும் ஆசிரியர்கள், இலங்கை ஒரு பல்லின, பல்சமய, பல்கலாசார சமூகங்களை உள்ளடக்கிய நாடு என்பதைக் கவனத்திற் கொள்ளுதல் அவசியமாகும். இன, மத பிரதேச சார்பற்ற அதேவேளை முரண்பாடுகள் இல்லாத எல்லாச் சமூகங்களும் ஏற்றுக்கொள்கின்ற, உடன்பாடான, நவீன முற்போக்குச் சமூகச் சிந்தனைகளுக்குப் பொருந்தக்கூடிய மனித விழுமியங்களை இனங்காணுதல் இன்றியமையாதது.

விழுமியம் சார் கல்வியின் பண்புகள்

சமாதானம், சகவாழ்வு, நல்ல மனித உறவுகள், நட்பு, இனங்களுக்கிடையே ஒற்றுமை, புரிந்துணர்வு, மனிதநேயம், பல்லுயிர் ஒம்புதல், பகிர்ந்து அனுபவித்தல், வளங்களைப் பாதுகாத்தல் என்பன விழுமியம்சார் கல்வியினூடாகவே எய்தப்பட முடியும்.

சமாதானத்துக்கான கல்வி என்பது மனித விழுமியங்களை விருத்தி செய்வதற்கான கல்வியேயாகும். உடல், உள, விவேக, உணர்வு, ஒழுக்க, ஆன்மிக, பண்பாட்டு, கலாசார, சமூக, பொருளாதார விருத்தி, சமநிலையில், ஒருங்கிணைந்த முறையில், மாணவரில் கல்வி ஏற்படுத்த வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. விழுமியம்சார் கல்விப் பண்புகளையும். கல்வி இணைத்துக்கொள்ளும் போதுதான், எதிர்பார்ப்பு நிறைவுபெறும்.

கல்வியின் ஊடாக விழுமியங்களைத் தெரிதல்; (அறம் தெரிதல்) விழுமியங்கள் அல்லாதவற்றைத் தெரிதல்; (மறம் தெரிதல்) என்பன நிகழ்தல் வேண்டும். அப்போதுதான், விழுமியங்களை ஏற்று வாழ்வில் மேற்கொள்ளவும், அல்லாதவற்றை விலக்கிக்கொள்ளவும் முடியும். கல்விச் செயன்முறையில் கற்றல், கேட்டல், உணர்தல், தெளிதல், நின்றல் என்பன முட்டின்றி நடைபெறும்போதே, பூரண, நிறைவான கல்வியாக அது கொள்ளப்படும்.

விழுமியம் சார் கல்வியை வழங்குதல்.

விழுமியக் கல்வியை ஒரு பாடமாகக் கற்பித்தல், பாடசாலைக் கல்விமுறைமையில் அத்துணை சாத்தியமில்லை. ஏற்கனவே கலைத்திட்டத்தில் ஏராளமான பாடங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பாடத்தையும் சேர்த்துக் கலைத்திட்டத்தை ஒரு சுமையாக்கக் கல்வியாளர்கள் விரும்பவில்லை. எனவே, மனித விழுமியங்களை

ஏனைய பாடங்களுடன் இணைத்துக் கற்பித்தலையே கல்வியாளர்கள் விதந்துரைக்கிறார்கள். ஏற்கனவே நடைமுறையிலுள்ள பாடத்திட்டங்களில் மாற்றங்களைச் செய்யாமல், அவற்றில் புதைந்து காணப்படும் மனித விழுமியங்களை இனங்கண்டு, கற்பித்தலையே இங்கு எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆசிரியர் நன்கு திட்டமிட்டுப் போதிய முன்ஆயத்தங்கள் செய்தே, இதனை நிறைவேற்ற முடியும். மொழி, இலக்கியம், சமயம், கணிதம், விஞ்ஞானம், சமுதாயக்கல்வி, அழகியல்கல்வி, தொழினுட்பக்கல்வி, வாழ்க்கைத்திறன்கள், போன்ற பாடங்களில் விழுமியங்கள் உள்ளன. அவ்வப் பாடங்களைக் கற்பிக்கும் போது ஆசிரியர்கள் விழுமியங்களை வெளிக்கொணர்ந்து, அவற்றிற்கு அழுத்தம் கொடுத்து மாணவர்களை உணரச் செய்தல் மிக அவசியமாகும்.

பாடசாலையில் நடைபெறுகின்ற இணைப்பாடவிதானச் செயற்பாடுகள் மற்றும் புறப்பாடவிதானச் செயற்பாடுகள் என்பவற்றின் ஊடாகவும் மனித விழுமியங்களை ஒன்றிணைத்து மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க முடியும். விளையாட்டுச் செயற்பாடுகள், கலைநிகழ்ச்சிகள், கல்விச்சுற்றுலா, மன்றங்கள், இலக்கியக் கழகங்கள், கலைக்கூட்டம், சாரணர் இயக்கம், சிரமதானம், சமுதாய சேவை, சமய சமுதாயவிழாக்கள் என்பன மனித விழுமியங்களை மாணவர் விருத்தி செய்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பான சந்தர்ப்பங்களை அமைத்துக் கொடுக்கின்றன.

பாடசாலையில் கலைத்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துபவர்களும், மாணவர்கள் நேரடி அனுபவங்களைப் பெறத் தேவையான சூழலை அமைத்துக் கொடுப்பவர்களும் ஆசிரியர்களே. விழுமியக்கல்வியைப் பாடசாலையில் நடைமுறைப்படுத்துவதில் வெற்றிகாண்பது என்பது ஆசிரியர்களின் திறமையிலும் அர்ப்பணிப்பிலுமே தங்கியுள்ளது.

இளஞ்சிறார்களுக்கு விழுமியக் கல்வியைச் செயற்பாடுகள் மூலம் வழங்கி நன்னெறிப்படுத்தும் ஆசிரியர்களும் மற்றும் பாடசாலைச் சமூகத்தினரும், தமது நடத்தைகளில் முன்மாதிரியாகத் திகழ்வதோடு மனிதவிழுமியங்களைத் தமது அன்றாட வாழ்க்கையுடனும் இணைத்துக் கொள்ளுதலும் இன்றியமையாததாகும். மனித விழுமியங்கள் உலகியல் வாழ்க்கையைச் செழுமைப்படுத்துகிறது என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

31

அறிவுப் பெட்டகத்தின் திறவுகோல் வாசிப்பு

வாசிப்பு ஒருவரின் புத்தியையும், விவேகத்தையும் உள்ளத்தையும் போஷித்து வளர்க்கின்றது. எப்படி உடல் வளர்ச்சிக்குப் போஷாக்கு நிறைந்த உணவுகள் அவசியமோ, அவ்வாறே உள்ள வளர்ச்சிக்கும் விசாலத்திற்கும் நல்ல அறிவு சார்ந்த நூல்களை வாசித்தல் அவசியம் ஆகும். உயிர்ச்சத்துக்கள் குறைவடைதலால் உடல் வளர்ச்சியும் குன்றுவதோடு, நோய்களும் பற்றிக் கொள்கின்றன. நோய் எதிர்ப்புக் சக்தியும் குறைந்து விடுகின்றது. வாசிப்புக் குறைவதால் உள்ள வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி என்பன குன்றிவிடுவதோடு, விவேகம், புத்திசாலித்தனம் என்பனவும் மழுங்கிப் போய்விடுகின்றன. நல்ல நூல்களை வாசித்தல் இன்றியமையாததாகும்.

ஒரவனைக் கற்றவன், படித்தவன் என்று சொல்லும்போது, அவன் நன்றாக வாசித்தவன் என்கின்றோம். அந்த அளவிற்குக் கல்விக்கும் நூல்களை வாசித்தலுக்கும் தொடர்புண்டு. வாசிப்பு ஆழமாகவும், அகலமாகவும், நுட்பமாகவும் இருத்தல் வேண்டும். வாசிப்பு ஒருவனைப் பண்பாளன் ஆக்குகின்றது. வாசிப்பின் பிரதான நோக்கம் இரண்டு என்று கூறுவர். ஒன்று செய்திகள், தகவல்கள், தரவுகள் என்பவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளல், அடுத்தது வாசிப்பின் மூலம் இன்பமடைதல். இன்பத்தை மனிதர்கள் பல்வேறு வழிகளில், வெவ்வேறு திசைகளில் தேடி அலைகிறார்கள். அநேகமான இன்பங்கள் முடிவில் துன்பங்கள் ஆகிவிடுகின்றன. அறிவுப் பெட்டகத்தின் திறவுகோல் வாசிப்பு ஆகும்.

“இன்பம் இன்பம் இன்பம்
இன்பத்திற்கோர் எல்லைகாணில்
துன்பம், துன்பம், துன்பம்”

என்கிறார், மகாகவி பாரதியார். ஆனால் நூல்களை வாசிப்பதன் மூலம் பெறுகின்ற இன்பம் அவ்வாறு துன்பமாக மாறுவதில்லை. வாசிப்பு இன்பத்தோடு அறிவையும் அல்லவா வழங்குகிறது. மனிதனை மனிதனாகவும் வாழ்விக்கிறது.

நூல்களை வாசிப்பதால் பலவகையாலும் நம் உள்ளங்கள் வளம்படுத்தப்படுகின்றன. உள்ளங்களுக்கு நல்ல வளமாக்கிகளை வழங்குவது வாசிப்பு ஆகும். சித்தம் அழகு பெறுகிறது; ஒழுங்குபடுத்தப்படுகிறது. மனநூய்மை ஏற்பட வழி பிறக்கிறது.

துணி வெளுக்க மண்ணுண்டு; தோல் வெளுக்கச் சாம்பருண்டு; மணிவெளுக்கச் சாணையுண்டு; ஆனால் மனம் வெளுக்க மார்க்கம் இன்றி மக்கள் அலைகின்றார்களே என்று விசனப்பட்டார், மகாகவி பாரதியார். நல்ல நூல்களை வாசித்தலே மனம் வெளுப்பதற்கான சிறந்த வழி என்பதை ஈண்டு சொல்லி வைக்கலாம். நூல்களை வாசிக்க, வாசிக்க மனநூய்மை அடையும் என்பது உறுதி. வாசகரைத் தமது செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்தி, அவர்களின் குணப்பண்புகளை மேம்படுத்துவதில், நூல்களை வாசித்தல் பேருதவியாயுள்ளன. அதனால் வாசிப்பு ஒழுக்கவிழுமியங்களை மனிதரில் வளர்க்கின்றது.

பல நல்ல நூல்கள் சிந்தனைக் கிளறலை ஏற்படுத்திச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன. அவை சிந்தனைக்கு விருந்தாய் அமைகின்றன. அந்த வகையில் வாசிப்பு விவேகப் பெறுமானங்களைக் கொண்டுள்ளது. மனதில் அழகுணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி அழகின் பால் நாட்டத்தை உண்டாக்குவது வாசிப்பு. முக்கியமாக, இலக்கியச் சுவை படைத்த நூல்களை வாசிக்கும் போது இரசனை ஏற்படுகிறது. அழகின் பால் ஏற்படும் விருப்பம் ஆனது உண்மையின் மீது ஏற்படும் ஆர்வம் ஆகும். மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு என்பர் வள்ளுவப் பெருந்தகை. எங்கே அழகு உண்டோ, அங்கே ஒழுங்கு கொலு வீற்றிருப்பதைக் காணலாம். ஒழுங்கில் தான் அழகினை உணரலாம். மனம் ஒழுங்காக இருந்தால், அது அழகாக இருக்கும். “அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்கிறார் ஓளவையார். ஆனால் அகத்தில், அதாவது மனத்தில், அழகு இருக்குமேயானால், முகத்தில் மட்டுமல்ல, முழு உடம்பிலும் அழகு தோன்றும் என்பது தான் உண்மை நிலை. மனம் தான் உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் நோயின்மைக்கும், ஏன், உடல் ஆரோக்கியமின்மைக்கும், நோய்க்கும் கூடக் காரணம் எனலாம். மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்தி, அழகு செய்வதால், வாசித்தல் சிறப்பான அழகியல் விழுமியங்களையும் கொண்டுள்ளது. இத்துணை நன்மைகள் பயக்கும் வாசித்தல் கலை, இன்று பலராலும் போற்றப்படாமலுள்ளமை பெரும் விசனத்தைத் தருவதாய் அமைகிறது. வாசிப்பு ஒழுக்கப்

பெறுமானம், விவேக வளர்ச்சிப் பெறுமானம், அறிவுப் பெறுமானம், அழகியல் பெறுமானம் யாவற்றையும் ஒருங்கே கொண்டுள்ளது என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

இந்த வகையில், நூல்களை வாசித்தல் ஒரு மனித விழுமியம் ஆகும். வாசித்தலால் மேலும் பல விழுமியங்களை வளர்த்துக் கொள்ளுகிறோம். வாசிக்காமல் விடுவது எத்துணை துர்அதிரஷ்டம் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள்.

இனி, உங்கள் வாசிப்பு பயனளிக்க வேண்டுமாகில், ஏதாவது நன்கு வரையறுக்கப் பெற்ற குறிக்கோளுடன் வாசித்துப் பழக வேண்டும். “குறிக்கோளில்லாது கெட்டேன்” என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். ஆகவே குறிக்கோள் அவசியம். வாசித்தல் பெறுமதி வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டுமாகில், வாசிப்பதில் ஓர் ஒழுங்குமுறை தொடர்ச்சிப் போக்குத் தேவை. ஏனோ தானோ என்று சிரத்தையின்றி வாசிப்பதாலும், ஓர் ஒழுங்குமுறையின்றி, எப்போதாவது ஒருமுறை பிறரின் ஆய்க்கினைக்காகப் புத்தகத்தைத் தூக்கி வாசிப்பதாலோ ஒரு பயனும் இல்லை.

“சித்திரமும் கைப் பழக்கம்; செந்தமிழும் நாப்பழக்கம் வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்” என்பது போல், வாசித்தலுக்கும் மனப்பழக்கமும், நாப்பழக்கமும் தேவை.

ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து வாசிக்க வேண்டுமே தவிர, பிறரின் நெருக்குதலுக்கு வாசிக்கக் கூடாது. அதனால் பலன் ஏதும் கிட்டப் போவதில்லை. அது வெறும் நேர விரயமும் சக்தி விரயமும் தான். புத்தகத்தை விரித்து வைத்துக் கொண்டு வாசிப்பது போல் பாசாங்கு செய்பவர்களைப் பார்க்கிறோம். புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்ததுதான் தாமதம், உடனே தூக்கம் வந்துவிடும். இவர்கள் யாவரும் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பது தான் அர்த்தம். அவர்களுக்கு அவர்களே பகைவர்கள். வேறு பகைவர்கள் தேவையில்லை. இன்று கெட்டுப் போகின்றவர்களில் அநேகம் பேர் தம்மைத் தாமே கெடுத்துக் கொள்பவர்களாக உள்ளனர். அத்தகையவர்கள் சற்றுக் கவனமாகவும் விழிப்புடனும் இருப்பார்களேயானால், கெடுதிகள் நேராமல் காத்துக் கொள்ளலாம்.

வாசிப்பதென்றால் கண்டதையும் கடியதையும் வாசிப்பதல்ல, நுனிப்புல் மேய்வது மல்ல. நாம் உணவு உண்ணும் போது சுவையானவற்றையும், சத்தானவற்றையும் தேர்ந்து உண்ணுகின்றோமல்லவா? பழுதானவற்றையும் ஊசிப்போனவற்றையும் தூக்கி வீசிவிடுகிறோம். சோற்றுக்குள் கல் இருந்தால், கல்லையும் சேர்த்துச் சாப்பிடுவோமா? சாப்பிடமாட்டோம். கல்லைத் துப்பிவிடுகிறோம். அந்த மாதிரி நல்ல நூல்களையே தேர்ந்து வாசிக்க வேண்டும். எமது துறையாது, படிப்பதன் குறிக்கோள் என்ன, என்பவற்றை முன் கூட்டியே வறையறுத்துக்கொண்டு அவற்றிற்கேற்ப, நூல்களையோ, சஞ்சிகைகளையோ தெரிந்து வாசிக்க வேண்டும். இம்மாதிரி வாசிப்பதற்கு ஒரு நோக்கையும் போக்கையும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் அவசியம். வாசிப்புத் தேவையொன்றினை ஏற்படுத்தினால்தான், அங்கு ஆர்வம் உண்டாகும். ஆர்வம் முயற்சியை ஊக்குவிக்கும், ஊக்கம் ஒருவனைச் செயலில் ஈடுபடுத்தும்.

மாணவர்களுக்குப் பரீட்சையில் சித்திபெற வேண்டும் என்னும் உந்துதல், வாசிக்கத் தூண்டுகிறது. எவ்வெவற்றை வாசிக்க வேண்டுமென்பதைத் திசை கோட்படுத்துகிறது. ஒரு தொழில் புரிபவர் தாம் சேர்ந்த துறை தொடர்பான அறிவையும் திறன்களையும், விருத்தி செய்யக்கூடிய நூல்களை வாசிக்கத் தூண்டப்படுகிறார்.

இன்னும் சிலர் பொது அறிவு, தகவல்கள், தரவுகள். என்பவற்றைச் சேகரிப்பதற்காக வாசிக்கின்றனர். இன்பமாகப் பொழுதைக்களிப்பதற்காகவும் நூல்களை வாசிக்கின்றனர். சமயம், ஆன்மீகம், தத்துவம் தொடர்பான நூல்கள் சிலரை ஈர்க்கின்றன. நூல்கள் வாசிப்பதில் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டுமென்றால் ஒரு தேவையை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அது வாசிப்பதற்கான ஊக்கத்தையும் உந்து சக்தியையும் தரும்.

வாசிப்பிற்கான தேவையையும், நோக்கத்தையும், துறையையும் வரையறுத்த பின்னர், வாசிக்கும் நூல்களையும் தேடிப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இங்குதான் நூல் நிலையங்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. நூல் நிலையம் சமதாயத்தின் மாங்கல்யம் ஆகும்.

எல்லா நூல்களையும், சஞ்சிகைகளையும், பத்திரிகைகளையும் விலைக்கு வாங்கி வாசிப்பது என்பது எவரக்குமே முடியாத காரியம் ஒருவருடைய பொருளாதார பலத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. அதனாலேயே நூல் நிலையத்தின் உதவி தேவைப்படுகிறது. “கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்கக் கூடாது” என்பது போல, நூல்நிலையம் இல்லாத ஊரிலும் குடியிருக்க கூடாது.

அடுத்து தினம் தோறும் வாசிப்பதற்கென்று நேரம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். அதனைச் சரியாகவும் கண்டிப்பாகவும் வாசிப்பிற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். இதனைப் பிரதிக்ஞையாக எடுத்துக்கொண்டு விரதமாக அனுட்டித்தலும் அவசியமாகும்.

வாசித்தலை ஒரு தவமாகக் கொள்ள வேண்டும். தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. தாம் எடுத்துக் கொண்ட கருமமே கண்ணாயிருத்தல் தவம். வாசிப்பில் மனம் வெறெங்கும் அலையாமல் வாசித்தல் ஆகிய கருமத்திலே மட்டுமே லயித்து இருத்தல் வேண்டும். மனம் ஒன்றித்து வாசித்தல் தான் உண்மையான வாசிப்பு. வாசிக்கும் பொருள் உடன் மனம் ஒன்றித்தல் இங்கு வேண்டப்படுகிறது என்பதை வாசகர் உணரும்போதுதான் வாசிப்புப் பயனுடையதாக இருக்கும்.

ஆழமாக வாசித்தல் என்பது எழுத்தெண்ணிப் படித்தல் ஆகும். இங்கு சொல்லுக்கு சொல் ஒன்றும் விடாமல் பொருள் அறிதல், குறிப்புப் பொருள் அறிதல், இலக்கண அமைப்பு, அணி என்பவற்றை விளங்கிக் கொள்ளுதல் போன்றன வாசிப்பின் போது நிகழ்கின்றன. வகுப்பறையில் பாடநூல்களைக் கற்பதற்கு இம் முறை நல்லது. ஆனால், இப்படியான வாசித்தலுக்கு நேரம் அதிகம் தேவை. அதிக நூல்களையும் வாசிக்க முடியாது. இன்னொரு வகை வாசித்தல் அகல வாசித்தல் ஆகும். இங்கு பிரதான கருத்துக்களையும், தேவையான தகவல்களையும் மாத்திரம் கவனத்திலும் கருத்திலும் கொள்வர். குறைந்த நேரத்தில் கூடிய நூல்களை வாசித்து முடிக்க இயலும். மேலும் நூல்களில் செறிந்துள்ள பண்பாட்டு விழுமியங்களை அறிந்துகொள்ளவும், நயமான பகுதிகளை வாசித்து இரசிக்கவும் முடிகிறது. சொல்லுக்குச் சொல் பொருளுணர்வதில் நாட்டத்தைச் செலுத்தும். ஆழ வாசிப்பில், வாசிப்பின் உயிர்ப்பு அம்சம் விடப்பட்டு

விடுகிறது எனக் கூறப்படுகிறது. ஒரு காட்டில் காணப்படுகின்ற மரங்கள், செடி கொடிகள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக ஆராய்கின்ற தாவரவியல் விஞ்ஞானி, காடு என்ற முழுமையின் அழகினை இரசிப்பதில்லை. காட்டின் எழில் தோற்றத்தையும் வனப்பையும் கண்டு மெய் மறப்பதில்லை. அந்த மாதிரி தான், நூலினைச் சொல்லுச் சொல்லாக எழுத்தெண்ணிப் படிப்பவர்களும் சொல்லின் கருத்தையும் வாக்கியத்தின் இலக்கண அமைப்பையும் அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பிரித்துப் பார்ப்பதில் கவனஞ் செலுத்துகிறார்களே ஒழிய, நூலினையோ, செய்யுள்களையோ முழுமையாக நோக்கி, ஆங்குள்ள அழகினைச் சுவைப்பதையோ, பண்பாட்டு விழுமியங்களை அறிவதையோ, அறிந்து கொண்டபடி நடந்து கொள்வதையோ மறந்து விடுகின்றனர். வாசிப்பில் சுவை உணர்வு வளர்ச்சி பெறும் போதுதான் மேலும் மேலும் வாசிக்கத் தூண்டப்படுவர். வாசிப்பின்பயன்கள், நூலிலிருந்து பெறப்படும் பண்பாட்டுக்கூறுகள், படிப்பினைகள், ஒழுக்க மற்றும் சமூக விழுமியங்கள் என்பனவாகும்.

இன்று நூல்களை வாசிப்பவர் தொகையும் குறைவு; வாசிக்கக் கூடிய நல்ல நூல்களும் குறைந்து வருகின்றன. நல்ல நூல்கள் சந்தையில் விலைப்படுவதில்லை. மனித முன்னேற்றத்திற்கும், பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் உதவக்கூடிய நூல்களை எழுத முன்வருபவர்கள் குறைவு. காரணம் அத்தகைய நூல்களை விரும்பி வாங்குகிறார்களில்லை. படைப்பிலக்கியம் என்னும் பெயரில் வெளிவருகின்ற நூல்களில் பெரும்பாலானவை மனித உள்ளங்களை மாசுபடுத்துபவையாகவும், இளம் உள்ளங்களைப் பிஞ்சிலே கரு கலைப்பவைகளாகவுமே காணப்படுகின்றன. ஆபாச நூல்களும், சஞ்சிகைகளும் மலிந்து விட்டன. பாலியல் வல்லுறவுகளுக்கு அவை தூபமிடுகின்றன. கொலை, கொள்ளைகள், பெண்களை இம்சைப்படுத்தல், வன்செயல்கள், பெற்றோர் பெரியோர்களை அவமதித்தல், கடமையுணர்வினமை, பல்வேறு மட்டங்களிலும் ஊழல்கள், மனிதப் பண்புகளை உதாசீனம் செய்தல் இன்றைய அன்றாட நடைமுறைகளாகி விட்டன. இந்நிலைமை மனித சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டுள்ளமைக்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் ஆபாச நூல்களும், சஞ்சிகைகளுமே. வாசகர் விருப்பம் என்ற போர்வையில் போதைப்பொருள்களை

விட மோசமாகப் போதையூட்டும் ஆபாசப் படைப்புக்களைப், படைப்பி
லக்கியம் என்ற பெயரில் தாராளமாக உற்பத்தி செய்தும் இறக்குமதி
செய்தும் மனித சமுதாயத்தில் உலவ விடுகிறார்கள். மக்களும்
அவற்றை வாங்கிக் கசடறக் கற்று, கற்றபடி ஒழுக்கு கின்றார்கள்
எதை எதையோ கட்டுப்படுத்துகிறார்கள். இவற்றிற்கு கட்டுப்பாடு
விதிக்கவோ, தடையுத்தரவு போடவோ, எவரும் முன்வருவதில்லை.
மனித நலனில் அக்கறையின்மையையே இதுகாட்டுகின்றது.

ஒரு புறத்தில் நூல்களைத்தேடி வாசிப்பவர்கள் தொகை
தற்காலத்தில் அருகிவருகின்றதே, என்ற மனக்குறை. மறு புறத்தில்
வாசிப்பவர்களும் ஆபாச நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையுமே தேடி,
ஆராய்ந்து, வாங்கிப்படிக்கின்றார்களே, என்ற ஆதங்கம். இரண்டுமே
சமுதாய நலனைப் பொறுத்தமட்டில் நல்லதல்ல.

“தினல் பொருட்டால் கொல்லாது உலகெனில் யாரும்
விலைப் பொருட்டால் ஊன் தருவார் இல்.”

புலாலை உண்ணும் பொருட்டாக மக்கள் உயிர்களைக்
கொல்லாதிருந்தால், எவரும் விலைப்படுத்தும் பொருட்டு
உயிர்களைக்கொண்டு அவற்றின் ஊனைத் தரமாட்டார்கள் என்கிறார்
திருவள்ளுவர். புலால் உண்பவர்கள் இருப்பதால்தான், உயிர்களைக்
கொண்டு ஊனை விற்பவர்களும் உள்ளனர். ஆபாச நூல்களைப்
பொறுத்தமட்டில் நிலைமை மாறுபட்டுள்ளது. ஆபாச நூல்களை,
உற்பத்தி செய்து சந்தையில் இடுவதாலேயே, அவற்றைப் பார்த்து
வாசகர் தொகை அதிகரிக்கிறது. மனிதப் பலவீனத்தைப் பயன்
படுத்திச் செய்யப்படுகின்ற வியாபாரம் இது. வர்த்தகமேயானாலும்
மனிதகுல நன்மையையும் கருத்திற் கொண்டு ஆற்றுவோமாக.

“மற்றவரே பணிந்து வர வேண்டுமென்ற
மனநிலையில் தருக்குற்றுச் செயல்புரிந்து
பெற்றபலன் குடும்பத்தில் சமுதாயத்தில்
பெரும் துன்பம் பகை, ஒருவர் தனக்கு ஏற்ப
அற்ற ஒரு சூழ்நிலையில் பணிந்த போதும்
அது வஞ்ச மனநிலையாய் வளர்ச்சி பெற்று
உற்ற ஒரு காலத்தில் பெரிய தீயாய்
ஒங்கி நிலை குலைத்துவிடும் உண்மை காண்போம்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

உலக நல வேட்பு

“உலகிலுள்ள பொறுப்புடைய தலைவரெல்லாம்
உயிரறிவை உள்ளுணர்வாய்ப் பெறுதல் வேண்டும்
உலகனைத்து நாடுகளின் எல்லை காக்க
ஒருகைக் கூட்டாட்சி வலுவாய் வேண்டும்
உலகில் போர் பகை அச்சமின்றி மக்கள்
உழைத்துண்டு வளம் காத்து வாழ வேண்டும்
உகைமெங்கும் மனிதகுலம் அமைதியென்னும்
ஒரு வற்றாத நன்னிதி பெற்றுய்ய வேண்டும்”

- வேதாத்திரி மகரிஷி

உலக நல வரலீகீது

“உகைமெலாம் பருவமழை ஒத்தபடி பெய்யட்டும்
உழுவரெலாம் தானியத்தை உவப்புடனே பெருக்கட்டும்
பலதொழில்கள் புரிகின்ற பாட்டாளி உயரட்டும்
புகுத்துணர்வில் தொகுத்துணர்வு பண்பாட்டை உயர்த்தட்டும்
கலகங்கள் போட்டி பகை கடந்தாட்சி நடக்கட்டும்
கல்லாமை கடன் வறுமை களங்கங்கள் மறையட்டும்
நலவாழ்வை அளிக்கும் மெய்க்ஞான ஒளி வீசட்டும்
நம் கடமை அறவாழ்வின் நாட்டத்தே சிறக்கட்டும்

- வேதாத்திரி மகரிஷி

“அருட்பேராற்றல் கருணையினால் உடல் நலம், நீளாயுள்,
நிறைசெல்வம், உயர்புகழ், மெய்க்ஞானம் ஒங்கி வாழ்வோம்”

மழை வரலீகீது

“ஏரி, குளம், கிணறு, ஆறு
எல்லாம் நிரம்பி வழிய
மாரி அளவாய்ப் பொழிக
மக்கள் வளமாய் வாழ்க.

வாழ்க வையகம்

வாழ்க வளமுடன்

இந் நூலாசிரியர்...

குமாரசாமி சோமசுந்தரம் தேசிய மட்டத்தில் நன்கு அறியப் பெற்ற கல்வியியலாளர். எழுத்தாளர், சொற்பொழிவாளர், மற்றும் வானொலி, தொலைக்காட்சி நேர்முக வர்ணனையாளர் ஆவார். பட்டதாரி ஆசிரியராகத்தம் கல்விப்பணியை ஆரம்பித்தவர். இலங்கைக் கல்வி நிரவாக சேவையில் வட்டாரக் கல்வியதிகாரி, மாவட்டப் பிரதம கல்வியதிகாரி, மாவட்டக் கல்விப் பணிப்பாளர் ஆகிய பதவிகளை யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களில் வகித்தவர். மகரகம தேசிய கல்வி நிறுவனத்தில், (N.I.E) தமிழ்க் கல்விப் பணிப்பாளராகவும், உதவிப் பணிப்பாளர் நாயகம் ஆகவும் பதவி உயர்வு பெற்றுத், தேசிய மட்டத்தில் கல்விப் பணிபுரியும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவர். ஜேர்மன் தொழினுட்ப ஒத்துழைப்பகம் (GTZ) இலங்கை நிறுவனத்தின் கல்வி நிபுணத்துவ ஆலோசகராகவும் கடமையாற்றியவர்.

சென்னை, இலண்டன் பல்கலைக் கழகங்களின் பட்டதாரியான இவர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் (பேராதனை) வழங்கிய பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமா மற்றும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் வழங்கிய எம்.ஏ. (கல்வியியல்) முதுகலைமாணிப் பட்டங்களையும் பெற்றவர். கௌரவ கலாநிதிப் பட்டத்தை, உலக சைவப் பேரவை இலண்டன் வழங்கியுள்ளது.

இவர் "கலாபூஷணம்" தேசிய விருது அகில இலங்கை சமாதான நீதிவான் (J.P) மற்றும் "சித்தாந்த வித்தகர்" கொழும்புக் கம்பன் கழகம் வழங்கிய "மூதறிஞர் விருது" ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

"நல்லடைநகர் நாவலன்" (நாடக நூல் - 1978), "சைவ மரபும் தமிழர் வாழ்வும்" - (1994), "மனித விழுமியங்கள்" - (1995), "நல்வாழ்விற்குரிய நடைமுறைச் சிந்தனைகள்" - (1996), "சைவ விழுமியங்கள்" - (1998), "சைவ வாழ்வியற் சிந்தனைகள்" - (1999), "மனித மேம்பாட்டுச் சிந்தனைகள்" - (2000), "வாழ்வு நலம் பெற நற்சிந்தனைகள்" - (2006) என்பன இவரின் ஏனைய நூல்கள் இவரது இரண்டு நூல்கள் வடக்கு-கிழக்கு மாகாணச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவை. இவரது சைவசமய நூல்கள் மூன்றும், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சினால், தேசியரீதியில் வழங்கப்பட்ட, சிறந்த சைவசமய எழுத்தாளர் விருதுகளை மூன்று தடவைகள் இவருக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தன. பல சைவசமய மற்றும் சமூக- கலாசார நிறுவனங்கள் இவரது சமய, சமூக, கல்விப் பணிகளைப் பாராட்டிக் கௌரவித்துள்ளன.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர், இலங்கைக் கலைக் கழக (சாஹித்திய மண்டலம்) இலக்கியக் குழு உறுப்பினர், இலங்கைக் கல்வியமைச்சின் இந்து சமய ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினர், இலங்கை வானொலி தேசிய சேவை - தமிழ் நிகழ்ச்சி ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினர் ஆகவும் பணியாற்றியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

"மனித வாழ்க்கை விழுமியங்கள்" என்னும் இந்நூல் வாசகரின் வரவேற்பைப் பெறும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

- வெளியீட்டாளர்

ISBN 978-955-51144-3-1

9 789555 114431

வாழ்க வையகம் வாழ்க வளமுடன்